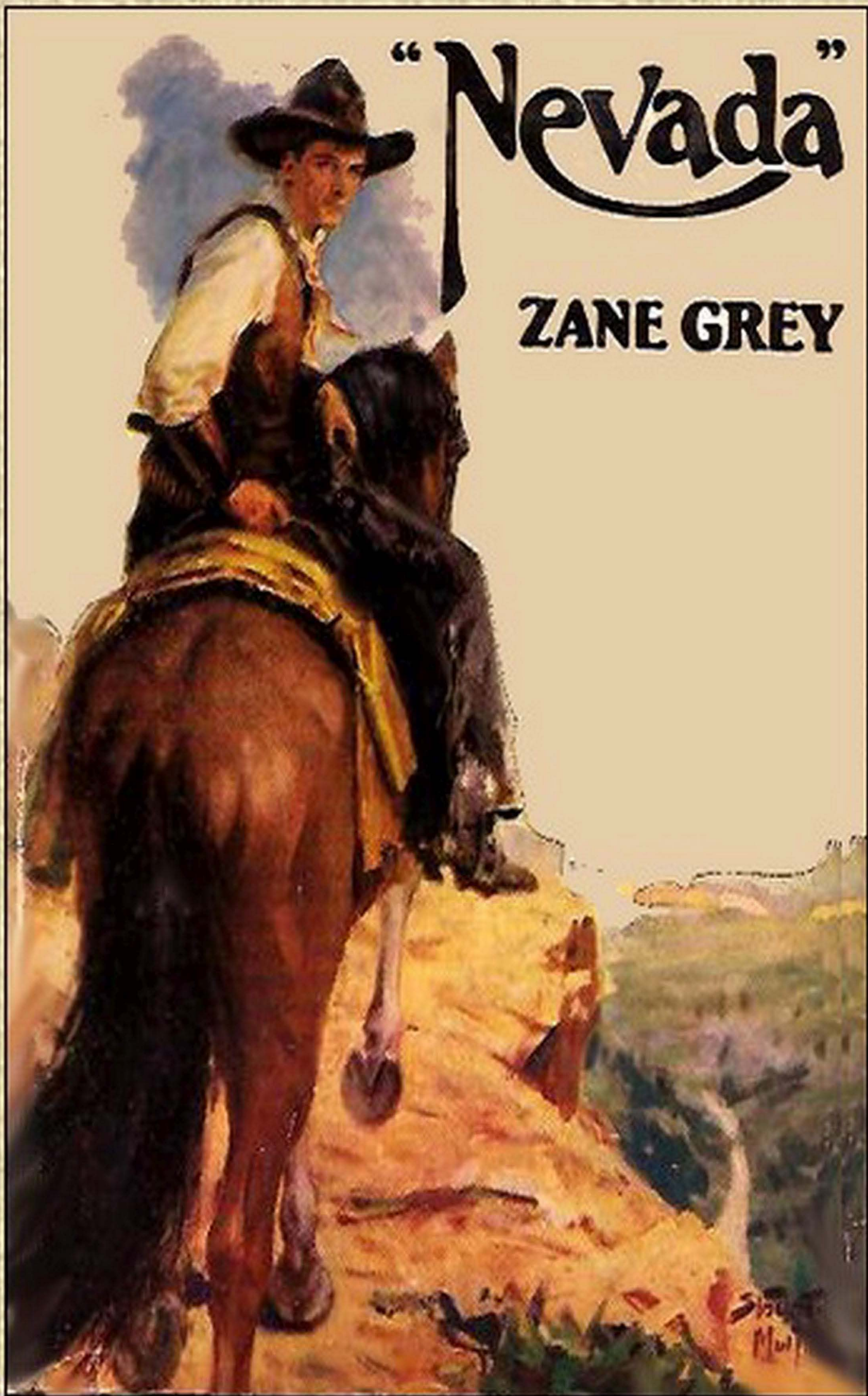

"Nevada"
ZANE GREY

CAPITOLUL I

În timp ce calul, îmboldit, se năpustea pe drum, Nevada privi îndărăt peste umăr. Calea pe care şi-o despicase prin mulţime îi îngădui să vadă, înapoi, cercul în care cei trei oameni zăceau cu faţa la pămînt. Din gura ţevii pistolului, fumul albăstrui se ridica uşor şi se îndepărta plutind. Faţa lui Ben Ide, albă ca varul şi frămîntată de emoţii, strălucea în lumina vie a soarelui.

— Cu bine, prieteni! strigă răguşit Nevada şi se ridică în scări să-şi fluture sombrero-ul.

El socotea că-şi ia rămas bun pentru totdeauna de la prietenul care-i salvase viaţa, îl ajutase şi-l sprijinise să reintre în rîndul oamenilor şi care acum îi era mai drag ca un frate.

Apoi Nevada întoarse capul spre drumul gălbui pe care gonea calul; furia lui sinistră şi cumplită îl năpădi iarăşi, înăbuşind emoţia puternică ce-i sfîşiase pentru o clipă inima. Era ceva familiar şi batjocoritor în fuga aceasta grăbită, pe un cal iute, spre cîmpurile de salvie şi spre munţii cei întunecaţi. De cîte ori, gonind ca să scape cu viaţă, nu simţise vîntul biciuindu-i faţa! Dar acum nici frica şi nici dragostea de viaţă nu făceau din el un fugar.

Nevada ţîşni pe ultima poartă deschisă a ranch[1]-ului şi părăsi drumul, zburînd peste cîmpul de salvie, în jos, pe cărarea ce ducea de-a lungul lacului. Călărea între apa

[1] Fermă de vite.

verzuie și cîmpul cenușiu de salvie. Furia care-l mai stăpînea încă îi încețoșa ochii, de nu mai vedea nici poteca șerpuită. Acum nu mai trebuia să gonească atît de nebunește. În definitiv, oamenii legii tot or să-i ia urma, așa cum făceau de ani de zile, dar gîndul acesta nu zăbovi aproape de loc în mintea lui.

Vîrtejul din suflet părea să aibă nevoie de goana unui cal iute și puternic. Gînduri, simțăminte, senzații se revărsau din răul acela binecunoscut, rece și îngrozitor, pe care-l simțea în suflet întotdeauna după ce vărsa sînge omenesc și care, de data asta, îl încerca mai aprig ca oricînd. În goana sălbatică a calului, de-a lungul teraselor terenului, urmînd poteca șerpuită, trecînd peste viituri, afundîndu-se și ieșind în galop din viroage, toți mușchii trupului lui Nevada erau încordați ca niște strune. Părea o fugă nebunească pentru a scăpa de sine însuși. Înfierbîntat și ud leoarcă de sudoare, el se lăsă tot mai mult în voia efortului fizic.

După un drum de cinci mile, calul și călărețul se aflau departe, pe malul celălalt al lacului. Bidiviul își domoli goana, trecu la trap și iată-l mergînd pe poteca ce șerpuia în jos, spre țărmul cu nisip moale, și mai departe, în jurul lacului de pe fața căruia soarele de prînz topise gheața. În sufletul învolburat al lui Nevada se petrecu o schimbare. Văzu urmele adînci lăsate de copitele cailor de-a lungul malurilor; văzu scrijeliturile lungi și zgîrieturile de pe crusta de gheață; văzu locul unde el și Ben, împreună cu hoții de vite eliberați, îl fugăriseră pe California Red, armăsarul mare și sălbatic, pînă ce acesta a zvîcnit pentru ultima oară și apoi a căzut. Trecînd peacolo, Nevada nu se putu opri să nu se gîndească la toate astea și să nu se înfioare aducîndu-și aminte de capturarea norocoasă și ciudată a calului sălbatic la care Ben

lde ținea atît de mult. Ce festă le jucase soarta! Ce nebun fusese Ben; să se învoiască cu hoții de vite pe care îi înhățaseră și să le ofere libertatea în schimbul ajutorului dat la prinderea armăsarului sălbatic! Cu cît fapta fusese mai nebunească, cu atît ea sporea dragostea lui Nevada pentru Ben. Ben era un adevărat vînător de cai sălbatici.

Nevada ajunse pe malul abrupt unde Forlorn River se pierdea în apele lacului. Se cățără pe poteca povîrnită, spre pîlcul de copaci și spre cabana unde el și Ben trăiseră în singurătatea aceea fericită. Ben, fiul proscris al unui bogat moșier crescător de vite din Tule Lake, și el, pistolarul rătăcitor, fugar și jigărit, pe care Ben îl primise punîndu-i o singură întrebare:

— De unde?

— Nevada — sunase răspunsul.

Și acesta a fost singurul nume sub care îl cunoscuse Ben.

Acum toate se sfîrșiseră. Nevada descălecă de pe calul asudat, care gîfîia.

— Ei bine, Baldy, am ajuns — spuse el, zvîrlind frîiele. Cred că goana s-a terminat.

Se lăsă greoi pe treapta verandei, își împinse spre ceafă sombrero-ul negru și își trecu mîna prin părul nădușit, îndepărtîndu-și-l de pe fruntea încinsă. Privi peste lac spre punctele ce se zăreau în depărtare pe cîmpia sură; erau cabanele și hambarele ranch-ului Blaine. Atunci, o ultimă icnire de greață — strînsoarea aceea înghețată care-l cuprinsese din măruntaie pînă în inimă — curmă, cu o zvîcnire ce-l făcu să se cutremure, încleștarea și făcu loc simțămîntului omenesc și cald din sufletul lui Nevada. Pentru el ar fi fost mai bine dacă starea aceea de groaznică încremenire a minții nu s-ar fi risipit, pen-

tru că, o dată ce se risipise, venea și creștea treptat deznădejdea.

— Doar n-o să stau aici trist ca o bufniță — vorbi Nevada de unul singur, ridicîndu-se. Bineînțeles, am făcut-o. Dar nici n-aș fi putut altfel... Ben, prietene!

Însă nu putea să intre, așa cum era, în cabana unde învățase ce înseamnă măreția sentimentului de prietenie.

— El e singurul prieten pe care l-am avut vreodată, în afară de vreun cal sau doi... Ei bine, acum numele lui Ben e curat, fără pată. Slavă Domnului! Bătrînul Amos Ide știe acum adevărul și va trebui să-i ceară iertare lui Ben. La naiba, strașnic o să mai fie! Dar Ben nu o s-o facă niciodată prea mult pe grozavul cu dreptatea lui față de bătrînii domni. O să fie blînd și potolit... Și Hart Blaine o să afle că e nevinovat și o să-și schimbe părerea despre băiat. Or să fie nevoiți cu toții să se tîrască în genunchi în fața lui pentru că l-au învinuit că-i hoț de vite. Ben o să se însoare cu Ina... și-o să fie bogat. Îl are și pe California Red, e-al lui acuma, și-o să fie fericit.

Alunecînd peste lac, privirea lui Nevada rătăcea spre depărtări, peste Forlorn River, peste colinele cu salvie cenușie atît de grăitoare în singurătatea lor, peste șirurile de munți întunecați, înspre ținuturile de dincolo de ei, către lumea aceea sălbatică de unde venise și unde trebuia să se întoarcă. Se gîndea la viața aceea aspră, cu mîncare puțină, cu intimitatea dezgustătoare dintre bărbați și femei necinstite, la acea frontieră a Nevadei unde avea un nume rău famat, acolo unde nu putea să doarmă niciodată în singurătate sau să poarte o mănușă în mîna cu care mînuia pistolul! Dar în clipa aceea nu-l încerca nici un regret. Gîndul minunat că-și plătise datoria față de prietenul său îl susținea și-l înflăcăra. Îl salvase pe Ben de la închisoare, spălase numele lui de orice pată, îl re-

dase Inei Blaine şi-i ucisese duşmanii. Oricît de ticăloasă ar fi fost viaţa lui dinainte de a-l fi întîlnit pe Ben, oricît de greu îi va fi să îndure singurătatea şi amărăciunea ce-l aşteptau în viitor, nimic nu putea schimba sau micşora farmecul şi gloria binelui pe care-l făcuse.

Nevada intră în cabană. Se aştepta s-o găsească curată, bine rînduită şi primitoare, ca de obicei. Dar în cameră domnea o cumplită dezordine : fusese scotocită cu furie. Falşii şerifi, care veniseră chemaţi de Less Setter ca să-l aresteze pe Ben, nu s-au sfiit să se înjosească furînd. Era limpede că ei cotrobăiseră prin cabană după bani sau lucruri de preţ.

Nevada privi îngîndurat la neorînduiala din jurul lui.

— Ei, da — mormăi el, ameninţător — cred că deacum încolo Less Setter n-o să mai tulbure lumea de pe aici şi nici de altundeva, doar pe cei din iad.

Zicînd acestea, Nevada ieşi afară şi coborî pe potecă pînă la corral[1]-uri. Înăuntru, caii se adăpau la jgheab. Prinse unul şi, după ce-i aşeză pe spinare samarul şi pachetele, se întoarse în cabană. Îşi strînse în grabă lucrurile, ceva merinde, pături, cartuşe, apoi încălecă pe calul său şi, mînînd calul de povară în faţa lui, o luă în jos, către Forlorn River, spre un vad.

— Sînt sigur că Ben o să păstreze ranch-ul ăsta aşa cum l-am avut noi — murmură el, visător. Şi o să vină des pe-aici.

Din ochii lui Nevada începură să picure lacrimi fierbinţi, primele pe care le vărsa din tinereţea lui de orfan, atît de ştearsă şi de îndepărtată. N-avea rost să-şi mai întoarcă privirea spre cabana mică şi cenuşie, pe jumătate ascunsă între copaci ; tot nu mai putea s-o vadă. Dar, pe măsură ce înaintă în susul rîului, lacrimile i se

[1] Corral — ocol de cai.

zvîntară și el văzu pășunea unde caii, cîndva ai lui și-ai lui Ben, își înălțau capetele spre el și nechezau. Din vîrful unei coline ce se ridica aproximativ la o milă, poate chiar mai departe, deasupra rîului singuratic, Nevada privi înapoi spre cabană pentru ultima oară. Ceva mai tare decît cugetul îi spunea că n-o s-o mai vadă niciodată. Clipa era sfîșietoare, căci în minte părea că se deschide o poartă ce lăsa să pătrundă un fapt împotriva căruia rezistase cu atîta încăpățînare atunci cînd părăsise mica lor cabană; el nu-și lua rămas bun numai de la cabană și de la prietenul său Ben, ci și de la cel mai de preț lucru pe care-l avusese vreodată în viață, de la Hettie Ide.

Nevada își luă rămas bun și călări mai departe, cufundat în gînduri, nebăgînd de seamă nici milele, nici orele. Apusul soarelui îi aduse aminte de apropierea nopții și de nevoia unui loc de popas, pentru el și cai. Trecînd rîul, care arăta acum doar ca un pîrîu puțin adînc și doar de vreo cinci metri lățime, lăsă caii să se adape. Ajuns pe malul celălalt, descălecă să-și umple cu apă burduful și bidonul. Apoi o porni călare, îndepărtîndu-se de rîu și de potecă în căutarea unui loc ferit. Cunoștea ținutul și, nu după multă vreme, ajunse într-o vale și merse în sus pe firul ei o bucată de drum. Nu se vedea urmă de apă și de aceea nu erau nici poteci. Valea se îngusta și, după ce străbătu călare desișul de stejari tineri ce se înălțau pretutindeni, Nevada se opri într-o vîlcea acoperită de iarbă, să-și înjghebeze aici tabăra de noapte.

Bine dresați, caii lui n-aveau să se îndepărteze dincolo de luminiș și cu greu ochii unor călăreți ar fi putut să-i zărească focul de popas. Ce ciudat! Iată-l din nou singur! Și totuși, singurătatea îl însoțise aproape toată viața înainte de a avea norocul să-l întîlnească pe Ben Ide.

Din cînd în cînd, mîinile îi cădeau moi şi el rămînea aşa sau îngenunchea şi stătea nemişcat, în timp ce gîndurile puneau stăpînire pe dînsul. În ciuda neliniştii din suflet, îi era foame şi mîncă cu poftă. O noapte neagră ca păcura, fără nici o licărire de stele, se lăsase în vreme ce el îşi orînduia lucrurile pentru popas.

Şi atunci sosi ceasul care-l înspăimînta cel mai mult, ceasul acela lîngă focul de tabără, cînd tăcerea şi singurătatea îl copleşeau. Totdeauna, în călătoriile lui singuratice, fusese la fel; dar acum singurătatea şi tăcerea erau neasemuit mai mari şi mai ciudate. Ceva de neînţeles îl schimbase, îi ascuţise inteligenţa, îi sporise emoţiile. În viaţa lui se întîmplase ceva neînchipuit de însemnat. Acum îşi dădea seama de asta.

Noaptea era rece şi liniştită. Cîteva gîze solitare care scăpaseră de îngheţ bîzîiau trist. Auzi plînsul coioţilor. Nici un alt zgomot nu tulbura liniştea; nici vîntul nu se pornise încă.

Nevada se aşezase în faţa focului, cu picioarele încrucişate, ca un indian. Focul era mic, dar dădea căldură. Aşchiile din lemn de stejar tare, uscat, ardeau roşii, ca nişte cărbuni. Îşi întinse palmele spre văpaie, un vechi obicei care-i plăcea şi-l făcea să se simtă bine. Îl înspăimînta gîndul că trebuie să se întindă în culcuşul pe care şi-l pregătise; odată culcat, o să adoarmă pe loc, şi apoi o să se trezească în timpul nopţii şi o să zacă aşa în singurătatea şi-n liniştea din jur. Cu cît o să se culce mai tîrziu, cu atît mai scurtă va fi veghea din ultimele ceasuri ale nopţii. În afară de aceasta, avea un tovarăş: focul. Strălucea şi scînteia. Era viu şi parcă voia să-l îmbărbăteze.

Veni clipa în care chipul Hettiei Ide se ivi limpede în tăciunii aurii şi roşii. Strălucea acolo, cu faţa ei tînără

încadrată de păr auriu, cu ochii cenuşii şi gravi, cu buzele cărnoase şi dulci. Chipul o arăta curajoasă, puternică şi dîrză, cu mult mai matură decît o fată de şaisprezece ani.

Era cumplită şi ciudată amintirea. Nevada sărutase buzele acelea dulci şi ele îl sărutaseră pe dînsul! Chipul acela i se odihnise pe piept, iar părul bălai îi mîngîiase obrajii. Toate acestea or să-i stăruie veşnic în minte, apărîndu-i mereu, strălucind în fiece foc de tabără şi pe toate potecile viitorului.

— Hettie! Hettie! şopti el, zdrobit. Eşti doar o copilă şi de bună seamă c-o să uiţi. Mă bucur că Ben n-o să ştie niciodată nimic despre noi doi. Dar altceva o să iasă acum la iveală, după împuşcăturile mele de azi. Şi tu, şi Ben o să aflaţi că eu sînt Jim Lacy!... Ah, de-aş fi putut păstra taina numelui ăstuia, n-aţi fi aflat niciodată c-am fost un nemernic. Dar, vai, nimeni n-o să vă spună că de-acum încolo n-o să mai fiu, n-o să mai pot fi un nemernic!

În timp ce Nevada îşi deplîngea propria-i soartă, chipul de umbre şi lumini se stingea şi se aprindea iar în mijlocul focului, plin de farmec şi înţelegere. Trecuse o oră de cînd dragostea lui Nevada se înălţase pînă la măreţia sacrificiului, de cînd renunţase pentru totdeauna la orice nădejde de a-şi împlini gîndul, de cînd îşi dăduse seama că nu-i mai rămîneau decît gloria şi visul şi că sufletul lui schimbat o să rămînă credincios fetei care-l iubise şi crezuse în el.

Lîngă acest foc al primului popas, Nevada simţi că-i piere curajul. Niciodată pînă acum nu pătrunsese tîlcul acelei clipe cînd el şi Hettie, fără să-şi dea bine seama cum s-au petrecut lucrurile, se treziseră unul în braţele celuilalt. Eh, cîte nu s-ar fi putut petrece... Dar totul

fusese doar un vis. Și totuși Nevada știa că visase, crezuse și se lăsase în voia acestui vis. Și într-o bună zi ar fi putut înmormînta trecutul, chiar și numele, și ar fi putut cuprinde fericirea pe care i-o făgăduiseră brațele Hettiei. Ben l-ar fi primit bucuros ca frate. Dar, tăinuindu-și adevăratul nume, trăind sub numele fals de Nevada, ar mai fi fost el cinstit față de sufletul pe care Ben și Hettie l-au făurit în el? Nevada își dădea seama că n-ar mai fi putut trăi în minciună. Și, deși nu s-ar fi sinchisit prea mult de Ben, tare-ar mai fi vrut ca Hettie să nu afle că el a fost cîndva Jim Lacy, nume cunoscut din Lineville pînă la Tombstone, traversînd pustietățile Nevadei.

— Cred că-i mai bine așa — șopti Nevada, adresîndu-se focului. Numai dacă Hettie n-ar afla niciodată nimic despre mine, despre cel care am fost cu adevărat!

Pierderea Hettiei era de neîndurat. Fusese fericit fără să-și dea seama. Ieșise din iadul în care trăise pînă atunci, urcînd pe treptele prieteniei, ale dragostei și cinstei. Niciodată n-o să poată nesocoti fapta sîngeroasă prin care își salvase prietenul de trădarea unui om rău, lipsit de scrupule. Fapta aceea salvase de la ruină familiile Blaine și Ide, și fără îndoială, salvase pe Ina și pe Hettie de la o soartă și mai rea; căci Setter, diavolul acela viclean, își întocmise bine planurile.

Nevada își înclină deasupra focului capul descoperit, și un plîns în hohote îi zgudui trupul.

— Firește... o pierd... și asta mă dă gata... — șuieră el printre dinți. Nu pot... să îndur!...

Cînd, la miezul nopții, se tîrî și se strecură în așternutul de pături, o făcu numai pentru că era istovit de zbu-

ciumul ce-l măcina. Somnul alinător îi aduse uitarea. Dar, o dată cu răcoarea zorilor, chinul reveni și, împreună cu el, conștiința că o să-l poarte pe veci în suflet. Suferea pentru că nu putea fi fericit fără dragostea Hettiei Ide, fără s-o vadă, fără ca ea să-i zîmbească, fără s-o poată atinge. Ca o fiară rănită tînjea după un loc ascuns și tainic unde să moară. Voia să se avînte din nou în viața aspră a frontierei, semănînd moartea și înfruntînd-o, acolo, printre oamenii aceia fărădelege care îi nimiciseră viața. Oricum, tot nu mai putea schimba nimic. Se gîndi că era o deosebire ca de la cer la pămînt între fericirea lui Ben — pe care el, Nevada, o făurise, ceea ce-i dădea un simțămînt de negrăită încîntare — și nenorocirea în care se afla el însuși. Mai mult chiar, dragostea Hettiei, îmbrățișările ei, încrederea pe care o avea în dînsul îl ridicaseră pe culmi spirituale nebănuite și-l țintuiseră acolo, ca să lupte necontenit pentru acel ceva pe care ea îl făurise în el. Avea față de sine o datorie mai mare decît față de Ben. Dar nu o datorie de dragoste, ci una de loialitate! Hettie îi redase încrederea în el însuși, în acest om nou care părea acum atotputernic și atît de misterios.

— Baldy, fără doar și poate că iar va trebui să mă bat — îi spuse el calului în timp ce-i arunca șaua pe spinare. Trebuie să ajungem pe potecile tainice. Trebuie să mîncăm, să dormim și să căutăm un loc unde să ne putem ascunde și să fim în siguranță. Poate că, după un timp mai îndelungat, o să putem trece dincolo de deșert, spre Arizona, și-o să ne găsim o muncă cinstită. Dar, pe Dumnezeu din ceruri, chiar de va trebui să m-ascund tot restul zilelor mele și să fiu Jim Lacy pînă s-o sfîrși blestemata asta de viață, voi rămîne credincios acestui lucru

din inima mea: numelui Nevada pe care mi l-a dat Ben Ide; şi numelui, şi omului în care a crezut Hettie Ide!

În ziua aceea, Nevada călări mult de-a lungul potecilor pentru vite ce şerpuiau în susul văilor şi prin trecători. Ajunsese în ţinuturile muntoase, printre cedri şi pinioni [1]. Sus, cu mult deasupra lui, pădurea întunecată încingea munţii ca un brîu, iar dincolo de el strălucea linia zăpezilor. Tînărul ocoli cu bună ştiinţă cele cîteva ranch-uri de vite cuibărite prin văile mai bogate în iarbă. În ziua aceea, potecile bine bătătorite nu cunoscură urmele lui, iar apusul îl găsi într-o văioagă singuratică, cu pereţi înalţi şi aşternut de iarbă unde suna murmurul unui izvor.

Nesfîrşite au fost orele şi milele acestei zile lungi de călărie. Popasul era binevenit şi pentru om, şi pentru caii obosiţi. Urletul unui lup, înfiorător în tristeţea şi sălbăticia aceea prelungită şi obsedantă, îl salută pe Nevada, care se aciuise lîngă foc. Un lup sur şi singuratic, tînjind după perechea lui. Urletul lupului găsi ecou în strigătul inimii lui Nevada. Şi el era un lup singuratic, unul faţă de care soarta se arătase şi mai crudă.

Şi iată că din nou un chip fermecător, cu ochi cenuşii şi întrebători, scînteia, strălucea, lua fel de fel de înfăţişări în inima alb-roşiatică a focului.

A doua zi, Nevada urcă spre cumpăna apelor care despărţea ţinutul de salvie şi păduri, de deşertul ce se întindea dincolo. Era o trecătoare joasă şi lată, ferestruită printre munţi, uşor de străbătut călare, deşi poteca era şerpuită şi accidentată. Lipsa urmelor de vite îl făcu pe Nevada să zîmbească sinistru. Ştia el de ce nu sînt de loc urme pe aici şi de ce, în schimb, sînt foarte multe mai spre sud, printre meterezele stîncoase ale unei alte

[1] Pinion — specie de pin american, cu fructe comestibile.

trecători foarte accidentate. Foarte puțini dintre proprietarii ranch-urilor care cumpărau sau vindeau vite străbătuseră vreodată această cumpănă a apelor.

De pe o șa de munte, bogată în iarbă, unde mai străluceau florile sălbatice de toamnă, Nevada privi în josul povîrnișului lung și neregulat al lanțului de munți, spre fîșia de teren plină de chei înguste și de cedri a Californiei, și mai departe, spre frontiera Nevadei, golașă și bătută de vînturi, sălbatică și măreață. Deșertul galben-cenușiu se întindea nemărginit în depărtări, plin de o uriașă risipă de șesuri cețoase și de șiruri nesfîrșite de munți pleșuvi. Priveliștea semăna, într-un fel, cu viitorul lui Nevada, așa cum și-l închipuia el.

În timp ce privea țintă, plin de jale, peste deșertul acela înspăimîntător și monoton, îl cuprinse un puternic simțămînt de revoltă împotriva naturii și a tîlcului pe care natura îl avea pentru el. Cum învățase să iubească ținutul de salvie înmiresmată care rămînea în urmă! Iar deșertul pe care-l vedea înaintea lui era aspru, amar, crud, ca și oamenii care trăiau acolo. Se gîndea cu ură că se întoarce. Oare n-ar putea să găsească un refugiu undeva, în altă parte... firește, în însorita și îndepărtata Arizonă? Oricît îi era de ciudă să recunoască, dar Nevada aceasta sălbatică găsea ecouri în adîncul ființei lui, trezea pornirile-i lăuntrice ucigătoare și sfidătoare.

„Cred c-o să m-ascund pentru cîtva timp într-o văioagă" — se gîndi el.

Începu să coboare de pe creastă și curînd valea adîncă și culmile de dincolo de ea dispărură din ochii săi. Poteca șerpuia cînd urcînd, cînd coborînd, cînd pe sub malurile pline de tufișuri, cînd prin defileuri de stînci roase de vreme sau pe lîngă pădurea de cedri, mereu mai jos, tot mai jos din înălțimi.

Înainte ca Nevada să ajungă la capătul acestei lungi costișe de munte, auzi deodată murmurul molcom al unui izvor; părăsi cărarea și o luă de-a curmezișul peste un teren foarte accidentat, pe marginea unei văi înguste și puțin adînci de unde venea sunetul apei în cădere. Merse pe jos, ducîndu-și caii de frîu, cale de o milă și mai bine, pînă găsi o spărtură în peretele văii pe unde putu să coboare.

Aici, într-adevăr, era un loc tainic, un ascunziș bun. Iarbă și lemn se găseau din belșug, iar urmele de cerbi și ale altor animale îl încredințau că n-o să ducă lipsă de carne. Un luminiș îngust și adăpostit al canionului, unde iarba creștea din belșug de-a lungul izvorului, părea un loc foarte potrivit pentru tabără.

Calm, dar îngîndurat, Nevada luă sacii de pe cai, de parcă timpul nu mai avea însemnătate, și începu să-și închegheze un adăpost în locul acesta sălbatic. Din fragedă copilărie, munca asta avea pentru el un neistovit farmec. Niciodată nu simțise atîta nevoie de singurătate ca acum.

Nevada nu număra nici zilele, nici nopțile, care se scurgeau ca într-un vis. Cutreiera valea îngustă în sus și în jos, cu pușca în mînă, deși nu o folosea decît cînd avea nevoie de carne. Petrecea ore întregi stînd la soare, cufundat în amintiri. Caii se îngrășau văzînd cu ochii și se leneveau. Zilele se făceau săptămîni. Plopii scămoși își lepădau frunzele ce se așterneau, covor auriu, sub ei. Nopțile erau reci și vîntul gemea printre copaci.

Dar iată că sosi și vremea cînd singurătatea deveni de neîndurat. Nevada își dădu seama că, dacă mai stă mult acolo, o să înnebunească. Visînd necontenit la Hettie Ide și la Ben, tînjind după acel răstimp scurt, frumos și înălțător din viața sa, el era copleșit totodată și de amintirea întunecoasă și stranie a oamenilor pe care-i ucisese. Ne-

vada mai trecuse cîndva prin asemenea stări sufletești, iar singurul leac împotriva lor erau băutura, munca, acțiunea, prezența altor oameni, glasurile lor, chiar dacă aparțineau celor mai netrebnici bărbați și femei. Numai asta îl putea salva de nălucile care-l obsedau. Gîndurile negre nu-i mai dădeau pace. Crezuse că se poate descurca singur, dar iată că ajunsese la capătul puterilor. Nu mai putea zăbovi în singurătatea această desăvîrșită, istovindu-și de moarte trupul, cufundîndu-se în fiecare zi, din ce în ce mai adînc, în tristețea sa, pînă la a-și pierde mințile. Părea că-și găsește alinare chiar și în amintirea vechilor lui tovarăși de tîlhării. Se cutremură însă din adîncul sufletului la gîndul că ar fi nevoit să se reîntoarcă la viața-i nelegiuită de odinioară.

— Cred că e timpul să fiu cinstit cu mine însumi — mormăi el. Nu pot să mă mint pe mine, după cum n-aș putea s-o mint nici pe Hettie. M-am schimbat. Mă schimb în fiecare zi. Eu singur nu mă mai recunosc. Și viața asta blestemată pe care trebuie s-o înfrunt mă face să mă cutremur. Ce-o să fac? O să-mi găsec o muncă cinstită, undeva, departe. Poate în Arizona, unde sînt mai puțin cunoscut. Asta așteaptă și Hettie de la mine. Și ea ar avea încredere în mine... Și, pe Dumnezeu, asta și vreau să fac, în interesul ei și al lui Ben, fără a mă gîndi de loc la mine; o să mă îngrop undeva, pînă ce și ultima împușcătură pe care am tras-o și care i-a salvat o să fie uitată! Dacă m-ar găsi și m-ar recunoaște că eu sînt Jim Lacy, ar fi rău. Și dacă totuși mă descoperă, ar însemna să se afle lucruri atît de murdare, încît mai bine-aș muri decît să le știe și Hettie Ide!

Nevada intră în Lineville într-o zi rece și tristă. Vîntul răscolea praful și frunzele. Coloane de fum albăstrui de lemne arse se răsuceau din colibele, cocioabele și casele răzlețite ale cătunului. Unele locuințe, acelea care se găseau pe o parte a drumului, se aflau în statul California, iar celelalte, de pe partea opusă, erau în statul Nevada. Multe gloanțe fuseseră trase dintr-un stat pentru a ucide un om care se afla în statul celălalt.

În timpul primelor zile ale goanei după aur, Lineville fusese un oraș minier cu anumite pretenții. Cabane părăsite și înnegrite de vreme stăteau mărturie mută a timpurilor cînd populația era mai numeroasă. Sus, pe culmea tristă și cenușie a dealului de la poalele munților, zăceau rămășițele unei instalații de spălat nisipul aurifer, un jgheab lung și țevi ruginite care ajungeau pînă jos spre rîu. Găurile negre ce se căscau pe dealul opus dovedeau munca din trecut a căutătorilor. Se mai putea scoate și azi aur din dealurile rîpoase, deși numai în cantități mici. Căutătorii de aur soseau în Lineville, rătăceau prin împrejurimi un sezon, apoi plecau în alte părți în necurmata lor peregrinare; și alții veneau să le ia locul. Cînd Nevada fusese acolo ultima oară, puteai să găsești cîțiva bărbați și femei cinstite, dar proporția lor la cei trei sute de locuitori era mică.

Nevada se opri în fața unei cabane cenușii ce se afla la capătul unei mari bucăți de pămînt, la marginea orașului. Locul nu se schimbase. Un cal murg, deșelat, căruia vîntul îi zbîrlea coama, se înghesuia la adăpostul unui grajd vechi și scund. Nevada cunoștea calul. Corral-ul și grajdurile erau mai departe, în fund, la poalele unei

pante stîncoase. Frunze de ferigă şi nişte tufişuri înconjurau o grădină în care ultimele legume tîrzii se iveau strălucitoare pe pămîntul roşiatic, proaspăt lucrat. Nevada îşi reaminti firma vopsită grosolan, prinsă strîmb pe stîlpul porţii: „De închiriat camere mobilate".

Descălecă, îşi lăsă caii în faţa porţii, intră şi ocoli ca să ajungă în spatele cabanei. Lemnele de foc tăiate fuseseră stivuite pînă-n tavan pe o verandă lată şi joasă pentru a fi la îndemînă în apropierea uşii. Nevada şovăi o clipă, apoi ciocăni. Auzi înăuntru forfotă, paşi vioi, după care uşa fu deschisă de o femeie robustă, cu faţa roşie, ochii mari, privirea dreaptă şi cu părul uşor încărunţit.

— Bună ziua, doamnă Wood — o salută el.

Femeia holbă ochii, apoi izbucni:

— Ei bine, pe Dumnezeul meu că ăsta-i Jim Lacy!

— Ai dreptate. Eşti bună să mă pofteşti înăuntru? Sînt aproape îngheţat.

— Jim, ştii bine că nu-i nevoie să te invit ca să poţi intra aici cînd vrei — îi răspunse ea şi-l trase într-o bucătărioară caldă, unde plita încinsă şi mirosul plăcut al pîinii care se cocea îl îmbiau grozav pe Nevada.

— Mulţumesc. Mă bucură spusele dumitale. Fireşte că mă simt ca la mine acasă. Am stat în frig şi am răbdat de foame multă vreme.

— Fiule, asta ţi se citeşte pe faţă — îi răspunse femeia dînd din cap cu părere de rău. Niciodată nu te-am văzut în halul ăsta. Jim, erai un flăcău frumos. Da' slăbănog mai eşti! Şi ai o claie de păr ca minerii... Ai fost pe la ei?

— Ei bine, doamnă Wood — vorbi el tărăgănat şi rece — sînt sigur că ai auzit multe despre mine în ultima vreme.

Nevada o privea cercetător. Multe lucruri puteau să depindă de răspunsul ei, dar femeia nu-i dezvălui nimic.

— Nici o vorbă, Jim ! Nimic, nici în ultima vreme și nici de cînd ai plecat.

— Nu ? Ei bine, mă mir și totodată mă și bucur — replică Nevada, zîmbind ușurat. Crezi că ai putea să-mi dai ceva de lucru ? Să te-ajut la treburile de pe-afară, cum am mai făcut-o, pentru casă și masă ?

— Firește că pot, Jim, și chiar vreau s-o fac — zise ea. Și în nici un caz n-o să trebuiască să dormi în grajd.

— Atunci, pot să spun că sînt al dracului de norocos, doamnă Wood — răspunse Nevada, cu recunoștință.

— Hm, nu prea cred asta, Jim. Faptul că te-ai întors la Lineville nu poate fi socotit un noroc... Ei, băiatule, nădăjduiam că, dacă mai trăiești, ți-ai schimbat felul de viață.

— Drăguț din partea dumitale că te-ai gîndit la mine în felul ăsta — spuse el, îndepărtîndu-se de soba caldă. Mă duc să îngrijesc de cai și de lucruri.

— Adu-ți calabalîcul înăuntru. Și eu n-o să uit că ești mort de foame.

Nevada ieși îngîndurat și-și mînă încet caii în grajd. Acolo, în timp ce despovăra animalele, se gîndi la efectul ciudat pe care-l avuseseră cuvintele doamnei Wood asupra lui. Poate că același efect l-ar fi avut asupra lui cuvintele oricărui locuitor din Lineville. Cuvintele acestea îl readuseseră la realitate. Femeia asta de treabă nădăjduise că el n-o să se mai întoarcă niciodată. Zăbovi atît de mult să-și îngrijească bidiviii și să-și despacheteze o parte din bagaje, încît în cele din urmă doamna Wood îl strigă. Atunci, ducînd pe umăr sacul de dormit și ținînd în mînă un mic pachet, se întoarse în bucătărie, unde

doamna Wood îi pregătise o masă caldă. Nevada dovedi că avea într-adevăr nevoie de bucate bune și hrănitoare.

— Săracu' de tine ! îl căină ea cu tristețe și curiozitate. Dar nu-l întrebă nimic.

Nevada mîncă atît de mult, că se simți oarecum rușinat.

— Știu eu că nu mă port cum trebuie. Dar tare mai erau gustoase !

— Hm ! Ei, Jim, acum ia niște apă caldă și rade-ți barba asta stufoasă — îi răspunse ea. Poți să te muți în camera din capătul coridorului, imediat după hol. Ai acolo sobă și-o ladă cu lemne.

Nevada își duse sacul în camera ce-i fusese destinată, după care se întoarse să ia apă caldă, săpun și prosop. Probabil că oglinda întunecată și zgîriată dădea feței sale aspectul acela neplăcut. Se dumeri pe dată că bărbieritul, hainele curate și o înfățișare mai îngrijită nu mai însemnau nimic pentru dînsul : Hettie ieșise pentru totdeauna din viața lui. De ce să se mai sinchisească de felul cum arată ? Își aminti totuși, cu o vie durere, că Hettie ținea ca el să aibă o înfățișare îngrijită. O oră mai tîrziu, intră în bucătărie ca s-o înfrunte pe doamna Wood ; ea îl cercetă cu ochi gînditori și blînzi.

— Jim, văd că pistolul tău se leagănă foarte jos, la fel ca în trecut. Nu-i ciudat ? întrebă ea ironic.

— Nu... ba da... bineînțeles că pare ciudat — răspunse Nevada. Să fiu cinstit, doamnă Wood, nu l-am mai scos de multă vreme.

— Și nici n-ai mai căutat lichior roșu ? continuă ea.

— Cred că nu.

— Și nu te-ai mai uitat nici după femei ?

— Dumnezeule, nu ! Totdeauna m-au înspăimîntat ! rîse el, liniștit.

Dar nu putea s-o înșele pe doamna Wood.

— Băiatule, cu tine s-a întîmplat ceva — vorbi ea grav. Ai mai îmbătrînit. Ochii tăi nu mai seamănă cu niște pumnale. Au început să aibă cearcăne... Jim, l-am văzut și eu odată pe Billy the Kid, la New Mexico. Pe vremuri arătai și tu ca dînsul; nu la față, nici la corp sau la mers, dar așa, într-un anume fel pe care nu pot să-l descriu. Dar acum a dispărut...

— Hm, nu știu dacă vrei să-mi faci un compliment sau nu — spuse tărăgănat Nevada. Billy the Kid a fost un strașnic *hombre* [1], nu-i așa ?

— Cred și eu ! Și ai fi fost de aceeași părere dacă ai fi trăit și tu, o dată cu mine și cu bărbatul meu, războiul vitelor în ținutul Lincoln. Au fost uciși atunci trei sute de oameni ; și Jack al meu a fost printre ei.

— Războiul din Lincoln County ? întrebă Nevada, visător. Sigur c-am auzit de el. Din cei trei sute, oare cîți a ucis Billy the Kid ?

— Numai Dumnezeu știe — răspunse ea, înfierbîntată. Încă înainte de război, Billy ucisese cu pistolul douăzeci și unu de oameni, fără a-i pune la socoteală pe indieni și pe mexicani. Se zicea despre el că seamănă moartea printre oameni... Da, Jim, aveai înfățișarea lui Billy ; și dacă ți-ai fi păstrat-o, ai fi fost și tu unul de teapa lui. Dar s-a întîmplat ceva cu tine. Nu vreau să crezi că te iscodesc, dar spune-mi, ți-ai pierdut cumva curajul ? Asta se întîmplă uneori celor care mînuiesc pistolul.

— Da, așa e, doamnă Wood. N-am mai mult curaj decît o găină — răspunse tărăgănat Nevada, cu tot sîngele său rece de odinioară. Îi făcea bine să-i audă vocea ; și putea să și-o mai încerce și pe a lui.

[1] Om (în limba spaniolă în text).

— Așa! Și pariez că asta-i tot ce-o să-mi povestești despre tine — zise ea. Jim Lacy, ai plecat de aici un băiat și te-ai întors un bărbat în toată firea. Mă întreb ce-o să spună Lize Teller despre tine. Visa tot timpul la tine, drăcoaica!

— Lize Teller — repetă gînditor Nevada, ca un ecou. O țin minte, e aici?

— E aproape stăpînă pe Lineville. Nu mai locuiește cu umila mea persoană, s-a instalat la „Gold Mine".

Nevada își regăsi locul favorit de odinioară pe o bancă scundă, între sobă și colț, se așeză și se așternu la taifas. Femeia asta avea o poziție unică în mica localitate de frontieră, unde se bucura de încrederea jucătorilor de cărți, a minerilor, a hoților de cai, a tuturor. Avea suflet bun, arătîndu-se totdeauna gata să ajute un bolnav sau pe cel aflat la necaz. Oricare ar fi fost viața ei în trecut — și Nevada bănuia că avusese o viață zbuciumată alături de aventurierul ei de bărbat — acum era o femeie cinstită și vrednică. Nevada n-o prețuise în zilele furtunoase, cînd locuise în Lineville. Poate că pe-atunci era altcineva care n-avea de lucru, poate vreun fugar, așa cum era el însuși acum, care făcea treburile mărunte pe care el o rugase să i le încredințeze. Nevada își reamintea că bunăvoința ei față de dînsul fusese ca un fel de dragoste de mamă, și asta fără îndoială datorită faptului că era cel mai tînăr dintre toți indivizii cu faimă proastă din Lineville.

— Lize nu s-a măritat încă? întrebă el, așa, într-o doară.

— Nu, nu s-a măritat, și chiar că n-o să se mai mărite niciodată — răspunse doamna Wood, energic. A avut și ea o ocazie, un crescător de vite, om la locul lui, pe nume Holder din Eureka. Bănuiesc că știa că vitele pe care le

cumpără sînt de furat. Dar, cu toate astea, pentru Lineville era un tip straşnic. Mult prea bun pentru pramatia aia cu ochi negri. Şi ea l-a plăcut. A fost singura ei şansă să plece din Lineville! Apoi, într-o zi, s-a întors Cash Burridge, după o absenţă îndelungată. A lipsit aproape la fel de mult ca şi tine. Cash a fost amestecat într-o tărăşenie mare, undeva, prin sud. Şi a venit şi el să se odihnească niţel şi să joace cărţi. Avea bani berechet, ca de obicei. Şi i-a pierdut, tot ca de obicei. Lize era funcţionară la „Gold Mine". S-a încurcat cu Cash. El şi Holder s-au bătut pentru ea şi asta i-a pecetluit soarta. Poate că nu m-am străduit destul cu dînsa. Dar parcă vorbeam la pereţi. Lucrurile au mers din ce în ce mai rău. O s-o vezi şi tu.

— Aşadar, Cash Burridge s-a întors — reluă Nevada, sumbru, lăsîndu-şi capul în piept. La auzul acestui nume, ar fi vrut să-şi ascundă fulgerul ce i se aprinse bruse în ochi. Cred că l-am uitat de tot pe Cash.

— Ha-ha! Da, aşa crezi, Jim Lacy — replică atotştiutoarea femeia. Nimeni nu-l poate uita pe Cash, şi cu atît mai puţin, tu... Vai de mine, nădăjduiesc că n-o să te-ntîlneşti iar cu el?

— Oh, fireşte c-o să ne-ntîlnim — spuse Nevada — doar n-o să mă-nvîrtesc toată ziua în bucătăria dumitale, oricît mi-ar plăcea treaba asta!

— Jim, nu m-am gîndit c-o să te-ntîlneşti cu el pe stradă, sau la prăvălie, sau în altă parte. Ştii bine ce-am vrut să spun...

— Nu-ţi face griji, mătuşă Wood. Cred că eu şi Cash n-o să ne încăierăm, pentru că eu nu caut ceartă.

— Tu n-ai căutat-o niciodată, băiatule, pot să jur. Dar nici n-ai fugit de ea. Şi tu-l ştii pe Cash Burridge. Cînd e treaz, e-al dracului, iar cînd e beat, e dracu gol.

— Hm, cred, acum cînd mi-aduci aminte. S-a mai ținut Cash în ultima vreme de șmecheriile lui la cărți?

— N-am prea auzit, Jim — spuse ea, îngîndurată. Cel mult niște bîrfeli obișnuite în Lineville. Se pare că nu-i nimic adevărat.

Nevada își dădea seama că n-avea nici un rost să mai stăruie asupra acestui subiect; rezerva ei era o dovadă că Cash Burridge își sporise faima într-un fel sau altul. Nevada reacționa ciudat, se disprețuia pentru interesul, pentru dorința lui nelămurită și stranie de a afla ceva. Simțăminte de mult înăbușite sau uitate îl năpădeau din nou. Un val de căldură îi curgea încet prin vine.

— Bineînțeles că Lineville arată ca un oraș mort — spuse el într-o doară.

— E mort de-adevăratelea, Jim. Dar să știi că învie în timpul iernii. Oamenii din Lineville sînt ca marmotele. Cum începe înghețul, ies toți din bîrlog. E mai multă forfotă pe drum decît a fost vreodată. Acum avem trei curse de diligență pe săptămînă și o mulțime de oameni se opresc aici pentru a înnopta. Și la mine trag mulți; sînt prinsă cu treburi toată vara și toată toamna.

— Va să zică se călătorește? Ei bine, iată ceva nou pentru Lineville. Totdeauna au venit aici căutătorii de aur. Dar să fie forfotă de călători! Ce vrei să spui, tușică Wood?

— Jim, unde-ai fost tu atîta vreme? întrebă ea, curioasă. Cred că te-ai dat la fund pe undeva. Există azi un oraș minier nou: Salisbar. Și călătorii, venind dinspre nord, trec pe-aici, în ciuda drumului înspăimîntător

— Salisbar? N-am auzit niciodată de el. Și trec diligențele prin Lineville?! Dumnezeule mare!

— Jim, diligența nu a fost jefuită decît de două ori Și unul dintre jafuri nu a fost săvîrșit de cei de aici. Am

auzit că în curînd cursele de diligenţă or să fie oprite, pînă la primăvară.

— Ai pomenit de un crescător de vite Holder, care a cumpărat vite cîtă vreme am lipsit eu. Desigur că n-a fost singurul !

— Nu. Dar negoţul de vite n-a prea mers în vara asta. Ultimul lot a trecut în iunie.

— Nu mai spune ! Atunci Lineville e mort, asta-i sigur.

— Lucrurile astea trebuie să se sfîrşească mai devreme sau mai tîrziu, chiar dacă-i vorba de furtişaguri de mîna a doua.

— De mîna a doua ? Ha-ha !

— Jim, am văzut în viaţa mea cum se furau mii de boi din cei cu coarne lungi.

— Hm ! Sînt convins că ai văzut, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun — zise Nevada, uitîndu-se din nou la faţa ei roşie. Dar, tuşico, pe mine nu m-ai luat niciodată drept un hoţ, nu-i aşa ?

— Pe Dumnezeul meu, nu. Erai doar un tînăr care purta pistol, un om dus de val. Dar într-o zi o să cazi şi tu în ispită ; asta-i limpede ca lumina zilei. O să intri într-o tovărăşie proastă tocmai la momentul potrivit. Eu sînt din Texas şi mi-a plăcut totdeauna un pistolar bun, adevărat, cu o împuşcătură sigură. Aşa era Jack al meu. Ani de zile n-a existat un dram de necinste în viaţa lui Jack. Dar a căzut şi el în ispită. Şi aşa o să fie şi cu tine, Jim. Aş vrea să pleci atît de departe de Lineville, încît să nu te mai poţi întoarce vreodată.

— O să plec la primăvară. Poţi să fii sigură că pentru o bucată de vreme, pentru lunile care urmează, n-am chef s-o iau din nou la drum.

—

— Strașnic! Asta-i o făgăduială, băiatule, iar eu n-o să te las s-o uiți. Pînă atunci, pînă la primăvară, o să-ți prindă foarte bine să stai ascuns la adăpost; chiar aici, nu?

— Tușă Wood, ai spus că nu ești curioasă — rîse Nevada, ocolind întrebarea. Apoi deveni serios: Cînd a fost Hall ultima oară aici?

— În iunie, cu ultima cireadă care a trecut peste cumpăna apelor. Și lucrul cel mai ciudat, Jim, e că de atunci nu s-a mai întors de loc.

— Trebuie să-ți mărturisesc că mie nu mi se pare chiar atît de ciudat. Poate că și-a scuturat de pe tălpi praful din Lineville. După cum mi s-a spus, el a venit aici, așa, deodată. De ce n-ar pleca în același fel, tot deodată? Spre noi pășuni, tușă Wood!

— Nu-i nici un motiv să nu fie așa cum spui — chibzui ea. Numai că eu simt că nu așa s-au petrecut lucrurile cu Hall.

— Și ce s-a mai întîmplat cu ambițiosul ăla de Less Setter din ținutul Snake River? A mai dat pe-aici?

— Nu. Atunci cînd te-ai ciocnit tu cu el a fost singura dată cînd a pus piciorul în Lineville. Nici nu-i de mirare! Oamenii spuneau că o să-l ucizi dacă se mai întoarce. Mi-aduc aminte de noaptea aceea, Jim, după ceartă, cînd ai pălăvrăgit destule. Băutura era de vină. Ai avut necazuri cu Setter și înainte să vii prin părțile astea. N-am vorbit niciodată despre asta, dar îmi amintesc.

— Da, tușico, veneam și eu din ținutul Snake River — răspunse Nevada, cu o umbră de zîmbet întunecat.

— Se spunea pe-aici că Less Setter e un om prea de seamă ca să-și piardă vremea prin Lineville — replică femeia, trecînd peste observațiile enigmatice ale lui Ne-

vada, deşi tîlcul lor nu-i scăpase. Hall spunea că Setter se îndeletnicea cu mai multe hoţii deodată. Totuşi, jocul lui era să-i atragă pe crescătorii de vite şi pe fermierii bogaţi în afaceri necurate. Era un escroc şiret, destul de nemernic ca să facă orice fel de afaceri. Şi avea slăbiciune pentru femei. Astuia o să-i vină de hac numai femeile, altă patimă n-are. A încercat s-o ia pe Lize Teller cu el.

— Nu mai spune! exclamă Nevada, încercînd să se prefacă interesat şi surprins, cum, de fapt, îi era cu neputinţă să se simtă.

Şi iarăşi îşi întoarse faţa pentru a-şi ascunde ochii. Căci din nou răul acela rece şi dezgustător îi înfiora sufletul. Less Setter n-o să mai aibă niciodată slăbiciune pentru femei. Niciodată n-o să-şi mai ţeasă intrigile-i vătămătoare în jurul lui Ben şi al Hettiei Ide sau în jurul oricui altcuiva; căci el şi doi dintre vicleniii lui părtaşi zăceau morţi, acolo, în curtea din faţa cabanelor lui Hart Blaine, pe malurile ranch-ului de la Lacul Gîştei Sălbatice. Morţi de mîna lui Nevada! Isprava aceasta a lui îi salvase pe Ben Ide şi pe Hettie. Părea un fapt pierdut în trecutul îndepărtat, dar cît de proaspăt îi stăruia în minte! Mulţimea care parcă se topise din faţa calului său care gonea! Spaima de pe chipul îngrozit al lui Less Setter! Răzbunare, răsplată şi moarte! Mişeii zăceau cu faţa la pămînt, iar fumul pistolului se risipea printre cei ce se aflau acolo. Nevada se vedea aievea sărind apoi în şa şi îmboldindu-şi calul cu pintenii. O ultimă privire înapoi! Cu bine, prietene! O privire spre chipul alb şi frămîntat al lui Ben, care avea să-i rămînă pentru totdeauna întipărit în minte.

— Lineville şi-a trăit traiul — spuse femeia, bucurîndu-se parcă de acest lucru. Setter a priceput cum stă treaba, dacă i-o fi trecut vreodată prin cap să opereze

pe-aici. Hall a văzut și el, și de aceea nu s-a mai întors niciodată. Cash Burridge știe și el. A fost undeva, departe, prin sud... undeva în Arizona. Căuta un loc unde nu existau curse de diligență. O să plece cînd s-or topi zăpezile, în primăvară, și n-o să plece singur. Atunci oamenii cumsecade or să se ducă fără teamă pe la prăvălii.

— Asta-i un mare noroc pentru Lineville, dar un ghinion pentru Arizona — zise sec Nevada. Bineînțeles cămi pare rău de crescătorii de vite de-acolo.

— Hm, nu știu. În Arizona sînt bande mai necruțătoare decît au fost vreodată prin ținutul ăsta — reluă femeia, disprețuitor. Dacă te gîndești numai la banda „Texas" din Pleasant Valley, sau la banda „Hash Knife" din Tonto Rim, fără să mai vorbim de frontiera mexicană. Cash Burridge n-are calibrul care trebuie pentru a face față multă vreme în Arizona. Water și Blink Miller sînt bandiți tari, trebuie să recunosc. Cred că Hardy Rue o s-o ia și el pe urmele lui Burridge și, desigur, gălăgiosul ăla de Link Cawthorne. Dar în tot Lineville-ul nu există decît un singur om care ar putea face față în Arizona. Și tu știi cine-i, Jim Lacy.

— Ei bine, tușico, nu am nici cea mai mică idee — răspunse tărăgănat Nevada.

— Sînt de aceeași părere cu tine — replică ea, aproape cu afecțiune. Dar, Jim, și mai mult m-aș bucura să te văd părăsind cît mai curînd felul ăsta de viață, decît să supraviețuiești bandei întregi. Am auzit de la bărbatul meu că pistolarii dau într-un fel de nebunie. Un pistolar e torturat de gîndul de a ucide. Și dacă un alt ucigaș apare la orizont, nebunia asta îl împinge să iasă în stradă ca să-l întîlnească. Numai așa, să vadă dacă poate să-l ucidă pe celălalt ! Nu-i îngrozitor ? Așa era în Texas, pe vremuri, cînd nu se stabilise frontiera.

— Firește că-i îngrozitor — răspunse Nevada, abătut. Pot să înțeleg că un om învață să minuiască cu iuțeală pistolul, ca să se apere. Cu asta mă dezvinovățeam față de mine însumi. Dar s-o faci numai din plăcerea de a omorî ! Nu știu cum s-ar putea numi lucrul acesta !

Timp de o oră, doamna Wood, care avea darul să prindă și să răspîndească tot felul de știri, îl puse la curent pe Nevada cu tot ce se întîmplase în Lineville de la plecarea lui. Ea nu se mărgini numai la treburile aventurierilor care își dăduseră întîlnire în Lineville. Despre puținii copii pe care Nevada îi cunoscuse și cu care se jucase, despre nou-născuții care sosiseră pe lume de la plecarea lui, despre venirea cîtorva noi familii, despre discuțiile pentru înființarea unei școli și probabilitatea de a avea un oficiu poștal, despre toate lucrurile acestea vorbi amănunțit, cu o plăcere și o încîntare ce lipsiseră în clevetirea ei cu privire la personajele dure ale Lineville-ului.

Dar pe Nevada îl preocupau mai ales tocmai bîrfelile despre acești oameni. Mai tîrziu, cînd intră în odăița lui, aproape fără să-și dea seama făcu un gest. Era un gest pe care-l repetase de mii de ori, în ascuns de privirile oamenilor, așa cum se întîmplase și acum, dar pe care nu-l mai făcuse în ultima vreme : își scoase brusc pistolul. Și dintr-o dată, ca prin minune, simți că pistolul se afla în mîna lui, gata să țintească. Faptul că văzu pistolul așa, gata să tragă, îl surprinse pe Nevada ; totul se petrecuse instinctiv, pe negîndite. Tînărul reflectă din nou asupra ciudatului gest. De ce-l făcuse ? Care era tîlcul lui ? Vîrî din nou pistolul în tocul lung și albastru.

— Bănui că numai spusele doamnei Wood privitor la Cawthorne și la restul bandei sînt de vină c-am scos pis-

tolul — mormăi el. Ciudat... Nu, la urma urmei, nu-i chiar atît de ciudat.

Se reîntorsese într-un mediu unde iuțeala în mînuirea pistolului era legea primordială. Autoapărarea era singura lege între acești oameni fărădelege, în mijlocul cărora îl aruncase nenorocul. El nu-i putea ocoli fără a-și atrage ura și neîncrederea lor. Trebuia să aibă de-a face cu ei, așa cum avusese și în trecut, deși se părea că el se schimbase cu desăvîrșire. Iar întîlnirea cu răufăcătorii aceștia nu era niciodată lipsită de riscuri. Întotdeauna se ivea *Neprevăzutul*. Întotdeauna existau noi veniți, ticăloși beți, viitori ucigași, așa cum era Cawthorne, care voia să-și cîștige faimă printre cei de teapa lui, oameni cu reputație proastă. Și-apoi, oricînd se putea întîmpla să se afle pe-acolo un prieten sau un aliat de-al lui Setter, care să tragă în el de îndată ce-l va vedea. În cele din urmă, datorită faimei pe care și-o cîștigase și pe care o ura, se putea oricînd întîlni cu un pistolar de soiul celor pe care îi amintise doamna Wood — acel produs ciudat al vieții de frontieră, victimă însetată de sînge — care să vrea să-l ucidă numai datorită faimei sale.

Nevada nu iubea viața, dar simțea totuși o vrăjmășie neîmpăcată față de oamenii care voiau să ucidă fără rost.

„Cred c-ar fi mai bine să mă cam las de visuri cît mă învîrt pe-aici — își spuse el. Și cînd sînt pe-afară, trebuie să fiu ca mai înainte. Firește însă, c-o s-o fac în silă. În mine sînt doi oameni: Nevada și Jim Lacy... Cred însă că Jim presimte mai bine primejdia".

Apoi începu să verifice stăruitor ce-i mai rămăsese din vechea lui iuțeală în mînuirea pistolului, după o lipsă atît de îndelungată de exercițiu. De nenumărate ori în viața lui se exersase în mînuirea pistolului atît de mult, încît făcea bășici la mînă, apoi pielea se bătătorea. Lucrul acesta

şi devenise un fel de deprindere în orele libere, oriunde s-ar fi aflat.

— „Eşti încet ca un melc", cum spunea adesea Ben despre mine — mormăi el. Dar am păstrat simţul mînuirii şi pot să-mi recapăt toată îndemînarea.

Tocul de piele care-i atîrna de centură era tare şi ţeapăn. Îl unse şi-l frecă cu mîinile lui puternice pînă ce-l înmuie. Pe măsură ce după-amiaza trecea, în camera mică, cu o singură fereastră, se lăsa întunericul.

Totuşi era încă lumină cînd Nevada ieşi să se plimbe haihui prin oraş. Cît de bine îşi reamintea strada pustie şi largă. cu şirurile de case vechi şi părăsite, dintre care multe cădeau în ruină, cu faţadele înalte, din scînduri, pe care firmele vopsite erau atît de şterse de vreme, încît nu se mai putea citi nimic ! În cele din urmă ajunse la un grup de case în faţa cărora, de-a lungul stănoagelor, stăteau cîţiva cai şi căruţe şi pe unde lumea trecea în sus şi-n jos. Erau cele cîteva prăvălii mai mari şi dughenele pipernicite, barul şi restaurantul, care arătau aşa cum arătaseră întotdeauna. Din pragul unei uşi, un chinez se uita cu interes la Nevada. Privirile ochilor lui mici şi negri mărturiseau limpede că l-au recunoscut. Nevada ajunse apoi la o prăvălie aşezată în colţul străzii şi intră înăuntru.

Mirosea a tot felul de mărfuri, a articole de băcănie şi tutun. Spre lauda sa, Jones, proprietarul, nu vînduse niciodată băuturi spirtoase. În prăvălie se afla un băiat, vînzătorul, care servea o cumpărătoare, şi Jones, un lungan slăbănog din Vest, care trăise şi el zilele de demult ale frontierei.

— Ce mai faci, domnule Jones? întrebă Nevada, intrînd.

— Mulțumesc de întrebare, străine — răspunse negustorul. La mine găsești tot ce vrei, și la prețuri mici.

— E cam întuneric aici, sau ochii au început să te lase? replică Nevada cu un zîmbet larg.

Negustorul făcu un pas mare înainte și se aplecă privind atent chipul lui Nevada.

— Da' zăpăcit mai sînt! izbucni el. Jim Lacy! Din nou la Lineviile! Am mai văzut eu și pe alții care s-au întors, dar la venirea lor m-am bucurat mai puțin.

Strînse cu căldură mîna lui Nevada.

— Pe unde mi-ai fost, băiatule? Văd că arăți bine, strașnic de bine!

— Ei, am fost cam peste tot, bătînd pe la uși să cer o slujbă — vorbi agale și cu nepăsare Nevada.

— Și te-ai întors la Lineville acum iarna, ca să cauți o slujbă? rîse Jones.

— Chiar așa — răspunse tărăgănat Nevada.

— Jim, pariez că dacă ți-aș da de lucru, te-ai speria ca un mînz. Dar adevărul e că-ți pot da de lucru. Nu-mi merge prea rău. La poalele munților e acum o societate care taie păduri. Și pînă la Salisbar e cale lungă, iar cei de la societate trec pe-aici. Ai auzit de Salisbar?

— Da. Bănuiesc că trebuie să mă duc și eu să văd ce și cum. Cît e pînă acolo?

— Vreo optzeci de mile — răspunse Jones. Cîțiva mineri au dat acolo lovitura, și asta a făcut din Salisbar un oraș minier. Dar el înflorește și într-altfel: în afară de minereuri, sînt lemne și apă, pămînt bun de lucrat și mile întregi de pășuni. Toate astea mai dezmorțesc și Line-

ville-ul. Merg treburile pe-aici și-or să meargă și mai bine.

— Firește că mă bucur, domnule Jones — spuse Nevada. Lineville are cîțiva oameni de treabă și mi-ar plăcea să le meargă din plin.

De la prăvălie, Nevada se mai duse prin cîteva locuri, ca să se întîlnească cu oamenii care se bucurau să-l vadă; după aceea trecu pe cealaltă parte a străzii și se îndreptă spre „Gold Mine". Se lăsase seara și se aprindeau lămpile. Fațada clădirii mari, cu etaj, părea destul de arătoasă și ceea ce se vedea înăuntru înșela pe călător. „Gold Mine" părea un local respectabil. Dar, de fapt, era o speluncă unde veneau cei mai deocheați dintre indivizii cu faimă proastă, un iad al jocurilor de noroc; iar pentru bețivi, era o bombă ce nu-și avea pereche de-a lungul întregii frontiere mexicane.

Nevada o luă după colț și intră pe ușa laterală ce dădea în încăperea lungă, slab luminată a barului. Cîțiva oameni stăteau la bar, bînd și tăifăsuind. Ei îl văzură pe Nevada intrînd, dar nu-l recunoscură, după cum nici el nu-i recunoscu pe dînșii. Și barmanul îi era necunoscut lui Nevada. Un portal larg, cu o perdea din șiraguri de mărgele, dădea într-o încăpere mai mare, mobilată aproape luxos pentru o așezare atît de mărginașă ca Lineville. Nevada nu cunoștea nici draperiile roșii și nici o bună parte din mobilier. Își reaminti însă tablourile obscene și de prost gust de pe pereți, mesele de cărți de joc, ruleta și, în special, căminul mare, larg deschis, în care ardeau cîțiva bușteni zdraveni. Dintre cei șase oameni care stăteau în jurul unei mese, Nevada îl recunoscu doar pe unul singur, un jucător al cărui nume era Ace Black.

Ochii săi reci sclipiră zărind chipul lui Nevada, apoi se reîntoarseră la joc.

Nevada se așeză lîngă foc, într-un colț îndepărtat, de unde putea să vadă ambele intrări spre camera mare. În momentul acela îl încercă un simțămînt înrudit cu o răzvrătire amară împotriva faptului că se găsea acolo. Își dădea seama că nu-l împinsese nimeni. Nu exista nici un motiv logic care să îndreptățească vizita lui la „Gold Mine." De băut, n-o să mai bea niciodată; ca să joace, avea prea puțini bani, chiar dac-ar fi vrut s-o facă; simțea mai degrabă un fel de silă la gîndul c-ar putea s-o vadă pe Lize Teller sau pe oricare altă femeie ce ar fi venit acolo. Dar ceva aprig și neastîmpărat explica dorința lui de a întîlni aici vechi cunoștințe. După ce se strădui să analizeze și să înțeleagă simțămintele care-l stăpîneau, Nevada rămase cu desăvîrșire descumpănit. În primul rînd, era un tîlc aici: nu-i păsa dacă Cash Burridge sau ciracii lui, în special Link Cawthorne (sau oricare asociat al lui Setter) o să creadă că vrea să-i ocolească. Și totuși, asta și dorea Nevada. Partea hazlie în toată treaba era convingerea lui că din întîlnirea cu ei o să iasă o încăierare. N-o putea ocoli. În fundul sufletului său mai sălășluia însă și un simțămînt care-i dezmințea sila. Renăștea oare vechea lui nesăbuință? Va trebui să lupte împotriva acestui simțămînt pe care-l socotea drept o dovadă de necredință față de Hettie Ide. Simțea cum îl înfioară o undă de emoție fermecătoare și amară, cînd atenția îi fu atrasă de zornăitul muzical al perdelei de mărgele.

În încăpere intră o femeie tînără, cu fața palidă și cu ochi negri, foarte mari, care parcă se aprinseră văzîndu-l pe Nevada.

CAPITOLUL III

Ea se apropie încet de dînsul, unduindu-şi trupul suplu, de care Nevada îşi amintea chiar mai bine decît de faţa ei tragică. Era limpede că, în răstimpul de cînd n-o mai văzuse, viaţa fusese foarte aspră cu Lize Teller decît se arătase vreodată înainte. Tînărul se ridică şi, scoţîndu-şi sombrero-ul, îi strînse mîna.

— Jim Lacy! exclamă ea, dînd glas unor sentimente care parcă nu cuprindeau nici regret, nici bucurie.

— Bună ziua, Lize — vorbi tărăgănat Nevada. Cred că oarecum te miri că mă vezi aici.

— Dacă mă mir? Da. Credeam că ai mai multă minte în capul ăla al tău — răspunse ea.

— Ei, Lize, n-aş putea zice că eşti prea drăguţă cu mine — replică el, puţin surprins. Şi, drept să-ţi spun, nici nu pricep unde baţi.

— Stai jos, Jim.

El o ascultă şi se aşeză jos; Lize se lăsă pe braţul aceluiaşi scaun şi se aplecă apropiindu-se de dînsul.

— Te-am căutat toată după-masa. Lorenzo te-a văzut cînd ai intrat în oraş şi ai descălecat la doamna Wood.

— Aşa! Va să zică de-aia nu te miri că mă vezi!

— Ba mă mir, Jim. Mă mir de îndrăzneala ta şi, mai ales, de înfăţişarea ta. Ce s-a întîmplat cu tine? Te-ai schimbat atît de mult în bine, că nu te mai recunosc.

Lize se lăsă din nou pe el cu vechea şi nelipsita-i cochetărie, pe care cîndva Nevada o găsea plăcută, deşi nu o încurajase niciodată.

— Mulţumesc, Lize. Bineînţeles că puteam să mă fac mai bun. Nu s-au întîmplat prea multe, doar că am lucrat şi m-am lăsat de băutură.

— Asta-i foarte mult, Jim, şi mă bucur din toată inima. O să mă îndrăgostesc din nou de tine.

— Te rog să n-o faci, Lize — rîse el. M-am lăsat şi de obiceiul de a trage cu pistolul. Şi cred că, dacă te-ai îndrăgosti acum, n-ar fi prea sănătos pentru mine.

— Cred însă că asta o să se întîmple, băiete. Ai ghicit — replică ea, netezindu-i părul şi eşarfa de la gît şi privindu-l cu ochi adînci, arzători şi cercetători. Să nu încerci însă să mă duci în chestia cu pistolul, băieţaş. Uiţi că din tot Lineville-ul numai eu am ştiut să te preţuiesc cu adevărat.

— Lize, nu mai ţin minte — spuse el în doi peri. Îşi dădu seama că ea îl pune acum mai puţin în încurcătură decît odinioară. Totdeauna îi fusese frică de avansurile ei, dar spaima asta îi trecuse.

— Jim, uiţi uşor — reluă ea, cu o umbră de amărăciune în glas. Dumnezeu ştie că n-aveai nici un motiv să-ţi aduci aminte tocmai de mine. Dar era firesc ca eu să-ţi simt lipsa, căci eşti singurul om cinstit pe care l-am cunoscut vreodată. Numai că te purtai cu mine ca un frate şi asta m-a făcut să te urăsc.

— Tu, Lize, nu m-ai urît — spuse el. Erau doar nişte toane de-ale tale. Poate că te-ai cam supărat pentru că n-ai putut să mă scoţi din minţi, aşa cum i-ai scos pe alţii ; dar nu-mi vine să cred că eşti atît de rea la suflet ca să mă urăşti...

— Nu cunoşti femeile, Jim — zise ea cu obidă. Eu pot orice... Şi unde spuneai că... ai lucrat... cît timp ai fost plecat ?

— Ei bine, Lize, nu-mi aduc aminte să fi spus aşa ceva — îşi tărăgănă el cuvintele. Niciodată nu mi-a plăcut să vorbesc despre mine. Da' tu, tu ce-ai mai făcut ?

— Eu? Pe dracu! Nu vezi şi singur? Dacă mai trăiesc un an, ajung pe stradă... Mi-e silă de viaţa asta blestemată, Jim. Dar ce pot face?... Bineînţeles că doamna Wood ţi-a spus tot ce-a ştiut despre mine.

— Hm, mi-a spus... cîte ceva... — răspunse Nevada, şovăind. Aş fi vrut să fiu pe-aici cînd ţi-ai bătut singură joc de tine în halul ăsta.

— Pe Dumnezeul meu, că şi eu aş fi dorit-o! izbucni ea năprasnic. L-ai fi împuşcat pe Cash Burridge. El m-a tras pe sfoară, Jim. Oh, ştiu că nu sînt bună de nimic, dar în felul meu sînt cinstită. De fapt, Cash mi-a dat să înţeleg că mă ia de nevastă. I-am spus lui Holder că nu sînt o fată cum ar trebui, însă părea gata să mă ia oricum. Cînd Cash i-a îndrugat o mulţime de minciuni scîrboase despre mine, toată chestia a căzut baltă... Acum lucrez aici, la „Gold Mine", sînt de toate, de la contabil pînă la barman.

— Lize, am auzit că eşti încurcată cu Link Cawthorne — spuse Nevada.

— Eh! N-ai decît să spui că sînt încurcată, dacă-ţi place — rosti ea, dispreţuitoare. Dar eu îţi spun că nu sînt. E un lăudăros gelos şi-un scîrţan. Şi-i rău la suflet ca un coiot. Cred că eram pe jumătate beată cînd m-am încurcat cu el. Şi-acum îşi dă aere de stăpîn.

— Ei, Lize, nu crezi c-ar fi grozav pentru mine, ca tocmai acum să se întîmple să pice Link aici? întrebă tărăgănat Nevada.

— He-he! Mult mai grozav ar fi pentru mine, Jim — zise ea cu glas cîntat. I-aş da motiv să fie gelos. Dar Link n-o să prezinte niciodată interes pentru tine. E-o javră!

— Şi totuşi, Lize, dacă-mi dai voie, o să mă ridic şi-o să te las singură aici — replică Nevada cu răceală, în timp ce se pregătea să se scoale de pe scaun.

Lize izbucni ca năucită:

— Ce dracu ai, Jim Lacy? Dacă cu doi ani în urmă Link Cawthorne ar fi intrat aici, cu două pistoale în mînă, şi ar fi urlat la tine, i-ai fi rîs în nas şi i-ai fi întors spatele!

— Cu doi ani în urmă, da! Dar de-atunci, Lize, am învăţat o groază de lucruri.

Schimbîndu-şi dintr-o dată atitudinea, ea-l întrebă brusc, cu voce scăzută:

— Jim, tu l-ai ucis pe Less Setter?

Nevada se aştepta la orice din partea ei, aşa că, la întrebarea directă pe care i-o puse, nu se trădă:

— Setter?... A murit?

— Da, a murit — răspunse ea, îngînînd obraznic accentul lui tărăgănat, de om din sud. A dracului ispravă a mai fost asta, Jim Lacy, şi eu o pun pe seama ta.

— Lize, n-am cum să te împiedic dacă mintea ta a luat-o razna, dar îţi îngădui cam multe — îi spuse el cu nepăsare.

Ea îl luă de mînă.

— Jim, n-am vrut să te supăr — zise ea, grăbită. Mi-amintesc doar că erai tare ciudat cînd... ştii tu... cînd aveai un duel ca ăsta.

— Hm! Nu, nu m-ai supărat! Cred însă că am simţit un fel de amărăciune cînd m-ai învinuit.

— Jim, observ însă că nu spui nu — îi replică ea, pironindu-şi privirile-i strălucitoare şi scrutătoare asupra lui. Ascultă aici: puţini oameni din Lineville au auzit de moartea lui Setter. Tu ştii cît de bine ne pricepem să ne ţinem gura cînd e vorba de treburi de-alde astea. Eu

am aflat vestea de la un călător care a trecut pe-aici din întîmplare şi a rămas peste noapte. Setter a fost împuşcat de un vînător de cai sălbatici, în California. Asta-i tot. Mi-am adus însă aminte de altceva : Steve Elkins te-a văzut vara trecută într-o tavernă din Hammell. Se afla în trecere pe-aici şi povestea că te-a văzut. Aşa că, atunci cînd mi-am adus aminte de asta, mi-am adus aminte şi că-i purtai pică lui Setter, şi că-ţi plăcea vînătoarea de cai sălbatici ; am pus faptele cap la cap şi-am înţeles că tu i-ai făcut de petrecanie. Dar n-am pomenit nimănui niciodată ceva despre bănuielile mele. Nu sînt sigură, dar cred că nici unul de pe-aici n-a făcut vreo legătură între tine şi duelul ăla. Cash Burridge a fost foarte fericit cînd a aflat ştirea, poţi fi sigur, fiindcă fusese trimis de Setter în Arizona pentru o afacere în care erau vîrîţi numai ei doi. Cash avea un teanc de bani atît de mare, încît, dac-ar fi vrut să-i ardă, putea să înfunde un coş de sobă cu ei. A şters-o atunci în Arizona şi nu l-a mai văzut pe Setter. Asta o ştiu precis fiindcă mi-a povestit-o chiar el. Totuşi nu mi-a spus ce-a cîştigat de pe urma morţii lui Setter. Dar îmi închipui eu ce.

— Lize, eşti o fată deşteaptă — zise Nevada cu admiraţie. Cred că ai pus multe puncte pe i. Dar mai că m-aş bucura să nu mă socoţi răspunzător pentru trimiterea pe lumea cealaltă a atîtor cetăţeni nedoriţi pe lumea asta... Numai că tu te-ai obişnuit să crezi asta. Eu nu sînt nici Billy the Kid, nici Plummer şi nici Wess Hardin.

— Fie cum vrei tu, Jim — conveni ea cu un rîs timid. Şi-acum, să-ţi spun unde am vrut s-ajung. Ai auzit vreodată de Hardy Rue ?

— Da, într-un fel sau altul mi-a ajuns pe la urechi numele lui. Dar de văzut în carne și oase, nu l-am văzut niciodată.

— Nu era aici pe vremea cînd ai fost tu. Acum însă e-aici. Și el e omul de care trebuie să te păzești. Cred că a fost mîna dreaptă a lui Setter și a venit să verifice cum stau lucrurile cu Cash Burridge, cu care însă nu se împacă. Îmi vine să cred că Rue e un om primejdios. Este un tip închis, care vorbește rar, nu bea niciodată, urăște femeile și are ochi de uliu. E... Hello! Mă cheamă cineva. Am uitat că am și treabă. Ne vedem mai tîrziu. Poți să pui rămășag că vreau să fiu de față cînd o să intre Link.

Apoi ieși în fugă din cameră, lăsîndu-l pe Nevada să se gîndească la o mulțime de lucruri. Se simțea totuși mult ușurat că numele lui nu era rostit pe față în legătură cu moartea lui Setter; căci, dac-ar fi fost așa, situația lui în Lineville devenea și mai nesigură. De altfel, nici el și nici unul dintre oamenii aceștia care erau în stare de orice nu se puteau simți în siguranță în orașul ăsta de frontieră.

Încetul cu încetul, mesele de joc se umplură. Mulți dintre jucătorii cu ochi ageri dădură scurt din cap, ca să-i arate lui Nevada că l-au recunoscut. Poate că acum cei din Lineville știau că el s-a întors. Nu era nimic neobișnuit în asta. Oricare dintre oamenii de aici lipseau din cînd în cînd. Nevada simțea cum se luptă cu dorința, lipsită de înțelepciune, de a fi altcineva, și de a ocoli astfel încurcăturile care, fără îndoială, aveau să se țească în jurul numelui lui Jim Lacy.

Doi noi sosiți se apropiară curînd de el. Nevada îl recunoscu pe unul dintr-înșii: Blink Miller, un om mic și

vioi, care nu mai era tînăr, avea o mutră de lup și clipea des din pricina unui tic nervos.

— Bună, Blink ! răspunse Nevada la salutul lui.

— Arăți clasa-ntîi, Lacy — replică Miller. Fă cunoștință cu prietenul meu Hardy Rue.

Nevada simți că ochii cenușii, pătrunzători și calmi, îl cercetează atent. Om în puterea vîrstei, Rue era mai degrabă un tip de miner robust decît un călăreț de frontieră. Avea un chip cu trăsături dure, o bărbie proeminentă și buze subțiri.

— Nu vrei să bei ceva cu mine, Lacy ? întrebă el.

— Mulțumesc, nu — răspunse Nevada. Nu m-am hotărît încă să fac cinste, și de aceea nici nu primesc să-mi facă alții.

— Nu crezi că te-ai făcut grozav de scrupulos după ce ai lipsit atîta vreme ? întrebă Miller, zîmbind.

— Ba da, Blink ; ai de ce să te miri, m-am schimbat — răspunse Nevada fără grabă, cu nepăsarea-i obișnuită. Am scrupule mai cu seamă cînd e vorba să datorez cuiva ceva și am grijă mai cu seamă cu cine stau la un pahar.

În ciuda tuturor calculelor pe care și le făcuse mai înainte, Nevada nu se putuse stăpîni să nu răspundă acru. Și-l îndemnase să răspundă astfel un instinct de dușmănie care sesizase la iuțeală vrăjmășia celorlalți.

Miller clipi spre Nevada :

— Cred că asta-i foarte drăguț din partea ta, Lacy. Nimeni nu vrea să dea de băut unui tip care-i pe geantă.

Atunci Rue îi aruncă lui Nevada o privire de nepătruns, care era și mai înșelătoare dacă țineai seama de vocea plăcută ce o însoțea.

— Dar nu-i așa că nu-ți faci prea multe scrupule cînd e vorba să tragi cu pistolul în careva ? întrebă el.

Privirea rece și fulgerătoare a lui Nevada nu-l dezminți prea mult.

— De loc... de loc, domnule Rue — spuse Nevada cu glas tărăgănat. E numai un obicei. Nu mă gîndesc niciodată la ceva care nu se cuvine.

Cei doi trecură la o masă de joc, unde — asta se vedea limpede — anumite scaune erau pregătite special pentru ei. Nevada se răsuci pe călcîie și murmură:

— Fir-ar afurisiți să fie! Nu puteau să mă lase în pace?

Printre cei care intrau chiar în clipa aceea se afla și Cash Burridge. Era un bărbat înalt, de aproape 40 de ani, dar care părea mai tînăr. Avea o înfățișare distinsă și o ținută de călăreț, purta cizme înalte și pinteni. Nevada văzu dintr-o ochire unde-și ținea pistolul, și faptul acesta era plin de tîlc. Burridge era un bărbat frumos, desfrînat, blond, cu mustața răsucită, de culoare aproape aurie, cu ochi albaștri luminoși, scăpărători și neastîmpărați. Nevada își dădu seama că Burridge îl zărise de cum intrase, dacă nu chiar mai înainte, și se întreba cum se vor petrece lucurile. Dar nu-i păsa dacă se vor petrece într-un fel sau în altul. Burridge fusese șeful bandei din care făcuse parte Nevada și atacaseră împreună o diligență. Era singura lui faptă de care se rușina. În cele din urmă, Burridge se desprinse de tovarășii săi și ocoli înadins mesele ca să-l întîlnească pe Nevada.

— Jim, al naibii să fiu dacă nu-s bucuros că te văd! spuse el, întinzîndu-i mîna, și pe frumosul lui chip se citea că nu minte.

— Noroc, Cash! îl salută Nevada, strîngînd mîna întinsă. Îmi pare bine că te bucuri că mă vezi.

— E bine c-ai picat aici. M-am întrebat adeseori ce s-a mai întîmplat cu tine. Dar află, Jim, că nu sînt de loc

curios să știu unde-ai fost sau ce-ai făcut, dar sînt grozav de curios să știu ce-ai de gînd să faci de-aci încolo.

— De ce? întrebă Nevada, oarecum mirat. Se cam îndoia că primirea călduroasă făcută de Burridge era sinceră.

— Ai de gînd să te-ngropi aici în iarna asta, ca noi toți? întrebă Burridge.

— Cred că da, după cîte îmi dau seama — răspunse Nevada, inscodind cu grijă situația.

— Ești pe geantă? întrebă Burridge, cu o privire de cunoscător.

— Asta-i sigur.

— Nici eu nu stau prea grozav, dar pot să te-ajut cu ceva.

— Mulțumesc, Cash. Dar nu pot să primesc. Nu-mi plac împrumuturile și poate că niciodată n-o să fiu în stare să-ți dau banii înapoi. O să-mi iau o slujbă, să am cu ce să mă țin pe-aici. Cît despre cărți și băutură, nu-mi trebuie.

— Jim, ce-o să faci după ce s-o topi zăpada?

— Habar n-am. Să mă ia naiba dacă știu — răspunse Nevada, destul de sincer.

— Asta-i tot ce-am vrut s-aud — zise Burridge, foarte satisfăcut. Am o afacere... cea mai mare pe care am întreprins-o vreodată. Este...

— Cash, cred că nu-mi ceri să fur vite împreună cu tine! i-o reteză aspru Nevada.

— Nu, jur că nu — se grăbi să răspundă Burridge, și dacă cumva mințea, atunci desigur că era un mare actor. Pe Dumnezeul meu, e o afacere curată, Jim!

— Ei bine, sînt bucuros să te-aud spunînd asta. Și acum, te ascult.

— Aici nu-i locul potrivit să stăm de vorbă. În afară

de asta, m-am încurcat într-un pocher. Afacerea de care-ți vorbeam e grasă; tot cu vite, dar e curată. Îmi trebuie o echipă care să tragă straşnic cu pistolul şi un şef care să se bucure de o faimă ca a ta.

— Ascultă, Cash, după cum am înțeles eu, parcă ziceai că afacerea-i cinstită — protestă Nevada.

— Dacă nici afacerea asta nu mai e cinstită, atunci nu ştiu ce înseamnă cinstea — vorbi apăsat Burridge. Cu siguranță că din cuvintele mele nu înțelegi despre ce-i vorba. Dar aşteaptă pîn' ce ți-oi spune totul.

— În regulă, Cash, o să-ncerc s-aştept cu răbdare — vorbi pe îndelete Nevada.

— Am să-ți dau de veste. Pînă atunci, ține-ți gura.

Apoi Burridge se duse la jocul său de cărți, iar Nevada se aşeză pe scaunul de lîngă foc.

„În ce dracu s-o fi vîrît Cash acum? se întrebă Nevada. Afacere cinstită? Vite? Echipă care să tragă straşnic cu pistolul? Să mă ia dracu dacă pricep ceva!"

Nevada îşi dădea seama că tocmai cuvîntul „cinstit", rostit de gura lui Cash Burridge, îl împiedica să pătrundă, să înțeleagă rostul afacerii în care acesta era amestecat. Afirmația răspicată a lui Cash îl punea într-o mare încurcătură, din care nu putea ieşi. Dar un amănunt îi reținu imediat atenția, şi anume primirea prietenească pe care i-o făcuse Burridge, care nu se arătase niciodată prea binevoitor cu Nevada. Dar cînd Burridge avea interes, putea să devină un om plăcut şi, dacă era cazul, chiar foarte convingător şi impunător. Totuşi, pînă acum nu-şi folosise niciodată aceste însuşiri față de Nevada.

Între timp, taverna şi sala de joc se umpluseră. Din tavernă venea un zgomot dogit care contrasta cu liniştea din sala de joc, o linişte întreruptă din cînd în cînd doar de vocea joasă a unui jucător, de clinchetul vreunei mo-

nede sau de vîrtejul şi zdrăngănitul ruletei. Nevada şedea lîngă cămin, privind din cînd în cînd spre foc, dar mereu atent la cei care intrau sau ieşeau. Jarul strălucitor al oricărui foc îl vrăjea pe Nevada, făcîndu-l să revadă mereu chipul care-l urmărea în ceasurile de veghe sau de somn.

Ceva mai tîrziu, Lize Teller se întoarse şi, înainte ca el să se scoale să-i ofere locul, ea se şi lăsase pe braţul scaunului.

— Tu să stai liniştit, că de nu, îţi sar în braţe — îl ameninţă ea, pe jumătate nervoasă, pe jumătate veselă.

Şi fără îndoială că ar fi făcut-o; de aceea Nevada hotărî că-i mai bine să stea liniştit. Timiditatea de odinioară se transformase azi în rezervă.

— Ascultă, Lize, dacă ai chef să te dai în spectacol, nu-i nevoie să mă tîrăşti şi pe mine — protestă el, moale.

— Jim Lacy, nu există în toată sala asta un singur bărbat, în afară de tine, care să nu mă ia în braţe dacă m-aş aşeza pe scaunul lui, aşa cum stau pe-al tău.

— Ei, ce-ar fi să-mi dai prilejul să mă conving?

— Aha, mare şmecher eşti! Ascultă! Dacă vrei să-ţi fiu prietenă... am spus prietenă... de-adevărat, pentru totdeauna, poartă-te cu mine ca un îndrăgostit... numai cîteva minute. Dacă nu poţi fi într-adevăr îndrăgostit, prefă-te.

Nevada rîse, deşi cu greu îşi putea ascunde plictiseala.

— Ce-ai mai pus la cale, Lize?

— Link Cawthorne a intrat acum cîteva clipe — spuse ea, zvîrlindu-şi provocător părul negru pe spate.

Lize mai păstra ceva din farmecul adolescenţei. Cuprins de milă, Nevada fu nevoit să recunoască în sinea lui contrastul dintre faţa răvăşită şi starea sufletească de-o clipă pe care o trăia tînăra femeie.

— Poate că da — replică el. S-ar putea ca pe tine să te amuze să mă foloseşti în şmecheriile tale, Lize, dar s-ar putea ca pentru mine să nu fie la fel de amuzant. Iar pentru Link s-ar putea ca lucrurile să iasă prost.

— Asta şi vreau. Mi-e scîrbă de el. Cînd e lîngă mine, mă simt aşa de obosită, că m-apucă durerea de cap. Acum e-acolo înăuntru, trage la măsea. Vreau să intre şi să mă găsească cu tine. Toată noaptea a jucat cărţi şi habar n-are că eşti aici.

— Lize, nu prea cred că ţii cu tot dinadinsul să intre aici — zise Nevada. Nu-mi place să fiu grosolan cu o domană şi vreau să mă ridic de pe scaun.

— Am s-o fac şi mai de oaie dacă te ridici — şuieră ea, iar focul sumbru din ochi i se transformă în jeratic. Mă ştii doar !

— În regulă. Cred că şi-aşa chestia asta-i destul de afurisită, fără s-o mai faci tu şi mai boacănă — spuse el, cu o resemnare forţată.

— Afurisită ? Pfui ! Pot să-l învîrtesc pe Link Cawthorne cum îmi place. Tot ce vreau e ca mitocanul ăsta îngîmfat să vadă că poate să-mi placă şi un alt bărbat.

— Lize, bănuiesc că i-ai dat motive lui Link să fie atît de îngîmfat. Hai, spune, am dreptate ?

— Poate că da. Credeam că sînt îndrăgostită nebuneşte de el, dar cred c-am fost nebună numai după Cash Burridge... Femeile sînt ciudate, Jim.

— Bine, pricep, dar nu trebuie să dovedeşti lucrul ăsta cu mine — spuse Nevada.

— Uite-l că vine — şopti ea cu o bucurie drăcească şi se lăsă pe Nevada, radioasă, cuprinsă de un anumit sentiment pe care el nu-l înţelegea ; tînărul se uita în sus, stăpînindu-şi un uşor tremur lăuntric.

Link Cawthorne dăduse perdeaua de mărgele la o parte și stătea în pragul ușii. Ce bine își amintea Nevada obrazul acela aprins, ochii prea apropiați unul de altul, mici ca niște mărgele, buzele nervoase, subțiri și răutăcioase; costumul pe care-l purta dovedea multă eleganță. Chiar fusese supranumit „banditul cochet", o poreclă care, de altfel, nu-i displăcea de loc.

Nevada avea motive să pună la îndoială vorbele Lizei, cu privire la faptul că Link nu știa de reîntoarcerea lui în Lineville. Link stătea nemișcat, cu fața încremenită, și se iuta țintă la Lize; iar ea îi gîngurea ceva lui Nevada, părînd că n-are habar de sosirea iubitului său.

În clipa aceea, disprețul binevoitor pe care Nevada îl nutrea pentru Link și enervarea lui din cauza rolului pe care-l juca în această mică farsă se transformară în ceva cu totul diferit. S-ar fi zis că-i o presimțire ce se abătea puternic asupra lui, ca o lovitură. Intui ceva, ceva ca o povestire în vis, ceva nelămurit care se mișca cenușiu, rece și dezgustător în șuvoiul iute al conștiinței. Senzația era atît de bruscă și descurajatoare, încît Nevada nu mai auzea nimic din ce-i tot îndruga Lize pe șoptite. A fost nevoie de o mare încordare a voinței, la care l-a ajutat, de altfel, și mersul țanțoș al lui Cawthorne prin sală, pentru a-și dobîndi stăpînirea de sine, rece și pătrunzătoare.

Răstimpul mai mare de un an lăsase urme grele pe chipul lui Link Cawthorne. Nevada îi judeca pe toți oamenii aceștia după schimbările care se petrecuseră în el însuși. Cawthorne se proțăpi în fața Lizei și a lui Nevada, cu mîinile în șold și aplecîndu-și capul descărnat, ca de uliu. Cu mîna dreaptă acoperea mînerul unui pistol purtat sus, la centură. Furia ce-l cuprinsese creștea pe măsură ce se apropia de dînșii, alungîndu-i din minte

tot ce voise la început să spună sau să facă. Privirile lui ascuțite o țintiră mai întîi pe Lize, care, o bună bucată de vreme, nici nu-și luase ochii de la Nevada. Apoi Lize îl măsură încet pe Cawthorne, de la cizme în sus, pentru ca, în cele din urmă, cînd întîlni privirea lui ageră, să arate o mirare tot atît de naivă pe cît de obraznică.

— Oh, aici erai? spuse ea. Link, l-ai cunoscut vreodată pe vechiul meu prieten, Jim Lacy?

— Scorpie! împroșcă el, și trupul îi tresări o dată cu vorba zvîrlită.

— Bună, Link — interveni Nevada, vrînd să liniștească spiritele. Bănuiesc că Lize a uitat că ne cunoaștem de mult.

— Uitat, pe dracu! răspunse Cawthorne cu un dispreț vădit. Nu te sinchisi de Lize. Mă răfuiesc eu cu ea. Acum cu tine vorbesc, Jim Lacy.

Nevada nu-i răspunse numaidecît și-n vremea asta se uita țintă la Cawthorne.

— Hm!... Mi se pare însă că nu-mi vorbești prea cuviincios.

— Iar mie mi se pare că prea te bați pe burtă cu Lize — zvîrli furios Cawthorne.

— Asta-i bună! I-ascultă, ți-ai pierdut mințile de-a binelea? Dacă vrei să știi, află că sîntem prieteni vechi. Bineînțeles însă că n-am avut pentru ea nimic altceva decît un sentiment de frate. Și dacă ea vrea să stea pe brațul scaunului meu...

— Fleacuri... — întrerupse celălalt. Stătea la tine în brațe. Cu mine nu-ți merge cu de-alde astea.

— Link, ține-ți firea! zise Nevada, liniștit. Lize a stat tot timpul acolo unde ți-am spus, și asta nu-ți dă dreptul să faci scandal, chiar dacă sînteți logodiți.

— Pfui! izbucni Lize, nepăsătoare.

Această exclamaţie a fost, pesemne, ca o lovitură pentru Cawthorne, căci toţi muşchii trupului îi zvîcniră violent.

— Eşti un mincinos, Jim Lacy ! ţipă el.

Agilă ca o panteră, Lize lunecă de pe scaunul lui Nevada şi sări în picioare, ca o nuia de răchită care se îndreaptă cînd îi dai drumul din strînsoare. Nevada nu putea s-o vadă, dar o auzea cum gîfîie ; el se uita cu asprime la Cawthorne, care pălise brusc. În furia lui nestăpînită, îl luase gura pe dinainte. Faptul că jucătorii încetaseră brusc să mai facă zgomot, dovedea că toţi auziseră cum el îl insultase pe Nevada. Cawthorne rămase o clipă ca trăsnit, dacă nu de groază, atunci la gîndul unei nenorociri de neînlăturat.

— Ascultă, Link, eu nu sînt mincinos, şi tu ştii foarte bine — zise Nevada, fără a lăsa să se vadă că face un efort. Cred însă că înţeleg ce se petrece în sufletul tău.

Faţa tînărului bandit îşi pierdu paloarea şi încremenirea, se înroşi, iar părul parcă i se zbîrli dintr-o dată. Din cauza tinereţii, a furiei, a îngîmfării, fără a mai vorbi de lipsa lui de pătrundere, el înţelese greşit cuvintele lui Nevada.

— N-am nevoie de nici o înţelegere din partea ta — urlă el. Te invit să facem o mică plimbare pe-afară.

CAPITOLUL IV

Nevada se ridică liniştit şi se îndepărtă de scaun. Nu credea că Cawthorne o să încerce să tragă, dar cum nu era sigur, prefera să fie în picioare. La un moment dat

se simţise străin de sine însuşi, dar acum, după prima izbucnire, era din nou calm şi stăpîn pe el...

Cu fiece clipă, Cawthorne se întărîta şi mai mult, ţipa mai tare:

— Te invit să ieşim afară!

— Pentru ce? întrebă Nevada.

— Ştii tu pentru ce.

— Habar n-am, Link — continuă Nevada. Fireşte că-mi dau seama că mă învinuieşti de ceva. Dar nu cred că-i cazul să mă jigneşti pentru ceva ce ţi s-a părut. Afară-i frig şi mie-mi place căldura focului ăstuia. Dacă mai ai ceva de spus, hai, dă-i drumul!

În faţa acestei întîmplări nemaipomenite, Cawthorne se încrezu şi mai vîrtos în forţele sale. Cîteva pahare de băutură îl zăpăciseră şi-l năpădi o gelozie nestăpînită. Gîndul că Jim Lacy refuzase provocarea, azvîrlită într-un moment de grabă sălbatică, îl făcea să se simtă în culmea faimei la care visa.

— Să spun? întrebă el cu un dispreţ ascuţit şi pompos. Eu nu mai am nimic de spus. Ţi-am spus ce-am avut de spus: eşti nu laş. Asta-i tot.

După aceea se întoarse spre Lize, uimită şi năucită şi, mai ducînd-o, mai tîrînd-o, cei doi părăsiră încăperea. Jucătorii îşi reluară jocul, ici cu un chiot puternic, colo cu vorbe usturătoare. Nevada auzea unele dintre ele: „Ce dracu s-a întîmplat cu Lacy?"... „A fost totdeauna un tip curajos"... „Cred că nu putea să-l ucidă pe blestematul ăsta de nebun chiar sub ochii fetei..."

— Greşiţi cu toţii, domnii mei — răsună vocea rece a unui jucător. Asta a fost numai repetiţia unei scene între un pistolar adevărat şi unul bănuit. Am mai văzut eu d-astea de multe ori.

Reluîndu-şi locul pe scaunul de lîngă foc, Nevada au-

zea aceste reflecții și nici altele asemănătoare nu-i scăpară; ultima remarcă însă stăruia morocănoasă în el. Treptat, amărăciunea se potoli. În strălucirea aurie a focului, el vedea iar chipul Hettiei Ide. Cum îi mai tremura și trupul, și sufletul! Fusese pus la încercare și îndreptățise speranțele și încrederea pe care ea și le pusese într-însul.

Nevada se înapoie devreme acasă și dormi adînc, fără vise. Cînd se deșteptă dimineața, se bucură că vede soarele. Avea multe de făcut și se apucă cu sîrguință de muncă. Își găsea treburi la care doamna Wood nici nu se gîndise vreodată. Și așa, petrecîndu-și cea mai mare parte a zilei lucrînd, Nevada, își începu iarna în Lineville. Timp de aproape o săptămînă nu se mai duse pe la „Gold Mine". Apoi, într-o seară, la cină, doamna Wood îi vorbi serios:

— Jim, gura aia spartă de Link Cawthorne se laudă peste tot că ți-e frică să ieși în oraș.

— Nu mai spune! vorbi tărăgănat Nevada.

— Ba spun! Nu-mi place de loc treaba asta, Jim. Nu poți să-l lași s-o țină așa.

— Nu-mi pasă mie de pălăvrăgelile lui Link Cawthorne.

— Băiete, asta nu-i o purtare firească în Vest — continuă ea grav. Am trăit toată viața în ținuturi populate de curînd. Aici nici un om nu-și poate îngădui să piardă respectul semenilor săi, chiar dacă cea mai mare parte a lor sînt bande netrebnice, formate din jucători de cărți, hoți de cai sau alții de aceeași teapă. Ei nu pot pricepe așa ceva. Și dintre toți, cel mai puțin poate pricepe Link Cawthorne. N-ar fi imposibil să te împuște pe la spate,

pitit după un colț, și apoi să jure că s-a înfruntat cu tine în luptă dreaptă.

— Păi ce pot face, tușă Wood? întrebă Nevada, smuls din liniștea sa.

— Ei bine, atîta vreme cît ești în Lineville, trebuie să fii Jim Lacy, așa cum erau ei deprinși să te știe — zise ea răspicat. Dacă-l lași pe spălăcitul ăsta să se vînture așa ca un țicnit și ca un lăudăros, în curînd o să aibă și curajul să tragă în tine. Și tu, Jim, nu vrei să-l ucizi. Lize l-a iubit. Și cînd e îndrăgostită de cineva, îi rămîne credincioasă. Du-te în oraș și plesnește-l peste bot pe Link. Smulge-i pistolul și atinge-i una cu el la fundul pantalonilor.

Nevada rîse fără bucurie.

— Poate că ai dreptate — spuse el, oftînd. Dumnezeule, cum aș vrea să vie odată primăvara și s-o pot lua iar din loc!

— Ține minte vorbele mele, băiete — adăugă ea serios — cea mai bună cale ca s-apuci primăvara, și vara, și toamna, e să te porți după cum ți-e felul.

Nevada se duse iar la „Gold Mine", îndoindu-se mai mult ca oricînd că va putea să scape vreodată de urmările faimei sale. S-a întîmplat însă ca Link Cawthorne să fie treaz și absorbit cu totul de jocul de cărți, la care îi surîdea mereu norocul; cînd îl zări pe Nevada intrînd în tavernă, el rînji. Cash Burridge însă se îndreptă imediat spre Nevada, manifestîndu-și în fel și chip prietenia.

— Unde ai fost, Lacy? întrebă el cu mustrare în glas. Te-am tot așteptat să treci pe aici.

— Ei, am lucrat din greu și m-am culcat devreme — răspunse Nevada. Și-apoi, Cash, să-ți spun drept, n-am avut nici un chef să dau ochii cu Cawthorne.

— Pfui! pufni Burridge. Va trebui să-l împuşti pe lăudărosul ăla blestemat, şi cu cît o s-o faci mai repede, cu atît vom fi cu toţii mai încîntaţi.

— N-o să ne certăm noi pentru asta, Cash, dar eu văd lucrurile alt fel.

— Pariez cu tine, cinci la unul, că Link o să te sîcîie să-l provoci. Am văzut sute de puşlamale de-astea. Şi toţi au găsit ce-au căutat.

— Asta-i sigur, dar n-o să pariez cu tine — spuse Nevada, bine dispus.

— Hai să mergem la mine în cameră, unde putem sta liniştiţi de vorbă — zise celălalt şi-l conduse, prin hol, sus pe scări.

— Ei, dar văd c-o duci bine— observă Nevada, uitîndu-se prin odaie.

— Cînd nu sînt în şa, îmi place s-o duc bine — zise Burridge. Ia locul şi, dacă nu vrei să bei, atunci serveşte o ţigară... Să-ţi mai spun cîte ceva despre Link Cawthorne: era un tip destul de la locul lui, pînă ce Lize a făcut din el un şarpe veninos. Fata asta stîrneşte toate relele. Părerea mea e sau să-l cotonogeşti pînă-l laşi lat, sau să-i primeşti provocarea şi să-l lichidezi.

— Mă cam sîcîie chestia asta, Cash — încuviinţă Nevada.

— Un om ca tine are totdeauna griji d-astea — zise Burridge cu o vădită înţelegere a situaţiei. N-o să scapi de griji, decît dacă o să-ţi ascunzi numele ăsta. E destul de rău să ai mereu pe urmele tale şi şerifii, şi duşmanii fireşti, dar trebuie să fie groaznic să ştii că sînt oameni care au chef să-ţi facă de petrecanie numai pentru faima pe care-o ai.

— Sper să nu-mi fac gînduri negre şi să m-apuc iar de băutură — spuse Nevada cu tristeţe.

— Jim, acum vreau să vorbesc serios cu tine — continuă Burridge, schimbînd tonul.

— Hai, dă-i drumul! Poți fi sigur că, oricum, o să-ți spun sincer părerea mea.

— Lineville a început să fie prea căutat de călători și nu-mi convine. La anul, aici n-o să mai fie loc pentru mine, fără să mai vorbim de tine. De acord?

— Firește. De cum vine primăvara, o iau din loc pentru totdeauna.

— Exact. Și eu la fel. Acum vreu să-ți mai spun cîte ceva despre afacerea mea. O să-ți vorbesc deschis. Și dacă nu vrei să mergi cu mine, nu mă supăr, dar te rog să păstrezi secretul aici, la Lineville. Primești?

— Bineînțeles că da — răspunse Nevada, calm.

Burridge se arătă mulțumit de această asigurare, dar era limpede că se codea să facă pasul următor. Luminițele care-i jucau în ochi se topiră într-o sclipire rece și fixă.

— Jim, știai că Setter a murit împușcat în California? întrebă el brusc.

— Mi-a spus Lize — răspunse Nevada într-o doară.

— A fost ucis de un vînător de cai sălbatici — continuă Burridge, emoționat. Jim, sînt oameni care fac o legătură între moartea asta și tine.

— Nu mă mir că mi se pun în circă o sumedenie de lucruri — replică Nevada, netulburat.

— De altfel, asta nu-i treaba mea — conchise Burridge mai ușurat. Vreau numai să-ți spun că cel care l-a ucis pe Setter mi-a făcut un mare bine.

— Și mie la fel. Setter s-a purtat urît cu mine odată, acolo, în Snake River.

Burridge trase adînc din țigară, apoi o puse deoparte.

— Ascultă! începu el, încordat. Eu am făcut mai multe afaceri cu Setter. Într-o zi, după ce-a plecat de aici, mi-a trimis vorbă să ne întîlnim la Klamath Falls. M-am dus. Intrase în combinații cu mari fermieri de vite și avea atîția bani, de nu mai știa ce să facă cu ei. Mi-a spus că nu vrea să riște să se stabilească în Oregon. Avea de gînd să vîndă destul de repede tot ce avea acolo și căuta un loc nou și sigur unde să se stabilească. Nu mai voia să fure vite și nici nu voia să mai facă afaceri necurate cu banii altor fermieri. Poate că s-ar fi însurat. Oricum, avea de gînd să se apuce de o treabă cinstită și voia să-i fiu tovarăș. Ei bine, sfîrșitul a fost că mi-a dat o sută de mii de dolari să cumpăr în Arizona o fermă de vite bine înzestrată. Jumătate trebuia să fie a mea și urma să-l ajut să crească vite și cai pe scară mare. Nu fusese niciodată în Arizona, o cunoștea numai din auzite. Mi-a lăsat mînă liberă în alegerea locului, numai să fie sălbatic, fără așezări omenești pe aproape, și banii să curgă gîrlă după aia.

Burridge întrerupse povestirea, care, vădit, îl mișcase profund; luîndu-și țigara, trase din ea o clipă și se lăsă pe speteaza scaunului, pironind asupra ascultătorului privirea sa intensă și luminoasă.

— Ei bine — reluă el — am plecat în Arizona și-am colindat-o călare de la frontiera statului New Mexico pînă la White Mountaines. Cîte nu se pot spune despre un ținut sălbatic și frumos? În Arizona totul depășește orice închipuire. Am cumpărat pămîntul unui crescător de vite, care părea că nu prea e dornic să vîndă. Avea un ranch mare, mile de pășuni și zece mii de capete de vită. Nu-ți spun unde-i așezat, pînă nu te hotărăști să primești propunerea mea. După ce-am făcut tîrgul și-am

intrat în stăpînirea fermei, am început să dibuiesc unele ponturi, dar m-am grăbit să mă întorc aici și să-i trimit vorbă lui Setter. El nu-și terminase încă treburile pe unde era. Am așteptat. N-am primit nici o știre de la dînsul. M-am întors în Arizona pe la începutul verii trecute. Atunci mi s-au deschis ochii. Mai mare rîsul! Să-mi joace o festă ca asta tocmai *mie* și, mai ales, lui Setter! Ei bine, căutasem un ținut pustiu și nici nu-ți vine să crezi peste ce-am dat. Vitele noastre erau furate în stînga și-n dreapta. I-am bănuit pe cowboy-i, pe care-i preluasem o dată cu proprietatea. Terenul e foarte mare — deșert, văi înguste, podiș. Sînt mult mai multe ranch-uri și vite decît bănuisem la început. Unii dintre fermieri sînt hoți de vite înțeleși cu cele mai nelegiuite bande. Ai auzit de banda lui „Hash Knife" și de aceea numită „Pine Tree". Se pare că nimeni nu știe precis cine face parte din vreo bandă și cine nu. Dar mai erau acolo și niște tipi afurisiți, cunoscuți de toți. Limba aceea de pădure din Arizona e de-o frumusețe... nici pe departe nu se compară cu Lineville și cu tot ținutul din împrejurimi, chiar așa cum erau acestea în zilele de glorie ale căutătorilor de aur.

Burridge își întregi spusele descriind o înfloritură în aer cu țigara, pe care a lăsa să se stingă.

— Acum cîteva săptămîni cînd m-am întors — continuă el — i-am trimis vorbă lui Setter și am așteptat. Nici un răspuns. Apoi am auzit că Setter e mort. Hardy Rue a adus știrea. Tare îmi vine să cred c-a mirosit ceva. Oricum, el știe ce învîrtea Setter, dar nu-mi bat capul. Proprietatea asta din Arizona e a mea. Și-i treaba mea să mă întorc acolo și s-o gospodăresc. Iată unde-ncepe misiunea ta, Jim Lacy! Asta n-o să le sune prea bine bandelor de-acolo! Te fac supraveghetor și părtaș la cîștig. O să trebuiască să ne batem cîtva timp și să ne

apărăm cirezile. Vreau să am cei mai buni călăreţi şi cei mai buni trăgători care pot fi angajaţi. Şi pe tine, ca să le fii şef!... Şi-acum, un ultim cuvînt, Jim. Ştii că mulţi dintre fermierii care sînt astăzi cinstiţi şi cu bunăstare au fost cîndva hoţi de vite... Şi-acum, ce părere ai şi ce spui?

— Ei bine, Cash, mărturisesc că-mi trec prin minte mai multe decît pot să spun — zise Nevada, îngîndurat. Fireşte că ai vorbit deschis. Îmi dau seama cînd un om spune adevărul. E o poveste foarte interesantă. Nu pot să ştiu care-ar fi părerea tribunalelor în chestia asta, dar cred că jumătate din suma pe care ţi-a dat-o Setter ţi se cuvine. Poate că şi cealaltă jumătate. Nimeni n-a ştiut precis vreodată ce bani cîştiga Setter cinstit şi ce bani din afaceri necurate. Avea totdeauna grijă să lase primejdiile pe seama celuilalt. Da, dom'le, cred că ranch-ul din Arizona este pe drept al dumitale.

— Bine, sînt bucuros că vezi astfel lucrurile — răspunse Burridge, frecîndu-şi mîinile. Şi-o să-mi primeşti propunerea?

— Cash, asta nu pot încă să-ţi făgăduiesc — rosti rar Nevada. Să-ţi spun deschis, poate o să vină şi ziua cînd o să fiu bucuros să mă întovărăşesc cu dumneata. Dar acum îmi trebuie timp să mă mai gîndesc.

— Gîndeşte-te cît vrei — spuse Burridge, prietenos.

— Poate o să-mi trebuiască mult timp. Sînt cîteva puncte peste care, fireşte, mi-e greu să trec.

— Care-s alea, Jim? Poate că pot să te-ajut.

— Bine, primul este... trecutul dumitale poate să răsară cînd nici nu te-aştepţi.

— M-am gîndit mult la asta — replică Burridge, zelos. În cele din urmă am socotit că n-am de ce să mă îngrijorez. În Arizona nu mă cunoaşte nimeni. În statul

Idaho n-am fost niciodată cunoscut sub numele de Cash Burridge. Şi ce contează cele cîteva fleacuri de afaceri pe care le-am făcut pe-aici ? Or să se uite de îndată.

— Cred că n-ai judecat prea rău — spuse Nevada. Dar ascultă cel de-al doilea punct, care-i serios şi important. Adică, în ceea ce mă priveşte pe mine.

— Dă-i drumul — spuse Burridge cu o nerăbdare plină de bunăvoinţă.

— Ei bine, Cash, nu vreau de loc să te supăr, dar mă îndoiesc că ai să poţi merge pe drumul cel drept.

Burridge aruncă ţigara în sobă şi o undă de sînge negru îi năvăli în obraji.

— Pe Dumnezeul meu ! Asta zic şi eu că-i o directă ! Mă uimeşti ; doar nu-s nebun şi, mai la urma urmei, am şi eu un dram de minte.

— Fireşte, sînt de acord. Dar mi-ai cerut părerea, Cash, şi ţi-am spus-o. Ai slăbiciune şi pentru femei, şi pentru rachiu roşu. Dar culmea e alta : n-o să-ţi sucească banii capul ?

— Hm, n-am avut niciodată prilejul să-mi dau seama — răspunse Burridge, strîngînd pumnii. O să am acum. Vom vedea. Jur că vreau să profit cît de mult. Şi-o să pot folosi şi mai bine prilejul ăsta dacă o să te am pe lîngă mine. Asta-i tot.

— În regulă, îţi mulţumesc pentru ce ai spus acum, Cash, şi-o să mă mai gîndesc. Ce mă sîcîie îngrozitor în treaba asta, e că iar trebuie să-mi dezgrop numele ăsta al meu.

Nevada coborî apoi împreună cu Burridge şi se distră un timp, stînd sau plimbîndu-se prin faţa lui Cawthorne. Pe Lize n-o văzu. Era mijlocul săptămînii şi treburile mergeau prost. Plecă devreme de la „Gold Mine", fiind

sigur că doamna Wood îl aștepta. Noaptea era întunecoasă și rece, iar în aer plutea parcă un iz de ninsoare. Vîntul șuiera printre pomii desfrunziți. Într-un fel, emoțiile puternice și distracția îi făcuseră bine. Gazda îl aștepta la gura sobei din bucătărie.

— Ei, tușă Wood, iată-mă-s stînd pe amîndouă picioarele și fără nici o gaură în scăfîrlie — o salută el vesel.

— Văd și eu, domnule Lacy. Dar asta poa' să fie doar un noroc. Te-ai întîlnit cu Link ?

— Bineînțeles, ; am stat acolo ore întregi, dar nu s-a întîmplat nimic. Așa că-mi vine să cred că m-ai speriat degeaba.

— Speriat ?! Puh ! Aș vrea să bag toată groaza de pe lume în tine — răspunse ea:

— Bine, îți dau voie, dar numai dacă-mi dai o bucată de plăcintă și o cană de lapte.

Zilele treceau, iar o dată cu căderea zăpezii se înmulțeau și treburile pe care trebuia să le facă Nevada. Seara, dacă nu era viscol, se mai ducea din cînd în cînd pe la „Gold Mine". După ce Burridge mai pledase încă o dată, îndelung, pe lîngă Nevada, ca să-l convingă să i se asocieze, plecă spre Arizona, cu gînd să facă un mare ocol prin Oregon și California pentru a evita zăpezile.

În comportarea ei față de Nevada, Lize Teller trecuse de la glumă la seriozitate. Cînd se afla sub influența băuturii, era înfumurată, îndărătnică și rea. Cu fiecare zi, viața ei se îndrepta tot mai mult spre un sfîrșit tragic. În prima parte a iernii se tot foise drăgăstoasă pe lîngă Nevada, care era încredințat că Lize se purta astfel mai mult pentru a-l ațîța pe Cawthorne decît din alt motiv.

Dar veni timpul — tocmai cînd Cawthorne făcu o încercare îndrăzneață de a-l sili, de a-l scoate din sărite pe Nevada ca să se lupte cu el — cînd ea încetă cu desăvîrșire să mai cocheteze. Curînd după aceea rupse și logodna cu Cawthorne și începu să aibă niște legături deșănțate, să facă beții cumplite în tovărășia jucătorilor de cărți. Pierduse orice măsură și sănătatea i se șubrezea. Cînd, în cele din urmă, Nevada o dojeni, de parcă într-adevăr i-ar fi fost frate, rămase cu o impresie care-l îngrijoră mult.

— Nici un om cinstit nu mă vrea : sînt sortită iadului — îi spuse ea cu amărăciune.

Auzind-o, Nevada își dădu seama că, într-un fel, el nu-și făcuse datoria față de dînsa. Și, deși lucrurile nu s-ar fi putut petrece decît astfel, îi părea rău. Apoi mai era și primejdia care o pîndea pe Lize pentru că-l părăsise pe Cawthorne. Dar n-ar fi folosit la nimic dacă i-ar fi vorbit despre asta. Ori de cîte ori Cawthorne îi ațînea calea — umil, aspru sau drăgăstos — ea îl batjocorea ca pe un cîine rîios.

Zile și săptămîni se scurgeau unele după altele, iar situația se înrăutățea din ce în ce, apropiindu-se de deznodămînt.

Nevada rezista presimțirii pe care o avea asupra acestui deznodămînt. Aproape că cedase îndemnului lăuntric de a pleca din Lineville chiar atunci, în plină iarnă. Dar acea parte din făptura lui care aparținea lui Jim Lacy urzea, creștea, mereu în luptă cu Nevada din el, și nu-i îngăduia să fugă de un lăudăros, care nu făcea nici cît o ceapă degerată, și de o femeie ușuratică, pe care ar fi putut s-o ajute. Ceva îl oprea pe Nevada

să aleagă soluția cea mai ușoară pentru a ieși din încurcătură. Ardoarea sufletească, instinctivă și crudă, vrăjmășia lăuntrică de pistolar erau întotdeauna gata de luptă cu firea lui bună și prietenoasă, măcinînd, asemenea unui lichen otrăvitor, tristețea și visul dragostei sale pentru Hettie Ide, pe care o știa pierdută pentru totdeauna.

Nevada socotea că nu poartă în nici un fel răspunderea că era așa cum era. De mic copil viața îl zvîrlise printre oameni grosolani și răi. De nenumărate ori se străduise să scape de sub influența lor, dar fusese din nou aruncat în mijlocul lor fie datorită întîmplării, fie cavalerismului său care-l îndemna să lupte pentru a repara o nedreptate, fie datorită dorinței aprige de a supraviețui, cu acea fire cu care-l pecetluise soarta și care, din nefericire, părea că i se potrivește de minune.

„Cred că de-asta o să am parte întotdeauna — își spunea el, singur și trist. Nu pot să scap de mine însumi... Mă întreb, oare Hettie ar socoti că-i sînt necredincios? Nu! Nu! O să știu totdeauna să-i fiu credincios, chiar dacă sînt silit să fiu din nou Jim Lacy!"

Într-o după-amiază, mînat de un imbold mai presus de puterile sale, Nevada își îndreptă pașii spre „Gold Mine". Toată noaptea simțise în somn ca un fel de apăsare, toată dimineața n-avusese liniște, tot gîndindu-se ba la una, ba la alta. Intră pe ușa laterală a tavernei și se opri în hol, înaintea ușii care dădea în sala de joc. Liniștea obișnuită a acestei vizuini fusese tulburată. Nevada deschise repede ușa cu stînga și, cu mîna dreaptă gata să scoată pistolul, intră prelingîndu-se pe lîngă pe-

rete. Sala era plină de oameni care stăteau în picioare. Cărțile, monedele, jetoanele, paharele de pe mese, toate arătau că fuseseră părăsite brusc. Se auzeau șoapte, o tuse, tîrșîit de picioare. Zgomotul care-l oprise locului pe Nevada venea din salon, apoi deodată crescu și răsună o izbitură în bar, însoțită de tunetul unei voci răgușite :

— Rom ! Acum... sau îți zbor și ție creierii !

Nevada se îndreptă spre cel mai apropiat grup de oameni. Li se putea citi pe chip că se petrecuse ceva groaznic. Făcu îndată legătura cu vocea răgușită din tavernă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

— Mare nenorocire... — răspunse unul, ștergîndu-și fața asudată.

— Jim — spuse jucătorul Ace Black — jucam o partidă de cărți, liniștiți ca de obicei, cînd deodată am auzit o ceartă înverșunată în hol. Apoi un urlet de femeie, repede înăbușit, crede-mă. Și după aceea am auzit cum a căzut ceva greu. Am sărit cu toții și cineva s-a repezit să vadă ce se petrece. Și, pe Dumnezeu...

— Ei ? izbucni Nevada, rece și sinistru, pe măsură ce Black se înăbușea.

— Lize Teller ! Zăcea pe jumătate goală și sîngele curgea șuvoi dintr-însa. Cawthorne o izbise în cap cu pistolul... E pe moarte !... Și, ascultă-l pe el !...

Din trei pași mari și apăsați, Nevada ajunse în prag și dădu la o parte perdeaua de mărgele. Ochii lui ageri cuprinseră totul dintr-o privire :

— Cawthorne ! tună el cu un glas înspăimîntător.

Se făcu deodată o liniște, că nu se mai auzea nici o suflare de om.

CAPITOLUL V.

În California de nord era primăvară. Bătrînul munte Shasta primea măreţ lumina dimineţii, iar pe pantele-i uriaşe, acoperite de zăpadă, începeau să apară fîşii negre. Din depresiunea Tule Lake ţinutul unduia în sus, în centuri imense, cafeniu-cenuşii, pentru ca în cele din urmă să devină verzi ca smaraldul. Ga! Ga! Ga! Gîştele sălbatice se întorceau din sud. Cîrduri lungi, în formaţii triunghiulare, conduse de gîscani mari şi bătrîni care gîgîiau, treceau peste colinele cu salvie, zburînd în cercuri pe deasupra lanurilor de grîne, pentru ca apoi să se lase drept jos, printre semenele lor. Terenul fără margini — un fund de lac, devenit pămînt arabil prin secarea lacului Tule — se întindea bogat şi mănos de-a lungul malului sudic, formînd proprietatea ranch-ului Ide. Tarlalele de pămînt negru arat de curînd, cîmpurile pe care mijea verdeaţa, păşunile desfăşurîndu-se departe în sus pe coastele cu salvie cenuşie, hergheliile de cai şi cirezile de vite, gardurile vii, livezile tinere şi bătrîne, şoproanele curate şi grajdurile cu acoperiş roşu, precum şi casa mică, albă, pe jumătate ascunsă într-un pîlc de arţari şi de pini — toate dovedeau bunăstarea familiei Ide.

Hettie Ide se trezi în dimineaţa aceea ştiind că împlineşte douăzeci de ani. Gîştele sălbatice, pe care le iubea încă din copilărie, se întorceau din pelerinajul făcut în sud şi gîgîiau de parc-ar fi ştiut că era ziua ei de naştere şi că în ziua aceea frumoasă de mai ea trebuia să se bucure că-i tînără. Dar Hettie avea o durere tainică, pe care şi-o îngropase adînc în inimă în timp ce-şi îngrijea mama bolnavă şi împărţea cu fratele ei Ben

singura picătură mai amară în cupa lui de fericire. Mai era o oră până la gustarea de dimineață. În timp ce Hettie cobora scara cu pași ușori, o auzi pe Ina rîzînd tare, fără îndoială din cauza năzdrăvăniilor micuțului Blaine. Ce fericiți și binecuvîntați de Dumnezeu erau ei! Dar, de ziua sa, Hettie nu simțea pic de invidie în suflet. Era mai aproape de Ben ca niciodată, o iubea pe Ina și iubea copilul de parc-ar fi fost carne din carnea ei și sînge din sîngele ei.

Ieși afară. Ce dimineață minunată! Soarele se ridica pe cer, strălucitor și cald; în arțari ciripeau păsărele; violetele se înălțau fermecătoare pe covorul verde din jur; pe crengile liliacului sălbatic zbucniseră muguri roz. Știa unde să-l găsească pe Ben. O luă în jos, pe poteca de lîngă gard, spre ocoalele de vite. Cu inima ușoară, deși vechea ei durere părea mai vie, asculta zumzetul albinelor, gîgîitul gîștelor sălbatice, mugetul asurzitor al vițeilor și țipătul lăstunilor.

Peste toate sunetele astea atît de dragi, auzea nechezatul ascuțit al lui California Red, armăsarul nărăvaș și puternic al lui Ben. Calul gonea peste tăpșan de parcă voia să-i facă în ciudă lui Ben sau să-și reverse furia neputincioasă în fața răzlogilor corral-ului.

Îl găsi pe Ben cocoțat pe gardul corral-ului. California Red era înăuntru și, într-adevăr, nu-i plăcea acolo. Hettie se opri să-i arunce o privire printre bîrne. Îi plăcea și ei armăsarul acesta minunat, pentru frumusețea și firea lui, dar și pentru un alt motiv pe care, poate, numai Ben l-ar fi putut bănui vreodată.

De patru ani California Red se afla în captivitate. Fusese înfrînt, dar tot nu-și pierduse firea lui de odinioară. Numai coarda îl făcuse să nu mai ciulească urechile și să nu-și mai rostogolească în cap ochii lui negri, nease-

muit de frumoşi. Red nu fusese niciodată prietenos, dar nici nu era în stare de vreo mişelie. Strălucea tot, roib-roşiatic, lucios ca mătasea, superb şi cu coama-i lungă ca o flacără. Era un armăsar trupeş, dar admirabil proporţionat. Înalt şi subţire, cu corpul rotund ca un cilindru, cu pieptul splendid, lat şi vînjos, cu picioarele puternice, dar sprintene, cu gîtul arcuit şi capul semeţ, el era şi acum ceea ce fusese ani de zile : armăsarul sălbatic, regele colinelor cu salvie din nordul Californiei.

Hettie se căţără lîngă fratele său.

— ...'mneaţa bună, prietene — vorbi ea tărăgănat, maimuţărind accentul sudic pe care nici unul dintre ei nu-l putea uita.

Ben tresări uşor. Pînă atunci privirile lui rătăciseră dincolo de armăsarul sălbatic, peste corral-uri, peste cîmpiile şi dealurile cu salvie, căutînd ceva ce se afla dincolo de toate acestea. Hettie nu-şi îngăduia prea des asemenea libertăţi faţă de fratele său, dar astăzi era ziua ei şi voia să-i reamintească un lucru din trecut care avea darul să-i tulbure pe amîndoi.

— Bună să-ţi fie inima, fată bătrînă ! replică Ben, surprinzînd-o cu vorba lui la fel de tărăgănată ca şi a ei. Dar, în ciuda glumelor, în glasul său se simţea o rezonanţă gravă. Ben îi întinse mîna înmănuşată, fără a se uita la soră-sa.

— Ce faci aici, Ben ? întrebă ea, veselă, cuprinzîndu-i mîna în palme.

— Tocmai îl linguşeam pe ştrengarul ăsta — răspunse tînărul, arătînd cu capul spre armăsar.

— Se pare că Red nu prea te-ascultă.

— A trebuit să-l leg la coardă ca să-l fac să nu mai ciulească urechile.

— Ben, să nu te-aştepţi să se îmblînzească.

— Să se îmblînzească ? Nu. Singurul lucru pe care-l vreau e să ţină şi el la mine.

— Se prea poate ca dragostea să nu fi fost prevăzută în firea lui Red — rîse Hettie. Sau poate că nu te iartă că l-ai smuls din munţii lui cu salvie. Nici eu nu te-aş fi iubit dacă aş fi fost Red.

— Se împlinesc patru ani — vorbi Ben, îngîndurat. Multă vreme a mai trecut ! Nu mi-aş fi putut dori un cal mai bun, mai curajos. În toată California nu-i altul care să se poată compara cu el. Eu însă... eu vreau ceva de la Red... ceva ce nu obţin niciodată.

— Ben, dragule — spuse Hettie, strîngîndu-i mîna — ceea ce vrei tu e să ai ceva... sau, mai bine zis, pe cineva care să-l îmblînzească pe Red.

— Aşa-i... pe singurul om care l-ar fi putut îmblînzi vreodată pe Red — murmură Ben mai mult pentru sine.

— Vechiul tău tovarăş... Nevada — şopti ea, dîndu-se mai aproape de el.

Ben lăsă capul în jos şi mîna-i înmănuşată strînse cu putere mîna fetei. Multă vreme Hettie nu îndrăznise să deschidă vorba despre Nevada, dar acum, dacă o făcuse, înţelegea să continue discuţia într-un fel care să-i folosească şi ei, şi, poate, şi lui Ben.

— Ben, azi e ziua mea de naştere — rosti ea încetişor.

— Da, într-adevăr — răspunse fratele său, curmîndu-şi visarea. Am uitat cu totul. O să descopăr eu însă vreun dar pentru tine... Ia să vedem, trebuie să ai optsprezece, nouăsprezece...

— Douăzeci — continuă ea grav.

— Cum mai zboară timpul ! Ei, acum eşti o femeie în toată puterea cuvîntului, şi încă una deosebit de fru-

moașă. Dar mie tot mi se pare că ești mica mea surioară.

Cînd se întoarse spre ea s-o sărute pe obraz, Hettie văzu lacrimi în ochii negri ai fratelui său. Și mai văzu că are fire argintii la tîmple. Descoperirea aceasta o uimi. El, care era atît de tînăr și de puternic... și de bărbat! Dar, în toți anii aceia cît fusese izgonit de acasă și trăise departe de oameni, Ben dusese viața singuratică și aspră a vînătorilor de cai sălbatici. Nevada fusese cel care-l salvase. Și, așa cum făcuse de multe ori în trecut, ea se rugă și acum lui Dumnezeu să-l binecuvînteze pe Nevada și să-l păstreze bun, curat și viteaz, așa cum îl cunoscuse ea.

— Ben — spuse fata — nu doresc nici un dar de ziua mea. Dar vreau să-ți cer ceva. Dacă acum sînt mare, înseamnă că sînt și destul de coaptă la minte ca să mă asculți. Lasă-mă să-ți vorbesc așa cum vreau... să-ți spun ce simt nevoia să-ți spun.

— Hettie, îmi pare rău că trebuie să-mi ceri voie pentru asta — răspunse el, mîhnit. Vorbele tale de adineauri mi-au răscolit sufletul... Și eu care te credeam doar... doar o fată sentimentală... care a și uitat totul.

— Să-l uit pe *el!* Niciodată... — șopti ea. Tu l-ai uitat?

— Dacă am s-o fac vreodată, să mă bată Dumnezeu! rosti pătimaș Ben.

— Ben, eu îți cunosc secretul și cred că și Ina îl cunoaște — continuă Hettie, serioasă. Sîntem foarte bune prietene; ba nu, sîntem ca niște surori. E atît de bună... atît de iubitoare... Am vorbit de multe ori despre voi. Ți-aduci aminte cînd Ina s-a întors acasă de la liceu, cînd tu erai un biet vînător de cai sălbatici prin munți și cînd tata aproape că te ura... ți-aduci aminte cum Ina

şi cu mine am complotat pentru tine şi pentru Nevada ? Cum am luptat atunci amîndouă pentru voi ?

— Ah, Hettie... cum să nu-mi aduc aminte ! spuse Ben, visător.

— Ei bine, Ina şi cu mine ştim ce te doare : pierderea prietenului tău Nevada.

— Nu, Hettie, draga mea, nu numai pierderea pe care am suferit-o eu — izbucni aprig Ben. Nu-s atît de egoist. Eu pot să rabd o pierdere. Dar ce mă doare şi de ce mi-e ruşine... şi, ei bine, da, ce-mi rupe inima... e că Nevada m-a salvat pe mine şi a făcut cu putinţă toată bunăstarea mea, chiar fericirea mea, sacrificîndu-se pe sine. Tata m-a iertat şi m-a primit înapoi acasă, lîngă mama şi lîngă tine. Hart Blaine a fost mîndru să-mi dea *mie*, vînătorul singuratic de cai sălbatici, pe bogata şi frumoasa lui fiică, cea mai bogată fată din toată valea asta plină de fermieri înstăriţi. Mă bucuram de un renume bun, aveam familie, un cămin, dragoste şi fericire, dincolo de toate aşteptările, şi tocmai atunci a murit tata, care mi-a lăsat averea. Mai bine zis, *ne*-a lăsat averea, căci jumătate din ranch-ul ăsta straşnic e al tău, Hettie. Apoi a sosit micuţul Blaine, fiul meu, să-mi binecuvînteze viaţa... Şi Nevada s-a dus de unde a venit. Dumnezeu ştie unde. Am cheltuit o grămadă de bani căutînd în tot Vestul un călăreţ cu faţa slabă, care vorbeşte tărăgănat, cu accent din Texas, şi pe care-l cheamă Nevada. Dar nu-l găsesc.

— O să-l găseşti într-o zi — şopti ea cu emoţie.

— Totdeauna am crezut c-o să-l găsesc — continuă Ben, care, odată pornit să-şi descarce sufletul, părea grăbit s-o facă. Am trăit nădăjduind mereu. Dar au trecut patru ani. Patru ani ! Şi acum ranch-ul Forlorn River, care e al nostru, face o avere. Jumătate e al lui Nevada,

după cum a lui e şi jumătate din ranch-ul Mule Deer Flat. E om bogat acum... De ce nu s-a mai întors ? Întreg ţinutul l-a binecuvîntat că l-a ucis pe Less Setter şi pe cei doi tovarăşi ai lui. De ce n-a scris niciodată ? Numai un rînd... doar un cuvînt ca să-mi spună că trăieşte şi că nu m-a uitat ! Of ! Afurisit să fie... afurisit !

— Taci, Ben ! şopti Hettie, aproape clătinîndu-se. Doar nu vrei să-l blestemi pe Nevada... Nu înţelegi că el e dispărut şi e ca şi mort pentru tine, nu de teamă că legea ar putea să-l condamne pentru uciderea tîlharilor acelora care te prinseseră ca într-o cursă. Nu ! A dispărut fiindcă i-a fost teamă că pînă la urmă o să aflăm cine-i el de fapt. Oh, ştiu sigur, Ben ! Asta-i motivul. Nevada a fost cîndva un om rău. Nu îndrăznesc să-mi închipui cît de rău a fost... Nu-ţi aduci aminte în ziua aceea cînd a intrat călare în mijlocul mulţimii ca să-l înfrunte pe Setter ? Cum a apărut, toţi au îngheţat de spaimă !... Vai, Ben, tare-mi vine să cred că Nevada a fost un pistolar de faimă, înfricoşător... Băiatul acela prietenos, cu glasul blînd, care nu îndrăznea să m-atingă nici cu degetul mic ! Ce misterioasă e toată povestea asta şi ce păcat !

— Pistolar ? întrebă Ben, aproape aspru. Da, cred că da. Am bănuit eu ceva, că prea era straşnic la mînuirea armelor. Mînuia pistolul de minune. Dar ce însemnătate avea asta pentru mine ?... Putea să fie Billy the Kid, sau Plumer, sau Wess Hardin, sau Kingfisher, sau Jim Lacy, sau oricare alt *desperado* de care-am auzit... ce-mi păsa mie ?

— Ben, dragul meu, uiţi cu desăvîrşire un lucru — reluă Hettie, curajoasă, în timp ce simţea cum sîngele fierbinte i se urcă în obraji şi spre tîmple — Nevada nu

te-a iubit numai pe tine... m-a iubit și pe mine... și eu... l-am iubit și eu.

— Ei bine, Hettie — replică Ben cu căldură — cred că nu-i o noutate pentru mine, deși niciodată n-ai spus-o atît de... de răspicat. Dar chiar dacă lucrurile stau așa, de ce a contat asta atît de mult ?

— Băiatul e dintr-o familie de oameni cumsecade — spuse Hettie. Are porniri bune. Și o astfel de pornire l-a îndemnat să dispară cînd a simțit primejdia că eu aș putea să aflu cine-i el în realitate. Asta-i motivul și nu altul. E mîndru. Și mă iubea atît de mult... atît de mult, încît nu putea îndura gîndul să mă facă de rușine.

— Oricum, afurisit să fie ! izbucni din nou Ben. Ți-a sfărîmat și ție sufletul !

— Încă nu — răspunse Hettie, cu un glas în care vibra puternic nădejdea.

— Hettie, blestematul ăsta ți-a făcut curte ? întrebă Ben, luptîndu-se cu mînia și cu remușcarea.

— Mi-a făcut oare ? murmură ea, rîzînd ușor și nesigur. Ben, cînd și-a dat seama că și eu îl plac, mi-a făcut cea mai înverșunată curte... Niciodată n-am să pot uita... niciodată n-am să pot să-mi revin !

— Bine ! exclamă frate-său, uimit de propria lui durere. Dar cum și cînd a avut prilejul ?

— Vrei, într-adevăr, să știi ? întrebă Hettie, șireată.

— Și tu... surioara mea de șaisprezece ani !... Eh, cine poate ști ce gîndește o fată ? !

— Ben, oare Ina Blaine nu te-a iubit și cînd avea cinci ani... și cînd avea zece... și cînd avea paisprezece ani ? întrebă Hettie. Și-apoi, cînd a avut optsprezece, după ce patru ani fusese departe de tine ?

— Mulțumesc lui Dumnezeu că a fost așa. Niciodată n-am să pot înțelege asta. Dar e frumos, e minunat !

Oare prietenul meu Nevada a cunoscut şi el simţămîntul acesta ciudat şi înălţător care e dragostea femeii?

— Da, Nevada l-a cunoscut — răspunse Hettie cu tîlc. Şi a mai cunoscut şi încrederea pe care o am în el... Şi, Ben, din cauza asta eu n-o să-l pierd niciodată. O simt, şi să ştii că o femeie nu se înşală. Nevada n-a murit. El nu trădează încrederea pe care am avut-o, pentru faptul că s-a schimbat. Şi cîndva o să se întoarcă la mine, la noi...

— Pe Dumnezeul meu, cît de bine îmi face să aud asemenea cuvinte! exclamă Ben, gîtuit de emoţie. Mi-au mers drept la inimă, Hettie!

— Mă bucur. De multă vreme voiam să-ţi vorbesc — zise ea simplu. Şi-apoi, mai este ceva care ne priveşte îndeaproape pe amîndoi.

— Ce anume? întrebă tînărul, neliniştit, în timp ce soră-sa îl privea grav şi şovăia.

— Mama slăbeşte pe zi ce trece. N-ai văzut?

Ben dădu din cap, copleşit de tristeţe.

— Încerc să nu văd, dar totuşi am văzut.

— De cînd a venit primăvara, se simte ceva mai bine — continuă Hettie. Mamei îi place soarele, iubeşte pomii, florile, păsările. Îi place să stea afară. Aici iernile sînt friguroase şi lungi. Plouă, ninge şi e zloată. I-e groază de vînturile îngheţate ce suflă pe aici. Cinstit vorbind, Ben, cred că starea în care se află nu-i din cauza durerii de a-l fi pierdut pe tata; a trecut hopul. Cred că valea asta-i face rău. Iarna, nici eu nu mă simt bine aici.

— Tocmai de asta mi-a fost frică — spuse frate-său, dus pe gînduri. Dar poate că răul vine dinăuntru, poate-i ceva organic.

— Mama nu-i bătrînă — replică Hettie. Ar mai putea trăi mulţi ani, aşa că trebuie să facem ceva s-o ajutăm.

Ben, cred c-ar fi bine s-o duci la San Francisco, să ceri părerea și sfatul unui medic priceput. Ia-o și pe Ina cu tine, iar pe Blaine poți să-l lași fără grijă în seama mea. O să conduc și ranch-ul, să n-ai nici o teamă.

— Fir-ar să fie! Da' știi că-i o idee grozavă! se entuziasmă Ben, sări jos de pe gardul corral-ului și se întoarse s-o ajute și pe Hettie. Ina o să fie încîntată. O să obțină încuviințarea ca fratele ei Marvie să stea cu voi.

— Ben, îmi vine să cred că într-adevăr te-ai și hotărît — zise Hettie, simțindu-se dintr-o dată foarte veselă.

— M-am hotărît și pariez că Ina o să chiuie de bucurie cînd o s-audă. Hai să mergem să-i spunem chiar acum.

Hettie se mai uită o dată prin gardul corral-ului la California Red.

— La revedere, sălbăticiune frumoasă și semeață! strigă ea. O să vină cineva într-o zi și o să te îmblînzească de-ai să-mi mănînci din palmă!

Braț la braț, Hettie și Ben coborîră grăbiți poteca spre casă, cuprinși de fiorul pe care-l dau speranțele noi, fericiți cum nu mai fuseseră de mult, dornici să împărtășească și celorlalți hotărîrea lor. Ben era cel care vorbea acum, iar Hettie tăcea. Se simțea emoționată la gîndul că izbutise să alunge tristețea care-l rodea pe fratele său și care, în ultima vreme, devenise și mai vădită. Ben tînjea nu numai după vechiul său prieten Nevada, dar și după viața de vînător de cai sălbatici, singura-i îndeletnicire timp de ani de zile înainte de căsătorie; și, de asemenea, și cauza care-l îndepărtase de tatăl său.

Ina era în curte și culegea violete, ce se potriveau de minune cu albastrul rochiei de primăvară și cu nuanța

ochilor săi. Micul Blaine gîngurea, iar cînd își văzu tatăl, fugi spre el cît îl țineau piciorușele.

— Bună, bună'mneața! spuse Ina, veselă. I-ascultați, dar știu că sînteți emoționați amîndoi!... Apoi o sărută pe Hettie și continuă: De ziua ta, îți doresc multă fericire!

Ben înșfăcă băiețașul, îl ridică și, ținîndu-l în brațe, o privi pe Ina, zîmbind cu tîlc.

— În cît timp poți să fii gata pentru o excursie la San Francisco? întrebă el cît se poate de firesc, de parcă obișnuia să spună asta în fiecare zi.

— Cum? Știam eu că puneți ceva la cale! strigă ea, în timp ce sîngele îi îmbujora obrajii frumoși. În cît timp? În cincisprezece minute!

— Ha-ha! Ai prins ideea din zbor și n-o mai lași să-ți scape! spuse Ben, fericit. Ei, dar nu trebuie să te grăbești chiar atîta...

— Ben, vrei, într-adevăr, să mă duci la Frisco[1]? întrebă Ina, nerăbdătoare.

— Da. Totu-i hotărît. Dar...

— Dragul meu! strigă ea, sărutîndu-l. Doream atît de mult să mergem undeva! Iarna a fost lungă și ne-a ținut în casă. Speram să mă duc la Klamath Falls. Dar chiar la San Francisco?! Ah!

— Ina, îmi pare rău că nu sînt în stare să mă gîndesc la lucruri de-astea — replică Ben, încurcat. Așa-s eu, îmi văd numai de-ale mele. Pentru ideea cu Frisco trebuie să-i mulțumești Hettiei!

Ina o îmbrățișă din toată inima pe Hettie, apoi, revenind la realitate, zise:

[1] Prescurtare uzuală pentru San Francisco.

— Hai să luăm gustarea. O s-avem timp să-mi spuneţi cum v-a venit ideea asta straşnică.

— Da, o să-ţi spunem chiar acum — zise Ben. Ne ducem la San Francisco pentru sănătatea mamei, de aceea nu trebuie să vorbim nimic în faţa ei. Adevărul e, Ina, că mama se topeşte pe zi ce trece. Nu se simte bine de loc. Hettie mi-a dat ideea s-o ducem la San Francisco, s-o vadă un doctor priceput. Tot Hettie o să aibă grijă şi de Blaine, şi de ranch. Ce părere ai, draga mea ?

— Fireşte că-i o idee bună şi înţeleaptă — răspunse Ina, dînd din cap spre Hettie. Regiunea aceasta umedă şi rece din Tule Lake nu-i prieşte mamei.

Singura dificultate în planul întocmit de Ben şi Hettie era venirea lui Marvie Blaine la ranch-ul Ide. Hart Blaine nu voia să-şi lase fiul să se ducă acolo.

— Băiatul ăsta nu-i în stare să conducă o secerătoare, darămite un ranch — îi spusese bătrînul Blaine lui Ben.

Marvie şi tatăl său nu se înţelegeau şi, după părerea lui Ben, amîndoi erau vinovaţi.

— Asta-mi aduce aminte de cearta mea cu tata — îi zise Ben Hettiei. Numai că eu aveam dreptate, şi nu tata. Marvie nu vrea să meargă la liceu. Cred că-mi seamănă destul de bine : îi plac caii şi cîmpiile întinse.

— Într-o zi, Marvie o să plece de-acasă, aşa cum ai făcut şi tu, Ben Ide — zise Hettie.

Puţin timp după aceea Hettie rămase singură la fermă, numai cu micuţul Blaine şi cu două servitoare. Era destul de mulţumită de singurătatea în care se pomeni deodată. Îşi dădu seama cît de mult o preocupase starea

sănătății mamei sale și cît timp îi răpea. O bună parte din zi, slujnicele aveau grijă de Blaine, în vreme ce ea vedea nu numai de nenumăratele treburi obișnuite ale ranch-ului, ci și de altele noi, care se iveau necontenit. După cină, îndată ce-l adormea pe Blaine, Hettie stătea ceasuri întregi singură și dusă pe gînduri, mai înainte de a merge la culcare.

La început, conducerea ranch-ului părea să fie mai degrabă o plăcere decît o muncă. Dar curînd Hettie descoperi că era nu numai o muncă, ci o treabă foarte complicată și grea. La ranch-ul de pe lac munceau 18 lucrători și tot atîția trebăluiau la ranch-ul din deal. Cea mai mare parte dintre ei erau tineri din valea lacului, neînsurați și arătîndu-se foarte dornici să-și schimbe starea de burlaci fericiți. Unii fuseseră colegi de școală cu Hettie, alții erau călăreți veniți din sud, slabi și deșirați, și toți începuseră s-o sîcîie pe Hettie. Găseau mereu motive să vină călare pînă la fermă, iar uneori pretextele lor erau de-a dreptul caraghioase. Flăcăii aceștia ciudați, deprinși cu viața în aer liber, îi făceau curte fără a se sinchisi de refuzurile ei. După două săptămîni, toți în grup se îndrăgostiseră de Hettie și încercau s-o încredințeze de acest lucru. Cît privește lucrările de arătură, semănat, mutarea vitelor dintr-un loc în altul, transportul proviziilor, adunarea vitelor în cirezi, treburi ce țineau de buna gospodărire a ranch-urilor lui Ben Ide, fiecare trebuia discutată temeinic cu vremelnica lor stăpînă.

Pe Hettie o înveseleau toate acestea, în afară de cei cîțiva călăreți cu fața slabă și ochii blînzi care lucrau pe coline. Și ei îi făceau curte, dar, mai mult decît atîta, i-l

reaminteau pe Nevada, ceea ce-i aprindea inima însingurată și plină de dor.

Dacă odinioară Nevada îi venea adeseori în minte, de ce oare acum se gîndea la el ceas de ceas? I se părea că-l recunoaște în fiecare dintre acești tineri din ținuturile de frontieră. Dar la călărie nici unul nu se putea asemui cu el. Hettie îl vedea aievea, cu chiul ars de soare, delicat, calm, cu obrazul proaspăt ras, cu ochi ce păreau că dormitează, dar care se puteau trezi înflăcărați și care știau să zîmbească luminos, o lumină cum nu mai văzuse la alții. Sombrero-ul vechi, negru, cu calota găurită de gloanțe, și care, privit aparte, s-ar fi zis că mărturisește o faimă proastă, pe capul lui arăta pitoresc și frumos. Eșarfa-i veche de mătase, cu pătrățele roșii, vesta galbenă cu șiretul pungii de tutun totdeauna atîrnînd afară dintr-un buzunar, brățările din piele uzată pe care le purta la încheietura mîinii, cizmele înalte cu marginile răscroite, cu pintenii lungi, strălucitori și zornăind... cît de bine își aducea aminte de toate acestea, cît de vii se conturau în fața ochilor minții! Apoi, ca ceva de neînlăturat, la sfîrșit ea revedea pistolul negru și greu, pe care Nevada îl purta veșnic ca pe o părticică nedespărțită din el însuși. Îl simțise lovind-o cînd merseseră alături, iar cînd o luase în brațe, chiar în nebunia fermecătoare a acelei clipe, tot simțise pistolul dur și rece lipindu-i-se de trup.

O dată cu trecerea anilor, dragostea Hettiei pentru Nevada devenise mai puternică și mai adîncă. Acum cînd privea înapoi, își amintea vrăjmășia fățișă pe care o nutrea față de pistolul lui, precum și față de acel ceva din

Nevada care îi arătase că el e în stare să scoată pistolul ca să ucidă. Pe atunci, Hettie era o fată sentimentală și fără experiență, care se îmbolnăvea numai la gîndul vărsării de sînge și care ura firea și îndemînarea extraordinară ce aveau, în cele din urmă, să-l salveze de la ruină pe fratele ei, iar pe ea s-o scape de ticălosul de Setter.

În cei patru ani de cînd Nevada plecase, lăsînd jale și pustiu în urma lui, ea suferise tare mult. Acum Hettie era femeie în toată firea și vedea lucrurile altfel. Își dădea seama ce însemnase ea pentru dînsul, cît de mult îl înălțaseră prietenia și dragostea ei... Cît de mare și de statornică devenise propria-i dragoste ! I-o dăruise toată numai lui. Despărțirea nu va putea schimba niciodată nimic.

„Ce importanță are cine era Nevada sau ce-a fost el înainte de a veni la Ben și la mine ?", se gîndea ea, stînd pe întuneric la fereastra deschisă și ascultînd ultimele gîgîituri somnoroase ale gîștelor sălbatice și orăcăitul melancolic al broaștelor de primăvară. Numai că pe-atunci el nu putea să înțeleagă acest lucru. „Totuși trebuie să-și fi dat seama că nimic nu contează pentru mine, cîtă vreme el rămîne acel Nevada pe care noi l-am cunoscut și l-am îndrăgit... O să mai fure cai, dacă asta i-a fost fărădelegea în trecut ? Nu ! O să se apuce oare din nou de băutură ? Nu ! O să decadă pînă într-acolo, încît să îmbrățișeze cine știe ce femeie netrebnică ? Niciodată !... Dar o să mai tragă oare vreodată cu pistolul acela înfricoșător ?... Vai, da, o să mai tragă ! Simt eu că așa o să fie ! Dacă nu în folosul lui, atunci pentru altcineva... El știe să distrugă ca focul și ca fulgerul !".

CAPITOLUL VI

Familia Hettiei nu se întoarse de la San Francisco la data hotărîtă. Deși nu primise nici o scrisoare de la ei, Hettie îi aștepta în fiecare zi, dar zadarnic. Așteptarea aceasta, precum și frămîntarea pe care i-o pricinuiau grijile din ce în ce mai mari ale ranch-ului rămas în seama ei, griji la care se adăuga și stăruința curtezanilor, o aduseseră într-o asemenea stare de nervi, încît nu reușea să-și împlinească ambițioasa promisiune de a conduce ferma.

Într-o zi, mai mulți străini din Klamath Falls cerură îngăduința s-o vadă pe Hettie. Erau oameni de afaceri reprezentînd o societate din Oregon care achiziționa terenuri în jurul ținutului Tule Lake Valley. După drenarea lacului, terenurile din împrejurimile văii au fost obiectul unor mari speculații. Familiei Ide i se făcuseră oferte și mai înainte, dar nici una nu fusese atît de avantajoasă ca cea a afaceriștilor din Oregon. Hettie era destul de isteață ca să-și dea seama că se găseau în fața unei situații noi, cum ar fi posibilitatea construirii unei căi ferate dinspre Klamath Falls, ceea ce ar fi ridicat foarte mult valoarea proprietății Ide. Ea nu respinse, dar nici nu acceptă propunerea, ci le spuse că fratele ei este acela care se ocupă de conducerea fermei. După plecarea lor, Hettie rămase uimită și încîntată gîndindu-se, cum nu făcuse aproape niciodată, că avea și ea o parte egală cu Ben din averea rămasă de la tatăl lor.

Hettie se afla întîmplător undeva, prin fermă, cînd se întoarseră cei plecați ; venind acasă obosită, plină de praf și înfierbîntată, mama și Ina îi ieșiră în întîmpinare ; ea se bucură nespus de surpriza aceasta. Dintr-o

privire, îşi dădu seama cît de mult îi priise mamei sale călătoria la San Francisco. Intrînd în sufragerie, Hettie mai-mai să izbucnească în plîns iar revederea cu Ben o emoţionă mult şi, cu ochii în lacrimi, ea se repezi în braţele lui larg deschise.

— Oh... Ben ! strigă Hettie. Am... am dat greş cu conducerea fermei !... Caraghioşii ăia mă sîcîie... de mă omoară, nu alta !

— Cine ? întrebă Ben, înspăimîntat brusc.

— Băieţii... toţi bărbaţii ăştia... Pur şi simplu îmi otrăvesc viaţa.

— Ei, lasă ! Lasă-i pe leneşii ăştia netrebnici ! exclamă Ben. O să dau afară întreaga bandă.

Înţelegerea plină de dragoste pe care i-o arăta Ina, precum şi mînia lui Ben o liniştiră de îndată pe Hettie.

— Ah, nu, Ben ! Nu-i chiar atît... atît de rău ! Numai că toată vremea au clocit cîte un motiv sau o explicaţie ca să dea pe la mine... ca să-mi facă cea mai jignitoare curte cu putinţă !

Hohotele de rîs ale lui Ben se amestecară cu rîsul tineresc al Inei. Hettie fu nevoită să le împărtăşească veselia. La urma urmei, necazurile ei luaseră sfîrşit şi nu-i rămînea decît să-i ierte pe curtezanii care o asaltaseră. Buna dispoziţie a lui Ben şi a Inei, precum şi faptul că mamei îi mergea ceva mai bine erau de ajuns pentru Hettie ca să se simtă în al nouălea cer.

— Ce mi-aţi adus de la San Francisco ? întrebă ea într-un tîrziu, cu o nerăbdare copilărească.

— Bomboane... — spuse Ben, zîmbind.

— O rochie nouă pentru primăvară şi o pălărie... încîntătoare ! adăugă Ina.

— Ei bine, fetiţa mea, ţi-am adus şi eu ceva — zise radioasă doamna Ide.

— Eu... eu... mai că-mi pare bine că ați plecat și m-ați lăsat singură — îngăimă Hettie, recunoscătoare.

La cină nu se pomeni un cuvînt despre țelul principal al călătoriei la San Francisco. Ina povesti despre alergăturile ei prin magazine, Ben despre plimbările lor pe coasta oceanului, despre parcuri și teatre. Mai tîrziu, după ce doamna Ide se retrase, Ben o conduse pe Hettie în camera Inei, unde Blaine nu mai putea de fericire, bucurîndu-se de noile lui jucării.

— Ei bine, Hettie, călătoria aceasta, pe care tu ne-ai îndemnat s-o facem, înseamnă o mare schimbare în viața noastră — începu Ben, grav.

— Oh, Ben! șopti Hettie cu glasul tremurînd de emoție.

Ina îl dojeni pe soțul său pentru lipsa lui de tact și adăugă:

— Hettie dragă, nu-i vorba de ceva care să te-nspăimînte.

— La noi, iarna și primăvara sînt prea umede și prea reci pentru mama — continuă Ben. Dacă o s-o mai ținem mult aici, îi punem viața în primejdie.

— Atunci, bineînțeles că n-o s-o mai ținem — vorbi Hettie, hotărîtă.

— Întocmai. Și Ina, și eu sîntem de aceeași părere.

— Dar oare mama o să se simtă mai bine în alt climat? întrebă Hettie, șovăind.

— O să-i facă bine — răspunse Ben. Are însă nevoie de o climă blîndă, uscată și caldă în timpul iernii, și temperată, uscată și răcoroasă în timpul verii.

— Și putem găsi așa ceva?

— Destul de ușor. Ceea ce ne-a împiedicat să luăm o hotărîre, este că n-am știut care-i calea cea mai bună de urmat.

— Nimic mai simplu — spuse Hettie. O să plec cu mama și o să locuiesc cu ea în altă parte.

— Firește că ai putea s-o faci. Numai că asta nu rezolvă lucrurile.

— Dar ești sigur că ne-am putea permite așa ceva, Ben ?

— Cred că da. Totuși, eu nu vreau să mă despart de tine și de mama. Și nici Ina nu vrea. Asta, de asemenea, e un lucru hotărît. N-o să ne despărțim.

Hettie se uită la fratele ei cu o privire brusc posomorîtă. Ben și Ina își dădeau seama că ea nu-și spusese încă părerea. Obrajii Inei pălîră. Era limpede că ei doi discutaseră îndelung și că ajunseseră la o concluzie importantă.

— Ben, nici nu-ți închipui cît sînt de fericită ! spuse Hettie, emoționată. M-ar durea despărțirea. Eu nu trăiesc decît pentru mama, pentru tine și pentru ai tăi... Și dacă nu ne lași, pe mama și pe mine, să plecăm...

— Atunci trebuie să plecăm și noi împreună cu voi — o întrerupse Ben, autoritar. Dar cu ce naiba să-ncepem treaba asta ?

— Vinde — spuse Hettie, răspicat.

— Bine, dar toată viața noastră am trăit aici ! Pămîntului ăstuia îi datorăm bunăstarea noastră. Asta-i căminul nostru !

— Ben, fără mama, nu mai poate fi căminul nostru.

— Nu poate fi ! Dar nu mai poate fi nici dacă ne despărțim. Nu mă pot împăca cu gîndul să dau pe nimic pămîntul numai ca să-l vînd repede. Și oriunde ne-am duce, avem nevoie de bani.

— Ben, eu pot să vînd proprietatea asta de pe valea lacului cu două sute de mii de dolari — zise Hettie.

Fratele său o privi îndelung, iar în cele din urmă îi spuse:

— Hettie, nu face afirmații nebunești! Și așa mi-e destul de greu să iau o hotărîre.

— Eu pot să încasez suma asta chiar *mîine* — rosti fata cu emfază, dîndu-și seama de neașteptata și uriașa ei importanță.

— Ce mai, acum sînt convins că nu-i în toate mințile! se jelui Ben către soția lui.

— Ba mie mi se pare că-i destul de zdravănă și de sănătoasă, Ben, băiatule! Oricum, tu ești doar un vînător de cai sălbatici. Hettie și cu mine ne pricepem la afaceri.

— Ei, drăcie! strigă Ben, sărind în sus. Ai dreptate! Dar nu cred să putem vinde proprietatea la prețul ăsta.

— Ba da, Ben. Ascultă! Și Hettie le povesti pe scurt despre oferta societății din Klamath Falls.

— Dar caii cred că nu sînt cuprinși în vînzare? Nici California Red, nu-i așa? întrebă Ben, grozav de tulburat.

— Oferta lor privește pămînturile și clădirile fermei, împreună cu toate vitele; caii însă, nu.

— S-a făcut, fetelor, s-a făcut! strigă Ben, dînd frîu liber emoției care clocotea în el. O sărută pe Ina și o îmbrățișă pe Hettie, străbătu camera în lung și-n lat, pînă ce-l trezi pe micuțul Blaine, care adormise printre jucării.

— Ben, nu ți-e rușine! Ce-i cu izbucnirea asta de fericire pentru că ne vindem căminul? îl dojeni Ina.

Hettie rămase mută, ascunzîndu-și uimirea și dezaprobarea. De ani de zile nu-l mai văzuse pe Ben în prada unei emoții atît de puternice. Ce să-nsemne asta oare? Ben puse capăt manifestărilor lui nestăpînite și le privi

pe cele două femei drept în față ; era cam palid, iar ochii lui negri sclipeau înflăcărați.

— Iertați-mă și încercați să mă înțelegeți — spuse el. Pe mine nu mă leagă de Tule Lake amintirile calde care vă leagă pe voi, fetelor. E căminul meu și mi-i drag, dar nu cum vă este vouă. Tata a fost aspru cu mine multă vreme. El a făcut din mine un surghiunit. Ani de zile am trăit acolo, după colinele cu salvie, vînînd cai sălbatici, singur și nenorocit. Apoi a venit Nevada. Mai tîrziu ai apărut tu, Ina... Voi amîndoi m-ați adus din nou acasă. Dar, cu toate acestea, aici parcă-mi lipsește ceva... Ținutul ăsta de ranch-uri e prea populat pentru mine. E prea bogat. Nu-i muncit cu destulă trudă. Dealurile cu salvie și văile, cîndva atît de sălbatice, unde caii hoinăreau slobozi, acum sînt numai ranch-uri peste tot. Aș fi mai fericit într-un ținut nou, să spunem, Arizona, unde pășunile sînt întinse și ranch-urile puține. M-aș simți mai bine să muncesc așa cum munceam altădată... De aceea-s fericit să vînd aici, s-o iau și s-o duc pe mama acolo unde o să se simtă iarăși în putere și unde, din pricina asta, și voi o să fiți mai fericite.

— Arizona ? Ben, nici nu mi-ai spus că te-ai și hotărît — îl dojeni Ina.

— Nu mă hotărîsem pînă mai adineauri. Hettie a limpezit totul, binecuvîntat fie-i sufletul !

— Arizona ! murmură Hettie, pe gînduri. Știm atît de puține lucruri despre Arizona ! Oare nu-i prea sălbatică ?

— Sălbatică ? Cred că da — replică Ben. Arizona-i exact așa cum era odinioară nordul Californiei. Mai are ținuturi vaste de iarbă și salvie, are deșerturi și văi, canioane și munți, păduri întinse, rîuri late. În Arizona sînt mii de cai sălbatici. Cerbi, urși, puma, curcani, un

vînat strașnic. Are și minereuri: aur, argint, aramă. Nu demult a fost un război între crescătorii de vite și cei de oi. Ei! E un ținut cum nu se poate mai bun pentru pionierat.

— Hettie —, zise Ina — am întîlnit la Frisco un om din Arizona, un prieten vechi, cu părul cărunt. Aș fi vrut să-l vezi și tu. Era înnebunit după Arizona lui. Dar Ben nu ți-a spus încă totul.

— Ce-am uitat? întrebă Ben, scuzîndu-se stîngaci.

— Ai uitat bandele alea care trăiesc în afara ranch-urilor: indieni, mexicani, hoți de vite, hoți de cai, cow-boy sălbăticiți, pistolari și nu mai știu ce alte soiuri. Planul ăsta de a merge în Arizona mă îngrijorează, Ben.

— Și eu mi-aș face griji dacă m-aș gîndi c-o să nimeresc într-o tovărășie de felul acelora cu care se tot fălea bătrînul din Arizona. Dar erau palavre... În afară de asta, cred totuși că mai pot face față unor cowboy neastîmpărați. Tu n-ai putea, Hettie?

Îi vorbea astfel, vrînd s-o necăjească, și rîdea ca un băiețandru. Într-adevăr, gîndul la Arizona îl înflăcărase. Hettie încercă să zîmbească, dar în zadar se străduia! Parcă primise o lovitură în inimă.

— O să păstrez ranch-urile Forlorn River și Mule Deer Flat — se gîndea Ben cu glas tare, plimbîndu-se de colo-colo, prin cameră. Niciodată n-o să le înstrăinez. Sînt ale mele și ale lui Nevada, jumătate și jumătate... Într-o zi o să mă întorc să le revăd și, cine știe?...

...Hettie nu putu să doarmă și ceasurile tîrzii ale nopții o găsiră încă tulburată. Nu-și dădea seama dacă îi venea să rîdă sau să plîngă. Destăinuirea lui Ben n-a fost o surpriză prea mare, deși simțămintele lui năvalnice au mîhnit-o. În ciuda a tot ceea ce îi dăruiseră averea, căminul, soția, copilul, el mai tînjea după viața-i slobodă

de demult, după prietenul drag, cu fața slabă, după culoarea salviei și după ropotul tumultuos al cailor sălbatici care se profilau în zare. Cum se mai bucura de prilejul ivit de a pleca din Tule Lake! Ina se dovedise la fel de înțeleaptă, pe cît era de iubitoare. Căminul său era acolo unde era și inima ei. În noaptea aceea o însoțise pe Hettie în camera sa și-i spusese:

— Hettie, noi n-am știut ce-i în sufletul lui Ben. Vreau să te întreb și pe tine, nu crezi că schimbarea asta o să fie tot atît de prielnică pentru el ca și pentru sănătatea mamei?

— Cred că da, Ina — răspunse Hettie. Ben a avut totdeauna o fire ciudată, chiar de mic copil. Tata nu l-a înțeles niciodată.

— Cu Ben, o să fiu fericită oriunde — zise Ina simplu. Ai mei or să facă un tărăboi nemaipomenit. Or să fie furioși cînd or să afle că luăm iar de la capăt viața de pionierat, departe, în Arizona. Banii au făcut din toți niște snobi, în afară de Marvie. El are acum optsprezece ani și-i tot atît de nebun după vînătoare, pescuit și călărie ca și pe vremea cînd obișnuia să-și ia tălpășița spre Forlorn River. Pe Ben și pe Nevada îi adoră. Cu tata-i la cuțite. Mă întreb ce-o să-nsemne plecarea noastră pentru Marvie?

— Ina, nu trebuie să-ți faci griji — spuse Hettie. Marvie o să vină cu noi.

— Oh, dac-ar putea! oftă Ina. Dar numai la ideea asta, tata o să sară în sus.

— Marvie o să fugă de-acasă — declară Hettie cu convingere.

Ori de cîte ori gîndurile-i rătăcitoare se opreau asupra ei înseși, Hettiei îi venea să plîngă. Erau, firește, regrete ce se amestecau cu emoțiile stîrnite de gîndul că părăsea

Tule Lake, unde şi petrecuse toată viaţa. Dar nu părerile de rău îi umpleau ochii de lacrimi, ci mai degrabă o anumită bucurie care începea să se înfiripe în fiinţa ei. Vechea şi apăsătoarea-i credinţă că Nevada o să se reîntoarcă vreodată la Forlorn River îi pieri din suflet. Nu mai era nevoită să-şi frămînte inima într-o aşteptare zadarnică. Poate o să-l revadă acolo, în sălbatica Arizonă. Ben n-o să înceteze niciodată să-l caute pe Nevada şi, fără îndoială, într-o zi o să-l găsească. Cît de mult ţinea Ben la prietenul din perioada aceea de singurătate de pe Forlorn River!

A doua zi, Ben întîrzie la gustarea de dimineaţă. Nu era nevoie ca cineva să-i spună Hettiei sau Inei că se dusese la corral-uri. Arăta altfel, cum nu mai fusese de luni de zile: plin de bărbăţie, cu pasul elastic, de călăreţ, cu ochi pătrunzători. Ben îşi redobîndise vechea, adevărata lui fire.

— Ei, fetelor, ce spuneţi de asta? întrebă el, radios. Azi-dimineaţă, Red a venit singur la mine. Ştrengarul! A venit, şi asta, fireşte, m-a măgulit grozav. Atunci i-am spus: „Băiatule, o să te reîntorci pe cîmpiile fără garduri". M-a înţeles... O, Ina, Hettie, mă simt alt om în dimineaţa aceasta!

— Chiar arăţi altfel, Ben — întări bucuroasă Ina, privindu-l cu ochii ei frumoşi şi calzi.

— În schimb, tu şi Hettie arătaţi de parcă n-aţi dormit şi aţi plîns toată noaptea.

— Uneori e şi asta un fel de a fi al femeilor — spuse Ina. Oricum, e o dezrădăcinare. Sîntem însă bucuroase pentru tine şi pentru că, slavă Domnului, am găsit un mijloc s-o ajutăm pe mama să se înzdrăvenească.

— Blaine, băiatule — zise Ben, aplecîndu-se spre fiul său, care sta în scaunul lui înalt — plecăm în Arizona! Îţi pare bine ?

— Tata e... feliţit ? gînguri Blaine, căscînd ochii mari, plini de uimire.

— Ei, avem un fiu sclipitor de deştept ! se mîndri Ben, ridicînd capul şi zîmbind Inei.

În clipa aceea intră şi doamna Ide şi se aşeză ca de obicei lîngă Hettie.

— Ce vorbeaţi despre Arizona ?

— Oh, nu cine ştie ce, mamă ! rîse Ben. Îl sîcîiam pe Blaine.

— Numai la Arizona ţi-e gîndul de cînd l-ai întîlnit pe crescătorul ăla de vite — continuă liniştită doamna Ide. Nu părea să fie cine ştie ce de capul lui. Era la fel de necioplit ca şi ţinutul lui, cu care se lăuda într-una.

— Bunico, melgem Aa... zona — gînguri micuţul Blaine, dîndu-şi aere.

Doamnei Ide nu i se dezvăluise încă nimic din secretul ce-i frămînta pe ceilalţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă ea. Va să zică ăsta-i misterul !... Ben Ide, nu cumva o să începi iar să vînezi cai sălbatici ? Taică-tău o să se răsucească în mormînt !

Ben Ide nu umbla cu înşelăciuni şi nici nu tărăgăna lucrurile. Cu toate privirile pe care i le arunca Hettie şi, în ciuda faptului că Ina îi trase un picior pe sub masă, el povesti mamei sale că se gîndea să vîndă tot şi să se mute în Arizona. Doamna Ide spuse că n-o să plece niciodată şi nici n-o să-i îngăduie Hettiei să-şi părăsească căminul. Ben încercă să-i explice, dar, neizbutind, întoarse lucrurile în glumă. Cînd însă maică-sa îi puse o întrebare di-

rectă, el ocoli răspunsul. Atunci doamna Ide se ridică de la masă și părăsi plîngînd încăperea.

— Blaine, la urma urmei, cred că nu ești un băiat chiar atît de deștept — spuse Ben, încurcat.

— Pentru ea a fost ceva neașteptat — interveni Ina. Te-ai pripit. Dar o să-și schimbe părerea, fii liniștit!

— Las-o pe mama în seama noastră — adăugă Hettie.

Discutară apoi din nou, întorcînd lucrurile pe toate fețele și, la sfîrșitul mesei, atît Ina cît și Hettie îl îndemnară pe Ben ca acum, o dată ce luase marea hotărîre, să pornească neîntîrziat la împlinirea ei.

— Alerg să-i spun mamei și tatii — zise Ina. Nu mi-ar ierta-o niciodată dacă n-ar fi ei primii care să afle. Cred că, oricum, n-o să-mi ierte asta... În schimb, Marvie... Pariez c-o să chiuie de bucurie.

— Strașnic! exclamă Ben. Marvie o să vrea să vină cu noi. Ina, e un prilej unic pentru băiat.

— Sînt sigură că-i așa, Ben — întări ea.

— Însă treaba nu-i prea ușoară — continuă el. Oricum, e grozav... o să mă duc astăzi la Klamath Falls. Cred că o să fie nevoie și de semnătura ta pe acte, Hettie. Ia spune, ce-o să faci cu atîția bani?

— Care bani? întrebă Hettie, surprinsă.

— Păi, prostuțo, partea ta din proprietatea Ide!

— Dumnezeule! Nu m-am gîndit niciodată cît valorează în bani! Ben, vreau aceeași parte în ranch-ul tău din Arizona.

— Bine. Ești o soră cum nu mai e alta. O las pe mama în seama ta, s-o faci să priceapă așa cum trebuie lucrurile. Ina, ție îți dau în grijă să faci același lucru cu ai tăi. Cred că o să-ți vină destul de greu; din familia Blaine, numai tu și Marvie sînteți oameni cu scaun la cap.

Ben plecă devreme la Klamath Falls şi Hettie fu iarăşi ocupată pînă peste cap, nu numai cu mama ei, dar şi cu băieţii şi călăreţii care lucrau în ranch, printre care vestea se răspîndise cu iuţeala focului în iarba uscată. Ben nu dovedise mai mult tact ca de obicei. Iar Hettie îşi zise că, întrucît tot trebuia să se afle, ce importanţă mai avea dacă oamenii aflau mai devreme sau mai tîrziu.

Hettie le spuse pe rînd celor nouă băieţi, care o întrebară, că Ben nu glumise şi că ranch-ul Ide va trece în alte mîini. Lucrătorii din ranch erau vădit neliniştiţi.

— Miss Hettie — i se adresă unul — nu ne batem noi capul ce-o să se întîmple cu Tule Lake, dar ne pasă foarte mult de ce-o să se întîmple cu dumneata şi cu şeful. N-o să vă descurcaţi fără noi.

— Oh, aş dori ca Ben să vă ia pe toţi ! răspunse Hettie, dar cu gîndul mai mult aiurea.

Apoi fu nevoită să petreacă o oră lungă şi obositoare cu mama ei, căreia, desigur, nu-i putea spune principalul motiv pentru care urma să se despartă de vechiul cămin. Dar Hettie ştia cum s-o ia şi, răbdătoare şi plină de bun simţ, tot insistînd asupra faptului că schimbarea îi era foarte necesară lui Ben, ea reuşi, în sfîrşit, s-o convingă.

— La urma urmei, nu-i vorba despre mine — încheie doamna Ide, suspinînd. Dar tu o să te măriţi cu unul din Arizona, unul cu picioare nesfîrşite şi cu plete, aşa cum era înfricoşătorul ăla de Nevada.

— Oh, mamă, ce bine te-ai gîndit ! exclamă Hettie, fericită, şi obrajii i se îmbujorară. Poate-oi avea norocul ăsta !

Ina însă nu avu acelaşi succes cu ai săi. Se întoarse cu ochii roşii şi cu urme de lacrimi pe obraji.

— Oh, Hettie, au fost de-a dreptul groaznici! spuse ea. Era și Kate acolo, și știi cum mă urăște. Tata a fost destul de neghiob ca să-mi dea a înțelege că mă pot întoarce acasă, să trăiesc lîngă ei. Iar Kate a spus că n-o să mai am nevoie de nici un fel de rochie sau pălărie frumoasă în Arizona aceea sălbatică și aspră. Totdeauna rochiile mele au îmbolnăvit-o de ciudă pe Kate. Dar Marvei a fost strașnic! În fața tatii n-a scos o vorbă. Însă cînd am ieșit afară, m-a îmbrățișat de mi-a tăiat răsuflarea. „Vin cu voi!" a strigat el așa de tare, că mi-a fost teamă c-o să-l audă. „Pe cornul săltăreț al lui Jehoșafat[1]! Vin cu voi! Tata nu mă poate opri! Nici lanțurile și nici închisorile nu mă pot ține! O să călăresc pentru Ben și-o să prind cai sălbatici, o să vînez și-o să pescuiesc... Cine știe, poate dau de Nevada pe-acolo!".

— Binecuvîntat să fie sufletul ăstui băiat! exclamă Hettie cu ochii plini de lacrimi.

— E ciudat cît de mult îl iubesc Ben și Marvie pe Nevada! spuse Ina, visătoare.

— Ciudat? întrebă Hettie, zîmbind printre lacrimi.

— Nu. N-am vrut să spun asta... Cred însă că și eu l-am iubit pe Nevada.

— Ei bine, Ina, am spart gheața! zise Hettie, schimbînd repede vorba. Mama a făcut un adevărat tărăboi, dar am cîștigat-o. Ai tăi or să fie nevoiți să accepte, fie că le place, fie că nu. Acum trebuie să ne adunăm mințile. Ben o să-l ia pe Blaine și pe tine, pe noi, și caii. Asta-i tot. Dar tu știi bine că sînt multe lucruri de care nu te poți lipsi. Cîtă treabă o s-avem! Oare cum o să călătorim?

[1] Rege iudeu din secolul al IX-lea î.e.n.

— Dumnezeule! Cred că Ben n-o să ne facă să mergem călare sau în căruțe cu coviltir! zise Ina. Cu toate că ideea asta i s-ar potrivi.

— Ba ar fi nostim, dacă tot plecăm... — spuse Hettie, visătoare.

CAPITOLUL VII

Trei zile mai tîrziu, familia Ide stătea pe verandă, privind la o gabrioletă înaltă, cu scaun pe arcuri, trasă de o pereche de cai iuți, ce trecea repede pe alee, îndreptîndu-se spre drumul principal. În cabrioletă era avocatul lui Ben și un reprezentant al societății din Oregon. Ben ținea în mînă un cec confirmat pentru a cărui valoare vînduse pămînturile întinse și roditoare de la Tule Lake. Consimțise, de asemenea, să predea proprietatea pînă la 1 septembrie.

— La naiba! Da' repede s-au mai petrecut toate! exclamă el, răsuflînd greu. Ina, Hettie, nu mai avem casă!

— Ben, dacă te întristezi atîta că pierzi ranch-ul ăsta, cum o să renunți oare vreodată la Forlorn River? întrebă Hettie, mirată.

— Poți să fii sigură că o să păstrez Forlorn River — declară el, dar deodată tresări. Asta-mi reamintește că trebuie să trag o fugă călare pînă acolo.

— Merg cu tine — spuse Hettie.

— Și eu — adăugă Ina. Cred că nu există alt colț pe lume pe care să-l iubiți așa cum iubiți voi doi bătrînul Forlorn River.

— Fetelor, să fiu cinstit, aş vrea mai bine să merg singur — replică Ben.

— N-o să te stingherim în durerea ta, Bennie, dragule — spuse Ina, zîmbind.

— Cînd m-am întors din Oregon, m-am oprit în Hammell — zise Ben. Vă mai aduceţi aminte de şeriful Strobel. Mi-a fost totdeauna prieten, chiar în zilele acelea cînd îmi alesesem un alt fel de viaţă şi eram bănuit că-s hoţ de vite. Strobel ştie o sumedenie de lucruri despre Arizona. L-am rugat să treacă după-masă pe la noi. O să ţin seama de tot ce-o să-mi spună.

— După ce-am dat foc punţilor din spatele nostru, e prea tîrziu să mai cerem sfaturi — zise Hettie.

— Da, dacă-i vorba de plecare — încuviinţă Ben. Cît priveşte însă locul unde ne ducem, asta-i altceva. Arizona-i mare...

Hettie nu se mira că Ben vrea să se sfătuiască cu cineva care cunoaşte Arizona. Ea îşi dădea prea bine seama de răspunderea hotărîrii luate. De aceea dorea în aceeaşi măsură să-l asculte pe şeriful Strobel; şi nici Ina nu voia să lipsească de la discuţia aceasta.

Rămaseră afară pe veranda umbrită şi, în timp ce micul Blaine se juca pe iarbă, ei îi arătară vechiului prieten al lui Ben situaţia în care se găseau.

— Ei bine, dacă aţi vîndut tot şi trebuie să plecaţi, atunci nu mai are rost să vă sfătuiesc să nu plecaţi — începu Strobel. Însă e păcat. Oamenii din împrejurimi or să vă simtă lipsa... Dar de ce aţi ales, dintre toate ţinuturile, tocmai Arizona?

— Arizona are clima cea mai potrivită. Doctorul ne-a recomandat-o.

— Fără îndoială, are o climă foarte bună — admise Strobel. Nu se poate tăgădui acest lucru. Dar clima e

singurul lucru bun în Arizona. Restul e numai deşert, stînci, cactuşi, şopîrle mari, veninoase, tarantule, şerpi de deşert, oameni ticăloşi, hoţi de vite şi pistolari.

— Asta-i mai rău decît tot ce-am auzit pînă acum — zise Ben, mîhnit. Eşti sigur că nu te-nşeli?

— Ei, la urma urmei, este un ţinut straşnic — replică şeriful, parcă silit să facă o concesie. Am fost acolo de două ori: prima oară, cînd încă nu era un stat al Statelor Unite ale Americii, iar a doua oară, acum doi ani. În afară de faptul că acum indienii s-au potolit, n-am constatat o deosebire prea mare. În ultima vreme s-au strecurat în Arizona oameni cu faimă proastă, veniţi din toate părţile.

— Am mai auzit asta — spuse Ben, nerăbdător. Se pare că asta-i părerea tuturor. Ceea ce ar putea într-adevăr să m-ajute, ar fi să-mi spui unde să-mi aleg locul.

— Mă tem că nu cunosc îndeajuns Arizona ca să-ţi pot da un sfat. Pot totuşi să-ţi dau unele lămuriri asupra locurilor, unde să nu te duci. În sudul Arizonei e prea cald, iar în nord prea frig. Pe de altă parte, o să vrei să te fereşti de Tonto Basin, Sierra Ancas, Mogollonii, de ţinutul Micului Colorado. În apropiere de Springville şi Snowflake sînt locuri cu păşuni bune. Astea-s în apropiere de White Mountaines. Dar cea mai mare parte a locuitorilor de-acolo sînt mormoni. În Arizona a fost construită de curînd calea ferată Santa Fé. Şi de-a lungul căii ferate au luat fiinţă ranch-uri noi care s-au adăugat la puţinele aşezări de mai înainte. Oricine vrea să facă afaceri mari cu vite, după cum bineînţeles o să vrei şi tu, n-o să se-aşeze prea departe de calea ferată. Cred că la cel mult o sută de mile, iar în Arizona asta înseamnă foarte departe. Am convingerea că-i ţinutul cel mai variat şi cel mai sălbatic din lume... Şi acum, Ben, singurul

sfat pe care ţi-l pot da e ăsta: fă-ţi o locuinţă de iarnă la San Diego, în California. Acolo găseşti clima cea mai blîndă şi mai egală de pe faţa pămîntului. E locul cel mai potrivit pentru mama ta şi pentru voi toţi. San Diego nu-i prea departe de sudul şi de centrul Arizonei. În felul ăsta poţi cumpăra cele mai bune pămînturi de păşunat din Arizona şi nici nu trebuie să te sinchiseşti prea mult de iarnă. Unele podişuri înalte îngheaţă tun iarna, dar sînt straşnice în tot restul anului.

— La naiba! Asta-i o idee grozavă! exclamă Ben, entuziasmat. Mie niciodată nu mi-ar fi dat prin cap aşa ceva! Am auzit despre San Diego. E o aşezare pe ţărmul oceanului, lîngă frontiera mexicană. Se spune că acolo soarele străluceşte în fiece zi a anului. Formidabil, asta ne rezolvă problema, Ina!

— Ideea-mi place tare mult — zise Ina.

— Tu ce spui, Hettie? întrebă Ben, înflăcărat.

— Cred c-o să-i placă şi mamei — răspunse Hettie. E cam abătută din pricina „pustiului Arizona", aşa cum a denumit-o prietenul acela al vostru pe care l-aţi întîlnit la San Francisco.

— Şerifule, mi-ai dat o idee straşnică — declară Ben, întorcîndu-se spre prietenul său. Şi acum, în legătură cu caii mei. Ştiţi bine că niciodată n-o să mă duc nicăieri fără California Red şi alţi cîţiva dintre bidiviii mei. Dar, oare, de ce n-aş lua cea mai mare parte a herghelieі?

— În orice caz, s-o iei — răspunse şeriful. E un ţinut grozav de crescut cai şi, de asemenea, un ţinut de hoţi de cai. I-aş trimite acolo pe jos, în etape scurte şi uşoare, sub supravegherea unor oameni de nădejde. Trimite şi două căruţe, una pentru bucătărie, şi cealaltă pentru cowboy, dă-le merinde şi grăunţe din belşug. Şi ascultă,

Ben, i-aş porni la drum cît mai curînd cu putinţă. Au nevoie de timp. Trebuie să străbată statul Nevada de la un capăt la altul, şi cea mai mare parte din Utah. Totul depinde de drum şi ei trebuie să-l găsească pe cel mai bun.

— Ai dreptate. Totuşi lucrul cel mai important e să stabilim un punct: ţinta călătoriei. În ce loc din Arizona trebuie să ajungă oamenii mei?

— Ei bine, asta-i o treabă grea — replică celălalt. Acum sîntem în mai. Ai spus că ai acceptat să părăseşti regiunea cam peste două luni.

— Da. Dar dacă mă gîndesc mai bine, asta înseamnă să lungim boala... Fetelor, ce părere aveţi? N-am putea să plecăm în două săptămîni?

— Vai de mine! strigă Hettie, copleşită de năvala întîmplărilor şi a emoţiilor.

— Da, Ben, am putea. Cu cît mai repede, cu atît mai bine — zise Ina, uimită ea însăşi de greutatea acestei hotărîri.

— În regulă! exclamă Ben. Atunci eu o să merg cu caii. Voi puteţi împacheta ce vreţi să luaţi şi trimiteţi totul la Klamath Falls, să fie expediat cu trenul. Apoi, tu şi Hettie îl luaţi pe Blaine şi pe mama şi veniţi prin San Francisco.

— Ele pot lua trenul de Santa Fé din Los Angeles — interveni şeriful.

— Şi să fim debarcate undeva, în sălbăticia aia din Arizona, ca să te aşteptăm pe tine săptămîni în şir — adăugă Ina.

— Ben, dacă mergi cu căruţa, vin cu tine — zise Hettie cu însufleţire.

— Venim toţi cu tine — completă Ina, în timp ce pete roşii îi îmbujorau obrajii ca de sidef.

— Ei, fetelor, asta nu se poate — se împotrivi Ben. E... e-o nebunie!

— Putem suporta drumul cu căruța — replică Ina, al cărei curaj creștea pe măsură ce gîndul prindea tot mai adînc rădăcini. Sînt convinsă c-o să ne distrăm. O să fie ca-n zilele de pionierat! V-aduceți aminte cum se tot lăudau mamele noastre cu călătoriile lor prin Oregon în căruțele cu cai?

— Ar fi grozav! rosti Hettie cu voce joasă, simțind cum i se umflă pieptul de bucurie.

— Ia ascultați, voi cam exagerați, fetelor! ripostă Ben, neștiind cum s-o mai întoarcă. Era limpede că, în ceea ce-l privea, se hotărîse imediat să facă drumul călare. Ce-i drept, voi două ați putea face drumul ăsta, dar gîndiți-vă la Blaine și la mama!

— Mamei nu prea i-ar plăcea, dar l-ar străbate cu bine — spuse Hettie, sărind în sus. Mă duc s-o întreb.

Alergă în casă să-i înfățișeze maică-si situația.

— Dar bine, fata mea — sună răspunsul, cu o vioiciune neobișnuită — cred că-i prima idee înțeleaptă pe care a avut-o Ben, dacă-i ideea lui. Chiar o să-mi facă bine, doar am nevoie să lucrez și să trăiesc în aer liber.

Triumfătoare, Hettie veni în fugă să le împărtășească și celorlalți părerea mamei, la care Ben ridică disperat brațele.

— Va trebui să renunț la planul meu — spuse el cu părere de rău.

Apoi Ben îl conduse pe șerif la corral-uri, lăsîndu-le pe Hettie și pe Ina cufundate în discutarea acestei faze importante a exodului lor către un nou ținut. Cît despre copil, Ina nu vedea nici un motiv ca Blaine să constituie o piedică pentru o călătorie cu căruța. Hettie, la rîndul

ei, găsea nenumărate argumente în sprijinul unei asemenea călătorii.

— Putem împacheta în lăzi, cufere și geamantane lucrurile la care ținem mai mult, cam cît poate duce o căruță, iar restul le trimitem cu trenul — propunea Ina. Ar fi mai bine.

Hettie era întru totul de acord cu ea asupra laturii economice, practice a problemei, dar n-o disprețuia nici pe cea romantică, aventuroasă a călătoriei. Pînă la urmă s-au convins una pe alta că nu-și doreau decît o călătorie cu căruțele.

— Lasă-l pe Ben în seama mea — încheie Ina.

— Ah, ce-o să spună Marvie de toate astea? întrebă Hettie cu ochi strălucitori.

Hettie știa că fratele ei n-o să se lase așa de ușor convins după cum presupunea încrezătoarea Ina. Vreme de două zile cît a durat impasul, treburile ranch-ului au mers alandala. Într-o stare sufletească ce-i ținea pe ceilalți la distanță, Ben se plimba jur împrejurul corral-urilor în răstimpul cînd nu asculta argumentele convingătoare ale Inei, care-l făceau să renunțe treptat la încăpățînarea lui. Cînd se lumină de ziuă în cea de a treia dimineață, Ben ciocăni la ușa Hettiei.

— Trezește-te! strigă el, vesel. Grozavă soție de pionier o să mai fii!

— Ce s-a întîmplat, Ben? strigă Hettie, ridicîndu-se alarmată din așternut.

— Sări din pătură! Ai treabă, domnișoară!

— Te-ai... te-ai... — se bîlbîi fata, șovăind.

— Da. Plecăm la întîi iunie — răspunse el cu glas hotărît.

— Cu căruţa ?

— Păi cum altfel ? ! Şi vine şi Marvie cu noi. Bătrînul Blaine a fost foarte cumsecade. I-a dat voie lui Marvie să meargă cu noi, pentru un an de zile, de probă. A trebuit să-mi dau cuvîntul de onoare că-l trimit înapoi dacă o ia razna.

— Marvie n-o s-o ia razna... adică, nu prea mult — zise Hettie. Tii ! Ce bine-mi pare ! Dintre toţi ai ei, pe el îl iubeşte Ina cel mai mult... Ben, atunci... plecăm într-adevăr ?

— Fără pic de îndoială, afară doar dacă voi, fetele, nu-mi trageţi o cacialma — răspunse Ben şi plecă, străbătînd holul cu paşi repezi şi apăsaţi.

Hettie suspină uşor şi căzu înapoi pe pernă. Se simţi dintr-o dată slabă. Ce perspectivă minunată, deşi înspăimîntătoare din cauza tuturor emoţiilor ! Dar mai înainte de a-şi veni în fire, Ina intră în fugă, gata îmbrăcată, cu ochii ei negri strălucind ca focul.

— Scoală-te, leneşo ! strigă ea, trăgînd-o jos din pat pe Hettie şi îmbrăţişînd-o. S-a aranjat totul ! Ben a fost plecat pînă noaptea tîrziu. Dormeam cînd s-a întors. M-a trezit pe la patru şi mi-a spus că s-a hotărît : mergem cu căruţele, în caravană. O să fim un adevărat convoi de căruţe. Eh, sînt atît de emoţionată, că-s de-a dreptul caraghioasă... Cred că Marvie e cel care a făcut să se încline balanţa. Face ce vrea cu Ben... seamănă atît de mult cu Nevada ! N-am fost deşteaptă că l-am luat şi pe Marvie părtaş la cauza noastră ?

— Nu numai deşteaptă : ai fost formidabilă ! Echipa Ide n-ar fi completă fără Marvie.

Zorile acelea au marcat începutul unor zile emoţionante, pline, obositoare. Hettie nu ştia cum zboară timpul. Interesul şi entuziasmul arătate de maică-sa pentru

plecare constituiau un imbold mai puternic chiar decît gîndul ei tainic că l-ar putea întîlni pe Nevada, acolo, în Arizona. Femeile iroseau tot atîta timp pentru alegerea lucrurilor care urmau să fie luate, pe cît munceau de mult, pînă tîrziu, la împachetat. Ben vînduse cea mai mare parte din mobilă aproape fără să țină seama de ele, căci întîi iunie se apropia vertiginos și înfricoșător. Hettie își zicea că trebuie negreșit să-și facă puțină vreme ca să-și vadă foștii colegi de școală înainte de a pleca, dar aceștia i-o luară înainte și veniră ei să-și ia rămas bun.

Ben cumpără mai multe căruțe noi, mari, încăpătoare, pe care le acoperi cu pînză întinsă peste niște cercuri înalte. O căruță era pentru Hettie și mama, alta pentru el cu Ina și Blaine ; și izbutise să le amenajeze în așa fel, încît să fie niște adevărate camere, mici și confortabile. Hettie se urcă emoționată în căruța care urma să-i fie locuință timp de mai multe săptămîni, poate chiar luni ! Încerca din nou aceeași senzație ca în copilărie, cînd se juca de-a gospodina.

Mobilarea căruței-locuință se dovedi o mare plăcere, dar și o problemă. Hettie puse perdele despărțitoare între partea ocupată de ea și scaunul lat al vizitiului. Aranjă două cușete de dormit care aveau între ele un culoar îngust, acoperit cu un covoraș. Sub cușete Hettie îngrămădise geamantane și cutii. În partea din spate a căruței era loc destul pentru un scaun nu prea înalt, o măsuță cu sertare și oglindă, un mic lavoar ; pentru rochii înjghebase un garderob închis cu o perdea.

Dimineața plecării a fost pentru Hettie ca un coșmar. Dar după ce trecură de Hammell — pînă aici drumul

fusese ca o paradă — ea începu să-și vină în fire. Mama stătea liniștită în cușetă; era obosită, însă pe chipul ei nu se citea nici un semn de mîhnire. Hettie dădu la o parte perdelele din față și se așeză pe scaunul lat, lîngă vizitiu, unul din oamenii mai în vîrstă care muncea la familia Ide de cînd ținea ea minte. Nu voia să plîngă și se gîndea că afară o să se poată stăpîni mai bine.

Cîțiva cai, cei mai mulți murgi și negri, printre care California Red strălucea ca un foc în soare, conduceau cavalcada pe lungul drum spre coline. Grupul era călăuzit de trei dintre cei mai buni călăreți ai lui Ben. După aceea venea căruța-bucătărie, apoi cea cu provizii, fiecare trasă de cîte patru cai. Căruța lui Ben era a treia, iar cea a Hettiei — ultima.

Hettie se abținea din răsputeri de a se uita înapoi, și n-o făcu decît după ce trecură de dealuri. Cînd, în sfîrșit, întoarse capul, ochii îi erau atît de umezi, încît a trebuit să și-i șteargă spre a putea privi. Ce departe ajunseseră! Mănunchiul de case care alcătuiau cătunul Hammell se afla la poalele dealurilor. Dincolo de el se desfășurau larg, pe zeci și zeci de mile, văile verzi, cu ochiuri sclipitoare de apă — rămășițele strălucitoare ale lacului — lanurile nesfîrșite de grîne unduind în vînt. Izbuti să deslușească ranch-ul Ide, cîmpurile, grajdurile, pîlcul negru de arțari, casa albă. Căminul lor! De bună seamă, îl părăsea pentru totdeauna. Totuși era bucuroasă că pleacă; acolo inima ei fusese aproape zdrobită; nu se va mai întoarce niciodată... doar dacă... doar dacă...

*

Hettie se încrezuse prea mult în forțele sale. Ultima privire pe care o aruncă spre Tule Lake o doborî. Se tîrî înapoi printre perdele și își căută culcușul ca să-și ascundă

fața și să dea frîu liber simțămintelor sale. Era destinderea după atîtea săptămîni de frămîntări și muncă și se bucura că poate să se odihnească și să doarmă. Se trezi spre sfîrșitul după-amiezii, reîmprospătată și liniștită, arătînd din nou interes față de tot ce se petrecerea.

Primul popas. Hettie văzu căruțele și caii oprindu-se lîngă drum, pe un loc drept, sub niște stejari noduroși și rari, unde, între malurile verzi, șerpuia alene un pîrîu. Ea se plimbă de colo pînă colo spre a se mai dezmorți puțin, încercînd o vagă bucurie. Deși nu avusese de multe ori prilejul să doarmă într-o tabără, îi plăcuse întotdeauna. Aceasta avea să fie o tabără adevărată. Caii se tăvăleau pe pămînt, sucindu-se în fel și chip ca să-și scarpine și să-și scuture spinările asudate. Cei mai aprigi fuseseră împiedicați. Ben îl îmbia pe California Red cu o traistă de grăunțe. Vizitiul de la căruța-bucătărie, care era și bucătarul caravanei, se clătina sub greutatea unei legături de lemne de foc. Dintr-altă căruță erau zvîrliți afară sacii de dormit.

Cînd Hettie se întoarse la căruța ei și la cea a lui Ben, aflate aproape una de alta, o găsi afară pe maică-sa, pe Ina și pe Blaine, veseli și luînd parte la tot ce se întîmpla în jurul lor. Tocmai atunci trecea pe dinaintea lor și Marvie Blaine, cu securea pe umăr. Era un băiat înalt, bine făcut, pistruiat și nu prea chipeș, dar cu ochi frumoși și privirea limpede. Îmbrăcat în salopetă, el purta cizme înalte, pinteni lungi și pistol. Ina și Hettie se uitară pe furiș la pistol.

— Marvie Blaine, ce-i asta? strigă Ina, arătînd spre pistol.

— Ce să fie? Bineînțeles, e pistolul meu cu șase focuri — răspunse Marvie, sumețindu-se.

— Ce-ai de gînd să faci cu el? întrebă soră-sa, alarmată.

— Poți să fii sigură, Ina, că nu-l țin numai de frumusețe.

— Dumnezeule! Ar putea să se descarce și să rănească pe cineva!

— Îhî! De-aia și poartă omul pistoale — replică Marvie și-și văzu de drum.

— Hettie, l-ai auzit ce-a spus? întrebă Ina, uimită.

— Firește c-am auzit — răspunse Hettie, rîzînd. Marvie s-a adaptat repede.

— Și Ben, care i-a jurat tatii că n-o să-l lase să facă prostii! exclamă Ina.

Ben, care tocmai se apropia, auzind vorbele soției sale, îl înșfăcă pe micuțul Blaine și începu să-l arunce-n sus și să-l prindă iar în brațe:

— Ha-ha! Uite altul care o să fie pistolar!

— Nu e nimic de rîs în treaba asta! îl dojeni Ina.

În clipa aceea sosi și bucătarul tîrșindu-și picioarele și, fără a-și ascunde cîtuși de puțin mînia care-l stăpînea, zise:

— Șefule, mama dumitale spune c-o să gătească dînsa și că eu doar să pun masa și să spăl vasele.

— Tii, comedie! Uitasem de mama! exclamă Ben, străduindu-se să-și ascundă veselia. Ei, Hank, sigur că n-are nici un rost; asta nu se poate. Dar trebuie să ai și tu un pic de tact. Mama vrea doar să dea o mînă de ajutor. Las-o și tu să facă și ea cîte ceva pe lîngă tine.

— Ei, asta-i! Cum s-o las? se grăbi să zică Hank. Îmi spune că-s murdar și slinos... a azvîrlit drojdia cît colo... își vîră nasul în toate oalele... Eu, șefule, te las baltă!

— Ascultă, Hank, n-o să-ți iei cuvîntul înapoi tocmai acum — se nelinişti Ben. Hai să vorbesc eu cu mama.

Pe cînd Ben se îndepărta împreună cu bucătarul mînios, Ina şi Hettie izbucniră în hohote de rîs.

— Hettie, pentru nimic în lume n-aş fi vrut să pierd călătoria asta ! spuse Ina.

— Nici eu. Dar am început să am unele bănuieli.

— Privitor la ce ? întrebă Ina, curioasă.

— La o mulțime de lucruri care nu-s de loc hazlii.

Ben se întoarse curînd, oarecum deprimat.

— La naiba ! spuse el, aruncîndu-şi pe spate sombrero-ul şi trăgînd de cureluşele-i negre. Pe-asta am aranjat-o, dar sînt cumplit de înspăimîntat. Cred că toți bucătarii de caravane sînt, mai mult sau mai puțin, grosolani şi nu prea grijulii. Şi-i tot atît de sigur că mama nu suportă murdăria. Şi o ştie şi ea. Am uitat că ea a călătorit cu tata, cu ani în urmă. Nici măcar nu vrea să țină seama că am hotărît cu Hank ca întîi să mîncăm noi şi după aceea oamenii. „Nu, spune mama. E risipă de timp şi de muncă. O să mîncăm cu toții împreună."

— E un lucru înțelept — zise Ina.

— Nu-mi pomeni de mîncare, că mi-e o foame de lup — interveni Hettie.

— Vleau papa — gînguri micuțul Blaine din iarbă.

— La toți ni-i foame, băiatule — încuviință Ben.

Curînd fură chemați la masă. Pitoreasca scenă a mesei făcu o vie impresie asupra Hettiei : focul din care se ridica o şuviță de fum, mirosul lemnului ars, cratițele aburinde, pînză nouă, albă, întinsă sub stejar, pesmeții încălziți şi slănina ce sfîrîia, mirosul îmbietor ; apoi călăreții tineri, înalți, zvelți, cu fața smeadă şi purtînd pinteni şi jambiere lungi de piele ; mama care se foia fericită, cum Hettie nu o mai văzuse de ani de zile

tînărul Marvie, ţanţoş, cu obrazul pistruiat şi strălucitor; Ina, cu ochii ei negri şi luminoşi; micuţul Blaine, cu părul vîlvoi, care se tot tăvălea prin iarbă, simţindu-se, în sfîrşit, în elementul lui; şi Ben, pe care îl îmbăta noutatea călătoriei, dar îl şi preocupa răspunderea ce apăsa pe umerii săi.

După cină, se adunară în jurul focului de tabără. În timp ce amurgul se aşeza temeinic şi vîntul de seară începea să adie, buştenii cuprinşi de flăcări împrăştiau o căldură plăcută.

Hettie urmărea şi asculta ce se vorbea în jur, dîndu-şi seama de interesul său crescînd pentru tot ce privea această călătorie în caravană. Oamenii discutau cu Ben despre amănuntele practice ale călătoriei; spuneau că trebuie potcovit un cal sau altul, că trebuie unsă o roată la o căruţă, aminteau despre gărzile de noapte şi, mai ales, despre drumul pe care-l mai aveau de parcurs.

— Vreo cîteva zile o s-avem un drum clasa întîi — spuse Raidy, unul dintre oamenii vechi ai lui Ben. Am fost pe-aici de mai multe ori, pînă la Jefferson. Cam pe poimîine lăsăm drumul ăsta şi dăm într-unul care-i o nenorocire pentru căruţe, drumul de peste dealurile din Nevada. Dar am auzit la Hammell că acuma-i ceva mai bun, fiindcă-i mult umblat. În ultima vreme au apărut aşezări miniere noi. Salisbar e chiar în oraş.

— Dar ce ştii despre tîrgul ăla de la frontieră, Lineville? întrebă un călăreţ.

— N-am fost niciodată pe-acolo — răspunse Raidy Tot ce ştiu e numai din auzite. În perioada de înflorire, o fi crescut şi el. Înainte, nu prea demult, era un orăşel întins, cu casele răsfirate. La Lineville o s-ajungem peste vreo patru zile, după-masă, dacă socotesc cu bine şi dac-om avea un dram de noroc la drum. Şefule, ai de

gînd să trecem prin Salt Lake City? întrebă un alt călăreţ.

— Nu. Mergem prin statul Utah, mult mai la sud de Salt Lake — răspunse Ben.

— Atunci n-ajungem la Tombstone?

— Nu sînt sigur. Ce părere ai, Raidy?

— N-o luăm prin Tombstone — răspunse Raidy — şi asta nu-i rău. Drumul nostru coboară în zigzag prin Nevada. Drum rău, da' merge. Trecem prin Marysville, statul Utah. Oraşul ăsta e destul de departe, dincolo de frontieră, spre sud. Din Marysville drumul coboară peste frontieră, în Arizona, şi apoi ocoleşte spre un vad al rîului Colorado, într-un loc numit „bacul lui Lee". Mormonii au trecut ani de-a rîndul peste culmile Grand Canyon-ului. Putem şi noi să mergem pe unde merg mormonii, deşi se zice că ţinutul ăla e cel mai mare şi mai accidentat din tot vestul. Dar în felul acesta scurtăm drumul cu o mie de mile.

Abia în seara aceea, după ce se retrase în căruţa ei, Hettie îşi dădu limpede seama de răspunderea uriaşă pe care şi-o asumase Ben. Aproape că o cuprinse spaima, cînd, deodată, îşi aduse aminte de ceva care o întări, făcînd-o să se simtă mai puternică.

Mica ei încăpere de sub coviltirul căruţei era primitoare şi plăcută, aşa cum şi-o dorise. Desigur că şi mamei i se părea la fel, deoarece adormise repede. Hettie se pregăti de culcare, stinse lampa şi se vîrî sub pături. Noutatea şi ciudăţenia situaţiei o împiedicară o vreme să adoarmă. Stătea culcată, cu ochii mari deschişi, privind ţintă umbrele ce tremurau uşor pe pînza coviltirului. După cîtva timp glasurile oamenilor încetară şi lumina focului păli. Noaptea neagră şi tăcerea adîncă o învăluiră. Ce se întîmplase cu caii? Vîntul su-

fla printre stejari, cînd lin, cînd în rafale. Suflarea lui rece răzbătea printre perdele și-i mîngîia obrajii. Apoi lătraturi sălbatice, ascuțite, singuratice o înfiorară. Coioții! Așadar, se afla la frontiera sălbăticiei!

Strigătul vesel al lui Ben curmă somnul Hettiei. Spre necazul ei, văzu cum soarele aurește pînza coviltirului și-și dădu seama că mama se sculase și n-o trezise și pe ea. Fata se grăbi să nu întîrzie la gustarea de dimineață. Dar oamenii mîncaseră mai devreme, în ciuda regulilor stabilite de doamna Ide.

Clipa în care sosiră caii, îngrămădindu-se în spatele călăreților care strigau, a fost de-a dreptul minunată. Apoi totul păru numai frămîntare și tumult, culoare și viață. După gustarea de dimineață, Hettie dădu o mînă de ajutor la treabă, își strînse patul și se pregăti pentru lunga călătorie a zilei. Dar văzu că-i mai rămîne un răgaz în timp ce caii sînt înhămați și mîncarea e încărcată în căruța-bucătărie. Se apucă să culeagă flori sălbatice, și culese pînă ce Marvie veni la ea călare pe unul din caii iuți ai lui Ben, fudul ca un păun, cu jambierele lui lungi de piele.

— Hettie, nu cumva vrei să te lăsăm aici? întrebă el, artăgos.

— Marvie, uite că nu te cred! răspunse fata, amuzată de purtarea lui.

— Atunci urcă-te repede în căruța ta — îi porunci flăcăul, îmboldindu-și calul cu pintenii.

Hettie îl urmări cu privirea. Știa să călărească băiatul! „M-aș mira — își zise apoi în gînd — să nu se îndrăgostească de el vreo fată din Arizona!"

— Oameni buni, iată cum stă treaba — spunea Ben în timp ce Hettie se apropia de caravană. Să nu ne grăbim. Nu sleiți caii și mergeți aproape unii de alții. Pe la jumătatea după-amiezii începeți să căutați un loc cu apă și iarbă.

Zilele care au urmat i se părură Hettiei din ce în ce mai interesante. Îndată se părăsiră drumul principal, numai putură merge repede, chiar dacă Ben ar fi dorit-o. Drumul era plin de hîrtoape, îngust și periculos. Deși, după semne, s-ar fi zis că-i mult umblat, ei nu întîlniră măcar o căruță sau un călăreț, nici mergînd în aceeași direcție cu ei, nici invers.

În a treia zi, în timp ce suiau poalele munților, Hettie se simți obosită din cauza prafului, a căldurii și a tufișurilor care îi stînjeneau vederea; căută atunci alinarea și siguranța pe care i le dădea interiorul micii ei case de pînză. Poposiră foarte tîrziu, după căderea întunericului. Ziua următoare a fost o zi grea; străbătură un drum lung, hurducăindu-se în timpul coborîrii, iar de văzut nu văzură nimic altceva decît pante abrupte, viroage și praf. Nădăjduiseră să ajungă în Lineville la timp pentru a-și găsi devreme locul de popas, dar amurgul se lăsase înainte ca ei să intre pe strada largă, mărginită de case vechi și ciudate, a orașului de la frontieră. Poate că Hettie s-ar fi arătat mai curioasă dacă n-ar fi fost atît de obosită. În starea în care se afla, locurile acelea îi făcură o impresie ciudată și ar fi preferat să meargă mai departe și să poposească în afara orașului.

Căruțele se opriră. Oameni cu înfățișare aspră, unii ducînd tîrnăcoape și saci pe umeri, treceau prin fața lor, uitîndu-se cu îndrăzneală la Ina și la Hettie. De ase-

menea, ea văzu cîţiva chinezi care îi priveau din nişte verande întunecoase şi cîţiva oameni înalţi, cu feţe palide, în haine negre şi cu pălării înalte, care se zgîiau la dînsa. Dar Hettie se feri de privirile lor la adăpostul coviltirului.

Curînd, Ben vîrî capul printre perdelele de la spatele căruţei şi spuse:

— Este un hotel aici, dar cred c-o să-l ocolim. Se numeşte „Gold Mine". Raidy mi-a spus că odinioară hotelul ăsta era o speluncă nemaipomenită şi că şi acuma-i destul de păcătos. Dar mai zice că ştie o femeie care are un cuib plăcut aproape de marginea oraşului. Putem trage în curtea casei şi să cinăm la ea. Ar fi o mică schimbare şi am economisi şi timpul pentru pregătirea mesei. Oamenii or să-şi continue drumul pînă la o fermă dinafara oraşului şi or să poposească acolo.

Hettie trase cu coada ochiului să vadă cum arată „Gold Mine". Era o clădire joasă şi murdară, cu ferestre fără geamuri, ce semănau cu nişte ochi, şi ale căror jaluzele păreau că ascund taine. Chipuri negricioase îi cercetau din pragul unei uşi late.

— Ben, mai bine să nu poposim în oraşul ăsta — zise Hettie.

— Nici eu nu ţin prea mult — răspunse Ben, rîzînd. După cină o s-o luăm şi noi într-acolo unde au poposit băieţii.

Hettie nu se mai uită afară. Vizitiul strigă: „Dii, hai, hai", îndemnîndu-şi caii obosiţi, şi căruţa porni din nou la drum. Cum pînă la noul popas nu mai era mult, Hettie se mai linişti.

Se întunecase de-a binelea cînd îl auzi pe Ben strigînd:

— Mamă, Hettie, veniţi! Cina-i gata şi pun rămăşag c-o să fie bună, pentru că am fost pe la bucătărie. Numele gazdei e Wood, doamna Wood. E din Vest, este o femeie cumsecade şi-i place să vorbească mult.

Micuţul Blaine picotea în braţele tatălui său; Ina mergea alături. Casa, care părea că se află în mijlocul unui teren întins, era înconjurată de pomi, printre care urla vîntul. Ben le duse spre o aripă a clădirii unde strălucea o lumină puternică. Intrară cu toţii într-o bucătărie curată şi caldă, unde Hettie văzu o femeie robustă, cu faţa roşie, şi care părea foarte de treabă şi prietenoasă. Avea nişte ochi vioi, cărora nu le scăpa nimic.

Hettiei îi plăcu mai cu seamă grija ei faţă de micuţul Blaine, care, din pricina oboselii, nu se trezi de-a binelea decît în clipa cînd simţi mirosul bucatelor. Hettie se aşeză la masă, ştiind că va fi o cină bogată şi îmbietoare, iar ea destul de flămîndă pentru a-i face onorurile. Totuşi nu putu mînca prea mult. Puse asta pe seama neliniştii stîrnite de faptul că se aflau în oraşul acesta de frontieră, deşi ea rareori se nelinişte.

Ben şi Ina mîncară cu poftă, fără a fi cîtuşi de puţin tulburaţi de acel ceva misterios ce plutea în aerul oraşului Lineville. Ben găsi că gazda lor este o femeie deosebit de interesantă, drept care nu mai contenea cu întrebările. Hettie observă că, deşi doamna Wood părea tare vorbăreaţă, ea nu pusese nici o întrebare şi nici nu se arăta dornică să afle ceva.

— De cîtă vreme locuiţi aici? întrebă Ben.

— Se împlinesc aproape şase ani.

— Atunci, poate aţi văzut oraşul în zilele lui de glorie?

— L-am văzut atunci cînd nu făcea două parale, dacă asta vreţi să spuneţi. Fireşte că nici astăzi Lineville

nu are o școală duminicală, dar, la naiba, azi nu mai seamănă de loc cu tîrgușorul pe care l-am cunoscut eu cîndva. Lineville e un oraș înfloritor. Avem școală, poștă, biserică magazine noi; și vin mereu oameni noi, mai ales dintre cei legați de minerit.

— Vite nu mai sînt? întrebă Ben.

— Nu. Vitele s-au dus o dată cu hoții de vite — răspunse ea, zîmbind.

— Asta-i bine și pentru orașul dumneavoastră, și pentru fermierii de la frontieră — rîse Ben.

— Da, cred că da. Însă unii hoți de vite nu erau chiar atît de răi, cînd ajungeai să-i cunoști mai bine. Toți crescătorii de vite de pe pășunile libere sînt hoți de vite, dacă înțelegi ce vreau să spun. În viața mea am întîlnit o grămadă de oameni din Vest și am cunoscut și oameni mai răi decît hoții de vite. Am convingerea că nici jucătorii de cărți nu mai au ce face acum; și soțul meu a fost cîndva și jucător, și pistolar... Asta cu ani de zile în urmă, în Texas și New Mexico, unde, vă rog să mă credeți, viața nu era de loc sigură.

— Raidy, unul din oamenii mei, mi-a spus că, pînă nu demult, viața nu era prea sigură nici în Lineville — zise Ben.

— Ei bine, asta depinde de experiența fiecăruia — răspunse femeia. Poate că omul dumneavoastră n-a văzut niciodată un adevărat oraș de frontieră, ca, de pildă, vechiul Dodge, sau Cimaron, sau Lincoln, sau alte sute de orașe la fel. Asta nu înseamnă că nu mai picau din cînd în cînd ucigași și-n Lineville, cu ani în urmă. McPherson, de pildă, care era și jucător de cărți, și pistolar, lucru, de altfel, neobișnuit. Iar un altul, Sandy Hall, a ucis patru oameni într-o singură luptă cu pistolul. Și un miner, Hendricks, nici ăsta nu era un nepriceput în

mînuirea pistolului. Cred, totuşi, că Jim Lacy a fost cel mai periculos om care a trecut vreodată prin Lineville.

— Jim Lacy? întrebă Ben, interesat. De ăsta cel puţin am auzit. Cum arăta? L-aţi văzut vreodată?

— Dacă l-am văzut pe Jim Lacy? Păi a locuit la mine două ierni — răspunse doamna Wood. Obişnuia să şadă chiar acolo, în spatele sobei, şi să vorbească ore în şir. Jim era un flăcău. Cam semăna cu Billy the Kid, pe care l-am cunoscut bine. Însă Jim nu avea suflet rău. Era omul cel mai liniştit cu putinţă; şi vorbea plăcut, cu o voce caldă. Numai împrejurările au făcut din Jim un pistolar. Venea din Idaho, şi cînd se enerva, era ca un diavol. Cu ani în urmă, Jim a ucis mai mulţi oameni din oraşul ăsta. Ultimul a fost un coiot care lătra tare şi-l chema Cawthorne. Link Cawthorne era tipul pistolarului ieftin, lăudăros, care-şi căuta faima în felul ăsta. Veşnic încerca să-l silească pe Jim Lacy să se lupte cu el. Oricine ştia că Link va fi cel ce va cădea răpus. Doar el singur, nebunul, era orb. Într-o bună zi a bătut o fată pîn-a omorît-o. Atunci Jim l-a provocat şi l-a ucis. După asta, a plecat în Arizona şi de-atunci n-am mai auzit de el.

— Arizona? Într-acolo mergem şi noi — replică Ben, zîmbind. Sperăm să găsim o climă prielnică. Dar dacă Arizona e plină de oameni ca Jim Lacy, atunci s-ar putea să nu fie prea sănătoasă.

— Arizona sau orice alt ţinut e la fel de bun pentru oameni ca Jim Lacy — rosti răspicat femeia.

— Se poate, am glumit numai — spuse Ben în timp ce se ridica. Trebuie să plecăm. Vă mulţumim pentru cină, a fost straşnică.

Doamna Wood luă banii pe care i-i înmînă Ben, apoi îi conduse pînă la uşă, ţinîndu-le lampa.

— Noroc la toate, domnule! îi ură ea. Ținutul unde vă duceți e bun. Dar acolo ai s-o pierzi pe surioara asta a dumitale, cu ochii ei mari și frumoși... La revedere, micuțule! O să crești pe un cal din Arizona. La revedere, doamnă, și dumitale, domnișoară!

CAPITOLUL VIII

Și zilele se înmulțiră, iar Hettie nu le mai putu ține socoteala. Leghe nesfîrșite pe teritoriul statului Nevada, întinderi uriașe de pămînt sterp, cîmpii înverzite, văi între șiruri de munți negri, regiuni muntoase și creste ce se înălțau care mai de care mai sus, toate rămîneau în urma drumului ce șerpuia necontenit.

— Șefule, intrăm în ținutul cailor sălbatici — spuse într-o dimineață bătrînul Raidy, cînd caravana se pregătea de drum. Ieri am văzut herghelii de cai sălbatici și băieții abia-abia i-au stăpînit pe-ai noștri. California Red a trebuit să fie legat și cred că și azi, dacă nu-i pui o șa, va fi nevoie să-i acoperim capul, ca la vînătoarea cu șoimi.

— Aduceți-l încoace pe Red — ordonă Ben în timp ce pe fața lui arsă de soare sclipi lumina unui fulger. O să-l încalec și, în felul ăsta, voi veți mîna mai ușor caii.

Drumul trecea peste munți și dealuri și, de pe fiecare culme, călătorii puteau să-l vadă așternîndu-se pînă hăt-departe, spre zarea ce părea că-i sfidează cu depărtările-i imense pe care le mai aveau de străbătut. Întregul ținut era de o vastă monotonie, parcă acoperit cu o plapumă uriașă. Dispăruseră orașele, vremelnicele așezări de

mineri, ranch-urile izolate din Nevada centrală și vestică. Singurătatea deșertului, ce părea că se schimbă în fiecare zi pe nesimțite, se prelungea mult către răsărit și miazăzi, îmbinînd culoarea și forța, ademenind și chemînd prin semnele sale spre un infinit încă invizibil, dar întrezărit și promis.

Hettie Ide se simțea din nou fericită, o fericire ciudată, înfricoșătoare, întocmai ca-n zilele acelea de iunie petrecute ca-n vis. Acțiunea pe care o întreprindeau, întîmplările ce aveau loc, întreaga lor viață într-o astfel de călătorie le ofereau scene noi în fiecare zi și la fiecare milă, iar viitorul, care se afla dincolo de lanțurile munților purpurii, răspundea unor dorințe, de care ea nu-și prea dăduse seama pînă atunci. Praful și vîntul, furtunile reci suflînd de pe înălțimile stîncoase, coborîșurile accidentate și urcușurile molcome, roțile căruțelor rostogolindu-se neîncetat, popasurile la sfîrșit de zi și nopțile întunecoase, munca la care trebuia neapărat să ia parte, nimic din toate acestea nu o oboseau pe Hettie. Ele dezvăluiau mai degrabă o anumită legătură între ea și un trecut vag, o legătură ce se consolida, tinzînd spre împlinirea unei necesități a sufletului său.

Tot privind și urmărind hergheliile de cai sălbatici, Hettie ajunsese în cele din urmă să înțeleagă pasiunea lui Ben pentru aceste animale, pasiune care fusese cît pe-aci să-i distrugă viața. Ea începu, așadar, să nu mai împărtășească părerea tatălui lor, părerea încuviințată de toată familia și de toți prietenii. Nu era oare cu putință ca dragostea pentru cai și ținuturi vaste, pentru singurătate, libertate, călătorii aspre și trudă grea, pentru înfrățirea cu natura, oare nu era cu putință ca toate acestea să dezvolte caracterul oamenilor și să-i călăuzească spre împlinirea unor țeluri nobile?

Vedea nori de praf ridicîndu-se peste deşert, iar herghelille de cai negri, cu coamele şi cozile lungi fluturînd în vînt, înaintau vijelios pentru ca apoi să fie înghiţite de umbra cenuşie a zării. Un armăsar negru, nervos stătea pe o creastă, profilîndu-se pe cer, gata să ţîşnească în lături sau în jos, mînat de instinctul lui sălbatic de libertate. Pe povîrnişurile cu cedri, unde copacii noduroşi şi îndesaţi creşteau departe unii de alţii, iar ierburile uscate şi înălbite unduiau peste verdele ierbii proaspete, păşteau cai sălbatici. Brusc, ei îşi înălţau capul delicat, ciuleau urechea şi îşi arcuiau coada, semănînd pentru o clipă cu nişte statui ; cai murgi şi şargi, negri şi albi, cîte unul bălţat ca o zebră care fulgera cînd ici, cînd colo, toţi gata să zvîcnească, gonind în depărtări.

— Ştiu acum de ce băieţii le spun „măturoaie" — îi zise Hettie mamei sale. Cei mai mulţi au cozile ca nişte mături. Cai sălbatici, neîngrijiţi, prost hrăniţi ! Totuşi, unii sînt zvelţi şi plini de gingăşie, cu cozile şi coamele lungi. Din cînd în cînd poţi vedea şi cîte unul cu adevărat frumos.

— Nu vreau să văd nici un cal sălbatic — replică doamna Ide. Nădăjduiesc că acolo unde ne-om aşeza, n-o să fie nici unul.

Hettie vedea uneori cum, pe cîmpii întinse sau pe coaste lungi, Ben şi călăreţii lui trebuiau să ţină la distanţă armăsarii sălbatici. Cum mai strălucea California Red în lumina soarelui ! Cînd simţea în nări mirosul semenilor săi părea la largul lui. Un nechezat ascuţit străbătea uneori pînă la Hettie.

Ziua trecu de parc-ar fi zburat, şi Hettie păstră în amintire nenumărate chipuri de armăsari singuratici şi de cai umblînd fie singuratici, fie în grupuri mai mici sau mai mari, fie în herghelii de mii de capete. În noaptea

aceea, pînă spre zori, Hettie îi auzi pe călăreții lui Ben strigînd și trăgînd cu pistolul, galopînd prin tabără și primprejur. A fost o noapte grea pentru ei.

Apoi, multe alte „zile cu cai sălbatici", cum le botezase Ben, trecură și se adăugară săptămînilor. După aceea pereții colorați ai stîncilor din Utah se ridicară deasupra pantelor lungi de salvie și lemn-gras[1]...

În sfîrșit, Marysville! Orașul mormon[2], situat departe, dincolo de frontiera statului Utah, însemna un fel de Mecca pentru convoaiele de călători. Aici, la marginea orașului, caii erau lăsați să se odihnească, se reparau căruțele, se cumpărau alimente și se obțineau informații atît de necesare.

— Da, poți să traversezi și să ajungi în Arizona — auzi Hettie spunînd pe un bătrîn mormon care vorbea cu Ben, în vreme ce privirile lui ascuțite, ca niște fulgere albastre, păreau s-o străpungă pe tînăra fată. Pînă la Lund și Kanab drumul e bun. După aceea intri în ținutul stîncilor și al canioanelor. De aci încolo o să înaintezi încet: stîncile Vermillon, Buckskin, valea Roch House, pe sub podișul Paria și așa mai departe, în jos, spre bacul lui Lee și spre canion. Cînd o s-ajungi acolo, străine, o să vrei să te-ntorci înapoi. Mai bine rămîi cu noi aici, în deșertul ăsta, pe care noi l-am făcut să-nflorească.

Hettiei îi plăcură fetele mormone, care purtau glugi negre, deși îi era milă de ele, și de soțiile nevăzute, închise în case, despre care vorbeau în șoaptă călăreții. Co-

[1] Arbust mic și țeapăn (Sarcobatus vermiculatus) care crește de obicei în solurile alcaline din vestul S.U.A.

[2] Mormonii alcătuiesc o sectă creștină, înființată de Iosef Smith, în 1830, care a trebuit să se retragă în statul Utah din cauza poligamiei practicate de mormoni pe vremea aceea.

piii, sănătoşi şi fericiţi, erau tare drăguţi. Dar cînd îi vedea pe bătrînii mormoni, cu bărbile albe, şi pe fiii lor, înalţi, cu faţa blîndă, dar cu ochi ca jarul, îi venea să fugă înapoi sub coviltir.

Pornind din nou la drum, caravana Ide străbătu un drum tare, de deşert, înghiţind distanţele, coborînd coaste lungi de zeci şi zeci de mile, cu pămînt roşu şi vegetaţie verde, cu pereţi de stîncă stacojie care îi însoţeau înălţîndu-se din ce în ce mai sus, pe măsură ce ei se afundau tot mai jos, către regiunile minunate, uşor umbrite de pîcle ale canioanelor.

Kanab era o aşezare mormonă izolată, în apropiere de frontiera Arizonei. Biserica albă contrasta cu fundalul verde; livezile şi lanurile înconjurau cabanele de buşteni sau casele din piatră; şanţurile de irigare mărgineau drumul pe ambele laturi. Soarele zîmbea zadarnic deasupra acelui ţinut mănos.

În sfîrşit, Arizona! În zori, Hettie auzi acest cuvînt răsunător, pe care Ben îl rostea plin de veselie. Cîtă vrajă într-un nume! Dar, privind în jos, spre valea verde-roşiatică, lungă de treizeci de mile, părînd însă numai de trei, apoi în sus, către povîrnişul purpuriu, pînă la marginea întunecată a platoului Buckskin, unde curgea parcă un fluviu de copaci ce se topea într-un lac de păduri, iar de acolo, îndreptîndu-şi privirile către grandioasele stînci Vermillon, Hettie nu se mai minună de vraja numelui Arizonei. Hettie Ide privi îndelung, pînă i se tăie răsuflarea, şi fu cucerită pentru totdeauna. După toate săptămînile acelea de călătorie, de exerciţiu al ochiului în aprecierea culorii şi distanţei, aici, la frontiera Arizonei, ea rămase uluită.

— Oh, Ben! strigă ea. Să ne oprim aici!

Dar Ben călărea departe, înainte, mereu cu gîndul la caii pe care-i iubea atîta. Hettie îl vedea scrutînd zarea, uitîndu-se în jos, spre o splendidă vale, către ceața văgăunii aceleia căptușite cu pereți de stîncă; apoi privirile lui rătăciră din nou în sus, către fruntea vastă și încruntată a platoului Buckskin.

În amurg, călătorii se opriră să facă un popas la marginea pădurii de pini, cu mult deasupra văii pe care o străbătuseră ziua întreagă. Era un popas fără apă, dar caii fuseseră adăpați în vale. Hettie stătea sub ultimii pini și privea spre apus. Era înmărmurită. Nori de aur și purpură atîrnau deasupra regatului de piatră roșie, crestată și șlefuită, unde o ceață liliachie se așternea în văluri și șuvițe transparente dinspre soarele ce asfințea. Privirea ei răzbătea prin ceață, ajungînd dincolo, într-o obscuritate derutantă și atrăgătoare, unde umbrele puteau fi munți, iar hăurile de purpură întreceau orice închipuire.

Apoi, după ce spectacolul strălucitor se estompă și dispăru încetul cu încetul, lăsîndu-i o undă de regret de parc-ar fi pierdut ceva aievea, ea se întoarse spre pădure și spre tabără. Ce pini măreți! Veverițe negre cu cozi albe fugeau zorite pe pămîntul castaniu, pătat cu zambile sălbatice. Marvic putea fi văzut dînd tîrcoale fiecărui arbore, cu pușca în mînă. După atîtea popasuri în desertul vast, deschis și bătut de vînturi, unde locurile de tabără nu erau darnice și n-aveau nimic familiar sau prietenos, cît de minunat li se înfățișa acest popas în pădure! Hettiei i se părea că respiră anevoie, că aroma puternică a pinilor i s-a lipit de nări. Ben fluiera vesel în timp ce-și bușuma și țesăla armăsarul; călăreții cîntau apropiindu-se cu frîiele și traistele de grăunțe în brațe;

micul Blaine se juca de-a indienii, ţipînd primprejur, iar doamna Ide, ca totdeauna, se agita în jurul focului de tabără. Ina trebăluia în spatele căruţei sale. Hettie îşi zise atunci că ei toţi seamănă cu nişte ţigani nomazi.

— Maaasaa ! cîntă doamna Ide, veselă.

— Veniţi să vă îndopaţi ! urlă Hank, vrînd parcă s-o întreacă.

— Marvie ! strigă Ben. Şi vocea lui adîncă răsună prin bezna ce învăluia potecile pădurii.

În noaptea aceea Hettie se culcă devreme, cu mintea şi cu sufletul istovite de simţămintele intense trăite peste zi. Dar nu putu să adoarmă numaidecît. Haite de coioţi înconjurau tabăra, urlînd, scheunînd, lătrînd şi chelălăind într-una. Ce amestec sălbatic şi, în acelaşi timp, încîntător ! La Tule Lake era un adevărat eveniment pentru Hettie să audă un coiot singuratic, departe, pe dealuri. Însă pe podişul Buckskin se părea că hălăduiesc mulţi şi că-s îndrăzneţi. Nu se îndoia că unii se încumetau să vină chiar lîngă căruţa ei. După un timp, fiarele îşi făcură de lucru mai departe, pînă ce gemetele şi plînsul lor pieriră în inima pădurii.

Hettie îşi închipuise că era pregătită sufleteşte pentru întîlnirea cu Arizona. Dar a doua zi, cînd, călărind, ca să se mai destindă puţin, ea răsări dintre pini la marginea platoului, nu fu în stare să-i răspundă nici măcar cu un ecou strigătului aprig de bucurie al lui Ben : Iuhuu !

Stîncile Vermillon, sălbatice, frumoase, maiestuoase, se desfăşurau în zigzag, înălţîndu-se unele deasupra altora. Imensa vale, de un purpuriu intens şi cald, se deschidea în depărtări, lărgindu-se ca un evantai enorm de mare spre deşert, unde o uriaşă despicătură în acest pă-

mînt înspăimîntător şi impresionant îi dezvălui Hettiei Grand Canyon-ul.

Din acea clipă Hettie avu senzaţia că timpul s-a oprit în loc. Îşi lăsă calul să-i urmeze pe cei din frunte şi coborî tot mai jos, tot mai jos, către locurile unde nici praful şi nici căldura nu mai însemnau nimic pentru ea. Valea purpurie i se deschidea în faţă părînd s-o înghită. Dispăruse şi lanţul munţilor, şi deschizătura fascinantă spre deşert. În stînga domina peretele roşu, iar în dreapta se ridica platoul înclinat şi cenuşiu, cu margine neagră.

Convoiul se înşiră peste cuprinsurile rubinii de salvie şi trecură ore pînă ce un alt amurg îi opri pe călătorii obosiţi într-o vale plină cu iarbă verde, unde o apă sărată la gust şerpuia susurînd şi sclipind.

— Încă două zile, oameni buni, şi trecem Rubiconul! strigă Ben, zelos şi vesel.

— Ei, şefule, care o mai fi şi Rubiconul ăla? întrebă Raidy, ştergîndu-şi faţa aspră.

— Bacul Lee, omule, acolo unde trecem Colorado, dacă-om izbuti să-l trecem vreodată!

— Fiule, nu trecem nici un Rubicon şi nici vreun alt vad pînă ce nu ajungem la el — răspunse Raidy. Cred că echipa Ide are noroc.

— Nu s-a pierdut nici un cal, nici o roată n-a alunecat spuse Ben, ridicîndu-şi capul ca un leu care-şi flutură coama.

— Şi nici n-am întîlnit hoţi de cai sau drumuri într-adevăr rele. Numai că mormonii au zis s-aşteptăm pînă ce-om trece peste canion.

A doua zi urcară încet, ca melcul, părăsind valea şi vegetaţia verde şi dînd de nisipul care le îngreuna mersul; şi trudiră fără pic de răgaz ca să se apropie mai mult,

tot mai mult, de colţul înalt de stîncă roşiatică în spatele căruia se ascundea deşertul.

În cele din urmă reuşiră să călărească sub acest perete colosal, înconjurîndu-l. Hettie Ide gîfîia de emoţie. S-ar fi zis că în faţa ei se întindeau jalea şi ruina. Un perete roşu, spintecat, şerpuia în jos, rostogolindu-se parcă, pînă la o trecătoare pe unde izbutise să străbată sinistrul rîu roşu; iar de cealaltă parte, un alt perete, la fel de roşu şi de înspăimîntător, care îşi înlănţuia fruntea sa crăpată pînă sus la colţii de stîncă, alcătuia latura îndepărtată a marelui buzunar în formă de Y al deşertului. Nu vedeai pic de verdeaţă care să liniştească ochiul după strălucirea roşie şi galbenă. Era o gură de iad unde apele sclipeau prin spintecătura croită în partea de sus a trecătorii.

Soarele dogorea cumplit. O pulbere roşie se ridica spre nori. Spinarea uriaşă a platoului se înălţa mereu; din sfărîmăturile lui se formaseră nenumărate grohotişuri care alunecaseră în jos, acoperind întreaga porţiune dintre perete şi fluviu cu miliarde de pietre enorme, mîncate de nisipuri şi scobite de vînt în forme groteşti. Toate acestea transformau priveliştea într-o adevărată viziune de infern.

Colo se tîrau căruţele, cu roţile scîrţîind uşor; dincolo, caii mergeau agale şi călăreţii se ghemuiau în şa: Hettie închise ochii ca să nu mai vadă halucinantul pustiu al miilor de roci măcinate de vînt, roci strălucitoare, roşii, din ce în ce mai roşii pe măsură ce soarele cobora la asfinţit să se odihnească.

Dar, înainte ca lumina după-amiezii să scadă, călătorii ocoliră ultimul colţ al peretelui văii şi Hettie deschise ochii asupra unei privelişti de basm. O oază bogată, de un verde-închis, se întindea la picioarele pereţilor

înalţi şi abrupţi. Pe trei laturi, aceşti pereţi închideau o suprafaţă ovală, acoperită de vegetaţie; iar de cealaltă parte, fluviul morocănos trecea măreţ, la fel de grav ca şi priveliştea din jur, rostogolindu-se vertiginos în trecătoarea mohorîtă, în formă de cutie, a canionului, cu un muget asurzitor de ape.

— Bacul lui Lee — îi anunţă Raidy pe spectatorii muţi de uimire. Apele fluviului au scăzut. Mi-era frică să nu fie umflat de zăpezile ce se topesc sus în munţi. Uitaţi-vă, ăsta-i vechiul şi neobositul bac cu care o să traversăm. Ei bine! Cine mai poa' să spună că norocul nu s-a aşezat drept în şaua echipei Ide!

CAPITOLUL IX

Era spre sfîrşitul lunii iulie şi lunga călătorie a caravanei luase sfîrşit. Familia Ide se afla instalată confortabil pe malul unui pîrîu ce curgea printr-un şir de plopi, lîngă micul cătun Sunshine din Arizona. Ben obţinuse un permis de păşunat pentru caii lui, pe un ranch din apropiere; şi, în timp ce familia se odihnea, el scotocea ranch-urile din jur în căutarea unui nou cămin.

Hettie nu mai văzuse un om atît de emoţionat şi plin de entuziasm faţă de tot ce-i nou, aşa ca Ben atunci cînd pornea în căutarea unui ranch în uluitoarea şi glorioasa Arizonă. Ardoarea care-l stăpînea părea că se răsfrînge asupra tuturor. Dar, pe de altă parte, se părea că întîmpină greutăţi în găsirea unui loc care să-i convină.

— Vreau un teren de o mie de acri, sau chiar mai mult, de cinci mii, dacă pot să găsesc — spunea el. Lucrul de căpetenie e să am apă bună. Apoi vreau iarbă și lemn; și un loc frumos, cu o priveliște frumoasă, unde să construiesc casa.

— I-ascultă, șefule, da' știi că nu vrei mare lucru! îi riposta cam sarcastic bătrînul Raidy. Toate astea nu se găsesc la un loc în ținutul ăsta blestemat.

Hettie împărtășea entuziasmul lui Ben și-l încuraja în ambiția lui. Amîndoi călăriră zile întregi de la Colorado pînă la podișul cel înalt; podișul se întindea spre vest pînă la lanțul verde-cenușiu al munților, ce păreau un vast ocean unindu-se și pierzîndu-se în zarea purpurie; către nord și est, podișul urca spre un lanț de munți cu creste roșiatice.

Hettie, ca și Ina, îndrăgise relieful acestei Arizone neîmblînzite; dar amîndouă erau neliniștite de sălbăticia locurilor, de rezerva celor cîțiva coloniști, a crescătorilor de vite, a călăreților pe care-i întîlneau, de faptul că acei munți enigmatici și sumbri, ce păreau atît de aproape, nu erau alții decît Mogollonii, pe care Ben fusese avertizat să-i ocolească. Și nici nu se bizuiau prea tare pe priceperea lui de a încheia cea mai bună afacere. Totuși, vioiciunea firii sale, schimbarea ce se produsese în el și îmbunătățirea vădită a sănătății doamnei Ide — care nu mai fusese de ani de zile atît de activă și de fericită — le îndemnară, pe Hettie și pe Ina, să nu-l descurajeze pe Ben și să-l susțină orice s-ar întîmpla. La aceste motive se mai adăugau farmecul romantic și atracția ținutului sălbatic.

La amiază era foarte cald. Soarele dogorea, arzînd mîinile și fețele. Dar era o căldură uscată pe care o pu-

teai îndura chiar în toiul ei. Și-apoi, oricît ar fi dogorît soarele, la umbră era întotdeauna răcoare. Părea să fie o însușire ciudată a Arizonei: la umbră era întotdeauna răcoare. Soarele strălucea auriu, cerul era albastru, deșertul se schimba la fiecare oră, dar veșnic plin de vise, enigmatic, palid și minunat. Noaptea, bolta de catifea întunecată a cerului ardea spuzită de stele mari și albe.

Orășelul Sunshine se afla pe linia de cale ferată și trenurile treceau în fiece zi pe lîngă tabăra Ide, spre bucuria nemărginită a micului Blaine. Hettie considera și ea acest lucru ca o noutate și niciodată nu pierdea ocazia să le urmărească. La patruzeci de mile de Sunshine, pe o întindere netedă și stearpă, se înălța orașul Winthorp, unde se făcea comerț cu vite și unde se expediau mărfuri. Avea o stradă principală, pe care tavernele, nespus de numeroase, erau așezate la vedere. Familia Ide se oprise acolo o zi. Ben însă preferase să nu-i lase singuri și, de altfel, nici nu dorea să se lățească zvonul că un californian bogat vrea să cumpere un ranch. Totuși stătuseră îndeajuns în Winthorp ca să-și dea seama că există destule magazine bune, două bănci, un gater mare, lucrători disponibili și un mic număr de oameni veniți din Vest care prosperau temeinic.

După o lipsă de trei zile, Ben se întoarse cu trenul spre sfîrșitul după-amiezii și coborî valvîrtej în tabără. Hettie, care îl auzise prima, îi strigă Inei:

— E Ben! Pot să pariez că ne-am rostuit!

— Să auzim ce spune — răspunse Ina, surprinsă și bucuroasă. Hai!

Alergară în întîmpinarea lui și-l găsiră înconjurat de oamenii săi, de care se desprinse numai cînd îl strigă

Ina. Își îmbrățișă soția, sora și mama, cu drăgălășenii de urs, însoțite de tot soiul de exclamații.

— Oh, Isuse Cristoase, oh! o ținea el într-una, trăgîndu-i pe toți spre masa și băncile taberei, aflate sub un plop scămos. Dați-mi o înghițitură de apă. Sînt mort de sete. Trebuie să mă spăl pe mîini și pe față. Și mi-e o foame de lup!

Îi dădură tot ce dorise, așa cum știu femeile să servească pe cel ce li-i drag, dar și înghesuindu-l cu întrebări. Curînd, el se lăsă jos, în iarbă, și se rezemă de copac.

— Am cumpărat ranch-ul — spuse el, hotărît și solemn, uitîndu-se la ele.

Hettie și Ina îl priviră într-o tăcere plină de înțelesuri, dar mama îi vorbi pe șleau:

— Hm! Se și vede! Am spus eu c-o să-l cumperi fără să ne lași și pe noi, femeile, să vedem locul.

— O să vă-ndrăgostiți la nebunie de locul acela — replică el.

— Pe unde se află? întrebă Ina, lăsîndu-se ușor în genunchi în fața lui.

— La șaizeci de mile de Winthrop și la vreo sută de mile de aici.

— Cît pămînt are?

— O mie de acri. De jur împrejur sînt locuri strașnice de pășunat. Nu mai sînt alte ranch-uri prin apropiere. Vite: zece mii de capete. Patruzeci de mii de dolari! Nu-i o afacere?

— Rămîne de văzut. Cum, ai și încheiat tîrgul?

— Mă faci să rîd! răspunse el, rîzînd într-adevăr.

— Nu cumva te-ai grăbit?

— Da. Trebuia să mă grăbesc.

— Ai văzut toate cele zece mii de vite? Le-ai numărat?

— Dumnezeule, nu! Ina, da' ce crezi tu că sînt iute ca fulgerul? I-am crezut pe cuvînt. Avocatul pe care l-am angajat în Winthrop a găsit că actul lor de proprietate este în regulă. Așa că, am cumpărat.

— Ben, sper că ranch-ul tău nu e într-acolo... spre munții Mogolloni! zise Hettie, rupînd tăcerea și arătînd cu degetul către deșertul de ceață purpurie, spre ciudatele ținuturi înalte.

— La naiba, Hettie, ba chiar acolo-i! strigă el, plesnindu-se cu mîna peste genunchi. E numaidecît sub pădurile Mogollonilor. Da-i un ținut sălbatic, nemaipomenit de frumos. N-am putut rezista.

— Ai uitat ce ți-a spus prietenul tău, șeriful, despre Mogolloni?

— Ba nu, Hettie, zău că nu! se grăbi Ben să răspundă. Dar ascultă-mă. O să vă povestesc totul... Alaltăieri mă întorceam la Winthrop, după o călătorie grea și plină de dezamăgiri: văzusem o jumătate de duzină de ranch-uri. Eram descurajat de-a binelea și voiam să mă întorc aici cît mai repede. Deodată, cîțiva călăreți se îndreptară spre hotelul în fața căruia mă găseam. Au descălecat și și-au legat caii de stănoaga din fața hotelului. M-am obișnuit cu arizonienii ăștia. Sînt oameni înalți și subțiri, cu înfățișare aspră. Însă grupul ăsta m-a izbit atît de tare, încît m-am uitat de două ori. Mulți dintre ei aveau cîte două pistoale, și cai și șei de bună calitate. Cînd au intrat înăuntru să bea ceva, l-am întrebat pe un crescător de vite de lîngă mine cine sînt și ce învîrtesc. „Ei, nu prea se obișnuiește prin părțile astea să vorbești despre vecini — mi-a răspuns el. Într-un fel, e nesănătos"... Îndată după aceea cineva m-a

bătut pe umăr. M-am întors și am văzut că era unul dintre călăreții cu pricina, un tip cam între două vîrste, înalt, blond și cu o înfățișare plăcută. Avea niște ochi de parcă vedeau drept prin tine; dar se arătă prietenos. „Iertați-mă, domnule, zice el. Nu sînteți dumneavoastră californianul care caută un ranch pe-aici?“ „Da, domnule. Numele meu este Ide și n-am prea avut noroc pînă acum“, răspund eu. „Mi s-a spus că e și greu să vă fie ceva pe plac. Dar îndrăznesc să vă întreb personal: ce fel de ranch v-ar place dumneavoastră să cumpărați?“

Și uite așa, am început să-i înșir pe îndelete ce fel de ranch caut. A rîs, s-a distrat puțin și, tot răsucindu-și mustața lungă, mi-a spus: „Numele meu este Burridge. Am exact ceea ce vă trebuie dumneavoastră. Circa zece mii de capete de vită, grupuri de viței și juncani neînsemnați cu fierul, cabane și corral-uri de care însă nici nu merită să mai vorbim. Dar apa, iarba, lemnul și pășunea nu-și au seamăn în Arizona. Mie îmi convine să vînd în numerar. De aceea mi se și spune Cash[1] Burridge. Ce-ar fi dacă ați lua un avocat și am merge împreună la primărie, să vedeți titlul meu de proprietate? Și, dacă vă convine, vă conduc să-mi vedeți ranch-ul“.

Ei bine — continuă Ben, pe gînduri — domnul Cash Burridge nimerise la țintă, căci mi-a plăcut felul lui deschis de a prezenta afacerea și mi-am dat seama că nu era grăbit să vîndă. Am stat de vorbă cu un avocat recomandat de proprietarul hotelului și ne-am întîlnit cu Burridge la primărie. Titlul de proprietate era bun, așa că i-am spus lui Burridge că mi-ar plăcea să-i văd proprietatea. Am plecat imediat într-o gabrioletă pe roți înalte, trasă de o pereche de cai, credeți-mă, foarte iuți.

[1] Cash — numerar, în limba engleză.

Vreo treizeci de mile, șau chiar mai mult, drumul a fost bun. Pe urmă am intrat în ceea ce el numea „sihla". Pe scurt, drumul ăsta a fost înfiorător. La drept vorbind, e doar o cărare ce urcă și coboară, îngustă și plină de hîrtoape. Burridge spunea că mai există un drum mai bun, dar mai lung. Am ajuns la ranch înainte de asfințit. Credeți-mă, e locul cel mai frumos și mai sălbatic pe care l-am văzut vreodată în viața mea. Dar cabanele sînt infecte, niște cocioabe dărăpănate. Am dormit afară, sub pini. Azi-dimineață m-am sculat înainte de răsăritul soarelui și, dacă m-am îndrăgostit vreodată de ceva, apoi să știți că m-am îndrăgostit de locul ăsta așezat pe o creastă înaltă, cu terase drepte, toate acoperite cu pini. Chiar de-acolo, din locul unde stăteam, am văzut cerbi, lupi, urși, curcani și antilope, după care Marvie o să fie nebun. Și oriunde-mi întorceam ochii, vedeam numai vite. De pe terasele cu pini semeți cuprinzi cu privirea cele mai frumoase văi cu iarbă, și salvie, și cedri și, mai departe, deșertul roșu-auriu, pînă la o depărtare de peste o sută de mile. Chiar acolo l-am întrebat pe Burridge cît cere. Mi-a spus cincizeci de mii. La întîmplare, i-am oferit patruzeci. S-a gîndit și a primit. Ne-am întors la Winthrop și am încheiat tîrgul astăzi la amiază. Am avut cîteva ceasuri libere înainte de plecarea trenului, așa că am hoinărit prin magazine și taverne. Ultima oară cînd l-am văzut pe Cash Burridge, se afla într-un iad de jucători și din privirea lui mi-am dat seama că era pe cale să se scuture de o parte din bani. M-am prezentat negustorilor care țin prăvăliile ca fiind un viitor cumpărător, așa că le-am cîștigat interesul, deși nici unul nu e prea limbut. Pe aici, prin Arizona, oamenii nu prea vorbesc mult. Unul mi-a spus că, probabil, Burridge are zece mii de capete de vită. Altul mi-a spus că n-ar avea

chiar atîtea, dar că-i greu de spus cîte. Adevărul este că n-am reușit să aflu tot ce-aș fi vrut. M-am dus să-l vizitez pe un domn Franklidge, cel mai mare proprietar de vite de prin părțile astea și care este și președintele băncii, dar nu l-am găsit. Și, ca să încheiem, îmi închipui că Burridge a umflat numărul vitelor cu vreo mie de capete sau, poate, și mai mult. E o marjă mare pentru orice fel de afacere cu vite și sînt mai mult decît satisfăcut. Mă voi strădui să fie cel mai bun ranch din toată Arizona. Plecăm acolo imediat, ne instalăm tabăra, și o să începem și constuirea casei. Nu mă îndoiesc c-o să vă îndrăgostiți cu toții de locul ăla tot atît de repede ca și mine.

— Eu m-am și îndrăgostit, Ben — fu răspunsul Inei. Mi-e drag tot ce ți-e drag și ție. Casa ta e casa mea.

— Ben, sînt și eu părtașă cu tine la acest ranch? întrebă gravă Hettie.

— Asta numai tu poți să hotărăști, soră dragă — răspunse Ben. Dar cred că ar fi mai bine să nu intri în afacerea asta, pentru că există și un risc.

— Atunci, dacă Ina nu are nimic împotrivă, iau parte la risc.

— Așa am să fac și eu. O să împărțim riscul și o să muncim să facem din ranch-ul nostru o mare izbîndă — adăugă Ina, fericită.

Ben angajă o călăuză din Winthrop care să conducă herghelia și pe călăreți la ranch. A doua zi, căruțele ajunseră la Winthrop, unde Ben urma să se întîlnească cu Burridge, după cum se înțeleseseră. Dar acesta nu se ivi. Lui Ben i se păru ciudat, deoarece Burridge trebuia să-i conducă pe drumul cel bun și, împreună, trebuiau să facă numărătoarea vitelor; dar asta nu era nici pe

departe atît de ciudat și nici pe jumătate atît de grăitor, cum erau privirile ce le întîlnea Ben cînd pomenea întîmplător trecătorilor din Winthrop de numele lui Burridge. Apoi Ben angajă o altă călăuză, un cioban mexican, care garantă că va conduce căruțele greu încărcate pînă la destinație.

Cele patru atelaje merseră bine, făcînd treizeci de mile pe drumul deschis al deșertului și ajungînd în sihlă la apusul soarelui.

Hettie era vrăjită de asfințitul ce cobora peste povîrnișurile galbene și peste munții fantastici din vest. În direcția aceea se tot pregătise de furtună ziua întreagă. Aerul fusese înăbușitor. Spre sfîrșitul după-amiezii, norii se strînseseră grămadă deasupra lanțurilor mohorîte ale munților, astfel că la asfințit culorile — roșu-auriu și purpuriu — sub lumina vie a soarelui, erau neasemuit de frumoase. La căderea nopții, vagi fulgere scînteiară pe cer și bubuitul slab al tunetelor se rostogoli de-a lungul crenelurilor ce mărgineau deșertul.

În dimineața următoare călătorii intrară într-un ținut păduros, accidentat, unde așa-zisul drum, deși se afunda mereu în rîpe fierbinți și uscate, totuși în cea mai bună parte urca. Pădurea era alcătuită din cedri, stejari, pinioni și pini, la început rari, apoi din ce în ce mai deși, mai mari și mai viguroși, pe măsură ce caravana înainta. Mergeau chinuitor de încet. În unele locuri, drumul era primejdios și femeile trebuiră să coboare și să meargă pe jos. Dinspre sud, coborau de-a lungul drumului plin de hîrtoape pante neregulat înclinate; lespezi de calcar se iveau pe malul viroagelor și ochiuri de apă străluceau în locurile umbrite. Fură nevoiți să străbată porțiuni nisipoase, unde caii trudiră din greu. Mai tîrziu, cedrii și pinionii făcură loc unui arboret

mai des de pini. Aici începea pădurea adevărată şi, uitînd de greutăţile călătoriei, Hettie simţea o deplină desfătare. Aici văzu ea pentru prima oară cerbi şi curcani sălbatici. La vederea vînatului, Marvie reacţionă aşa cum era de aşteptat. Şi Ben sări din căruţă cu puşca în mînă. Caravana fu silită să-şi întrerupă călătoria cît timp cei doi urmăreau vînatul. Curînd, în pădure răsunară împuşcături. Ben se întoarse cu mîinile goale, dar Marvie, radios, se fălea cu un curcan straşnic.

În ziua aceea străbătură numai cincisprezece mile; fiecare era istovit şi bucuros de popas. Înainte de a adormi, Hettie auzi strigătul unei fiare sălbatice necunoscute, care-i îngheţă sîngele în vine. Părea un geamăt adînc şi îndepărtat, atît de trist şi de straniu, încît se înfioră. A doua zi dimineaţă Ben o lămuri că strigătul fusese al unui soi de lup de pădure; călăuza îi spusese că hălăduiau mulţi pe-acolo.

Obositoarea călătorie reîncepu într-o regiune păduroasă din ce în ce mai sălbatică şi mai încîntătoare. Copacii zădărniceau orice încercare de a scruta ţinutul de dincolo de ei. Aerul devenea mai curat, mai puţin apăsător, şi căldura nu te mai făcea să doreşti umbra. Frunzele îngrămădite ca o horbotă verde, trunchiurile pinilor de culoare cafeniu-închis, pline de crăpături, petele de soare pe iarba albicioasă, florile cu smocuri roşii ca nişte perii aspre muiate în vopsea şi potecile aurite de cetina pinului răsfirîndu-se pretutindeni în pădure, toate o încîntau necontenit pe Hettie.

Pe la mijlocul după-amiezii călătorii sosiră la o margine de pădure rară şi luminoasă.

— Am ajuns! strigă Ben, sărind jos. California a ajuns în Arizona! Ina... mamă... Blaine... Hettie... descălecaţi şi intraţi, după cum spun arizonienii.

— Isuse ! Uite curcanii ! țipă Marvie, sărind de pe cal și scoțînd pușca din teaca șeii.
— Indianule ! strigă Ben după el.

Hettie ședea sub un pin mult răsfirat pe marginea uneia din terasele întinse care coborau spre terenurile largi acoperite de salvie și de cedri.
Hoinărise prin jur pînă ce obosise. Un izvor ce bolborosea țîșnind dintr-o stîncă acoperită de mușchi o ținu într-o vîlcea doar cît să bea o gură de apă. Trecuse pe lîngă corral-urile dărăpănate, nefolosite de multă vreme, și pe lîngă vechea cabană făcută din bușteni, acum o ruină, despre care Ben spusese rîzînd, înspăimîntînd-o pe Ina, că va fi locuința lor. Pîrîul ce cobora susurînd de pe coasta împădurită de deasupra o făcu pe Hettie să se oprească și să-i asculte muzica. Peste pîrîu, pe terasa din față, se afla o cabană veche din bușteni ; de fapt, erau două cabane, cu cîte o cameră fiecare, unite printr-o verandă și avînd un singur acoperiș lung, povîrnit, pătat de mușchi și cu streșini largi, din șindrilă grosolană. Construcția pitorească din lemn îi plăcu mult Hettiei. Fata cercetă cu băgare de seamă toate colțișoarele, fiecare fiind plin de tîlcuri, așa cum știu să fie încăperile ; cercetă vetrele de piatră ale căminelor părăsite și podul înălțat peste jumătate din camere. Cîte nu se petrecuseră acolo ! Ce întuneric, ce de mucegai, cîtă lemnărie !
— Asta o să fie casa mea și a mamei — hotărî ea, înfiorată la gîndul reconstruirii casei. Reparații, ferestre, pardosele, tavane ! Oh ! Le și văd de pe acum ! N-o să ne facem o casă nouă !

În cele din urmă, Hettie se așeză pe marginea terasei largi, cu spatele rezemat de ultimul pin, și fascinată, rămase cu ochii ațintiți la priveliștea care-l scosese din minți pe Ben.

— Nu-i de mirare ! șopti Hettie. Chiar dacă n-ar mai fi nimic altceva, și tot ar fi destul.

Stătea pe marginea sinuoasă a terasei care se întindea în dreapta și în stînga ei, cu petice de pădure ce se lăsau în jos, sfîrșind cu niște pini risipiți ici-colo ; aceștia străjuiau marginea abruptă a teraselor, ca și cum cel mai iscusit dintre pădurari i-ar fi plantat acolo.

„Într-adevăr, parcă i-ar fi sădit cineva — își zise Hettie. Ce pini măreți !"

Vîntul de vară șuiera deasupra și în spatele ei, cu un foșnet cînd grav, cînd ascuțit, și șuieratul creștea mereu, pe măsură ce se îndesea pădurea.

Dar ceea ce o încînta cel mai mult pe Hettie era deșertul ; pentru că nu se îndoia că marginea terasei pe care stătea era și marginea deșertului. Cît de domoală, cît de minunată, purpurie și cenușie totodată, cît de măreață cobora coasta, leghe după leghe, mereu mai largă, vălurindu-se și alungindu-se pînă jos de tot, în abisul arzător de nisip, rocă și canion ! Salvia și iarba din primul plan dădeau văii vaste frumusețea ei molatică, farmecu-i nesfîrșit, aspectul acela cețos și strălucitor, de parc-ar fi fost muiată în rouă. Cedrii singuratici și verzi, stîncile înalte și solitare — unele cenușii, altele roșii — apăreau ca niște turme de fiare mari, sălbatice. Valea semăna cu o poartă către bezna necunoscută din străfunduri ce se prelingea, de o parte și de alta, pînă la poalele munților. Și chiar munții semănau cu turme de cămile uriașe ce se duc devale la adăpat. Erau rotunzi, moi ca norii, cenușii, roșiatici

sau verzi-deschis; nici un copac și nici o stîncă nu tulburau fermecătoarea curbă a înălțimilor. De la demnitatea unor munți nu prea semeți, aceste culmi descreșteau pînă ce ajungeau simple dîmburi și, în cele din urmă, se pierdeau în deșert.

De fiece dată cînd Hettie, absorbită, își muta privirea de la un punct îndepărtat la altul al văii, contururile, culorile, distanțele, cedrii singuratici, firele negre, șerpuitoare ale viroagelor — toate i se păreau că se schimbă, că se amplifică, și-i sporeau tulburarea, și-i porunceau să-și ațintească privirea către zarea sublimă, acel amestec eteric de nuanțe și forme, către misterul amețitor al deșertului, al acelei magnifice zone aride care dădea numele întregului ținut.

— Nu pot decît să privesc și să învăț să iubesc pînă la adorație — șoptea Hettie, încîntată. Asta-mi deschide ochii. Cît de puține am văzut și am cunoscut!... Oh, sălbatică și singuratică țară Arizona! Dacă-l adăpostești și pe *el*, atunci rugăciunea mea a fost auzită și împlinită.

Molipsită de starea sufletească a lui Ben, familia Ide se apucă aprig de lucru pentru a smulge sălbăticiei un cămin frumos. Două echipe de lucrători mexicani, împrumutați de la calea ferată și conduși de oameni pricepuți, fură puse să croiască și să amenajeze un drum în pantă, tăind copacii și transportînd lemnele. Din două în două zile, căruțași din Winthrop veneau și aduceau cherestea, șindrilă, ferestre și uși, cărămizi și ciment, fitingărie și țevi de plumb, materiale ce erau adăpostite sub un șopron provizoriu. Dulgherii se apucară să ridice casa lui Ben, care trebuia să fie construită

din bușteni, lungă, fără etaj, cu verande largi și acoperiș țuguiat. Urmau să fie construite grajduri, corral-uri, un rezervor în care să fie captată apa rece de izvor, de unde să fie apoi trasă în casă și la corral-uri. Urmau să fie ridicate pătule de porumb, magazii, precum și multe alte lucruri practice pe care Ben le considera necesare.

Zilele acelea au fost zile pline. Lucrările trezeau același interes pe care l-ar fi produs venirea unui circ. Veneau mulți vizitatori, cei mai mulți ciobani și cowboy din munții de primprejur. Din cînd în cînd se abăteau călăreți pe cai cu mers vioi, urmăreau lucrările de la distanță, se uitau lung la caii arătoși ai lui Ben, mai ales la California Red, și plecau fără să arate nici cel mai mic semn de prietenie. Cînd vedea astfel de oameni, bătrînul Raidy clătina bănuitor din cap. S-ar fi zis că aceștia nu-l interesau pe Ben Ide. Hettie își închipuia că numai ea știe ce anume se petrece în mintea fratelui său. Nu îndrăznea să spună, dar în gîndurile ei cele mai tainice îi era drag acel „ceva". Credea că Ben alesese înadins locul ăsta sălbatic, într-o regiune de pășuni neumblate, ca să-și facă un ranch despre care să se ducă vestea și care să devină un fel de magnet pentru cowboy, rancheri, crescători de vite de tot felul, pentru ciobani, hoți de vite, pistolari, oameni ce trăiau în afara legii, în mijlocul cărora ar fi putut descoperi pe cineva care, într-o bună zi, să-l ajute să-și găsească prietenul pierdut, pe Nevada. Hettie era convinsă de asta și faptul o înfiora pînă în străfundul sufletului. Cîte lucruri curajoase și mărețe poate săvîrși un om care-și caută prietenul!

De aceea, Hettie își zise că interesul deosebit pe care-l arăta Ben față de toți vizitatorii nu izvora numai din

dorința de a fi un bun vecin. Totuși, în ciuda zvonurilor care se răspîndiră de îndată privitor la sufletul lui larg și prietenos, la faptul că venirea lui însemna mult pentru această parte a Arizonei, rancher-ii care locuiau de-a lungul celor trei sute de mile ale Podișului Mogollonilor nu se prea grăbeau să-l viziteze.

Nici Cash Burridge nu venea să numere vitele pe care le vînduse, ceea ce îi îngrijora din cale afară pe Raidy și pe ceilalți oameni care-l însoțiseră pe Ben din California. Ei începură să facă aluzii sumbre cînd ședeau în jurul focului de tabără, fără să se prea sinchisească cine-i aude. Ben privea lucrurile cu seriozitate, dar totuși rîdea. Era limpede că lucra și aștepta fără să-și facă griji.

Într-o zi fierbinte, la amiază, în timpul odihnei de prînz, cînd Ben și ai lui luau masa la umbra pinilor, apăru pe drum un călăreț. El se apropia la pas, uitîndu-se la toate cu mare interes. În cele din urmă coborî coasta și, cînd ajunse în tabără, descălecă și salută cu o voce de tunet.

— Eu sînt Tom Day și vreau să-l cunosc pe domnul Ide!

Raidy îl conduse la Ben, care se ridică curios, dar cu un zîmbet pe chipul ars de soare.

— Bună, dom'le — spuse oaspetele, întinzînd o mînă uriașă. Dumneata ești domnul Ide?

— Da, și sînt bucuros să te cunosc, domnule Day — răspunse Ben, care auzise de el.

— Eu îs vecinul dumitale cel mai apropiat — vorbi Day. Ranch-ul meu e la vreo zece mile de-aici. Am venit cam cu întîrziere. Nu prea sîntem noi grăbiți aici, în Arizona.

— Mai bine mai tîrziu decît niciodată — răspunse Ben cu surîsul lui sincer. Faceţi cunoştinţă cu familia mea... Aceasta e soţia mea, Ina... şi aceasta, mama mea... Hettie, sora mea, şi ăsta-i feciorul meu, Blaine, a cărui soartă e s-ajungă fermier în Arizona.

— Ei bine, sînt bucuros să vă cunosc pe toţi — vorbi tărăgănat oaspetele, cu un accent din Texas atît de vădit, încît Hettiei îi sări inima din loc. Îi salută pe toţi, curtenitor şi glumeţ, ceea ce i se potrivea de minune, în ciuda costumului de călărie murdar şi neîngrijit. Îl alintă îndelung pe Blaine, pe care fără îndoială că-l şi cucerise. Şi Hettiei oaspetele îi inspiră încredere de la prima vedere. Acest fermier uriaş era fără îndoială din Texas. Avea o claie de păr blond; uşor încărunţit: faţa largă era încreţită ca un pergament cafeniu şi pe ea se vedeau întipărite dîrzenia, truda şi lupta unei vieţi straşnice. Avea o privire inteligentă, pătrunzătoare, prietenoasă, care aparţinea unor ochi de culoare albastru-deschis, aşezaţi sub sprîncene stufoase.

— Mi-ar face plăcere să-mi arăţi locurile de prin împrejurimi — îi spuse Day lui Ben, întinzînd mîna spre terase.

— Bucuros, şi tare aş vrea să aud părerea dumitale asupra unora dintre ideile mele noi — zise Ben. Se întoarse apoi spre Hettie: Dragă soră, ai tu grijă ca Hank să ne pregătească ceva de mîncare şi de băut.

Se îndepărtară discutînd cu aprindere şi nu se întoarseră decît după o oră. Între timp, Hettie puse masa sub o pînză de cort, apoi se îndreptă spre căruţa ei, care se afla în apropiere.

— Ide, s-a dus vestea în tot ţinutul că ai o soră chipeşă — spuse Day. Poţi să fii sigur că-i o fată atrăgătoare.

— Hettie? Mulţumesc. Da, e într-adevăr mai mult decît drăguţă — răspunse Ben, vădit încîntat. În Arizona-s puţine fete. Măritată?

— Nu... păi are numai douăzeci de ani!

— E logodită cu vreun băietan fericit?

— Nu, sînt sigur că nu.

— Bine, atunci toţi cowboy-i ăştia cu picioare lungi or să roiască în jurul ei şi toţi or să stea cu ochii zgîiţi la dînsa.

— Iar dacă n-or s-o facă, atunci înseamnă că nu seamănă cu călăreţii mei din California — rîse Ben.

— Dacă cumva călăreţii dumitale sînt tot atît de buni curtezani pe cît sînt de palavragii, atunci băieţii noştri din Arizona nu prea au mulţi sorţi de izbîndă.

— Mi-e teamă că oamenii mei vorbesc cam mult — observă Ben, serios. Sînt cam lăudăroşi şi nu cred că lăudăroşenia te duce departe în Arizona.

— Ba da, însă numai dacă lauda în vorbe o dovedeşti cu fapta — zise Day, tărăgănat. Ide, trebuie să recunosc că-mi placi. În Arizona nu prea se dau sfaturi, dar cineva tot trebuie să-ţi vîndă cîteva ponturi. Cînd m-am pornit încoace, nici nu mi-a trecut prin cap să fac eu asta. Eram doar tare curios şi m-aşteptam să găsesc alt fel de oameni.

— Domnule Day, socotesc cuvintele dumitale ca o laudă şi ca o propunere de prietenie — zise Ben din toată inima. La Winthorp mi s-a spus să încerc să mă împrietenesc cu dumneata. Numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie am de un prieten.

— Ei bine, bate laba colea! spuse Day. Acum, cînd te cunosc, sînt sigur că nu eşti nătărăul despre care se vorbeşte în ţinut.

— Poate că sînt nătărău, Day — răspunse Ben, aspru. Dar cel puțin știu ce am de făcut în viitor.

— Atunci, fără îndoială că știi că ai cam fost tras pe sfoară în afacerea asta!

— Firește că știu. M-am așteptat la asta, așa că nu mă consider păcălit.

— Foarte bine. Mă bucur că vorbești astfel. Da' ia spune, vrei să te-apuci de crescut vite pe scară mare?

— Da, cornute și cai.

— Îhî. Nici vorbă că ai niște cai de soi. Mai ales ăla roib! E strașnic! Trebuie să-l păzești ca pe ochii din cap, că ți-l fură... Și familia o să stea aici tot timpul anului?

— Nu, peste iarnă o duc sau o trimit înapoi în California.

— Asta-i bine — zise Day. Unele ierni sînt grele. Nu-i prea frig, dar cade zăpadă cu nemiluita și oamenii sînt zăvorîți în case. Dar iarna nu vine pînă pe la sfîrșitul lui decembrie. Am petrecut Crăciunul aici și era o vreme pe cinste!

— Astea-s vești bune, Day, și îmi dai curaj să te întreb cîte ceva. Nu poți să-mi numești cîțiva cowboy din Arizona foarte buni? O să-l păstrez pe Raidy și poate încă unul dintre călăreții mei, celorlalți le dau drumul acasă.

— Tocmai asta voiam să te sfătuiesc și eu. N-o să-ți fie greu să angajezi cei mai buni oameni de prin împrejurimi, fiindcă poți să plătești lefuri mai bune. Pe aici se plătește patruzeci de dolari și cîteodată nici atîta.

— Dar cum am să știu care-i cinstit, fără să mai vorbim și despre alte calități?

— Băiete, îmi pui o întrebare la care nici Franklidge, care-i cel mai mare fermier din ținutul ăsta, nu ți-ar pu-

tea răspunde. Îmi pare rău că trebuie s-o mărturisesc, dar adevărul adevărat e că nimeni nu știe cine-i hoț de vite și cine nu.

— Doamne Dumnezeule! Day, glumești! strigă Ben, surprins.

— Ba de loc. Știu despre mine că sînt un crescător de vite cinstit, dar mai știu că în viața mea am însemnat cu dangaua viței care nu-mi aparțineau și despre care știam că nu-s ai mei[1]. Cîndva, fiecare fermier a făcut asta și sînt puțini cei care n-o fac și astăzi, în ținutul ăsta de pădure. Eu n-o mai fac. Poți să crezi ce-ți spun, Ide, ți-o jur! Sînt aici fermieri care mă bănuiesc pe mine, după cum și eu îi bănuiesc pe dînșii. Din cauza asta, furtul de vite e o afacere grasă de-a lungul celor trei sute de mile ale lanțului Mogollonilor. Regiunea hrănește sute de mii de vite. Se zice că numai Franklidge singur are o sută de mii de capete, și asta-i o mare ispită pentru hoții de vite. Există aici, de mai mulți ani, banda „Hash Knife". Mai este și banda „Pine Tree", care e mai nouă și mai afurisită. Și nici un fermier cinstit nu-ți poate spune cine-i șeful bandei, deși, naiba să-l ia, fără îndoială că-i unul dintre noii fermieri. Și pe urmă vine puzderia de hoți mai mărunți, pînă la cowboy-ul care n-apucă să-și încropească turma lui pro-

[1] În vremea și în regiunile în care se petrece acțiunea romanului, crescătorii de vite lăsau libere pe pășuni cirezile de cornute. Ei le strîngeau doar la mari intervale, mai ales toamna sau primăvara, recunoscîndu-le după semnul cu care erau marcate. Tot atunci ei marcau și viței din cireadă. Unul din procedeele necinstite utilizate era acela de a aplica, cu fierul înroșit, semnul tău pe viței ce nu erau ai vacilor tale și care nu fuseseră încă dăngăluiți de adevăratul lor proprietar.

prie... Iată ţinutul în care-ai venit să-ţi întemeiezi un ranch, Ide.

— La naiba, sînt un ghinionist! exclamă Ben.

— Da, cam aşa ceva. Aş fi vrut să te întîlnesc înainte de a fi băgat atîţia bani aici. Cîte capete de vite ţi-a vîndut Burridge?

— Zece mii de capete. L-am crezut pe cuvînt. Dar, totodată, mi-am spus că, dacă o să mă tragă pe sfoară cu vreo mie de capete, n-o să-mi fac sînge rău.

— Te-ai gîndit bine, dar nu destul de bine — spuse Day, morocănos. Niciodată nu trebuie să crezi un om pe cuvînt cînd este vorba de numărătoarea vitelor. Trebuie neapărat să le vezi dangaua. Burridge avea o jumătate de duzină de dangale, dar vite n-a avut niciodată zece mii, nici opt mii, nici măcar... Nimeni n-o să-ţi poată spune vreodată exact cîte a avut. Vindea tot timpul.

— Burridge n-a venit să facă numărătoarea cu mine. Ce crezi despre asta? Îmi făgăduise că o s-o facă de îndată.

— Mai bine să nu spun ce gîndesc; dar dacă Burridge ar apărea aici ca să facă numărătoarea, aşa cum ştiu eu, m-ar lăsa paf.

— N-o să vină — zise Ben, hotărît. N-am nici o îndoială că Burridge m-a tras pe sfoară.

— Bine, bine, dar să nu mai povesteşti nimănui pe-aici — îl avertiză Day. Ai grijă ce vorbeşti, Ben. Şi fă-i şi pe oamenii dumitale să-şi ţină gura. O să-ţi dau doi dintre cowboy-i mei şi o să-ţi mai fac rost de încă unul. După cîte ştiu, sînt oameni pricepuţi, buni călăreţi şi ţintaşi.

— Asta-i frumos din partea dumitale, Day — răspunse Ben cu recunoştinţă. Îţi preţuiesc gestul. Poate o să-ţi fac şi eu cîndva un serviciu, doar sîntem vecini.

— Mă mir numai de un singur lucru, deşi n-are nici un rost să mă tot minunez atîta.

— Despre ce-i vorba ? întrebă Ben.

— Fireşte că Burridge nu ţi-a spus că am un zălog în valoare de patru mii de dolari pe vitele lui.

— Nu, nu mi-a spus — răspunes Ben, scurt.

— Da, am. Îndată ce-a venit aici... ia să vedem... cam cu vreo patru ani în urmă, i-am împrumutat suma asta. Un timp mi-a plătit dobînzi, apoi nu mi-a mai dat nimic şi tocmai mă ţineam scai de el, cînd ţi-a vîndut totul.

— Asta-i o veste proastă, Day — spuse Ben, sumbru.

— Da, cred şi eu ; dar nu trebuie să te necăjeşti cîtă vreme e vorba de mine. Dar mai e ceva şi mai rău. Familia Hatt are şi ea un zălog pe vitele lui Burridge.

— Nu zău, se îngroaşă gluma ! Cine mai sînt şi alde Hatt ?

— Tatăl şi trei băieţi. E şi-o fată, destul de drăguţă, singura cinstită din familia asta de bandiţi.

— Şi ăştia unde locuiesc ?

— Sînt pădureni, oameni care trăiesc tocmai în fundul sihlei. Fapt e că toţi hoţii de vite şi cei care trăiesc în afara legii se aciuiesc prin hăţişurile care acoperă toate canioanele colţuroase se coboară din Mogolloni. Sînt cele mai colţuroase din toată Arizona. Pe vremuri acolo erau bîrlogurile apaşilor.

— Va să zică Burridge m-a încolţit cu datoriile lui ! Să-l ia dracu !... Ce spune legea în cazurile astea ?

— Ştiu bine cum stă treaba, că am fost de mai multe ori la tribunal cu necazuri de-astea. Cumpărătorul tre-

buie să achite datoria. Vezi, de fapt, proprietatea lui Burridge era grevată de datorii și el n-o putea vinde decît cu ele împreună.

— Acum îmi dau seama! Ar fi trebuit să am răbdare și să mă informez. Mi-a făcut-o!

— Bineînțeles. Mi-a făcut-o el și mie, deși sînt veteran.

— Ce naiba să fac, Day? Nu-i vorba de datoriile pentru care s-a pus zălog. Trebuie să le plătesc imediat ce sînt dovedite. Dar afacerea asta se arată tot mai încurcată pe zi ce trece. Cîte capete de vită am de fapt? Unde sînt? Ce trebuie să fac ca să păstrez cel puțin ceea ce am?

— Băiete, numai Dumnezeu poate să-ți răspundă la întrebările astea — zise fermierul, hohotind cu rîsul lui de tunet. Dar lucrurile nu stau chiar atît de rău ca să ne-apucăm de beție. O să vin cu băieții pe care ți-i dau, o să vin, să zicem, de azi într-o săptămînă. Între timp o să mă mai gîndesc. Cred că pînă atunci o să-ți vină în ospeție și Elam Hatt. Am auzit că sosește, așa că ai grijă. O să-i chemăm și pe oamenii pe care-i ai și o să ne sfătuim împreună.

— Îți mulțumesc mult de tot, Day — răspunse Ben, foarte recunoscător. Am avut noroc că ai venit.

— Poate că și eu am avut noroc — zise Day. Și încă un sfat înainte de a pleca, că mă grăbesc spre casă: or să mai vină și alți fermieri în ospeție, iar unii or să-ți propună afaceri. Nu te grăbi. Nu-i supăra, dar nici nu te băga în vreo afacere fără să te sfătuiești cu mine.

— La naiba! Nici nu-i nevoie să mă previi — răspunse Ben. Și-așa sînt destul de speriat. Nevastă-mea

și soră-mea or să înnebunească cînd or să afle cum m-a tras pe sfoară Burridge !

— Sfatul meu e să nu povestești nimic femeilor. Nu te doare ce nu știi.

— Trebuie să-ți spun că soră-mea Hettie e părtașă cu mine la toată proprietatea. Voia să aibă jumătate, dar i-am dat numai o treime. Slavă domnului !

— Fata aia cu ochii mari ?! Desigur că are o grămadă de bani !

— Hettie e bogată, da. Și e și deșteaptă. Bine ar fi fost dac-aș fi ascultat-o !

— Hm, hm ! Fata asta... frumoasă și bogată ! Dumnezeule ! Nu încape îndoială că vreun cowboy o să-l apuce pe Dumnezeu de un picior. Eh, de-aș fi fost și eu tînăr ! Dar așa cum stau lucrurile, o să trebuiască să-i caut omul cel mai bun de pe-aici.

— Acum îți dau eu dumitale un sfat — rîse Ben. Nu încerca să faci una ca asta cu Hettie, dacă vrei să-i fii pe plac.

— Mulțumesc pentru sfat, Ide... Ei, parcă ziceam că trebuie să plec și uite că sînt tot aici.

— Mai e ceva... eu... aproape că uitam — spuse Ben, șovăind și schimbînd tonul. Dumneata trebuie să cunoști toată lumea în Arizona.

— Dumnezeule, nicidecum, băiete ! Arizona e aproape tot atît de mare cît restul Statelor Unite ale Americii. Dar cunosc destui...

— Ai auzit vreodată de... hm... un om care... care e cunoscut sub numele de Nevada ?

Vocea lui Ben se înfioră o clipă și acest fior îl resimți și Hettie, care asculta din culcușul ei.

— Nevada ? întrebă Day, gînditor.

— Da, Nevada. E o poreclă. N-am ştiut niciodată cum îl... celălalt nume al omului.

— Hm! Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, de loc. Ba... dimpotrivă.

— Îmi pare rău. Nevada? Nu. N-am mai auzit un astfel de nume la un om. Memorez bine numele oamenilor. Am cunoscut o sumedenie în viaţa mea cu numele de Arizona, sau Texas Jack, sau Colorado, sau altfel, altcumva. Dar nici un Nevada.

CAPITOLUL X

La vreo 18 sau 20 de mile de ranch-ul lui Tom Day, la sud de calea ferată spre Mogolloni, judecătorul Franklidge deţinea cel mai înaintat avanpost al întinselor sale păşuni pentru creşterea vitelor. Această proprietate, numită Chevelon Ranch, intrase în stăpînirea lui Franklidge, aşa cum mai intraseră şi altele; prin falimentul unui proprietar de homestead[1]. În trecut, Franklidge împrumutase adesea bani sau dăduse vite cu împrumut oricărui colonist sărac din acea parte a Arizonei. Bunătatea şi generozitatea lui îi creaseră ani de zile o adevărată faimă. Şi, deşi nu fusese niciodată văzut încheind vreun tîrg necinstit sau executînd silit vreun datornic, averea lui creştea datorită celor mai multe dintre afacerile făcute. Dar Chevelon Ranch era

[1] Homestead — întindere de 160 de acri, atribuită prin lege unui colonist american.

totuşi o afacere proastă în ceea ce priveşte creşterea vitelor.

Cei o sută şaizeci de acri pe care îi avea ranch-ul se întindeau ca o fîşie de-a lungul marginei Chevelon Canyon-ului, una dintre cheile cele mai adînci şi mai sălbatice care adăposteau o parte din desişurile Mogollonilor. Aici pădurea de pinioni era mai deasă ca oriunde ; ceva mai sus şi mai spre sud ea se topea într-o centură de pini. Apă se găsea din belşug, dar numai jos, în fundul canionului, şi trebuia trasă sus cu pompa. Cînd pompa nu funcţiona, apa trebuia cărată.

Cabanele şi corral-urile construite din buşteni purtau semnele lăsate de trecerea anilor, de furtuni şi de arşiţă. Cabana principală se afla aşezată pe marginea canionului şi veranda ei largă se întindea pînă la peretele cenuşiu al stîncii. În această după-amiază de la mijlocul lui august, veranda îţi oferea un loc umbrit şi răcoros unde puteai să te întinzi şi să te odihneşti. Datorită cedrilor şi stejarilor, adîncul canion era de un verde intens ; din străfunduri se înălţa, ca o adiere de vis, susurul şoptit al pîrîului, plin de o mireasmă puternică, dulce şi uscată, iar aerul de vară îmbia la somn.

Judecătorul Franklidge de-abia sosise într-una din rarele lui vizite la această margine a vastelor sale terenuri destinate creşterii vitelor. Călătoria lungă de la Winthorp, pe o zi foarte călduroasă şi pe un drum colbuit, îl obosise, aşa că se lăsă într-un confortabil jilţ de pe verandă, scoţînd un oftat adînc de mulţumire.

— Jack — se adresă el cowboy-ului care îi servise drept vizitiu — o să mă întîlnesc aici cu Day. Du caii la adăpost, că rămînem şi peste noapte. După aceea, vezi dac-a venit Day ; caută-l şi întoarce-te împreună cu el.

— Da, domnule. Dar ce facem cu Stewart?

— Stewart? Spune-i că-i trimit eu vorbă cînd am nevoie de dînsul — răspunse judecătorul, cam grăbit.

— Prea bine, domnule — zise Jack și, îndemnînd caii cu hățurile, îi duse la grajd.

— La naiba! Uitasem de vătaful ăsta — murmură judecătorul Franklidge. Oricum, blestemată fie afacerea asta cu vite... Mi-ar plăcea să uit de ea și să mă bucur de tihna acestui colțișor.

Chevelon Ranch era locul preferat al lui Franklidge, datorită singurătății și frumuseții lui sălbatice, datorită puzderiei de cerbi și de curcani care mișunau prin păduri. În fiecare toamnă venea aici cîteva zile la vînătoare.

„O să-l invit pe tînărul Ide să vîneze cu mine în octombrie — își spuse el. Strașnic om! Păcat că s-a ars în afacerea ranch-ului. Asta nu pune Arizona într-o lumină prea bună. Și ce drăguță e soră-sa! Dac-aș fi mai tînăr..."

Judecătorul începu să viseze cu ochii deschiși, și-i plăcu atît de mult, că începu să ofteze ușor. După un timp, un zăngănit de pinteni și un zgomot de pași îi întrerupse visarea; cînd ridcă ochii, îi văzu apropiindu-se pe Tom Day și pe cowboy. Day își ținea mîna pe umărul tînărului și-i vorbea cu aprindere, ceea ce îi reaminti judecătorului prietenia vie pe care Day o arătase dintotdeauna cowboy-ului, pe care ținutul de frontieră îl cunoștea sub numele de Texas Jack. Ce plăcut e să privești doi oameni pentru care poți pune mîna-n foc!

— Bună, judecătorule! Sînt bucuros să te văd — spuse Day, urcînd greoi pe verandă, cu fața strălucitoare, numai zîmbet, și cu mîna întinsă.

— Ce mai faci, Tom? Trage barca încoa'. Avem o grămadă de lucruri să ne spunem.

— Ei bine, era şi timpul — răspunse Day, lăsîndu-şi trupul masiv pe un scaun, cu spatele sprijinit de balustrada verandei. Apoi îşi aruncă sombrero-ul pe podea. Judecătorul rîse şi după aceea privi cu atenţie pe cowboy-ul care aştepta pe trepte.

— Jack, ai ceva pe suflet.

— Da, dar pot să mai aştept. Nu-i nici o grabă, domnule — răspunse iute cowboy-ul.

— Ei bine, judecătorule, dacă vrei să-mi asculţi sfatul, nu-l lăsa să aştepte prea mult— interveni Day.

— Hai, vino sus şi stai cu noi, Jack — zise Franklidge. Cowboy-ul făcu aşa cum i se poruncise, dar fără să scoată un cuvînt. Se aşeză aproape de balustrada verandei şi se aplecă peste ea, uitîndu-se în jos, spre canionul înverzit. Ochii judecătorului cîntăriră înfăţişarea sprintenă şi mlădioasă a tînărului, costumul uzat de atîta folosinţă, faţa slabă şi bărboasă, pe jumătate ascunsă sub un sombrero mare.

— Stewart a fost aseară în oraş, era beat — spuse Franklidge, ca din întîmplare. Astăzi e aici?

— Da, domnule, şi acum arată cum se cuvine — răspunse cowboy-ul.

— Judecătorule, vătaful dumitale o fi arătînd cum se cuvine, după cum zice Texas Jack, dar eu am îndoielile mele — interveni Day. N-am altceva împotriva lui, decît că-i place să bea. Şi asta mă face să n-am încredere în el. Poate că greşesc. Dar, de bună seamă, trăim nişte vremuri cînd nu prea poţi avea încredere în cineva.

— Domnule Franklidge, l-am urmărit pe Stewart şi l-am văzut sub un stejar, adîncit într-o discuţie liniştită cu Dillon — spuse Texas Jack.

— Dillon? Cine-i ăsta? Numele mi-e cunoscut.

— Dillon e vătaful tînărului Ben Ide — răspunse Day cu interes. În ultimii doi ani Dillon a avut slujbe prin tot ţinutul. E un bun crescător de vite şi un individ arătos. Place tuturor şi-mi place şi mie.

— Ceea ce-i de ajuns ca recomandaţie pentru Ide sau chiar pentru mine, aşa vechi şi amărît crescător de vite cum sînt... Ei, Tom, te-ai gîndit la ce ţi-am propus acum cîtva timp?

— Da, judecătorule, m-am gîndit şi primesc cu mulţumiri, fiindcă pentru mine afacerea-i bună — răspunse Day din toată inima.

— În chestia asta nu ne prea înţelegem. Dumneata ţii seama numai de cît face ranch-ul dumitale în comparaţie cu ăsta, în timp ce eu contez şi pe prietenia şi pe ajutorul dumitale... Atunci, am încheiat tîrgul?

— Bate palma, judecătorule! exclamă Day, întinzînd laba lui uriaşă.

— Atunci, sîntem tovarăşi — zise Franklidge, strîngînd mîna oaspetelui său. Punem laolaltă ranch-urile cu vite cu tot. Pregătesc hîrtiile de cum mă întorc la oraş... Şi-acum, dă-i drumul cu ce ai pe suflet.

— Ei bine, şefule, aici situaţia e din ce în ce mai păcătoasă — începu Day, serios.

— Ce înţelegi prin „aici"? întrebă Franklidge.

— Tot ţinutul care se întinde în lungul sihlei sălbatice a Mogollonilor. Să zicem, cincizeci de mile în linie dreaptă.

— Da?

— Intră destul de multe ranch-uri în zona asta, dacă le socoteşti pe toate; şi să tot fie vreo două sute de mii de capete de vită. Dar ranch-ul lui Ben Ide, ranch-ul du-

mitale de-aici și ranch-ul meu au avut cel mai mult de suferit de pe urma furturilor de vite din luna trecută.

— Totdeauna am avut de furcă cu hoții de vite și-așa o să fie mereu. Care-i deosebirea între ce a fost anul trecut sau acu' cinci ani, și ce-i acum?

— Da' bine, judecătorule, pentru un mare crescător de vite cunoști cam prost cum stau lucrurile!

— Tom, știi prea bine că cea mai mare parte a proprietăților mele se află de-a lungul căii ferate și la nord, în cîmpie. Nu știu mai nimic despre ce se petrece în capătul ăsta îndepărtat dinspre sihlă, unde-i greu de ajuns. De aceea am vrut să-mi fii tovarăș.

— Deosebirea de care întrebi, și pe care aș calcula-o așa, pe loc, se ridică la vreo zece mii de capete de vită pentru dumneata, pentru mine și pentru Ben Ide.

Cizmele judecătorului căzură bufnind de pe balustrada verandei pe care își sprijinise picioarele.

— Ce tot spui? întrebă el, neîncrezător.

— Șefule, am spus zece mii și poate că am spus puțin. Cea mai mare parte a vitelor furate sînt de la Ide. Dar și noi am pierdut destul de multe și o să pierdem și mai multe, sau aproape totul, dacă nu facem ceva. Vezi, Ide s-a dovedit un fraier ușor de dus. A cumpărat ranch-ul lui Burridge, care avea niscaiva vite, dar nimeni nu știe cîte. Călăreții din echipa lui Ide sînt niște ageamii și niște nepricepuți pentru viața din Arizona. I-am dat doi dintre călăreții mei cei mai buni. Unul dintre ei, Sam Tull, a fost găsit mort în pădure. Împușcat! N-am aflat nimic despre cum s-au petrecut lucrurile. Celălalt cowboy, Rang Jones, s-a certat cu Dillon și a plecat. Iar venirea lui Dillon n-a schimbat lucrurile în bine. Cred însă că nimeni n-ar putea s-o facă pentru moment.

— Așadar, l-au lovit tare pe tînărul Ide — bombăni Franklidge, indignat. Ce-i ciudat e că nu mi s-a plîns de loc, și doar l-am văzut destul de des în ultima vreme.

— Ide nu-i omul să se plîngă, judecătorule — răspunse Day cu căldură. Nu s-a schimbat de loc de cum era cînd a venit. Și sora lui... ascultă, e o fată pe cinste! Ține piept la pagube tot atît de bine ca și Ide.

Înfierbîntați de discuție, cei doi bărbați uitaseră de-a binelea de prezența lui Texas Jack acolo. Aplecat mult peste balustrada verandei, cu fața ascunsă, cu trupul lung și suplu, acesta stătea încordat, cu auzul ascuțit ca un cerb.

— Tom, îi prețuiesc foarte mult pe domnișoara Ide și pe fratele ei — zise judecătorul. Îmi pare nespus de rău de primirea pe care Arizona a făcut-o ăstor doi tineri strașnici. Mi-e mie rușine. Ar trebui să ne fie tuturor rușine. Trebuie să punem odată capăt furtului de vite, care se practică pe scară mare acum .

— Hm!... Șefule, eu simt asta mai dihai ca dumneata, doar sînt prieten cu familia Ide. Mi-a plătit ce-mi datora Burridge. Patru miare! Și să fiu al naibii dacă n-a trimis și după Elam Hatt să-i achite datoria, că și Elam avea zălog asupra proprietății lui Burridge. Nu știu cît. Dar alde Hatt au fost beți o săptămînă.

— Nu mai spune! exclamă Franklindge.

— De atunci hoții de vite sînt mai îndrăzneți ca oricînd în Arizona.

— Cine-s hoții ăștia, Tom?

— Hm! Dacă ți-aș spune ce gîndesc, ar însemna să-ți spun ceea ce știi. Cred că au acum un conducător nou, un hoț mare, aprig ca un lup. Însă, firește, lucrează cu toții.

— Dar unde duc vitele furate? întrebă judecătorul, mirat. De douăzeci de ani fac afaceri cu vite, însă ce-mi spui mă uluieşte de-a binelea.

— Vitele sînt mînate în toate părţile — răspunse Day.

— Nu cumva spre calea ferată? întrebă Franklidge, uimit la culme.

— Vezi bine că spre calea ferată, dar nu la Winthrop. Omule, sînt mai multe staţii de-a lungul liniei. Am avut un cioban mexican care mi-a spus că a văzut cirezi de vite mînate dincolo de marginea podişului, jos, spre Tonto. Sălbatic ţinut! Sînt convins că nici o echipă de cowboy nu-i urmăreşte pe hoţii de vite în Tonto.

— Tom, în familia asta Hatt, toţi sînt bandiţi — zise judecătorul, dus pe gînduri. Acum cîţiva ani am avut necazuri cu Elam Hatt. Mai e şi banda lui Stillwell. Sînt convins că pădurenii ăştia au legături cu bandele de hoţi de vite.

— Fără doar şi poate! pufni Day. Dar nu cred că cei din familia Hatt sînt şefii bandelor. Cedar Hatt este cel mai rău din toată clica şi-i de-a dreptul primejdios. Un *hombre* dat dracului cînd ţine pistolul în mînă! Din cînd în cînd, aud despre cîte o ceartă cu împuşcături cînd el a tras chiar într-ai lui. Ciobanilor le e groază de Cedar, dar îşi ţin gura. În răstimpul de cînd trăiesc pe meleagurile astea, am auzit că mai mulţi ciobani au fost ucişi.

— Cedar Hatt? medită judecătorul. Da, îl ştiu. Are faimă proastă, de pistolar... Cîţi sînt în familie?

— Îi ştiu pe toţi — zise Day. Cu Elam m-am împăcat totdeauna destul de bine. Dar Cedar ăsta... niciodată n-am ştiut ce hram poartă. El e feciorul cel mai mare. După aceea vin Henny şi Tobe... nişte hîrciogi, dacă lighioanele astea or fi trăind prin păduri. Şi mai e şi-o

fată... Rose. Să tot aibă vreo şaisprezece ani. Bună bucăţică !... Maică-sa a murit cînd ea era mică de tot.

— Ce păcat ! Fără mamă... Fără cămin ca lumea... Fără şcoală... Din nenorocire, sînt multe fete ca ea, nefericite, în ţinutul ăsta sălbatic. De ce n-o ia vreun cowboy de-acolo şi să se însoare cu dînsa ? S-ar putea să fie o nevastă bună.

— Sigur că s-ar putea. Am spus-o şi eu de multe ori. Dar n-am dat încă peste nici un cowboy căruia să nu-i pese că-şi riscă pielea acolo, în sihlă.

— Ce-a făcut Ide ca să se apere de atacurile asupra vitelor sale ? întrebă curios judecătorul.

— Aproape tot ce putea face un om — replică Day cu admiraţie. A cheltuit o sumedenie de bani şi a tocmit oameni în plus care să ia urma vitelor. L-a angajat pe Dillon, cu un salariu mare, şi cred că are multă încredere în el. Totuşi e un lucru ciudat cu Ben Ide. Bineînţeles că-i necăjit cînd hoţii de vite îi dau o lovitură. Dar, de fapt, nu prea se sinchiseşte el pentru vite. E îngrozit pentru caii lui şi, mai cu seamă, pentru California Red. E formidabil, judecătorule ! Pariez că dacă hoţii pun mîna pe armăsar, Ben Ide o să le ia chiar el urma. Mă bate gîndul că el cunoaşte cîte ceva despre viaţa petrecută în mijlocul sălbăticiei. E şi un bun călăreţ. Ciudat şi straşnic tip mai e şi Ben Ide ăsta ! De-abia am făcut cunoştinţă cu el. Dar tot timpul am avut impresia că-i un rancher căruia nu-i stă gîndul la ranch-ul lui. Parcă mereu vrea ceva. Să ştii însă că ţine ca la ochii din cap la copil, la soră-sa aia frumoasă şi la nevastă-sa. Deci nu aşa ceva îi lipseşte. Nu pot să te lămuresc, căci nici eu nu ştiu, dar am un simţ care-mi spune că Ide a primit o lovitură în viaţa lui. Poate că a omorît pe cineva acolo, în California, şi a trebuit să plece. M-am întrebat adesea dacă

asta poate fi pricina durerii sale. De asemenea, se mai poate că el *caută* pe cineva. Ide seamănă cu un texan și, după cum știi, *ăștia nu uită* niciodată.

Înainte ca judecătorul să poată răspunde cuvintelor grave ale lui Day, cowboy-ul Texas Jack se răsuci ca un vîrtej, cu o violență tăcută care trăda o pasiune înăbușită și sfîșietoare. În umbra largului său sombrero, ochii îi străluceau ca niște cărbuni aprinși.

— Aud... aud și eu... tot ce spuneți — izbucni el, gîfîind.

— Ei, și, dacă auzi ce-i, Jack? întrebă surprins, dar prietenos, judecătorul. Dacă n-aș fi vrut să auzi, te-aș fi trimis de aici.

Tom Day se uită lung, însă reieșea limpede că el nu era chiar atît de surprins, pe cît te puteai aștepta; îi cunoștea pe cowboy, doar trăise cu ei toată viața.

— Ei, băiete, ce naiba te roade? mîrîi el.

Jack se răsuci într-o parte cu aceeași violență cu care-i înfruntase, dar acum se părea că la încordarea trupului se adăugase și o cumplită încleștare sufletească. Se aplecă și se întoarse din nou spre cei doi, arătîndu-le un chip uluitor de schimbat.

— Îți cer iertare, domnule Franklidge, și ție Tom — vorbi el tărăgănat, rece, fără efort. Nu m-am putut stăpîni să n-ascult cele ce-ați vorbit și... ei bine, asta m-a făcut să-mi ies din fire.

— Nu m-am supărat, Jack — răspunse judecătorul, prietenos. Și pe mine m-au zguduit spusele lui Tom.

— Ei, ian ascultă, texanule lungan, slăbănog și cu ochii hămesiți — interveni Day cu glas puternic — și de ce, mă rog, ți-ai ieșit din fire?

— Tom, m-ai nimerit tocmai cînd mă gîndeam cum să le venim de hac hoților de vite — răspunse Jack, nepăsător.

— Da' al naibii mai ești! exclamă Day.

Day ascultă spusele lui Jack fără să le pună la îndoială sau să le considere ridicole. Le cîntărea temeinic. Privirea ascuțită a ochilor săi albaștri se pironise în ochii umbriți, pe jumătate ascunși, ai cowboy-ului. Judecătorul Franklidge se ridică brusc, iar surîsul său dădu vorbelor sale o convingătoare sinceritate:

— Jack, ți-am fi recunoscători pentru orice sfat care vine de la un om ca dumneata, care ai trecut prin atîtea în ținutul frontierei.

— Și ce idee ți-a venit? întrebă scurt Day.

— E clar ca lumina zilei — reluă prietenos cowboy-ul. Cineva trebuie să meargă în sihlă și să se împrietenească la toartă cu hoții de vite.

— Oho! Înțeleg! spuse Day, aproape batjocoritor.

Cowboy-ul își schimbă pe nesimțite atitudinea lui blajină, în așa fel încît ascultătorii săi să fie impresionați fără a putea ghici motivul.

— Cineva trebuie să împuște pe alde Hatt și, poate, și pe alde Stilwell. Și să mai omoare și cîțiva din banda „Pine Tree"... mai ales pe acel *hombre*, care-i șeful.

— Asta-i tot? Dumnezeule! Jack, și eu care mă gîndeam că ți-a trecut prin cap ceva care-i greu de înfăptuit! rosti Day, cît se poate de zeflemisitor.

— Ei, firește c-o să fie tare greu — ripostă Texas Jack, refuzînd să vadă ridicolul ideii lui.

— Tare greu! Vezi-ți de treabă, cowboy-ule, că ești țăcănit de-a binelea! explodă celălalt. Ce-i drept, asta-i o cale sigură de a ne descotorosi de hoții ăștia, nici vorbă că da! Dar cine naiba o să facă așa ceva?

Ne vezi pe noi găsind cîţiva pistolari trăsniţi care să se bage în trebşoara asta? Poate că Kingfisher din Texas, ai? Sau pe Wess Hadrin? Ori te-ai gîndit mai degrabă la un Billy the Kid sau Pat Garret? Ori, şi mai bine, la Jim Lacy, despre care se zice că de mult timp se ascunde liniştit în Arizona?

Chipul smead al lui Texas Jack păru că păleşte. Se încordă şi privirile sale deveniră de oţel...

— Tom Day, de cîtă vreme mă cunoşti? întrebă el cu glas metalic.

— De doi ani şi ceva, băiete — răspunse Day, parcă supunîndu-se unei forţe nevăzute care-l silea să vorbească.

— Ai încredere în mine?

— Fireşte că am; ţi-aş încredinţa toate vitele, toţi banii, cinstea... şi chiar viaţa mea... Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

— Domnule judecător Franklidge, de cîtă vreme lucrez pentru dumneata? întrebă cowboy-ul, întorcîndu-se spre celălalt.

— De vreun an şi jumătate, după cîte îmi amintesc.

— Şi care-i părerea dumitale despre mine, ca om? fulgeră întrebarea cowboy-ului, al cărui glas şi a cărui privire deveniseră mai pătrunzătoare.

— Jack, eşti cel mai cinstit, cel mai bun şi cel mai destoinic lucrător pe care l-am avut vreodată — răspunse cu căldură judecătorul.

— Vă mulţumesc. Nu vă daţi seama cît de mult înseamnă pentru mine cele spuse de dumneavoastră. Deci aţi avea încredere în mine?

— Aşa cum aş avea în carnea şi în sîngele meu.

Texas Jack îşi scoase sombrero-ul şi-l zvîrli la perete. Fruntea lui lată era palidă, ochii lui limpezi şi luminoşi

ardeau ca nişte flăcări; în şuviţele de păr date după urechi scînteiau cîteva fire argintii; sub barba rară şi decolorată de soare, obrajii şi buzele păreau înţepenite.

— Ei bine, atunci îmi asum eu misiunea să-i lichidez pe hoţi — zise el, hotărît.

— Tu? Dar asta-i o prostie! declară judecătorul. Nu cumva vrei să faci treaba asta de unul singur?

— E o treabă care nu poate fi făcută decît de unul singur.

— Prostie! Am spus!

— Judecătorule — interveni Tom Day — ce-i drept, pare o prostie. Dar stai puţin. Cowboy-ul ăsta are el în cap ceva. Totdeauna aşa am gîndit... Haide, Texas Jack, dă-i drumul!

Şi ochii bătrînului rancher străluceau pătrunzători, miraţi şi plini de bunăvoinţă.

— Iată despre ce-i vorba — zise Jack, aplecîndu-se spre ascultătorii săi. Pentru a servi Arizona, pe dumneavoastră şi pe prietenii dumneavoastră, trebuie să devin hoţ. Poate voi fi nevoit să străbat un drum lung pînă să-l găsesc pe şeful bandei „Pine Tree". O să trebuiască să beau, să fur şi să ucid. Fireşte, s-ar putea ca atunci cînd voi încheia treaba, să închei şi cu viaţa. Vreau ca secretul meu să fie păstrat pînă ce sfîrşesc ce am de făcut. Atunci, dacă mă întorc, vreau ca numele meu să fie curăţat de orice pată.

— Cine naiba eşti tu? întrebă Tom Day cu glas scăzut şi aspru.

— Omule, mă descumpăneşti împotriva voinţei mele — spuse judecătorul, ridicîndu-se în picioare. Nu vreau să porneşti la treaba asta de unul singur. E o idee sălbatică de cowboy. N-ai să izbuteşti decît să fii omorît. Dar te admir, Jack!

— Mort sau viu, vreau ca numele meu să fie curățat de orice pată ! ceru cowboy-ul.

— De care, anume ?

— De hoțiile pe care o să le săvîrșesc și de minciunile pe care o să le spun.

— Omule, am puterea să te fac ajutor de șerif chiar aici și chiar acum. Și aș face-o.

— Nu. N-o să fiu niciodată un slujbaș al legii. Ceea ce vă cer eu e cuvîntul de onoare c-o să-mi păstrați taina și, dacă mă întorc viu, o să redați cinstea numelui pe care-l port.

— Jack, stărui în planul ăsta nebunesc ? întrebă judecătorul.

— Firește că da, fie că mă susțineți, fie că nu — răspunse el aspru. E pera tîrziu acum. Am motivele mele, judecătorule. Dar ar fi cinstit din partea dumneavoastră să mă susțineți... să spuneți în fața unui tribunal, dacă o fi nevoie, dumneata și Tom Day, că ați fost părtași la misiunea pe care mi-am asumat-o.

— Jack, m-ai înțeles greșit — replică Franklidge în grabă. Nu mă face să mă rușinez. Vreau să-ți dau tot sprijinul și să te învestesc cu autoritate chiar aici, acum. În scris, dacă vrei.

— Dă-mi numai cuvîntul dumitale, domnule judecător.

— Foarte bine ! Îl ai. Și uite și mîna mea.

Texas Jack se smulse din strînsoarea mîinii puternice, grave a judecătorului, pentru a face aceeași propunere și celuilalt rancher.

— Tom, ai să mă susții... cînd mă întorc ?

— La naiba, da ! tună Day, în timp ce scutura mîna lui Jack, smucindu-i-o în sus și-n jos ca pîrghia unei pompe.

Atunci, deodată, răsuflînd scurt și adînc, Jack își retrase brusc mîna din strînsoarea viguroasă a lui Day și se duse lîngă un stîlp al verandei, prinzîndu-se cu nădejde de el. Ceva îngropat de mult reînviase. Din trecut se furișa dezonoarea pentru a păta un nume cinstit. Ceea ce făcea el era un sacrificiu cu mult mai mare decît apărea în ochii celor doi spectatori, care stăteau gravi, în așteptare. Oricît de grea ar fi fost lupta din sufletul lui, ea se sfîrși tot atît de repede pe cît începuse. Și cowboy-ul se întoarse din nou: era atît de schimbat, încît, la surpriza zugrăvită pe chipul judecătorului și al lui Day, se adăugă un respect vecin cu spaima.

— Domnilor, îmi pare rău că trebuie să mă dau singur de gol — vorbi el, tărăgănat. Un surîs îmblînzi sclipirea ciudată, de oțel din ochii săi. Dar îmi dau seama că trebuie s-o fac.

— Ei, la naiba, cine dracu ești? Hai, spune odată! îl îndemnă Day, în timp ce judecătorul era numai ochi și urechi.

— Tom Day, cowboy-ul mort de foame de care ți-a fost cîndva milă și care se află acum de față este, din întîmplare, Jim Lacy!

CAPITOLUL XI

Era duminică și, la ora aceea a după-amiezii, la ranch-ul Franklidge, oamenii care nu erau de serviciu puteau fi oriunde numai în jurul cabanei-dormitor nu. Intrînd în cabană, Texas Jack se simți ușurat văzînd că-i

singur. Se îndreptă spre colțul său ca să-și împacheteze în grabă cele cîteva lucruri pe care le avea. O pereche de jambiere lungi din piele uzată și subțire, o centură și un pistol atîrnau la capul patului. Instinctiv, întinse mîna. Și ca prin minune, pistolul se roti în aer.

— Asta mi-e soarta — murmura el în timp ce vîra pistolul în teacă. E ceva care mă împiedică să sfîrșesc odată cu vechea mea viață de pistolar. Bine, în regulă !

În cîteva minute își strînse lucrurile într-un sul atît de mic, încît să încapă la spatele șeii. Se mișca sprinten, dar totuși gesturile lui aveau ceva de somnambul. Se ridică din genunchi, cum stătuse cît timp își împachetase lucrurile, și își roti privirea jur împrejur ; după aceea păși în camera de zi, grosolană, dar confortabilă. Ceva îl îndemnă să se oprească în fața oglinzii.

— Cu bine, Texas Jack ! se adresă el chipului din oglindă. Am fost aproape fericit cu tine. Acum, un tuns și-un bărbierit bun, și... adio pentru totdeauna ! Și poate s-or găsi oameni care să recunoască în vechiul chip pe cel al lui Jim Lacy.

Peste un sfert de oră cobora vioi o cărare ce ducea spre cedri. Își luase șaua lui proprie, iar calul pe care călărea era dintre cei pe care oamenii din ranch nu-i mai foloseau de mult. De îndată ce intră sub cedri, lăsă calul la pas. Pînă la Sunshine erau nouăsprezece mile și voia să ajungă la gară după ce cobora întunericul, ca să se poată sui într-un tren de noapte fără a fi *văzut*.

Resemnarea melancolică de care se simțea cuprins nu putea stînjeni exaltarea care creștea încetul cu încetul în sufletul lui Jim Lacy. Odată scăpat de grija de a se grăbi, se întoarse cu gîndul la cauza care-l determinase să intre de bunăvoie în această aventură extraordinară. Asta era adevărul rece și aspru. Își ascunsese adevăratul nume, își

înmormîntase trecutul; zdrobind sub propriii săi pași vechiul lui fel de a fi, reușise să se ridice la muncă cinstită și folositoare; dobîndise, dacă nu adevărata fericire, cel puțin izbînda și pacea; și, dintr-o dată, așa cum izbucnește fulgerul pe cer, soarta de neînlăturat și de neînvins i s-a ridicat în față. Cît de mult suferise în timpul discuției dintre Tom Day și judecătorul Franklidge cînd ei pomeneau despre Ben și Hettie Ide! Vechea lui rană se vindecase. Vechea dragoste trăia în inima lui tot mai puternică, în pofida străduințelor sale de an cu an de a o înăbuși și nimici. Jim Lacy se clătină în șa. Numai ochii șoimilor, ai cîinilor preeriei și, poate, cei ai unui coiot care se furișa prin apropiere l-au putut vedea cum se lasă pradă durerii. Bătrîna gloabă cobora încet pe drumeag; vîntul de apus mîngîie chipul călărețului, aducînd mireasma caldă, ca un balsam, a deșertului; se stîrnise praf și era o căldură zăpușitoare.

— Eh, toate astea le știu eu... le știu de săptămîni de zile — șoptea Jim, răgușit. Ben a venit în Arizona să mă caute pe mine!... N-a scormonit el toată California ca să mă găsească?... N-a trimis el oameni în toate ținuturile de pășuni din vest? Oare cu mai puțin de o lună în urmă nu mi-a spus Tom Day că Ben Ide vrea să știe dacă el nu întîlnise un cowboy cu numele de Nevada?... Ăsta a fost numele pe care mi l-a dat Ben: Nevada!... Nu l-a uitat niciodată. Și, în cele din urmă, a venit în ținutul ăsta sălbatic. Se spune că s-a însurat și are un copil. Cred că bătrînul Amos Ide a murit, i-a lăsat averea și Ben este bogat acum. Firește că s-a însurat cu Ina. Și totuși, nimic nu l-a putut ține în loc.

Cîtă bucurie și cîtă plăcere simțea amintindu-și toate astea și, totuși, cît de amar îi era sufletul! Hotărîrea luată într-un moment cumplit îl zvîrlise înapoi în trecut,

ca să poarte din nou un nume pătat şi să distrugă astfel tot ce clădise. Numai datorită acestui nume înspăimîntător putea să izbîndească în misiunea pe care şi-o asumase. Ce ironie a soartei! Faima pe care el o ura trebuia să fie acum un fel de iarbă a fiarelor în întîlnirea cu banditii care-l ruinau pe Ben Ide!

— Eh, la urma urmelor, parcă n-o să mor şi eu tot de un glonţ! murmură el aspru, pradă unei vădite neliniști. Dar nu înainte de a ajunge aproape de capătul misiunii... Mai bine aşa. Ben n-o să ştie niciodată că eu sînt Jim Lacy. Nici Hettie, nici ea n-o să ştie vreodată... Dar n-am eu norocul ăsta! Parcă nu s-ar putea să dau peste Ben sau peste Hettie chiar înainte de a-mi duce misiunea la bun sfîrşit? Vai, Dumnezeule! Ce minunat şi, totodată, cît de înspăimîntător ar fi!

Călări toată după-amiaza aceea fierbinte, o după-amiază ce se apropia de sfîrşit, absorbit cu desăvîrşire de lupta care se dădea în sufletul lui. O furtună răzbătu prin ceaţa sură din depărtări, răcorind şi limpezind aerul. Se lăsa amurgul: în vest, un spectacol măreţ, de aur şi purpură amăgitoare, rivalizînd cu minunea curcubeului care se îndepărtează o dată cu furtuna. Dar Jim Lacy aproape că nici nu băga de seamă ce se petrecea în văzduh.

La căderea întunericului sosi la marginea oraşului Sunshine şi se opri sub un pîlc de plopi scămoşi. Scoase şaua şi frîul de pe cal şi-l lăsă slobod. I se părea că lucrul acesta retează şi ultimul fir ce-l mai lega de viaţa pe care o dusese atîta vreme la ranch. Faptul avu un efect ciudat şi asupra tulburării ce-l năpădise. Venise clipa cînd trebuia să-şi organizeze reîntoarcerea la viaţa lui de altă-

dată. Se aşeză jos, lîngă şaua şi calabalîcul său, îşi plecă fruntea şi, cu sufletul răvăşit, îşi dobîndi vechea lui fire, de parcă îmbrăca o haină nefolosită de multă vreme. Şi în clipa în care se înfăptui schimbarea aceasta, i se păru că planul pe care-l avea pregătit pentru primejdioasa lui aventură era simplu şi clar. Trebuia doar să fie Jim Lacy.

Auzind fluieratul unui tren de marfă ce se apropia, îi veni o idee mai bună decît cea pe care o avusese de a aştepta trenul de călători. O să călătorească cu marfarul, înlăturînd astfel riscul de a fi recunoscut în gară. Luă în spate şaua şi celelalte lucruri şi se grăbi spre calea ferată, ce se afla la numai cîteva sute de paşi ; aşteptă lîngă trenul care frîna încet şi încercă să vadă prin întuneric un vagon gol. În cele din urmă găsi unul tocmai în clipa cînd trenul se oprea. Jim îşi aruncă bagajul şi şaua în vagon, apoi se urcă şi el.

În zori trecea frontiera Arizonei în New Mexico. Cînd marfarul se opri la marginea unui oraş spre a lua apă, el îşi zvîrli calabalîcul peste rambleul acoperit cu iarbă şi coborî. Avea ceva bani, în afară de suma importantă pe care judecătorul Franklidge îl silise s-o primească. Jim pătrunse în oraş, cuprins într-o oarecare măsură de vechiul şi binecunoscutul lui entuziasm. Înainte de a se întîlni cu vreun cowboy sau crescător de vite, intră într-o frizerie de unde ieşi alt om. După aceea îşi cumpără un costum nou, de cowboy, cel mai scump pe care-l găsi. Îşi aduse aminte că pe vremuri Jim Lacy afecta o eleganţă vecină cu cochetăria. Îşi păstră numai pistolul şi jambierele lungi de piele, lucruri ce-i erau mai apropiate decît hainele şi care nu trebuiau aruncate.

Apoi îşi cumpără un cal bun, ceea ce se dovedi un lucru mai uşor de înfăptuit decît îşi închipuise şi care nu stîrni atenţia nimănui. În cele din urmă, duse calul

afară din oraş, luă şaua şi bagajul de unde le ascunsese şi porni la drum, pregătindu-se să treacă din nou frontiera, înapoi, în Arizona.

Călătorind pe îndelete şi oprindu-se la ranch-urile şi gările convenabile unui drum făcut ziua, Jim Lacy ajunse la Winthrop la vremea potrivită.

Era într-o vineri, spre sfîrşitul după-amiezii. Se îndreptă spre corral-urile lui Beacham, unde călătorii care rămîneau peste noapte în oraş îşi lăsau de obicei caii ca să fie îngrijiţi. Primul corral i se păru cam aglomerat, aşa că-şi duse calul la un alt corral mai mic. Tocmai intraseră acolo mai mulţi călători înalţi şi slabi, cu hainele pline de praf, care însoţiseră o căruţă veche şi hodorogită, trasă de nişte mîrţoage cu părul lung. Cel care mînase caii — un lungan slab, bărbos, cu faţa smolită — coborî din căruţă cu mişcări ţepene, ca unul care se simte mai la largul său în şa. Jim îl mai văzuse cîndva, dar nu-şi amintea precis unde. Lîngă el stătea o fată destul de drăguţă, părînd un fel de trandafir sălbatic. Ochiul ager al lui Jim mai observă şi ţeava unei puşti ieşind într-o parte a căruţei.

Jim îşi duse calul ceva mai aproape de căruţă, alese una din boxele acoperite ale corral-ului, lîngă gard, şi începu să desfacă încet şaua, în timp ce privirile lui iscodeau primprejur. Cînd fata sări jos, el băgă de seamă că avea picioarele zvelte şi bronzate, fără ciorapi, că purta mocasini bătuţi cu perle şi că, în restul îmbrăcăminţii, existau şi alte semne că ea trăieşte în pădure. Pe cînd ieşea din corral însoţită de bărbos, Jim îi cercetă mai atent pe amîndoi.

— Pun rămăşag că-i Elam Hatt şi Rose, fata lui — murmură Jim. Şi dacă-i aşa, atunci cei trei călători sînt ceilalţi din familie... Cred că balul începe *pronto.*

În vreme ce Jim dădea calul în grija grăjdarului mexican, alde Hatt plecară spre oraş. El ieşi tocmai la timp ca să-i vadă dînd colţul. Îi urmări foarte încet; n-avea nimic împotriva lor, dar îi cerceta. Cunoştea bine orăşelul Winthrop, totuşi i se părea schimbat. Coti pe strada principală şi începu să se plimbe de-a lungul ei, luînd aminte la toate, deşi părea că nu-l interesează nimic. Trecu pe lîngă cîţiva inşi pe care-i ştia bine. Nu-l recunoscură. Stăpînul restaurantului stătea în uşă şi nici el nu-l recunoscu. Un cowboy se apropie călare, trecînd spre casă. Era Jerry Smith de la Franklidge Ranch. Îl văzu pe Jim, dar nu-l recunoscu.

„Jerry! Nu mă recunoaşte, puşlamaua! îşi spuse Jim, entuziasmat. Îmi datorează nişte bani, pe care n-o să-i mai văd niciodată. Ei, cred că l-aş lăsa paf!"

Din cauza căldurii zăpuşitoare de la prînz, orele tîrzii ale după-amiezii erau ore de vîrf în magazinele din Winthrop. Localurile însă erau ticsite şi zi, şi noapte. Jim nu intrase niciodată într-o cîrciumă în Winthrop. Curînd va trebui să renunţe la acest obicei; curînd, dar nu acum.

La primul colţ se ciocni nas în nas cu trei cowboy care stăteau pe treptele de piatră la intrarea unui local.

— Ia uită-te, Bille, vezi şi tu ce văd eu... ceva grozav de frumos? întrebă unul.

— Dumnezeule! Sigur că văd! sună vesel răspunsul.

— Băieţi, oricine ştie că diseară va fi dans — spuse celălalt.

— Hei, străine, calci băţos şi ţanţoş! vorbi cel de-al treilea.

Jim se întoarse ca să-i înfrunte cu un zîmbet pe care nu şi-l putu ascunde. Aceşti cowboy guralivi puteau fi foarte periculoşi, dar nu-i mai puţin adevărat că acesta era doar felul lor de a face haz pentru orice fleac.

— Ei bine, băieți, căutați ceartă, ori vreți să beți ceva? întrebă el, zîmbind.

— De vreme ce ne întrebi, străine, firește că mai curînd vrem să bem — replică cel care vorbise primul.

Jim le făcu semn să intre în local, îi urmă și, aruncînd banii pe tejghea, spuse:

— Eu plătesc. Îmi pare rău, dar azi nu beau. Abia mi-am înmormîntat bunica și nu mă simt în apele mele.

Rîsete zgomotoase și puternice salutară această vorbă de duh și, în timp ce el ieșea prin ușile batante, unul dintre cowboy îi strigă:

— Ești un tip pe cinste, străine!

Jim străbătu o uliță laterală și se îndreptă spre centru, unde se aflau străzile principale, cu magazine. Hoinări îndelung, oprindu-se ca să se uite la vitrine, să se proptească la intrări ici și colo, să urmărească lumea. Ajunse curînd în dreptul unui magazin unde o văzu stînd în ușă pe fata despre care bănuia că-i Rose Hatt. Avea un pachet sub braț și, fără îndoială, aștepta pe cineva.

— Iertați-mă, domnișoară — i se adresă Jim, scoțîndu-și sombrero-ul și apropiindu-se de ea. Am impresia că vă cunosc, nu?

Fata îl privi cu ochii ei mari, de culoarea alunei, și se vedea că plînsese de curînd.

— Se poate, domnule, dar eu cu siguranță că nu vă cunosc.

Jim își zise că e mai mult decît drăguță și că nu-i chiar atît de copilă cum i se păruse la început. Avea părul castaniu, ondulat, destul de rebel, buzele roșii, fața arsă de soare și obrajii îmbujorați.

— Nu sînteți dumneavoastră Rose Hatt? întrebă el.

— Ba da.

Jim se sprijini de stîlpul ușii și-i zîmbi.

— Mi-am închipuit. Nu sînt multe fete drăguțe ca dumneavoastră prin părțile astea.

— Pune-ți pălăria în cap, domnule — zise ea batjocoritor. Nu merge să stai cu capul gol cînd faci un compliment atît de ipocrit Și-apoi, nici nu sînt deprinsă cu așa ceva.

— Foarte bine — spuse Jim, înveselit. Un obicei prost de-al meu ; într-o zi o să capăt insolație.

— Ascultă, o să pățești ceva și mai rău dacă vine tata — zise ea, rîzînd. Afară doar dacă nu-mi spui iute cine ești.

— Ei, bine, Rose, s-ar putea să fiu Samuel Snoozegazzer [1] — vorbi tărăgănat Jim.

— Numai că nu ești — replică ea și-l măsură curioasă de la cizme pînă la sombrero

Fata nu era îndrăzneață, dar fără îndoială că nu părea nici rușinoasă și nici stingherită. Jim bănui că-i deprinsă să trăiască în preajma bărbaților.

— O să-ți spun numele meu dacă mergi la dans diseară — spuse el.

— Domnule, am știut c-o să-mi faci această propunere. Și pariez că nu m-ai mai întîlnit niciodată.

— Ei bine, să fiu cinstit, nu, niciodată.

— De fapt, asta nu schimbă nimic, dar mă tem că nu-ți pot făgădui c-o să dansez cu dumneata.

— De ce nu ?

— Tata îmi dă voie să mă duc, dar Cedar, frate-meu, zice că nu. Și Cedar e șeful familiei.

— Ei, dacă tată îți dă voie, du-te. Doar e tatăl dumitale !

[1] Personaj din basmele americane.

— I-ascultă, domnule, se vede că nu știi cine-i Cedar Hatt — declară fata aproape cu dispreț. Fără îndoială că nu ești de prin părțile astea.

— Da, îmi pare rău că trebuie s-o spun — replică Jim gînditor. Dar ce, e chiar atît de rău fratele dumitale?

— Cedar e un cactus, nu alta, un șarpe cu clopoței ieșit din iad.

— Vai de mine, dar e îngrozitor să rostești asemenea cuvinte despre un frate!

— Mi-e doar frate vitreg, ca și Tobe și Henny.

— Ah, înțeleg! Tatăl dumitale a mai fost însurat o dată și mama dumitale a fost a doua lui nevastă.

Ochii fetei se întunecară și buzele roșii i se schimonosiră, pline de amărăciune.

— Sînt unii oameni în sihlă care spun că tata nu s-a însurat de loc a doua oară.

— A fost, a fost însurat, fetițo. Nu mai crede în fleacurile unor răutăcioși și nu mai fi atît de aspră cu fratele dumitale Cedar.

— Îl urăsc! izbunci ea cu înverșunare.

— Vai de mine! Cum să urăști o rudă, fetiță mică? Nu-i firesc — continuă Jim, cu vorba lui tărăgănată, înceată și convingătoare, arătîndu-se plin de interes și de simpatie.

— Am eu de ce — răspunse ea. Din cauza lui a început Clan Dillon să alerge după mine.

— Dillon! izbucni Jim, cu o uimire prea mare și prea vie pentru a o putea ascunde.

Glasul și privirea lui îi arătară acestei fete simple și aprige că vorbise prea mult.

— Ei, domnule, am început să clevetesc ca o babă — strigă ea, aproape speriată. M-a luat gura pe dinainte și te rog să nu sufli un cuvînt. Cedar m-ar omorî dac-ar ști.

— N-am să suflu un cuvînt — zise Jim pe același ton amabil de mai înainte. Rose, din întîmplare ai dat peste un om în care poți avea încredere.

— Așa mi se pare și mie, domnule. Îmi place de dumneata — șopti ea cu ușurare.

— Mulțumesc. Sînt un *hombre* norocos. Înțeleg însă că ești logodită cu Clan Dillon.

— Logodită cu el? La dracu! exclamă ea, din nou îndîrjită. Nici de-aș ști că moare, nu m-aș mărita cu frumosul ăsta, cu mincinosul ăsta cu fața numai zîmbet! Nici dacă ar vrea el, deși, fără îndoială, că lui nu-i arde de asta. Pentru Clan Dillon n-aș fi decît o piele de oaie bună doar de întins pe jos și de călcat în picioare.

Jim își lăsă capul în piept, dîndu-și seama de încordarea ce-l cuprinsese, furnicîndu-l și parcă turnînd în el o răceală de gheață. Așadar, revenise iar... simțămîntul acela care nu se stinsese în pieptul lui de-a lungul anilor. Cum îl mai încolțea viața! Se mai uită o dată la fată; ea își redobîndise sîngele rece. Se vedea cît de colo că era o copilă primitivă, jumătate pisică sălbatică, jumătate trandafir sălbatic. Dar Jim simți că are suflet bun. Ochii ei de culoarea alunei își stinseră flacăra și asprimea din jurul buzelor se îmblînzi. Jim n-avea nevoie să-i mai spună nimeni nimic despre viața ei.

— Rose, ai vreo prietenă? întrebă el, serios. Vreau să zic o femeie care să poată da un sfat bun unei fete ca dumneata.

— Cine, eu? Vai domnule, păi nu ți-am spus că trăiesc în sihlă?

— Atunci, poate vreun prieten, un băiat... un băiat cumsecade?

— Nu. Mă împrietenisem foarte repede cu cineva. Un băiat din California. Și ce băiat drăguț! Dar m-a prins

Cedar cu el — zise ea, plină de ură și cu răutate în glas și pe chip.

— Asta-i prost. Și ce-a făcut Cedar? întrebă Jim, foarte curios.

— Cam ce face Cedar de obicei — răspunse grav fata. L-a izgonit pe băiat în pădure, trăgînd cu pușca în urma lui, iar pe mine m-a bătut de n-am putut să stau pe scaun zile întregi.

— Ei!... Ascultă, fato, ești destul de mare și ai destulă minte să-ți dai seama dacă un om îți vrea binele sau răul, nu-i așa?

— Cred că da, domnule. Dar... dar mi-e frică să am încredere în cineva.

Șovăia din cauza felului cinstit și serios în care îi vorbise Jim.

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine. Eu o să am încredere în dumneata.

— Cum? întrebă ea, mirată.

— Îți spun numaidecît. Nu vreau să fugi înspăimîntată înainte de a-ți spune tot ceea ce vreau să-ți spun... Da' cine-i băiatul acela din California cu care te-a prins fratele dumitale?

— Juri că n-ai să spui niciodată? întrebă ea, ademenită de înțelegerea deplină pe care i-o arăta Jim.

— Rose, poți fi sigură că o să-ți păstrez taina; mai mult chiar: o să te-ajut să te împrietenești cu el.

— Oh, domnule, dacă s-ar putea! strigă ea în extaz.

— Grăbește-te! Îl văd pe tatăl dumitale venind încoace.

— Pe băiat îl cheamă Marvie Blaine — șopti ea.

Jim Lacy trase o gură de aer, iute și cu nesaț, care, pe măsură ce-i umfla pieptul, i se părea că-l înjunghie ca un cuțit. Se aplecă spre fată.

— Ascultă — șopti el — o să fiu prietenul dumitale... și al băiatului ăstuia... dacă-ți ții gura.

— Dumnezeule, da, domnule, nu trebuie să-ți fie frică de mine — replică fata. N-aș îndrăzni. Firește, nu știu de ce am vorbit cu dumneata. Dar ești altfel decît ceilalți. Și, oh, cîtă nevoie am să vorbesc și eu cu cineva!

— Atunci, fii liniștită că ai găsit pe cineva. Pe mine! O să vin și eu în sihlă.

— Dar cine ești dumneata, domnule? întrebă ea, îngrozită de cuvintele lui.

— Ai auzit vreodată de Jim Lacy?

Buzele-i roșii se întredeschiseră și lăsară să-i scape un oftat scurt, dar adînc, iar chipul ei ars de soare păli.

— Dumnezeule, nu cumva ești... chiar el?

— Da.

— Dac-am auzit de dumneata, domnule Jim Lacy?! exclamă fata holbînd ochii. De cînd mă țin minte, aud de dumneata. La ranch-ul tatălui meu vin mulți oameni și toți pomenesc numele dumitale. Unii dintre ei te-au și văzut și cel puțin doi dintre ei te-au cunoscut cîndva.

— Rose, îți spun eu numele lor: Hardy Rue și Cash Burridge.

— Da... da! Oh, atunci *ești* chiar Jim Lacy! Și... și nu sînt speriată de loc — șopti ea. Nu de mult l-am auzit pe Cash Burrigde povestind cum ai provocat la luptă și ai ucis un om pentru că bătuse o fată... Oh, domnule Lacy, nimeni nu m-a învățat vreodată ceva despre Dumnezeu, dar m-am rugat... m-am rugat zi și noapte să vină cineva și...

— Cel care vine încoace e tatăl dumitale? o întrerupse Jim.

— Vai, da... Ce-o să-i spun?

— Nimic, fetițo. Nu ne-a văzut. Nu uita. Ține-ți gura. La revedere!

Jim Lacy se îndepărtă, ca și cum tocmai atunci ar fi părăsit magazinul, și trecu atît de aproape de Elam Hatt, încît mai că-l atinse. Hatt era însoțit de un om purtînd haine la fel de grosolane și cu chipul la fel de aspru ca al lui. Nici unul nu păru să-l fi observat. După cîțiva pași, Jim se uită înapoi. Fata dispăruse, iar bărbații își vedeau de drum.

— Bine! își spuse Jim. Fata știe să se descurce, dar e doar un copil și mai bine că tată-său n-a văzut-o cu mine. Ei, ei! Vechiul noroc al lui Jim Lacy! Numai de o jumătate de oră mă aflu în Winthrop și iată-mă-s pe drumul cel bun!

Marvie Blaine! Marvie, băiatul care-l adorase pe el și pe Ben Ide în acele zile minunate de la Forlorn River! Jim află astfel că băiatul e în Arizona. „Acum trebuie să aibă 18 ani... aproape un bărbat, după cum sînt considerați cowboy-i pe aici, prin ținuturile astea de pășuni. Va să zică Ben și familia lui au sosit abia în iulie la Cedar Springs. Marvie — continuă Jim — era un băiat înalt, pistruiat și cu părul blond. Bineînțeles că acum călărește cai aprigi și poartă pinteni... Cred că ăsta nu-i ținutul cel mai nimerit pentru un băiat ca dînsul. Dar Ben îl poate struni... Dumnezeule! Am uitat de Rose Hat... Mai mult ca sigur că Marvie s-a îndrăgostit de ea. Nici nu-i de mirare. Și eu m-aș fi îndrăgostit de ea, dacă inima nu mi-ar fi dată de atîta vreme... Ei, ei! Marvie și Rose; o pereche la care nu m-aș fi gîndit... Ce lucruri ciudate se petrec! Rose l-a învinuit pe fratele ei că Dillon... Biata copilă! Da' știu că a zis-o despre Dillon: mincinosul cu fața numai zîmbet. Și dacă cineva știe adevărul, atunci sigur că ea-i aceea care-l știe cel mai bine.

Acum însă mă-ntreb ce fel de tip e vătaful ăsta al lui Ben Ide. Lui Tom Day i-a plăcut. Şi de cîte ori am auzit vorbindu-se despre el, toţi l-au vorbit de bine. În afară de Rose Hat... Asta înseamnă ceva. Afurisit să fiu dacă n-o s-o apăr, chiar de-ar fi să mi-i pun pe toţi în cap !".

Jim hoinări de-a lungul străzii principale de la un capăt la altul, apoi se întoarse în sens invers, trecînd din nou peste un dîmb. Vorbea de unul singur, cu jumătate de glas şi, cu felul lui cercetător de a fi, privea, în aparenţă fără vreun interes, pe oricine-i ieşea în cale. Avu plăcerea să se întîlnească nas în nas, dinaintea hotelului, cu judecătorul Frankldge. Rancher-ul se uită la Jim ca la oricare alt trecător. Dar dacă Jim s-ar fi întîlnit faţă în faţă cu Ben Ide, nu i-ar mai fi plăcut, şi acesta era unul din motivele pentru care, cu ochii lui ageri, Jim Lacy vedea cel dintîi pe toţi ceilalţi. Dar se puteau întîmpla şi accidente. Ar fi fost bine ca, atîta vreme cît se afla în Winthrop, să stea mai mult prin cîrciumi şi prin alte locuri pe unde nu prea umbla Ben Ide. În plus, Jim trebuia să se arate rareori în oraş şi numai la intervale mari.

O luă către un restaurant de pe o stradă lăturalnică, să mănînce şi să-şi reţină o cameră de dormit. Cînd se lăsă întunericul, intră într-un magazin să cumpere cîteva lucruri ; apoi se întoarse la corral să-şi ia bagajul şi să şi-l ducă în cameră.

— Cred că asta-i totul — vorbi el de unul singur, stînd şi uitîndu-se prin odaia goală şi murdară.

Se gîndi că se plimbase pe străzile oraşului Winthrop ca un necunoscut pe care puţini îl remarcaseră. Acest răstimp, să fi fost cel mult o oră, i se păru deosebit de plăcut lui Jim.

— Ei bine, sînt gata să plătesc pentru plăcerea asta.

Oglinda mică din camera hotelului îi reflectă ochii pătrunzători și luminoși, ca două vîrfuri de pumnal strălucind în umbră. Un minut stătu aproape nemișcat, în tăcerea și în singurătatea înghețată a odăii. Știa că, ieșind din încăpere, avea să intre în viața mîrșavă în care trăiau răufăcătorii, jucătorii de cărți, ucigașii — toate scursorile Vestului care năvăliseră ca un val de bezná în Arizona. Chizbui cu răceală că acum el trebuie să fie cel de odinioară, cu tot ceea ce însemna odinioară numele lui. La vechile-i însușiri va fi nevoie să adauge o inteligență ce se ascuțise în anii de tihnă. Părea potrivit pentru treaba asta, căci imboldul pe care-l simțea avea și forța dragostei, și temeiul dreptății.

— Trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu — spuse el, adresîndu-se chipului palid din oglindă. Niciodată n-am avut prilejul să fac ceva de seamă. Acum pot folosi însușirile mele rele într-un scop bun. Pentru Ben... și asta înseamnă pentru *ea*... pentru Franklidge și pentru toți oamenii cinstiți care încearcă să civilizeze ținutul ăsta sălbatic. Cred că, la urma urmelor, ei au nevoie de oameni ca Jim Lacy... Acum văd limpede. Chiar dacă o să fiu ucis, Ben și Hettie or să cunoască într-o zi adevărul. El o să iasă negreșit la iveală, și mă bucur de asta.

Apoi, tot în fața oglinzii, cu un surîs grav pe față, ajunse, în sfîrșit, și la latura practică a misiunii sale. Deși pentru a izbîndi avea nevoie de agerimea lui și de cunoașterea răufăcătorilor cu care trebuia să-și unească pentru un timp viața — și cu cît o să folosească mai bine aceste calități, cu atît mai mari vor fi șansele-i de reușită — un fapt era sigur și necruțător : totul depindea de ucigătoarea-i pricepere de a mînui pistolul. În misiunea lui el o să aibă negreșit de-a face cu moartea. Acestea

erau obiceiurile sălbatice ale vremii şi aceasta era blestemata lege a răufăcătorilor; fiecare putea ucide un om sau altul, putea ucide cît mai mulţi ca să-şi sporească faima numelui, să dobîndească un loc mai de frunte printre ceilalţi. Ce-i drept, avea să-şi facă duşmani cruzi şi necruţători; avea să înfrunte situaţia ciudată cînd vreun cowboy beat, vreun pistolar începător sau vreun *desperado*, căutînd să îşi facă faimă cu orice preţ, vor voi să-l omoare numai pentru că el era Jim Lacy.

Drept care se apucă, cu o încordare rece, să-şi încerce agerimea ochiului şi iuţeala mîinii. Îşi exersase pe ascuns îndemînarea în tot timpul lunilor de linişte cît fusese angajat în muncă cinstită. O forţă interioară, pe care abia acum o înţelegea, îl silise s-o facă. Şi cu sumbră satisfacţie îşi dădu seama cît cîştigase în ceea ce priveşte viteza şi siguranţa mînuirii. Dar, pe lîngă toate acestea, el era înzestrat cu acel dar al pistolarilor care au supravieţuit multă vreme în sud-vest: putea să citească gîndurile adversarului.

— Cred că m-am apucat de o treabă peste puterile mele — îşi spuse Jim, vîrîndu-şi pistolul în toc. Dar din clipa în care o să ies pe uşa asta, sînt sigur că n-o să fac prea multe greşeli.

Războiul din comitatul Lincoln al statului New Mexico se terminase de curînd. Fusese cea mai întunecată şi sîngeroasă luptă în care se înfruntaseră hoţii de vite, rancher-ii şi mulţi alţii, prinşi în cea mai mare încleştare cunoscută vreodată în istoria frontierei de sud-vest. Prin urmare, acest fapt trezise în Jim Lacy o curiozitate avidă, chiar nefirească. El nu pierduse niciodată prilejul de a citi sau asculta cele ce se spuneau în legătură cu acest război. Odată, aflîndu-se în New Mexico, trimis de Franklidge pentru nişte afaceri cu vite, se dusese să vadă

cu ochii lui locuri și oameni care mai tîrziu aveau să devină vestiți. La început, războiul prezentase unele asemănări cu situația recentă din Arizona. Jim nu credea că va mai exista vreodată o încleștare de felul celei din comitatul Lincoln. Dar nu se știe niciodată. Arizona are regiuni mai întinse de pășune și vite mai multe. Unii dintre cei care jucaseră un rol de seamă în războiul din comitatul Lincoln nu fuseseră omorîți. Dispăruseră. Nu era neîntemeiată bănuiala că unul sau mai mulți dintr-înșii se furișaseră în Arizona.

— Banda asta „Pine-Tree" nu-i condusă de un hoț de vite de mîna a doua! exclamă Jim, gîndind cu glas tare. Se știe că Billy the Kid, cel mai periculos ucigaș dintre toți adevărații *desperados* din sud-vest, a căzut în luptele din comitatul Lincoln, împreună cu cei mai cruzi din banda lui. Dar nu toți au mușcat pămîntul însîngerat al New Mexico-ului. Negreșit c-o să dau peste vreunul dintre ei— murmură Jim. Cînd s-o întîmpla asta, mai întîi o să trag și abia după aceea o să pun întrebări.

Deschise ușa și ieși în noaptea întunecată și apăsătoare de august.

CAPITOLUL XII

În Winthrop, ca în multe alte orașe din Vest la acea vreme, numărul cîrciumilor era mai mare decît al tuturor prăvăliilor luate la un loc. În regiunea aceasta vastă de pășuni era vad bun; și dacă existau o mie de cowboy și crescători de vite în ținut, poate că tot atîția trîntori trăiau de pe urma lor, de la patronul de cîr-

ciumă cu cămaşa împodobită cu diamante şi de la judecătorul îmbrăcat în redingotă, cu toţi asociaţii lor pestriţi, pînă la hoţul de vite care se ascundea în sihlă şi pînă la colonistul care dăngăluia cu semnul lui tot atîţia viţei străini cîţi avea el însuşi. Se ştia că o dată pe lună, dacă nu şi mai des, oamenii din regiunile de păşune veneau la oraş ca s-o facă lată şi să dea lovitura la cărţi. Ei respectau aceste obiceiuri tot aşa de firesc cum adunau vacile în cirezi, împungîndu-le cu ţepuşa.

În primele ore ale serii, Jim Lacy vizită unele cîrciumi de pe strada principală, ferindu-se de „Ace High" şi de alte chipuri prea binecunoscute. Colindă pe la baruri şi pe la mese, binevoitor şi prietenos cu oricine voia să stea de vorbă, gata să facă cinste cu ţigări şi băutură, scuzîndu-se într-un fel sau altul că nu-şi îngăduie să bea şi să fumeze împreună cu dînşii. Cowboy-ii erau toţi oameni prietenoşi, dacă nu-i înrăia băutura. Jucători şi chibiţi, mexicani şi indieni, toţi atraşi de înfăţişarea lui Jim şi de generozitatea lui, adăugă şi ei puţinul pe care-l ştiau la informaţiile culese de el.

— Caut un prieten — spunea Jim aproape fiecărui om pe care-l întîlnea. Un cowboy care a evadat din New Mexico...

Şi o ţinea aşa cu lucruri născocite, pentru a sfîrşi totdeauna cu întrebări. Cowboy-ii, mai ales dacă trăseseră niţel la măsea, îl puneau repede la curent cu unele bîrfeli din ţinut, cu ceea ce el n-auzise încă. Unii dintre obişnuiţii cîrciumilor acceptau avansurile lui Jim, dar fără să-i spună ceva. Aceştia erau, cu siguranţă, oamenii care ştiau cele mai multe lucruri, faţă de care trebuia să fii stăruitor şi care se mulţumeau să te cerceteze pe furiş

cu privirea. În mare parte, barmanii erau aceia care trimiteau clienți tripourilor, și de la ei Jim află multe. Cînd, în sfîrșit, părăsi ultimul local, hotărî să se abată și pe la sala de dans.

„N-a fost rău pentru început — gîndi Jim, recapitulînd și trecînd prin sită crîmpeiele de convorbiri în care găsea vreun tîlc. Cash Burridge și-a vîndut averea și și-a tocat-o la jocuri de noroc, petrecîndu-și jumătate din timp aici, în oraș, încurcat cu o spaniolă. Cash e același dintotdeauna!... Clan Dillon, un *hombre* straşnic? Eh! Bine, om vedea! Alde Ide, niște californieni bogați cărora le fură și le cară vitele. Despre Tom Day se poate crede tot așa de bine ca despre oricare altul că-i șeful bandei «Pine Tree». Ce-o să mai rîdă Tom cînd o afla! Alde Hatt nu sînt buni coloniști, sînt destul de afurisiți ca să facă orice, numai nu ceva într-adevăr rău și primejdios; în afară de Cedar. Cedar Hatt e o adevărată canalie. Nu-i omul care să se înfrunte în luptă dreaptă. E agil ca un indian și șiret ca un mexican. Stilwell-ii sînt cei mai ai dracului oameni din sihlă. Nu vin niciodată la oraș! Iată un lucru care merită să fie reținut. Și acum, ultimul și, poate, cel mai important lucru pentru mine e ceea ce mi-a spus ciobanul acela mexican, pe jumătate beat, despre ciudații călăreți pe care ciobanii îi văd deseori trecînd prin Mogolloni. Ei bine, toate astea-mi par cumva cunoscute, dacă mă gîndesc mai bine, dar abia acum se încheagă mai limpede totul."

Jim își dădu repede seama unde avea loc balul, urmărindu-i pe tinerii care zoreau pasul. Era o stradă laterală, aproape de marginea orașului, într-o clădire de chirpici, mare și joasă, acum foarte pitorească, cu lanterne colorate și cu viță agățătoare atîrnînd peste arcade. Afară, o mulțime de mexicani, indieni, oameni albi

în costume grosolane, băieţi gălăgioşi se uitau cu toţii printre arcade la perechile ce se plimbau în lungul *patio*[1]-ului şi la dansatorii dinăuntru care se legănau încoace şi încolo în acordurile muzicii. În aer plutea ceva din atmosfera unei *fiesta*.

Cum intră înăuntru, Jim simţi că oameni care supravegheau balul sau scrutau pe noii veniţi, îl cercetează cu de-amănuntul. Unul dintre ei era Macklin, şeriful din Winthrop, care aresta uneori cowboy, mexicani, indieni, dar despre care se ştia că nu arestase niciodată un jucător sau un tip mai periculos. Pe Jim nu-l întrebă nimic, iar acesta urcă agale treptele late spre a-i urmări pe dansatori ; apoi se mută dintr-un loc într-altul, în căutarea unui cît mai bun post, amuzîndu-se şi fiind încîntat de spectacol, pînă ce, în cele din urmă, îşi găsi un loc care să-i convină ; se aşeză acolo să privească şi să asculte.

Cîndva, în Texas, Idaho sau chiar în Nevada, lui Jim Lacy îi plăcuse să danseze, dar de cînd venise în Arizona nu fusese niciodată la bal. Era una dintre ciudăţeniile lui Jim, care îi nedumerea pe ceilalţi cowboy de la Franklidge Ranch. Cum nu izbutiseră să-l convingă să danseze, spuneau despre el că dispreţuieşte femeile.

Nu-i trebui mult lui Jim ca să-şi dea seama că balul era condus cum se cuvine. Acum înţelegea de ce fusese cercetat atît de amănunţit la intrare. La balul acesta nu era îngăduită nici băutura, nici vreo comportare nelalocul ei. Cowboy-i şi ceilalţi tineri nu păreau de loc să fi băut. Printre dansatori şi printre cei ce se plimbau prin *patio* se aflau şi fete mexicane, cu părul negru împodobit cu flori, strălucitoare şi drăguţe în veşmintele lor sărbătoreşti. Era într-adevăr o serată de gală, plină de cu-

[1] Curte interioară.

loare și de viață, de rîsete molcome și muzică spaniolă. Jim fu silit să admită de astă dată că dăduse greș în calculul său. Rose Hatt s-ar fi putut număra printre cei de față, dar puteai paria, mergînd la sigur că Cedar Hatt n-ar fi fost admis, și nici unul dintre oamenii pe care Jim voia să-i supravegheze, afară poate doar de Dillon ; vezi bine, el nu numai c-o să fie bine primit, dar o să fie și vedeta balului.

Deodată, lui Jim i se păru că o zărește pe mica Rose Hatt la capătul îndepărtat al *patio*-ului. Se ridică, vrînd să se îndrepte într-acolo, dar își dădu seama că o asemenea încercare ar nemulțumi lumea ; căci, de îndată ce muzica începu să cînte, perechile vesele se și grăbiră spre ringul de dans. Mai multe fete drăguțe se ciocniră de el, atingîndu-l în partea dreaptă, acolo unde îi atîrna pistolul. În cele din urmă, una dintre ele, vrînd s-o ia înainte, ocoli o pereche și căzu drept în brațele lui Jim.

— Oh, Dumnezeule ! Iartă-mă ! chicoti ea, recăpătîndu-și echilibrul.

— Ei, domnișoară, ești sigură că n-ai făcut-o înadins ? rosti tărăgănat Jim și zîmbi.

Fata era atît de îmbujorată, încît nu se putea înroși mai mult, așa că Jim n-ar fi putut spune dacă se roșise sau nu. Dar, în ochii ei verzi sclipi o undă de cochetărie. Un cowboy înalt și foarte tînăr se aplecă atunci spre ea și se încruntă amenințător la Jim :

— Hei, tu, cravașă împopoțonată ! se răsti flăcăul. Spui „domnișoară", dar nu te pricepi să recunoști una cînd te afli în fața ei. Îmi vine să te plesnesc peste mutra asta îngîmfată !

— Nu mi-ar plăcea să fiu plesnit, așa că-ți cer iertare, băiete — replică Jim și se îndepărtă.

Zăbava aceasta de o clipă îl făcu să piardă din vedere capul cîrlionţat şi brunet care i se păruse a fi al Rosei Hatt. La capătul *patio*-ului se întoarse să cerceteze fata, care tocmai ieşea pe ringul de dans. Era într-adevăr Rose, dar părea cu totul alta! Purta o rochie ieftină, ţipătoare, de prost gust, ciorapi şi pantofi asortaţi, însă toate astea nu-i micşorau drăgălăşenia. Era tînără şi radioasă. Partenerul său era un cowboy de aceeaşi vîrstă cu ea. Înainte de a începe să danseze stătură o clipă înlănţuiţi, timizi şi stîngaci. Rose nu ştia să valseze, dar făcea eforturi curajoase.

Jim urmări perechea pînă ce dispăru în vîrtejul dansatorilor. Acest capăt al *patio*-ului dădea într-o grădină sau o curte unde o potecă şerpuia printre tufişuri. Ici şi colo se aflau bănci, unele acoperite cu viţă. Jim urmărea dansatorii în nădejdea s-o mai vadă pe Rose şi să-i atragă atenţia. Dar o pierduse cu desăvîrşire în vălmăşagul mulţimii. Cînd dansul se sfîrşi, el se retrase lîngă un zid de chirpici, unde se aşeză. Dansatorii se plimbau din nou încoace şi încolo, grăbindu-se să bea răcoritoare sau să stea pe bănci, şi partea aceea largă a curţii se umplu de murmurul glasurilor. Totul stîrnea ciudate păreri de rău în sufletul lui Jim Lacy. De bucuria şi de viaţa care forfoteau în jur, el nu avusese parte. „Dar nici nu cred c-a fost din vina mea" — şopti el.

Perechi tinere treceau prin apropiere, emoţionate, vesele, nepăsătoare, încîntate de clipa de faţă. Erau şi oameni mai în vîrstă, unii cu părul cărunt, însă nici aceştia nu păreau să fi scăpat de farmecul momentului. Invidia lui Jim fu de scurtă durată. Fericirea îl ocolise. Dar nu era dat multor oameni să-şi facă datoria aşa cum şi-o făcea el acum. În clipa aceea o pereche se ivi ieşind din

umbră. Cînd ajunseră în apropierea locului unde stătea ascuns Jim, fata se opri.

— Te rog... să ieşim afară ! se rugă bărbatul.

Vocea lui îl făcu pe Jim să se întoarcă în aşa fel, încît să poată privi mai bine. Omul avea o înfăţişare de călăreţ, mlădios, înalt, lat în spete. Era îmbrăcat într-un costum negru şi purta o floare la butonieră. Chipul lui avea un farmec fără seamăn. Dar, dintr-o scurtă privire, Jim nu putea hotărî dacă faţa lui frumoasă şi neobişnuită îl atrăsese, sau altceva, greu de sesizat în acea clipă.

— Nu, domnule Dillon, nu vreau să merg mai departe — spuse fata.

Jim tresări atît de tare, încît puţin a lipsit să nu cadă de pe zidul scund de chirpici. Glasul acela ! L-ar fi recunoscut dintr-o mie ! Curiozitatea lui rece se topi într-un copleşitor val de tulburare. Privirea îi zbură de la bărbat la fata care stătea în lumina trandafirie şi molatică a unei lanterne colorate. Hettie Ide ! Inima îi zvîcni în piept, apoi i se păru că înţepeneşte, străpunsă de un îngrozitor junghi. Era Hettie ; crescuse şi devenise o femeie în toată puterea cuvîntului. Iată chipul care i se arătase mereu în jeraticul focului la popasurile sale, în nopţile de veghe şi de singurătate ! Acelaşi păr blond, ondulat, aceiaşi ochi adînci şi sinceri, aceiaşi obraji netezi şi îmbujoraţi, care vădeau viaţa în aer liber, şi aceleaşi buze cărnoase şi bine conturate ; dar era şi mai fermecătoare decît fusese vreodată, din pricina tristeţii ce-i învăluia chipul. Jim o privea atît de uluit şi cu o încordare atît de chinuitoare, încît pierdu cîteva cuvinte schimbate de cei doi. Însă numele Dillon îl smulse din extaz.

— Domnule Dillon — spuse fata — nu mă pot mărita cu dumneata pentru că nu te iubesc.

— Dar, Hettie, o să mă iubeşti... trebuie să mă iubeşti cu timpul ! replică el, pătimaş, apucîndu-i mîna şi încercînd s-o tragă în umbră. Ea se împotrivi şi se îndepărtă iute de dînsul.

— Niciodată n-o să te iubesc ! spuse fata, cu ochii şi obrajii în flăcări. Ce fel de om eşti dumneata de stărui atît de grosolan ? Mi-ai plăcut... chiar te admiram, pînă ce-ai început să mă urmăreşti cu atenţii de soiul ăsta. Le-am trecut cu vederea pentru că fratele meu Ben te stimează atît de mult. Dar pînă aici, domnule Dillon !

Însă replica ei demnă şi curajoasă parcă nici n-ar fi fost rostită, deoarece nu avu nici un efect asupra lui Dillon, care izbucni într-o rugă pătimaşă, împingînd-o pe fată spre perete, sub viţa agăţătoare. Dillon nu mai era un cowboy tînăr, înflăcărat de dragoste. Părea mai degrabă un bărbat matur, stăpîn pe sine, care ştia cum se face curte unei femei şi căruia nu-i păsa de nimic altceva decît de dorinţele lui. Felul în care el îi aţinea calea, în repetatele ei încercări de a se îndepărta, modul în care, fără s-o atingă, o înghesuia spre perete, toate dovedeau că Dillon ştie bine ce vrea.

— Am... am crezut că eşti un om binecrescut — izbucni fata.

— Nici un bărbat nu se gîndeşte să fie binecrescut cînd e îndrăgostit — replică Dillon. Am încercat să fiu ca dumneata. Şi, ca să-ţi spun adevărul, atunci nu mă purtam atît de firesc ca acum. Mi-am pierdut capul de-a binelea. Îţi spun că sînt îndrăgostit şi c-o să fii a mea ! Ce zici de asta ?

— Îţi spun, domnule Dillon, că noi cu toţii te-am judecat greşit — răspunse ea.

— Ai dreptate ! zise el, cu un rîs vesel. Şi iată dovada !

Rostind aceste vorbe, încercă s-o ia în brațe. Dar nu nimerise fata care să-i îngăduie așa ceva. Zveltă și puternică, ea se luptă cu îndîrjire și scăpă într-o clipă, îndepărtîndu-se de zid.

— Ce crezi... c-o să gîndească... Ben... cînd o să-i spun că... m-ai insultat? întrebă ea gîfîind și retrăgîndu-se cu spatele spre potecă.

— Dacă ai un dram de minte, n-o să-i spui — replică Dillon, schimbîndu-și într-o clipă atitudinea de îndrăgostit aprins și devenind aproape amenințător. Ben Ide a dat aici de bucluc. Arizona nu-i California. Aici sînt hoți de vite și poți să fii sigură că unii dintre ei sînt chiar fermierii pe care el îi consideră prieteni. Eu cunosc regulile jocului. Cunosc și oamenii. Ide a pierdut cea mai mare parte din vite. Dacă o să mai cumpere, le va pierde și pe acelea. Hettie, eu sînt singurul crescător de vite din Arizona care poate să-l scape de la ruină.

— Într-adevăr! Știi că am și eu o cotă-parte în ranchul Ide? întrebă Hettie, batjocoritoare.

— Am auzit, dar n-am crezut.

— Ei bine, e adevărat.

— Hm! Și ce înțelegi prin cotă-parte? întrebă el, curios.

— Sînt stăpînă pe o treime din pămînt și din șeptel. Pe lîngă asta, am casa mea proprie, aparte de cea a lui Ben.

— Astea-s noutăți pentru mine — zise Dillon — dar ele îmi întăresc poziția. Ce-l ruinează pe Ben Ide te ruinează și pe dumneata.

— Cîteva mii de capete de vită pierdute nu ne vor ruina nici pe fratele meu, nici pe mine — răspunse ea, aproape arogantă, cercetîndu-i chipul cu o privire sigură.

și pătrunzătoare. Abia acum îl vedea fără obișnuita lui mască.

— Trebuie să fiți foarte bogați dacă vorbești așa — răspunse Dillon.

— Mulțumesc, stăm destul de bine. Adeseori m-am întrebat dacă nu cumva asta te interesează. Acuma știu.

El rîse într-un fel al cărui tîlc o femeie mai în vîrstă, cu experiență în viața de frontieră, l-ar fi priceput. Dar Hettie nu pricepu ceea ce îi apăru limpede ca lumina zilei lui Jim, care stătea pitit în umbră, ca un tigru.

— Mulțumesc, ești foarte iscusită — spuse el. Dar aș fi nebun după dumneata dacă ai fi săracă cum e Rose Hatt. Îți spun că te iubesc... te doresc... am nevoie de dumneata atît de mult, încît, dacă nu izbutesc să te am, înnebunesc!

— Încep să cred că nebunia asta a avansat foarte mult.

— Ești o mîță blîndă care zgîrie rău, cum sînt de altfel, toate femeile. Ascultă-mă, vorba multă sărăcia omului. Dacă te măriți cu mine, o să-l scap de ruină pe Ben Ide. Dacă nu, îl las, și-o să folosesc împotriva lui toată trecerea de care mă bucur în întregul ținut. Din cauza mea n-o să-și poată face meseria de rancher. Și din tîrgul ăsta, o să te cîștig pe dumneata.

Hettie Ide păli, iar ochii ei negri străluceau ca tăciunii.

— Domnul Clan Dillon! Tipul popular! Splendidul crescător de vite! Cel mai bun și cinstit vătaf din Arizona! exclamă ea, uimită, dar cu un nesfîrșit dispreț.

Drept răspuns, Dillon, care stătea cu spatele spre Jim, făcu un gest dezaprobator.

— Domnule Dillon, cînd ai venit pentru prima oară acum cîteva săptămîni la noi și ai început... cu atențiile dumitale față de mine, m-am gîndit că e ceva ciudat în fe-

lul dumitale de a fi — continuă Hettie. Era prea frumos ca să fie adevărat, așa cum spunea bătrînul Raidy. Cred că ești tot atît de rău, pe cît păreai de bun. Și mai cred că ești un măgar îngîmfat, demn de dispreț. Un ticălos viclean... Nu trebuie să te mai întorci mîine la Cedar Springs. Marvie Blaine o să mă conducă acasă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Dillon.

— N-o să ai prilejul să-l părăsești dumneata pe Ben; chiar acum și aici ești concediat.

— Ce? Și cine, mă rog, mă concediază?

— Eu.

— Puh! Ești scrîntită, fetițo! Ben Ide nici n-o să vrea să te-asculte! Nu poate să conducă ranch-ul fără mine. N-ai destulă minte să pricepi asta?

Hettie Ide îi întoarse brusc spatele lui Dillon și se îndepărtă, dispărînd în mulțimea care se reîntorcea pe ringul de dans.

— Dracu să te ia! murmură Dillon. Își aprinse o țigară și stătu așa, fumînd dus pe gînduri.

Jim Lacy ieși afară din umbra de sub viță.

— Noroc Dillon! Ce mai faci? zise el în bătaie de joc, cînd se află în fața vătafului.

O privire iute ca fulgerul îl cîntări pe Jim din cap pînă în picioare.

— Noroc și ție! Da' ce vrei de mă iei peste picior? întrebă Dillon, arțăgos.

— Mai nimic — tărăgănă vorba Jim, aspru și cu subînțeles.

— Cine ești? întrebă Dillon iute.

— Aș putea fi Peter Punkins[1]... numai că nu sînt.

[1] Personaj din basmele americane.

— Te crezi șmecher — ripostă Dillon, încercînd să găsească o ieșire din situație ; el cunoștea oamenii, cunoștea Vestul. Cred, mai degrabă, că ești Simple Simon decît Peter Punkins. Dar puțin îmi pasă. Numai că sînt curios să știu de unde ai răsărit.

— Ei bine, am dat buzna din New Mexico — răspunse Jim.

— Pe dracu ! izbucni Dillon. Puțin îmi pasă ! Vreau să știu de unde ai răsărit *acum !*

— Judeci repede, Dillon — zise Jim cu o încetineală voită. Ei bine, stăteam chiar colea, pe zidul ăsta de chirpici.

Jim arătă spre locul din umbră unde stătuse, fără însă a-și lua privirea de la Dillon. Acesta înjură încet și trînti țigara cu atîta putere, încît pe pavajul de piatră săriră scîntei.

— Ai stat aici urmărind... ascultînd ? întrebă el, dintr-o dată foarte stăpîn pe sine.

— Păi firește că da — rosti alene Jim.

— Străine, acolo de unde vin eu, oamenii sînt împușcați pentru atare jignire.

— Cred și eu ! De-aia nici nu-mi cer scuze.

Dillon desluși în acest răspuns o confirmare a bănuielilor sale. Părăsi brusc atitudinea lui provocatoare. Această schimbare rapidă, ca și noua atitudine adoptată dovedeau o mare iscusință. Dillon își aruncase masca și nu se mai prefăcea de loc. Prevăzător, aspru, hotărît și calculat, el stătu așa o clipă, în timp ce ochii lui verzi și ciudați încercau să pătrundă în gîndurile lui Jim spre a-i ghici intențiile : altceva nu-l interesa. Cît despre Jim, el îl măsură pe Dillon și ajunse la concluzia că e un om din Vest, însă cu totul altul decît cel pe care-l cunoșteau oamenii din această parte a Arizonei. Îl cîntărea pe Dillon

fără să aibă nevoie de vorbele Rosei Hatt; nu recunoştea în el o fire înrudită cu a lui, dar vedea omul hotărît, curajos, posedînd experienţa înverşunată a individului deprins cu cea mai aspră şi mai ucigătoare viaţă de frontieră.

— Hm! Văd că porţi pistol, străine — zise Dillon în timp ce-şi aprindea altă ţigară.

— Da. O veche deprindere.

— Cred că ai văzut că eu n-am?

— Fireşte. Am văzut de la început că n-ai şi acum o citesc şi în ochii tăi.

— Cititor de gînduri, ai? Ei bine, asta-i ajută pe unii.

— Înţelegi cumva pe anume oameni? întrebă Jim, sec.

— Da. Spioni, jucători de cărţi, hoţi, pistolari şi alţii de teapa lor.

— Mulţumesc. Eu preţuiesc felul în care-mi vorbeşti. Şi pentru că nu-mi place să rămîn dator în materie de complimente, vreau să repet numai ce ţi-a spus domnişoara Hettie Ide... Eşti un măgar îngîmfat! Un ticălos viclean!

— Ai auzit tot ce-a spus? mîrîi Dillon. Oricît era el de isteţ şi de viclean, nu se putu abţine să nu se înfurie, deşi se stăpînea încă.

— Bineînţeles. Şi niciodată n-am auzit nişte vorbe care să se potrivească mai bine unui nemernic. Mi-au stîrnit curiozitatea şi mai mult, pentru că chiar azi cineva te-a denumit „frumosul mincinos cu faţa numai zîmbet".

— Oho! Pare-mi-se că auzi cam multe, nu crezi, străine? se oţărî Dillon. Ei bine, nici că-mi pasă!

— Sigur că nu-ţi pasă. Sînt animale puturoase care au pielea atît de groasă, că numai gloanţele o pot găuri.

— Ești curajos, străine, fiindcă urli la adăpostul pistolului tău! Dar am obosit să te-ascult. Ești din New Mexico?

— Nu... am mințit.

— Hm! Ți-a vîndut cineva vreun pont de-ai știut că eu vin de-acolo?

— Poate.

— Vezi că eu nu zic ba. Ce-mi pasă mie de ce știi, sau ce gîndești, sau ce învîrți pe-aici! Vrei s-o faci pe cowboy-ul de mîna-ntîi! Dar vezi bine că nu faci parte din nici unul din ranch-urile cunoscute în jurul Winthrop-ului. Tu însuți trezești oarecare bănuială, dacă ținem seama că ținutul ăsta mișună de răufăcători și de hoți.

— Mișună, într-adevăr. De aceea am și venit aici — replică Jim cu înțeles.

Pentru prima oară, fața lui Dillon se acoperi cu o roșeață posomorîtă.

— O să pun să te dea afară de-aici — zise el. Și-o să-i strecor șerifului Macklin că trebuie să fii supravegheat.

— În regulă, grăbește-te! tărăgănă Jim cu o privire rece și sigură. Dar nu uita să-i strecori că mă cheamă Jim Lacy.

Tot trupul lui Dillon tresări puternic. O umbră palidă se așternu încet pe chipu-i ars de soare.

— Jim Lacy! Ce spui?! I-ascultă, să știi c-am mai văzut eu și altă dată tertipul ăsta. Să-ți dai aere la adăpostul numelui unui mort! E vechi trucul!

Dar Dillon nu era chiar atît de sigur, pe cît voia să pară făcînd-o pe grozavul. Nervii săi de oțel cedaseră. Jim Lacy era un nume de mare faimă. La auzul lui, el se demască într-o clipă, mai vîrtos decît ar fi făcut-o

toate cele petrecute pînă atunci. Oamenii cinstiți aveau rareori motiv să se teamă de Jim Lacy sau de oricare altul ca dînsul. El însă se îngrozi dintr-o dată, instinctiv, și simți o slăbiciune pe care tot și-o mai stăpînea. Dillon putea fi înspăimîntat de un nume, dar nu de un om.

— Îți închipui c-o să te cred că ești Jim Lacy? întrebă el, răgușit.

— Eu ți-am spus-o, mi-e totuna dacă mă crezi sau nu — răspunse Jim cu răceală.

Discuția se apropia de sfîrșit.

— Foarte bine — continuă Dillon, respirînd greu. Dar eu tot cred că ești un mincinos.

Jim sări și-l plesni zdravăn, trîntindu-l la pămînt.

— Ei, s-ar putea ca asta să fie doar începutul — zise el, vorbind rar. Eu ți-am spus cine sînt. Da' tu, tu cine ești?

Dillon se ridică cu grijă în capul oaselor, se sprijini într-un cot și înălță un chip negru spre atacatorul lui, fără a-i răspunde. Cînd Jim se întoarse vrînd să plece, se pomeni față în față cu Rose Hatt. Fata văzuse cel puțin ultima parte a întîlnirii lui Jim cu Dillon.

— Oh, domnule! strigă ea cu o bucurie amestecată cu frică.

Perechile părăseau ringul de dans. Un tînăr înalt, ale cărui trăsături îi erau ciudat de familiare lui Jim, se ivi în spatele Rosei. Ea îl strînse de braț, în timp ce se uita cînd la Jim, cînd la Dillon, care nu încercase să se scoale de jos. Jim plecă grăbit, fără să rostească o vorbă.

— Dumnezeule! Cine a fost ăsta? întrebă un glas și Jim își dădu seama că-i al tînărului care o însoțea pe Rose. Glasul îi spori tulburarea pe care o stîrneau amintirile și-l făcu să grăbească pasul, croindu-și drum prin mulțimea de dansatori ca să iasă în stradă.

— Era glasul lui Marvie Blaine, Dumnezeu să-l binecuvînteze ! şopti Jim, cufundîndu-se în întunericul nopţii. Am scăpat ieftin !

Era 11 noaptea cînd Jim Lacy intră în localul „Ace High Saloon", pe vremea aceea unul din tripourile cele mai cunoscute din sud-vest. Proprietarul, John Brennan, avea doar două calităţi : reputaţia că-i un jucător cinstit şi faptul că nu ţinea femei în local. Prin urmare, afacerile nu-i mergeau la fel de bine ca celor mai mulţi oameni de meseria lui. Localul său nu avea mobile luxoase şi scumpe. El nu dădea afară pe nimeni de la masă cîtă vreme omul juca corect. Dar mulţi trişori plecaseră din „Ace High Saloon" cu picioarele înainte, fapt care avusese efectul scontat asupra trişorilor cu priviri pătrunzătoare şi chipuri neclintite.

Jim Lacy intră grăbit în local, ca un om urmărit. Şi era, într-adevăr dar nu de o fiinţă în carne şi oase.

— Cowboy-ule, de cine fugi ? întrebă un om înalt care se afla din întîmplare aproape de uşă, stînd cu spatele rezemat de tejgheaua barului ; pălăria-i înaltă şi dată pe spate lăsa să se vadă o faţă arsă de soare. O plăcuţă cu cîteva litere gravate pe ea îi atîrna la vestă.

Jim îl recunoscu aproape de îndată.

— Bună, Macklin ! zise el, nepăsător. Tocmai fugeam de un şerif.

— Ei, şi-ai dat peste altul — mormăi Macklin, surprins şi acru. Cine eşti ?

— Sînt şeful echipei Coffee Pot — rosti tărăgănat Jim.

— Mai bine-ai spune cum te cheamă, spilcuitule! Nu-ş' cum se face, da' pe vremea asta nu există nici un Coffee Pot... Mă bate gîndul că ar fi bine să te bag la zdup. Eşti cam tras la faţă. Cine eşti şi ce-ai învîrtit pînă acum?

— Nimic din blestematele voastre de afaceri! răspunse Jim, schimbînd brusc tonul şi întreaga atitudine. Dar dacă mai pierzi vremea pe aici, prin apropiere, o să se găsească cineva să te-nveţe minte cine-s eu...

— I-ascultă, chiar acum ai să mergi cu...

— Cască ochii, Mack! îl întrerupse cineva din spatele lui Jim.

Un pahar se făcu ţăndări de podea şi imediat se auzi tîrşîitul unor cizme grele. Apoi un bărbat se înfipse în faţa şerifului, uitîndu-se la Jim:

— Iartă-mă, străine, dar cred că te cunosc. Dacă greşesc, să-mi spui.

— Bună Cash! zise Jim, întinzîndu-i mîna.

Cash Burridge arăta cu zece ani mai bătrîn decît atunci cînd îl văzuse Jim ultima oară. Băutura, viaţa aspră şi patimile josnice îl ruinaseră. Chipul lui zbîrcit, întunecat, pierdu expresia de şovăială, aproape de frică, pe care o avusese cîteva clipe mai înainte, şi acum se chinuia să zîmbească larg.

— La naiba! exclamă el, înşfăcînd cu amîndouă mîinile palma lui Jim şi scuturîndu-i-o cu putere. Zîmbetul i se lăţise pe toată faţa, privirile i se luminaseră. Dar parcă n-ai fi tu!

— Ba eu sînt, Cash. Abia am picat şi am şi dat de bucluc.

— Ei! De cine-i vorba? întrebă Burridge, curmînd brusc primirea foarte zgomotoasă pe care i-o făcuse. Se şi aplecase înainte şi coborîse glasul.

— De nimeni anume, Cash. Numai că mă sînt cam prost.

— Oh, să fiu al naibii! Ești chiar tu... dar te-ai schimbat mult, mai ales ca fel de a fi, dacă-i așa cum zici. Pari a căuta ceartă.

În aceeași clipă, șeriful interveni, apucîndu-l fără pic de prietenie pe Burridge de umăr și întorcîndu-l spre el.

— Prieten de-al tău, hei? Asta nu-i o garanție care să-l scape de pîrnaie!

— La dracu! explodă Burridge. Nu pricepi că-ncerc să te scap pe tine de cimitir? Dumnezeule! Dacă ți-aș spune cine-i omul ăsta, te-ar trece nădușeli cu sînge!

Lui Macklin i se muiară fălcile și el se sprijini cu spatele de bar, înfiorat de sinceritatea îndîrjită a lui Burridge. Apoi acesta îl trase pe Jim la o parte, despărțindu-l de lumea de la bar și de jucătorii de pe la mese care stăteau gură-cască sau rînjeau.

— Ești tu... într-adevăr tu, Jim? șopti el, răgușit.

— Firește, Cash. Tu nu vezi?!

— Păi se spunea c-ai murit!

— Exagerări, Cash... exagerări!

— Picat ca din cer! Jim Lacy, picat de-a dreptul din cer! Hm! Să fiu al naibii!... Niciodată, în toată viața mea, nu m-am bucurat atîta cînd am văzut un om! Pe cinstea mea, Jim!

— În regulă, Cash. Și eu sînt bucuros că te văd, deși n-am fost prieteni prea buni.

— Pe unde mi-ai umblat, Jim, de cînd ai plecat din Lineville? Dumnezeule! Niciodată n-am să uit noaptea în care l-ai ochit drept în ochi pe Link Cawthorne!

— Eh, Cash, nu contează pe unde am umblat!

— Bineînțeles că nu contează, numai că mi-a dat mie ceva prin cap și eram curios să știu dacă am brodit-o.

Am avut, așa, o idee, că ai fost în New Mexico, amestecat în războiul din comitatul Lincoln. Unii din acei *hombres* au scăpat cu viață. Știu ei sigur pe unul care a scăpat. Tovarăș bun cu Billy the Kid.

— Cine ? întrebă Jim.

— Nu vînd pe nimeni, Jim. Altuia nu i-aș fi spus nici atîta cît ți-am spus ție. Cînd ai picat ?

— Astăzi.

— O să fii recunoscut aici.

— Firește. Mă și aștept la asta, dar nu-mi pasă.

— Dumnezeule ! Jim, ai devenit nesăbuit o dată cu trecerea anilor ! Arăți ceva mai bătrîn, dar pari în formă, un tip zdravăn căruia îi merge bine.

— Cine o să mă recunoască aici, Cash ?

— Ți-aduci aminte de Ace Black ? Jucătorul pe care l-am cunoscut amîndoi cu ani în urmă la „Gold Mine", în Lineville.

— Îl țin bine minte pe Black.

— Acum e sus și joacă faro. Cred că Black o să te recunoască, dar el n-o să te vîndă niciodată. Altfel stau însă lucrurile cu Hardy Rue. El, da, cu el nu te-ai avut niciodată bine. Întotdeauna a crezut că tu l-ai ucis pe Less Setter. Rue s-a ținut scai de coada mea în toți anii ăștia. El e de vină că acum sînt într-o pasă proastă.

— Ei, ce s-a mai întîmpla cu afacerea ta cu ranch-ul de pe aici ?

— Jim, m-ai judecat bine ; nu prea mă simt eu într-ale mele cînd am bani mulți — mărturisi anevoie Burridge. Dar jur că am fost cinstit pînă m-a pocnit nevoia de parale. Am făcut afaceri proaste. Am furat vite ca să fac rost de bani, dar n-am fost în stare să le cresc sau să fac negoț cu ele. Am început să împrumut. Apoi am

avut norocul să vînd ranch-ul lui Ben Ide, un californian. M-am purtat urît cu el şi-acum îmi pare rău. Ăla om, Jim ...Cînd am fost din nou în bani, am început să beau şi să încerc lovituri la cărţi.

— Şi acum eşti iar pe geantă. Cine te-a stors de bani, Cash ?

— Ei, fiecare. O parte i-a luat Brennan, dar nu-i port pică pentru asta. Hardy Rue m-a stors de cei mai mulţi. M-am încurcat cu o spaniolă de aici. Ea şi cu Rue erau înţeleşi şi m-au dus. Ei doi m-au lăsat lefter.

— De ce nu l-ai ucis ?

— N-aş încerca să mă măsor cu el în luptă dreaptă, faţă în faţă, şi n-am avut prilejul să-l împuşc pe la spate.

— Rue e aici ? întrebă Jim.

— E cu tîrfa aia cu ochi negri. E prea devreme pentru el să fie aici. Dumnezeule ! M-ar unge la inimă să mă vadă cu tine ! Lui Rue i-a fost întotdeauna frică de tine, Jim, şi tu trebuie să te păzeşti de el.

— Unde-ţi ai culcuşul ?

— Cea mai mare parte din timp, în oraş, dar am şi o cabană în sihlă — răspunse Burridge.

— Ai cunoscuţi pe-aici ?

— Fireşte că da, Jim. Îi cunosc pe toţi, în afară de noii veniţi. Şi-ţi vînd un pont : chiar acum intră nişte tipi tari. Asta-i un ţinut afurisit şi mai mare decît toate celelalte ţinuturi deschise. M-am obişnuit aici şi-mi place Arizona.

— Ei bine, Cash, cînd erai bogat şi erai cineva, nu ţi-am fost de prea mare folos — zise Jim, zîmbind. Dar acuma eşti pe geantă şi în pasă proastă, aşa că mizez pe mîna ta.

— Jim Lacy! Totdeauna ai fost un tip ciudat! exclamă Burridge cu emoție. Cred că ai pus ceva la cale, dar orice-ar fi, sînt omul tău!

— În regulă, Cash. Să zicem că mă conduci să-i văd și eu pe toți.

CAPITOLUL XIII

Hettie Ide luase parte la balul din Winthrop ca invitată a Alicei Franklidge, o fată de 19 ani, fiica celei de-a doua soții a judecătorului. Era o fată sinceră și veselă, care-i plăcea Hettiei, și ele două erau pe cale să devină prietene bune. Părăsiră balul înainte de miezulnopții, pentru a fi conduse la casa Franklidge de băiatul care o însoțea pe Alice. Noaptea era rece, senină, și mii de stele sclipeau deasupra capului. Hettie își scoase pălăria și lăsă vîntul rece să-i adie prin păr.

— V-ați distrat bine la primul dumneavoastră bal în Arizona? o întrebă tînărul rancher.

— Da, m-am distrat, domnule Van Horn... în ciuda unei.... întîmplări oarecum neplăcute — răspunse Hettie.

— Ne pare foarte bine că v-ați distrat, dar foarte rău că ceva v-a necăjit. Cinstit vorbind, balurile de astăzi seamănă cu niște ceaiuri de la o școală duminicală față de cele de altădată. Nu-i așa, Alice?

— Așa-i. Pe atunci mi-era și frică să merg la bal — răspunse fata. Bătăile erau ceva obișnuit. Cîte una la fiecare dans! Acum e într-adevăr plăcut. Tata și alți cîțiva oameni din oraș au avut grijă ca lucrurile să se schimbe... Hettie, îmi pare nespus de rău că te-a supă-

rat... Clan Dillon. Știu că el a fost. Ai dansat cu el... și după aceea te-ai întors la noi și erai toată roșie și nervoasă.

— Da, domnul Dillon a fost. M-a... m-a jignit!

Van Horn plesni puternic din bici deasupra cailor.

— Nu mă miră — spuse Alice, gînditoare. Dillon este un bărbat frumos, fermecător, foarte plăcut, cuceritor, dar totdeauna l-am socotit oarecum necioplit și prea îndrăzneț.

— Cine era fata aceea drăguță de care s-a ocupat atît de mult Marvie? întrebă Hettie.

— N-am observat-o. Dar am băgat de seamă că el s-a distrat de minune.

— Era împreună cu ea puțin timp înainte de a pleca noi — continuă Hettie. Purta o rochie de muselină albă, ciorapi de bumbac și pantofi ieftini, prea mari. A rămas în urmă cînd Marvie s-a apropiat de mine. Cred că i-a fost frică să se întîlnească cu noi. Mi s-a părut foarte drăguță, cu ochii ei negri, mari, cu buzele roșii, cu părul castaniu, ondulat.

— Era Rose Hatt — răspunse Van Horn.

— Rose Hatt?! Nu-i din familia aceea Hatt, despre care am auzit atîtea? întrebă mirată Alice.

— Alice, există o singură familie Hatt, și Rose e singura fată din familie — o lămuri tînărul rancher. Am cunoscut-o mai demult. Charley Moss dansa cu ea. E-o fată drăguță. Și pare modestă și liniștită. Fără îndoială că tînărul Blaine s-a îndrăgostit de ea.

— Chiar așa — confirmă Hettie, serioasă. Marvie e un băiat minunat, dar cam pripit. I-am spus lui Ben că prea îl lasă de capul lui.

— Hettie, în Arizona iubirile se aprind cum aprinde focul iarba uscată în deşert — zise Alice cu un-rîs uşor. Să fii cu ochii-n patru pentru tine, nu-i aşa, Frank ?

— În zadar o să se păzească ! replică Van Horn, vesel. Tot o să-i vie de hac unul dintre băieţii noştri din Arizona.

— Domnule Van Horn, este pentru a doua oară în noaptea asta cînd aud o asemenea prorocire — răspunse Hettie, amuzată — şi, după cum vezi, mă simt foarte măgulită.

Ajunseră curînd la casa Franklidge, care se afla pe o terasă înaltă, printre pini maiestuoşi. Fetele intrară şi-l găsiră pe judecătorul Franklidge fumînd lîngă cămin. El o salută cu căldură pe Hettie.

— Te-ai întîlnit cu fratele dumitale ? întrebă el în timp ce-i oferea un scaun.

— Nu. Pînă la urmă a venit şi el ?

— Da. A stat aici o oră — răspunse judecătorul. A venit să vorbim despre o afacere cu vite. I-am recomandat să nu mai cumpere acum.

— Era şi Ina ? întrebă Hettie.

— Desigur, şi arăta nespus de frumoasă. Voiam s-o opresc să rămînă aici peste noapte, dar Ben a spus că vrea să meargă la hotel, ca să fie devreme în oraş. A lăsat vorbă că, dacă nu te vede la bal, atunci să vă întîlniţi mîine, la douăsprezece fix, la Brydon.

— Dumnezeule ! Sînt bucuroasă că am plecat de la bal înainte să vină Ben ! exclamă Hettie, rîzînd nu prea vesel.

— Ce, tot spui ? întrebă judecătorul, lăsîndu-şi capul în piept ca s-o privească peste ochelari.

— Mi-e teamă c-o să mă simt prost cînd o să-l văd pe Ben. Va trebui să-i spun că eu... l-am concediat pe Dillon.

— Dillon ? Pe Clan Dillon ? Pe el l-ai concediat ? întrebă judecătorul, ridicîndu-se brusc.

— Chiar pe el — răspunse fata.

— Doamne iartă-mă, dar nu pricep ! Şi de ce, fetiţo ?

— Am avut destule motive, deşi mi-e teamă că Ben n-o să fie de aceeaşi părere. E-n stare să pună mîna în foc pentru Dillon. De fapt, Ben nădăjduieşte că Dillon o să-l ajute şi are o părere grozavă despre el. Ei bine, domnul Dillon îmi face viaţa grea la ranch ; îmi aţine calea de cîte ori ies din casă. La început nici nu mi-a făcut cinstea să mă ceară în căsătorie. În cele din urmă a ajuns şi la asta şi, în ciuda refuzurilor mele, se ţine scai de mine. Dac-aş fi ştiut c-o să vină la bal astă-seară, nu m-aş fi dus eu. Dar am dansat cu el, am ieşit pe terasă... şi.. ei bine.. pentru a scurta povestea, m-a insultat.

— Tăticule, pe mine asta nu mă miră, mie nu mi-a plăcut niciodată Dillon — interveni Alice.

În clipa aceea intră şi Frank Van Horn.

— Dragă fată, cum te-a insultat Dillon ? întrebă judecătorul cu ochii scînteind.

— A declarat că o să fiu a lui, fie că vreau, fie că nu, şi a trebuit să mă zbat ca să scap de el.

— Nu cumva a îndrăznit să pună mîna pe dumneata ? întrebă bătrînul rancher.

— Ambele mîini şi ambele braţe — rîse Hettie, deşi se îmbujoră toată cînd trebui să recunoască. De fapt, Dillon s-a comportat ca un necioplit. Îmi închipui că are felul lui de a se purta cu o anumită categorie de femei. Cred că se aştepta să ţip sau să mă rog... şi după aceea

să-i cad în brațe. Noroc că sînt voinică și m-am smuls din strînsoarea lui.

— Cîine blestemat ! Ar trebui să fie biciuit ! exclamă judecătorul, roșu la față.

— Mai bine împușcat — spuse Van Horn, strîngîndu-și buzele.

Hettie nu pomeni nimic despre amenințările lui Dillon de a-i ruina pe Ben și pe ea. După ce chibzuise la rece, nu mai era sigură de ce avea să spună Ben despre faptul că ea îl concediase cu de la sine putere pe Dillon. Din păcate, Ben se obișnuise cu plîngerile surorii sale privitor la atențiile cu care o înconjurau bărbații și ajunsese să nu le mai ia în serios.

— Așa că l-am concediat pe Dillon — încheie Hettie.

— Ai făcut bine, fetițo, dar cum naiba o să ia Ben treaba asta ? întrebă Franklidge, serios. Îl prețuiește mult pe Dillon. Chiar astă-seară l-a lăudat pentru că a dat de urma unei cirezi de vite care fusese furată și dusă în sihlă... Totuși, chiar dac-ar vrea să închidă ochii, Ben nu poate să treacă peste o insultă. E obligat să fie de partea ta în concedierea vătafului.

— Încă nu-l cunoașteți bine pe fratele meu — spuse Hettie, clătinînd din cap. Dacă l-ar fi văzut pe Dillon jignindu-mă, l-ar fi biciuit. Dar Ben nu ia în seamă ce spun eu. A obosit să tot audă despre cowboy înnebuniți după mine, care mă sîcîie atîta. Crede că sînt... cam prea sensibilă. Odată a zis : „Dacă aș fi eu cawboy-ul ăla, te-aș arunca pe un cal și aș pleca cu tine". Iar altădată, cînd m-am dus la el tare necăjită, mi-a spus : „E firesc că a încercat să te sărute. Și de ce nu ? Ești făcută să fii iubită și sărutată..." Cîteodată cred că Ben glumește, că nu ia în serios ce spun. Sigur e că nu mai are atîta răbdare

cu mine ca înainte. Nu știu cum o să judece povestea asta cu Dillon.

— Să-ți spun eu, fată, acum, după ce mi-ai explicat cum stau lucrurile cu Ben — zise judecătorul. El n-o să întărească hotărîrea pe care-ai luat-o. Dillon o să se ducă la el înaintea ta și o să „îndulcească" jignirea pe care ți-a adus-o, iar Ben o să-l țină mai departe.

— Asta ar fi îngrozitor! replică Hettie. De-acum încolo o să-i port cu adevărat pică lui Dillon.

— Ehei, singura soluție în problema ta, Hettie Ide, e să te îndrăgostești de un băiat bun din Arizona — declară judecătorul Franklidge, prietenos și vesel, vrînd s-o sîcîie, dar s-o și convingă.

— Într-adevăr! zise fata, încercînd zadarnic să pară semeață. Se gîndi însă imediat că ar fi bine ca noii ei prieteni să știe mai multe. Ți-aș urma sfatul, domnule judecător Franklidge — zise ea — dacă n-ar exista o piedică de netrecut... Nu pot să mă îndrăgostesc de nici un băiat bun din Arizona, pentru că sînt îndrăgostită de unul grozav din *Nevada!*

Îndată ce numele drag răsună pe buzele ei, Hettie simți cum i se urcă sîngele în obraji și se-aprinde la față. Judecătorul rîse din toată inima, dar Alice, intuind sensul ascuns al acestor cuvinte ale prieteniei sale, care păreau simple flecăreli, se apropie de ea și o cuprinse de umeri.

— Tata e la fel de răutăcios ca și Ben, draga mea. Haide, vino, e tîrziu. Să mergem la culcare.

— Ei bine, Hettie — adăugă judecătorul cu aceeași veioșie — dac-aș avea patruzeci de ani mai puțin, aș contesta drepturile omului misterios din Nevada. Și unde-i acum caraghiosul ăsta căruia i-a pus Dumnezeu mîna-n cap?

Hettie privi înapoi din pragul uşii spre care se îndreptase împreună cu Alice.

— Nu ştiu — răspunse ea, tristă.

După ce se închise uşa, ea îl auzi pe judecător izbucnind:

— Ai auzit, Van Horn? Asta lămureşte o mulţime de lucruri... Ei bine, mare prost mai sînt! Şi pariez că nici Ben Ide nu e mai deştept!

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, judecătorul Franklindge părea oarecum schimbat. Interesul lui pentru Hettie crescuse, dar şi-l ascundea în dosul glumelor şi micilor ironii. Hettie simţi că în ochii lui Franklidge ea încetase peste noapte să mai fie o fetiţă şi reuşise să-i cîştige prietenia.

— Hettie, am să-ţi fiu un fel de tată — îi spuse el la despărţire. Mi-e ruşine pentru felul în care s-a purtat Arizona cu dumneata şi cu Ben. Dar ascultă, draga mea. Ai încredere în noi şi în ţara asta întinsă. Ai răbdare cu fratele dumitale. Încearcă să-l convingi să nu cheltuiască bani tocmai acum. S-ar putea să vină vremuri grele; un an, doi, poate chiar mai mulţi. Şi ţine minte ce-ţi spune un bătrîn rancher care a văzut mai multe războaie purtate pentru vite. Vom trece şi hopul ăsta. Răufăcătorii se distrug ei înşişi. Am eu o presimţire că o să vină un pistolar straşnic şi-o să le vină de hac şefilor de bandă. S-a mai întîmplat aşa, s-a întîmplat în ultima vreme şi în New Mexico. Nu-ţi pierde cumpătul şi nu te grăbi să urăşti ţinutul ăsta frumos. Vrem ca voi, cei din familia Ide, să-l iubiţi. Avem nevoie de oameni minunaţi ca voi. Sîntem pionieri, Hettie. Eu am pierdut un milion de do-

lari cu surturile astea de vite. Dar o să-l recîştig. Tot aşa şi voi. Şi tot aşa şi cu fericirea dumitale.

— Domnule judecător Franklidge — zise Hettie, zîmbind printre lacrimi — în ciuda slăbiciunii mele pentru *Nevada*... sînt a Arizonei pe viaţă!

— Uhuhu! Asta zic şi eu fată curajoasă!... Vino să ne vezi cît mai des, Hettie. *Adios!*

Un grăjdar al lui Franklindge o conducea pe Hettie cu trăsura în oraş, astfel că ea avea răgaz să se gîndească cum ar fi mai bine să-i înfăţişeze lucrurile lui Ben. Nu-i trecuse prin minte că s-ar putea ca Dillon să-l încunoştiinţeze pe Ben, denaturînd toată povestea. Era recunoscătoare judecătorului Franklidge pentru sfaturile şi poveţele binevoitoare pe care i le dăduse. Într-adevăr, cu intuiţia ei femeiască, simţise că judecătorul avea ceva împotriva lui Dillon, ceva ce nu-i putea mărturisi. Simţise că judecătorul îi este prieten. Foarte probabil că judecătorul o să fie de partea ei, dacă s-o ajunge la un conflict. Hotărî că cel mai bun lucru e să aştepte şi să vadă dacă Dillon vorbise cu Ben.

Cum ajunse în oraş, Hettie se duse să cumpere proviziile pe care le comanda de obicei de două ori pe lună. Ea şi mama ei făceau gospodărie aparte, în mica lor cabană, deşi Ben şi Ina se împotriviseră. Dar doamna Ide nu voia să fie soacra nimănui. După ce comandă ce voia să cumpere, Hettie coborî strada şi se întîlni cu Ben, care nu părea prea bine dispus. O umbră îi întuneca chipul, umbră pe care Hettie se obişnuise de mult s-o regrete, încă de la Tule Lake. Deşi era curajoasă, i se strînse un pic inima. Dacă îl jignise cumva pe Ben?

— Ina e la croitoreasă — spuse el, după ce o salută. Cred că-i tocmai timpul potrivit să mergem împreună la bancă.

— La bancă ? De ce ? întrebă ea în timp ce se întorcea și-i dădea brațul.

— Am făcut un cec pentru partea ta din ranch.

— Ben ! strigă fata, uluită, cu un ton de repros.

— Da — replică el, oarecum enervat. Hettie, nu-mi place să faci lucruri fără știrea mea. Și, ca să fiu cinstit cu tine, nu vreau să-ți pierzi banii. Sînt foarte convins c-o să pierd toți banii pe care i-am băgat în vite.

— Ascultă, Ben, banii aceștia au însemnat o investiție. Înțeleg să pierd sau să cîștig alături de tine — protestă ea.

— Știu, draga mea, că ești un suflet ales. Dar a fost o afacere nebunească de-a mea. N-o regret — se grăbi el să adauge — dar socot că nu-i drept să fim părtași la ea. Poate... într-o zi, da... cînd vor fi luat sfîrșit vremurile astea proaste.

— Ben, ce s-a întîmplat de cînd nu te-am văzut ? întrebă iute Hettie.

— S-a întîmplat — răspunse Ben, lăsîndu-și capul în jos ca ea să nu-i poată vedea ochii — s-a întîmplat că a dispărut California Red.

— Dispărut ? Oh, nu, Ben ! strigă ea, sfîșietor.

Plin de tristețe, el dădu din cap, întărindu-și spusele ; buzele îi tremurau ușor.

— Furat ?

— Nu știm. A dispărut de la pășune. Raidy jură că Red a fost furat, că n-ar fi putut sări gardul. Eu știu însă că ar fi putut sări și în lună dacă i-ar fi trecut prin cap. Dillon e de acord cu mine că Red a fugit singur.

— Dar nu se *știe* nimic ? întrebă Hettie brusc.

— Asta-i partea proastă, Hettie. Nu știm nimic. Și nu există nici un om în toată echipa mea care să-l poată urmări pe Red... Asta m-a scîrbit. Am încercat singur. A trebuit să mă las păgubaș. ...Nu există decît un singur vînător de cai care ar putea-o face.

— Ben, o să-l recapeți pe Red — spuse Hettie, aprigă, și se porni să vorbească cu căldură, bizuindu-se pe sfaturile și optimismul judecătorului și adăugînd foarte mult de la ea, adăugînd nădejdile ei sigure în succesul lor final și în fericirea lor viitoare.

— Ești curajoasă, Hettie — zise el, strîngîndu-i brațul. Cu tine, cu Ina și copilul, pot și voi izbuti să trec peste afacerea asta nenorocită. O să-mi fii de un oarecare ajutor dacă o să accepți să-ți retragi cota-parte din ranch.

— Accept orice te ușurează sau te ajută.

Ajunseră la bancă, unde Hettie primi un cec vizat pentru partea ei. Depuse imediat banii în cont personal.

— Deocamdată îi las acolo — spuse ea.

— Da, așa să faci. Poate va trebui să împrumut de la tine — rîse el. Apoi se încruntă și o conduse să ia loc pe un scaun. Îi vorbi cu o voce joasă : Dillon mi-a spus că l-ai concediat.

— Într-adevăr ? întrebă Hettie, ridicîndu-și bărbia și simțind furnicături și căldură la gîndul luptei apropiate.

— Hettie, a trebuit să nu țin seama de dispoziția ta — continuă el grav. Acum n-o să ne certăm noi pentru asta. Dillon e cel mai bun om care se poate găsi. Nu pot să merg mai departe fără el, și el știe asta.Cu greu l-am împăcat.

— Ei, nu mai spune ! zise Hettie, mușcîndu-și buzele. Aș putea să știu și eu ce ți-a povestit domnul Dillon ?

— Nu prea multe. Era cam mîhnit, dar a rîs de cele întîmplate. Mi-a spus că te iubește și că te-a lingușit

un pic ca să-l priveşti cu ochi buni. După aceea... aseară, la bal... te-a cerut în căsătorie. Mi-a spus că nu l-ai încurajat prea mult. Atunci a încercat să te sărute, iar tu ai făcut un tărăboi nemaipomenit şi ţi-ai luat dreptul de a-l concedia.

— Dacă tu îl crezi pe el, nu mai are nici un rost să te plictisesc povestindu-ţi cum cunosc eu întîmplarea — riposta Hettie, regăsindu-şi stăpînirea de sine.

— Cred că n-ai nici un motiv să socoteşti că Dillon e un mincinos — continuă Ben. Adevărul e, Hettie, că tu îi urăşti pe bărbaţi. Oh, ştiu, n-am uitat şi fii sigură că nu te învinuiesc că-i eşti credincioasă... *lui*... Dar eşti prea aspră cu amărîţii ăştia care se îndrăgostesc de tine. Cel puţin, asta-i părerea mea.

— Ben Ide, eu nu urăsc bărbaţii ! protestă Hettie.

— N-o să ne certăm pentru asta — spuse Ben, obosit. Tu şi Ina mă învingeţi totdeauna. Dar, te rog, nu mă înţelege greşit. Nu-ţi cer să te măriţi cu Dillon. Pare un individ deosebit de bine, care, într-o zi, o să fie cineva în Arizona. Şi tocmai de aceea vreau să-l cunosc temeinic înainte de a-l lăsa să te ia.

— Mulţumesc, Ben. Acum pot să te iert — murmură Hettie.

— Aş vrea să te întreb ceva — continuă Ben, cu o privire curioasă şi totodată veselă. L-ai lovit pe Dillon, aseară, cînd a vrut să te sărute ?

— Să-l lovesc ? Nu, nu l-am lovit — zise cu înverşunare Hettie. N-aş fi vrut să-mi murdăresc mîinile cu un... Dar de ce mă întrebi ?

— Ei bine, avea un ochi învineţit de toată frumuseţea — răspunse Ben, pe gînduri. Mi-a spus că s-a împiedicat, pe întuneric, în camera lui... de un scaun. S-ar putea. Dar mie mi s-a părut că ochiul lui semăna cu unul învineţit

straşnic de un sving puternic, tras de un pumn tare. M-am întrebat dacă mă minte.

— Eu mă-ntreb cine i-a tras ceea ce merita. Dar ascultă, Ben, dacă ai atîta încredere în Dillon, de ce te mai îndoieşti?

— S-a întîmplat să dau peste Dillon tocmai pe cînd vorbea cu Stewart, şeful cowboy-lor lui Tom Day — răspunse Ben. L-am auzit spunîndu-i că s-a izbit de un scaun. Atunci Stewart, care era băut, i-a rîs în nas cu hohote. Mi s-a părut caraghios, atîta tot.

— Nădăjduiesc, dragă frate, să ţi se pară alte lucruri şi mai caraghioase — spuse Hettie, ridicîndu-se. Mai am cumpărături de făcut şi timpul zboară. Vrei să ne întîlnim la douăsprezece?

— Fireşte — răspunse el — dar hai, iute! Drumul spre casă e lung. Mai am o mulţime de treburi. Sper să reuşesc să le fac pe toate.

— Ce-i cu Marvie?

— Vine şi el acolo. S-a ţinut de capul meu şi mi-a cerut bani, deşi îi dădusem ceva înainte de a pleca. Băiatul era ameţit de tot.

— Ben! Nu cumva a băut? izbucni Hettie, îngrozită.

— Nu. Am vrut să spun că-i înnebunit după fată. Voia să-i cumpere dulciuri şi cadouri. Dar, la naiba! Uitam că i-am promis să nu-l trădez. Să nu cumva să mă dai tu de gol pe mine... Cu bine, pînă la douăsprezece. Trec să te iau de la magazinul Brydon.

— Cum m-ai speriat! se jelui Hettie. Ar trebui să-ţi alegi cuvintele mai cu grijă. Cît despre Marvie, cred că-i îndrăgostit. Am văzut fata. Îţi povestesc eu mai tîrziu.

Gîndurile Hettiei reveniră la Marvie şi rătăciră visătoare şi neliniştite în jurul lui, pînă ce ea ajunse la maga-

zinul de stofe; acolo uită de toate, în afară de cumpărăturile importante și urgente pe care le avea de făcut.
Mai erau cinci minute pînă la ora douăsprezece, cînd Hettie se îndreptă spre ușa magazinului, încărcată de pachete și foarte mulțumită că reușise să termine cumpărăturile și că putea fi la timp la întîlnirea cu Ben: el era punctualitatea întruchipată și prețuia aceasta și la alții. Hettie puse pachetele pe o banchetă aflată în nișa vitrinei, lîngă ușă, și se uită după Ben. Nu sosise încă. Deodată văzu un om trecînd în goană pe stradă, fără pălărie și fără haină, și răcnind:
— La o parte! Goliți strada!
— Ce-i cu el? întrebă Hettie, înveselită.
Mai mulți vînzători ieșiră să vadă ce se petrece.
— Pare-se c-o să fie o nouă luptă — spuse unul dintrei ei, tulburat.
Urmară strigăte și zgomot de pași ce alergau. Oamenii se grăbeau să treacă strada și să se repeadă la prima ușă deschisă pe care o nimereau. Zgomotul încetă. În clipa aceea, un om intră pe ușa în fața căreia Hettie stătea ca paralizată și tremura.
— Hello, Mat! Ce se întîmplă? întrebă vînzătorul.
— Pe cinstea mea că nu știu! răspunse omul. Am văzut lumea fugind de pe stradă, așa că m-am ascuns și eu aici. Cu puțin înainte am auzit că Jim Lacy e în oraș.
— Cine? strigă cel care îl întrebase.
— Jim Lacy. Nu știu cît e de adevărat, dar știu sigur că e careva în oraș; pariez pentru asta.
Pe la toate ferestrele și ușile se iviră fețe curioase. Unii se uitau pe furiș în stradă, apoi se trăgeau îndărăt. Ce ridicole i se păreau toate Hettiei! Dar stătea și ea, ca și ceilalți, încordată și cu inima zbătîndu-i-se.

Răsună o împușcătură adîncă și sonoră. După aceea *bum!* alta, ca un ecou. Pe urmă, o liniște tulburătoare. Hettie simți că se sufocă. Ce se întîmplase? Luptă! Pistoale! O împușcătură singuratică răsună din capătul străzii.

Omul de lîngă Hettie se uită grăbit afară.

— Dumnezeule! exclamă el cu glas sugrumat.

Vînzătorul, cît era el de înspăimîntat, nu se lăsă pînă nu privi și el. Vîrî repede capul înăuntru, cu fața palidă, cu ochii ieșiți din orbite și începu să se bîlbîie. Hettie, supunîndu-se unui imbold căruia nu i se putu împotrivi, se uită și ea pe furiș. Strada părea goală. Ba nu, un om zăcea cu brațele întinse, cu fața în jos, la mai puțin de cincizeci de pași de ușă.

— E Jim Lacy. Nu l-am văzut niciodată, dar știu oameni care-l cunosc — spuse cineva lîngă Hettie.

— Oh, e înspăimîntător... omul acela mort... acolo, în mijlocul străzii... Jim Lacy? șopti Hettie și începu să tremure, simțind că i se face rău.

— Nu, Jim Lacy e ăla care vine din capul străzii... Uită-te la pistolul care mai fumegă încă!

Atunci, privind mai departe, Hettie văzu un om în costum de călăreț, cu pistolul în mînă, apropiindu-se cu pași mari de victimă. Aruncă doar o privire și trecu mai departe. Își vîrî pistolul în toc și o luă spre trotuar.

Mersul lui! Statura lui! O tulburare cumplită, copleșitoare o cuprinse brusc pe Hettie. Era oare atît de înspăimîntată, încît putea să-și piardă mințile? Era nebună? De ce își adusese deodată aminte? Dar acest om... acest Jim Lacy! Venea spre ea. O să treacă prin fața ușii...

Hettie se trase înapoi cu bruma de putere care îi mai rămăsese. Tremura toată ca o trestie în bătaia vîntului.

Mintea i se oprise în loc. Deodată încetă să mai tremure, de parcă trupul i-ar fi fost lovit de paralizie. O încordare rece, amorţită şi înspăimîntătoare o ţinea dreaptă, ţeapănă, ca în aşteptarea morţii.

Omul în costum de călăreţ trecu de uşa prăvăliei, mergînd drept, cu faţa ca de piatră, cu privirile fixe şi scînteietoare. Nevada! Recunoscîndu-l, Hettie simţea cum spaima şi uluirea se risipesc. Jim Lacy!... Nevada. Avu senzaţia că se prăbuşeşte în gol. Toate se învălmăşiră şi pieriră în bezna uitării.

CAPITOLUL XIV

Hettie îşi recăpătă cunoştinţa înainte de a avea destulă putere să deschidă ochii. Zăcea pe jos şi cineva îi sprijinea capul. O stropiseră cu apă rece. Simţea cum apa i se prelinge pe gît.

— E domnişoara Ide — spuse cineva. A leşinat... A căzut deodată jos.

— Nu-i de mirare! replică altcineva, o femeie. Şi eu sînt slabă şi mă dă gata repede boala. Nu-i mai bine să chemaţi un doctor?

Hettie deschise ochii şi şopti abia auzit:

— O să-mi treacă.

Se afla întinsă pe banca de lîngă vitrina magazinului, iar tînărul vînzător îi sprijinea capul. Mai mulţi oameni, între care şi o femeie, stăteau în jur, privind-o compătimitor.

— Uitaţi-vă, îşi revine!

Tot șuvoiul de gînduri confuze, încîlcite și amețitoare se risipiră, lăsîndu-i fetei mintea limpede.

— Frate-meu e aici ? întrebă ea, încercînd să se ridice. Reuși cu ajutorul tînărului și își lăsă picioarele jos, pe pardoseală.

— Nu — fu răspunsul.

— E pentru întîia oară... în viață... că leșin — spuse Hettie.

— Mai bine stai liniștită, domnișoară. Ești încă îngrozitor de palidă — îi vorbi prietenos femeia. Să te ajut să-ți pui pălăria. Era pe jos. Pesemne că te-ai răsucit în cădere.

Vînzătorul zîmbi și se ridică.

— Nu. A căzut ca un sac moale, nu cred că s-a lovit.

— Nu, n-am nimic — zise Hettie... Sînteți cu toții foarte drăguți... Mai mare rușinea... să mă pierd cu firea pînă-ntr-atîta.

În timp ce vorbea, i se părea că o întrebare chinuitoare îi ciocănește în cap. Tocmai atunci sosiră Ben și Marvie ; cînd îi văzu, înțelese care era întrebarea : oare vreunul dintre ei știe ce știe ea ? Dîndu-și seama că ei nu știu nimic, o copleși un simțămînt de ușurare atît de deplin, încît, încercînd să se ridice în picioare, căzu înapoi pe bancă.

— Ce ai, Hettie ? strigă Ben, foarte îngrijorat, aplecîndu-se s-o susțină.

Marvie îngenunche în partea cealaltă a băncii ca s-o sprijine. Hettie le zîmbi trist și închise ochii. Se simțea amețită și îi era frică să se uite la dînșii.

— Nu-i nimic grav, domnule Ide — spuse grăbit vînzătorul. A leșinat numai. Din cauza împușcăturilor. S-a uitat afară pe furiș... și apoi, cînd m-am întors spre dînsa, zăcea lungită pe jos.

— Uuuf, Hettie ! Mi-ai tras o spaimă ! zise Ben, îmbrățișînd-o și zgîlțîind-o ușurel. Acum ți-a trecut. Ți-ai

pierdut cumpătul din cauza unei lupte pe stradă. Mă mir de tine! Ar putea să creadă cineva că în California n-ai auzit niciodată un foc de pistol... Haide, Hettie, vino-ţi în fire!

— Du-mă acasă — răspunse Hettie, deschizînd ochii. Vreau... vreau să plec din oraşul ăsta!

— Cu dragă inimă! Şi eu vreau să plecăm — zise Marvie, strîngîndu-i braţul.

Hettie nu-l văzuse niciodată pe băiat arătînd atît de rău ca acum. Faţa lui nădușită şi palidă părea şi mai pistruiată: ochii îi străluceau ciudat. Nu îndrăzni să-l întrebe dacă i-a văzut pe cei care se luptaseră în stradă. Îi era frică să nu răspundă „da".

— Marvie, înşfacă pachetele — îi spuse Ben în timp ce el o ajuta pe soră-sa să se ridice. Trebuia s-o sprijine, căci altfel fata n-ar fi putut merge singură. Murmură o înjurătură şi rosti cu dispreţ: Straşnic loc pentru femei mai e şi Arizona asta!... Nici o grijă, draga mea, om trece noi şi hopul ăsta. Mulţumesc cerului că Ina n-a văzut nimic. O ajută să se urce şi să se aşeze pe bancheta din spatele gabrioletei. Aşaa, a să stai bine aici... Marvie, pune pachetele sub scaun. După aceea, urcă-te şi aşază-te lîngă Hettie. Eu trebuie să mîn caii o bucată bună! Cum o luăm pe Ina, plecăm din oraşul ăsta cu o grabă de-o să stîrnim tot praful.

Hettie nu se uita nici în dreapta, nici în stînga, dar vedea şi auzea oameni trecînd pe stradă şi vorbind înfierbîntaţi. Ben mîna repede. Curînd, centrul oraşului rămase în urmă. O linişte deplină învăluia străzile. Hettie nu mai era stăpînită de teama aceea îngheţată că o să vadă un om zvelt, cu faţa ca de piatră, îmbrăcată în costum de călăreţ. Ben opri caii înaintea unei case aflate în fundul unei curţi pline de verdeaţă; în timp ce el sărea de pe capră, apăru Ina.

— Hello, tuturor! strigă ea, veselă. Vezi, Ben, am ieşit exact la timp. Da, domnul meu! Dar cînd se apropie de gabrioletă, se opri deodată înspăimîntată: Hettie, ce-i cu tine?... Vai, arăţi groaznic! Ţi-e rău? Ce s-a întîmplat?

— Ina, sînt un prost pionier — zise fata, zîmbind trist.

— Nimic care să te îngrijoreze, dragă nevastă — răspunse Ben. Hettie s-a speriat. A fost o luptă cu pistoalele în centrul oraşului, şi ea a leşinat. Urcă-te şi să pornim cît mai repede. Şi caii abia aşteaptă s-o ia din loc.

Ina se aşeză pe bancheta din faţă, se întoarse plină de grijă spre Hettie şi-i luă mîna.

— Sărmana de tine! Nici cînd nu te-am văzut arătînd aşa. Ai leşinat? Ciudat! Doar n-ai mai leşinat niciodată pînă acum!

— În schimb, am leşinat azi — zise Hettie.

— De ce? Ce s-a întîmplat? Ai văzut lupta? întrebă Ina, tulburată.

— Nu. Nu... n-am văzut nimic — răspunse Hettie, închizînd ochii strîns de tot. Dar am auzit... Atunci am aruncat şi eu o privire... şi-am văzut... un om mort zăcînd în stradă.

— Groaznic! Sălbatică mai e şi Arizona asta! Aici e mai rău decît era Forlorn River cînd eram noi copii.

— Mai rău? rîse Ben, sinistru. Ascultă, Ina, California din zilele noastre nu se poate compara nici pe departe cu Arizona.

— Ben, ai văzut şi tu lupta?

— Nu. Am pierdut prilejul.

— Dar tu, Marvie? Nădăjduiesc că n-ai văzut-o.

— Tot ce am văzut a fost doar mortul. Am trecut pe lîngă el. Avea o gaură ce sîngera în creştetul...

— Tacă-ţi gura, pui de pistolar! îl întrerupse Ben.

— Îi cunoşteai pe cei care s-au luptat, Ben ? continuă Ina, curioasă.

— Nu. Cineva mi-a spus că Jim Lacy a venit în Winthrop şi caută ceartă cu lumînarea. I-a spus unuia, Hardy Rue, un hoţ de vite, să plece din oraş. Dacă nu vrea, atunci trebuie să se considere provocat la duel. Rue a ales a doua soluţie, a rămas, şi asta l-a costat viaţa. Mai zicea unul că Hardy Rue n-avea în lupta asta nici o şansă. S-au înfruntat în stradă. A fost o luptă cu şanse egale, sau, cum spun ăştia din Arizona, a fost un duel cinstit ; dar în clipa cînd glonţul ieşea din pistolul lui Rue, el şi murise.

— Groaznic ! exclamă soţia lui, cutremurîndu-se. Un hoţ de vite nu poate fi însă o pierdere prea mare pentru lumea noastră.

— Ina, sper că domnul Jim Lacy o să mai rămînă pe aici — replică Ben cu tîlc. Tom Day mi-a spus că s-ar putea ca Rue Hardy să fie conducătorul hoţilor care m-au jefuit atît de crunt ; deşi Dillon a rîs de părerea asta.

Hettie se bucură că în timpul acestei discuţii ea se putea sprijini de braţul şi pe umărul lui Marvie. Nu deschise ochii iar în urechi îi zbîrnîiau cuvintele pe care le auzea.

— Ben, cred că tu şi soră-mea aţi putea să mai tăceţi din gură sau să vorbiţi despre altceva — îi mustră Marvie cu înţeles.

— Ai dreptate, băiete — încuviinţă Ben. Nu-i ceva prea plăcut.

Perechea de cai sprinteni, cu pas iute, duceau uşor gabrioleta pe drumul tare şi neted. Cum bidiviii mergeau repede, Hettie simţea o adiere răcoroasă şi plăcută mîngîindu-i tîmplele ce-i zvîcneau. După ce se odihni o bucată de vreme, deschise ochii şi-şi îndreptă spatele. Se şi zărea linia întunecată a cedrilor şi, dincolo de ea, culmile ine-

gale, împădurite, ce se desfăşurau în sus spre frunţile mohorîte ale Mogollonilor. Ce uriaş şi sălbatic era lanţul de munţi ! Inima Hettiei începea să reînvie. Încremenise, fusese înţepenită. Îngheţată. Oare ce o izbise atît de tare, încît aproape o ucisese ? Barem de-ar fi fost în camera ei, singură, să poată privi nenorocirea drept în faţă şi să-şi lase în voie sufletul sfîşiat. Dar o mai despărţeau multe mile şi ceasuri de locul şi de clipa cînd putea să se închidă singură, în cameră. Încercă să stea de vorbă cu Marvie.

— Fata ta e tare drăguţă, Marvie — îi şopti ea la ureche.

Băiatul se înroşi tot, se foi ruşinat şi strînse puternic, dureros chiar, braţul Hettiei sub pătură.

— Ai mai întîlnit-o şi înainte ? întrebă Hettie.

— Da !

— Nu mai eşti copil, Marvie. Eşti un tînăr cu tot viitorul în faţă. Şi ea... iartă-mă... însă face parte din familia aceea faimoasă Hatt. Nu te condamn că... o admiri ; parcă-i un trandafir sălbatic. Dar nu-i nimic serios.

— Aş vrea s-o pot spune şi eu — şopti Marvie, înghiţind greu.

— Hai, povesteşte-mi !

— Acuma, nu. Nu pot, Hettie — zise el, răguşit. Dar o să-ţi povestesc cînd ajungem acasă.

— Eu ţin cu tine, Marvie — spuse fata, ca încheiere, strîngîndu-l de braţ.

Un timp izbuti să se gîndească la Marvie şi la Rose Hatt, precum şi la năpasta care-i ameninţa pe amîndoi. Marvie se afla aici într-un fel de probă, după cum hotărîse tatăl lui cînd se învoise să-i dea drumul. Nu peste multă vreme el o să împlinească vîrsta majoratului şi atunci o să fie propriul său stăpîn. Nu prea părea că

el o să vrea să se întoarcă în California. Pămînturile bogate ale lui Hart Blaine nu-l ispiteau de loc pe băiat.

Dar curînd voința Hettiei se frînse în fața înspăimîntătoarei presiuni a gîndurilor și a emoțiilor ce nu-i dădeau pace. Încetă să mai lupte. Trebuia să se lase în voia lor. Privirea ei rătăcea peste preeria verde-gălbuie, spre munții care-și desfășurau coastele acoperite cu salvie, peste pășunile alburii ce se întindeau pe mile întregi și unde pășteau cirezi de vite, rătăcea dincolo de toate acestea, mereu mai sus, spre culmile de purpură ale Mogollonilor, pierdute în norii de un trandafiriu sidefat din după-amiaza aceea fierbinte; contemplînd frumusețile neasemuite ale Arizonei, Hettie se străduia necontenit să înfrunte uluitorul adevăr.

Așadar, îl văzuse pe Nevada. Nu se putea lăsa pradă îndoielii, gîndului că ar fi putut greși. Ochii, sufletul și mintea, întreaga ei ființă l-au recunoscut în clipa aceea groaznică. Era în Winthrop. El era Jim Lacy. Jim Lacy căruia veștile și zvonurile ce împînzeau zona aceasta a frontierei îi creaseră de mult o faimă misterioasă și cruntă. Nevada era Jim Lacy! Cu ani în urmă, în zilele petrecute la Forlorn River, cînd ea, Ben, Ina și Marvie l-au iubit, cunoscîndu-l sub numele de Nevada, chiar și atunci el tot Jim Lacy a fost! De ce oare era atît de uimită? Din clipa cînd Nevada l-a ucis pe Less Setter și sa dus de nu s-a mai auzit nimic despre dînsul, din clipa aceea Hettie și-a dat seama că el își tăinuia adevăratul nume. Nevada nu putea să îndure gîndul că ea sau Ben o să afle. Și lucrul acesta nu era chiar atît de uluitor. Nevada putea fi oricare dintre faimoșii *desperandos* ai Vestului. Năucitor era însă faptul că el se afla aici, în Arizona, viu, puternic, cu chipul acela ca de piatră, pe care ea i-l mai văzuse o singură dată. Va să zică se afla în Winthrop, nu departe de căminul pe care ea și Ben îl

aleseseră, aproape numai în speranța că-l vor găsi într-o zi pe Nevada.

Ei și, ce dacă-l văzuse? Simți cum o copleșește o neputință bolnăvicioasă. Toți anii aceștia lungi de dor, ani irosiți în zadar! Zadarnică toată nădejdea, toată ruga, toată credința! Jertfe inutile! Nu numai că Nevada nu-i îndreptățise speranțele, dar el călcase în picioare ce era bun în firea lui, ceea ce ea se luptase să-i dezvolte, călcase în picioare încredera pe care ea fusese atît de fericită să i-o acorde necontenit, încrederea că, oriunde s-ar afla, el n-o să mai pășească pe căile rele ale Vestului, că o să meargă pe drumul drept toată viața. Hettie ar fi fost în stare să pună rămășag pe propriul ei suflet că Nevada nu va mai părăsi acest drum, în numele dragostei ce i-o purta, în numele credinței ce-i jurase. Și acum, sufletul acesta pe care și l-ar fi riscat într-un rămășag bolea, plin de scîrbă și de dezgust. Nevada se înhăitase cu hoții de vite, era un ucigaș însetat de sînge, o înspăimîntătoare mașină de distrugere.

Dar poate că nu ucisese decît pe omul ăsta de azi! Poate că și acela fusese un nelegiuit... un hoț... ca și Less Setter! Un glas firav se strecură spre dînsa și bătu la poarta încrederii în el. Și ea îl ascultă, se agăța de glăsciorul dătător de speranță ca o femeie care se îneacă, lăsîndu-l să ajungă la inima-i ca de gheață. Astfel, privind, dar fără a vedea întinderea întunecată a deșertului, ea deschidea porțile unui nou chin, mai mare și mai ascuțit, în lupta sa pentru dragoste și credință. Cum să nu nădăjduiască și să nu aibă încredere? Nu-i jurase ea, cu buzele lipite de ale lui, că mai degrabă moare decît să-și piardă încrederea într-însul? Ei și, ce dacă pusese iar mîna pe pistolul acela aducător de moarte? El omorîse, cum poate făcuse și mai înainte de mai multe ori în viața

lui, vreun nemernic primejdios a cărui ucidere trebuia să slujească unui țel înalt. Odată Nevada îi scăpase de năpastă și de mizerie pe Ben, pe Ina și pe ea. Cine ar putea spune ce tîlc ascundea uciderea lui Hardy Rue? Nu! Nevada nu decăzuse atît de jos, încît să se înhăiteze cu bărbați netrebnici și femei ușoare, să bea, să joace jocuri de noroc, să fure vite, în sfîrșit, să aibă de-a face cu drojdia dezgustătoare a Vestului sălbatic!

Mereu, mereu, aceleași șuvoaie de gînduri se învolburau în mintea Hettiei, ca niște valuri fără odihnă, care acum năvălesc, acum se retrag, acum se ridică iar, uriașe și nimicitoare.

Toată după-amiaza, și în amurg la asfințitul soarelui, cînd coborî înserarea, și mereu pînă noaptea tîrziu, Hettie se strădui să privească tot mai adînc în hăul ce se căsca sub dînsa.

Caii schimbară direcția, luînd-o pe terasa ce ducea spre casa lor, pe un drum mai scurt — una din realizările lui Ben. Cum geme vîntul în noapte, printre pinii semeți! Parcă geme întreaga lume. Mireasma de salvie umple văzduhul, iar pe cărările palide ale pădurii se mișcă umbre, închipuiri grotești, tot atît de stranii ca și nălucile minții.

Cu capul pe umărul Hettiei, Marvie dormea dus. Ina nu scosese o vorbă de ceasuri întregi. Ben, obosit și tăcut, mîna caii într-un trap întins. Se mîndrea întotdeauna că făcea drumul la oraș numai în opt ore, iar înapoi, doar în nouă. Un drum bun, bidivii iuți și siguri, o gabrioletă ușoară, iată singurele semne care arătau că sălbăticia a fost biruită în jurul ranch-ului lui Ben.

Cînd, în cele din urmă, ajunseră acasă, Hettie se tîrî sfîrșită în camera ei, se prăbuși pe pat și zăcu așa, nemișcată, vrînd să se odihnească și să-și lase gîndurile să mai alerge înainte de culcare. Dar curînd adormi.

Cînd se deșteptă, soarele strălucea auriu în fereastră și mireasma proaspătă, rece și plăcută a pădurii îi mîngîia fața. În loc ca toate acestea să i se pară frumoase, ele o îngroziră. Îi era groază de lumina zilei, de nenumăratele îndatoriri care o așteptau, groază că trebuie să se trezească, să lucreze, să dea ochii cu cei ai casei, să înfrunte viața. Dar nimic nu stă pe loc. Și o dată cu adevărul acesta, îi reapăru brusc în minte și catastrofa ce se petrecuse. „Poate nu-i o catastrofă" — șopti ea în atmosfera de liniște familiară și parcă de așteptare ce domnea în odaie.

Hettie înțelese că abia de-acum încolo începe greul, și o presimțire nelămurită a ceea ce s-ar putea întîmpla o înfioră. Dar o și îndîrji la luptă. Își tîrî jos din pat trupul săgetat de durere, se dezbrăcă, își spălă fața înfierbîntată, își pieptănă părul încîlcit și-și puse veșmintele de toate zilele. Apoi se strecură afară din casă, fără a o trezi pe maică-sa, care dormea în camera alăturată. Ce să facă ? Să-l găsească și să-l salveze sau să-l lase să piară ? În lumina aurie a dimineții, toate cele din jur se îmbinau parcă într-un murmur ușor. Iar în ceea ce-i șoptea natura nu exista nici înșelătorie, nici orbire, nici șovăială.

Numai păsările și fiarele pădurii, viței de pe pășuni, orătăniile din curte și măgărușii, în zare, împărtășeau cu Hettie înălțătoarele clipe limpezi ale răsăritului. Razele de aur răzbăteau printre trunchiurile cafenii ale pinilor ; prin frunziș străluceau pete roșiatice de cer ; spre miazănoapte și apus se vedea o pantă mare, către deșertul fără sfîrșit, măreț în răsăritul mîngîietor și trandafiriu al soarelui. Pe tăpșane, cerbii și antilopele pășteau laolaltă cu vacile. Se auzeau pînă acolo țipetele ascuțite ale veverițelor din copaci, croncănitul tăios și pătrunzător al corbilor, gîlgîitul curcanilor sălbatici de pe creste. Bucu-

ria vieţii şi farmecul viguros al întregii firi, frumuseţea negrăită a pădurii şi a deşertului în revărsatul zorilor, precum şi ceva de nepătruns, o putere minunată, dumnezeiască stăpîneau întreaga privelişte a acestui sălbatic ţinut din Vest.

Hettie sorbi toată splendoarea clipei. Înălţă capul spre unul din întunecatele domuri ale Mogollonilor. Tristeţea jalnică a nopţii se risipea ca un vis urît. Fusese laşă. Era cît pe ce să fie nerecunoscătoare pentru împlinirea singurei dorinţe cu care îşi începea şi-şi încheia rugăciunile: să-l vadă iar pe Nevada. Oare era ea atît de slabă şi de uşuratică, încît să se lase pradă amărăciunii? Se afla în faţa unei încercări grele, care cine ştie cum o să se sfîrşească. N-avea încotro; trebuia să rabde şi să lupte orice i-ar fi fost scris să se întîmple.

— Ah, de m-aş putea agăţa de forţa asta binecuvîntată! strigă ea. S-o ţin strîns în mine cînd sînt tulburată! S-o simt în clipele de deznădejde!

În ziua aceea Hettie nu trecu pitorescul podeţ de buşteni aruncat peste pîrîul dintre cabana ei şi gospodăria mare şi frumoasă a lui Ben. Se lăsă prinsă de treburile casei, a căror grijă o împărţea cu mama ei; cusu cîte ceva, se mai îndeletnici o vreme cu altele, mai făcu unele socoteli necesare administrării unui ranch atît de mare şi de costisitor. Pe Ben nu-l văzu toată ziua. Tîrziu, către sfîrşitul după-amiezii, cînd ieşi să se plimbe puţin, îl zări pe Marvie stînd pe verandă; părea cît se poate de nenorocit.

— Hello, Marv, bătrîne prieten! Hai să te plimbi cu mine! îi strigă ea, veselă.

— Uf, îmi vine să mor, nu alta! se tîngui băiatul.

— Doamne Dumnezeule! Nu cumva să faci una ca asta la mine pe verandă! Mi-ar aminti mereu de tine.

Trase de el pînă îl ridică în picioare şi, luîndu-l de braţ, porni cu el în pădure, departe de privirile celor din casă. Acolo îl pofti să se aşeze cu ea sub un pin bătrîn, pe pătura îmbietoare de cetină cafenie şi înmiresmată.

— Acum, Marv, am isprăvit cu sîcîielile — spuse ea, cu o seriozitate potrivită cu starea sufletească a băiatului. Care-i necazul?

— M-am certat rău cu Ben — răspunse el. E prima dată cînd ne certăm.

— Prima? Eu m-am certat de o mie de ori. Cînd Ben e supărat şi arţăgos, o ceartă zdravănă îl limpezeşte cum răcoreşte furtuna o zi de arşiţă. Unde a fost Ben astăzi?

— Am tras împreună cu el o fugă călare pînă la o gospodărie părăsită de colonişti, la vreo cinci mile de-aici. Cineva a găsit urmele lui California Red şi vestea asta l-a scos din fire pe Ben. Pe urmă l-a aşteptat ceasuri întregi pe Dillon, dar ăsta n-a venit. Raidy, care-i în mare hîră cu Dillon, i-a spus nişte lucruri care l-au înfuriat şi mai rău. Doar îl ştii pe Raidy. Ei, şi n-a trecut mult, fir-ar afurisită să fie clipa aceea, şi Ben s-a luat de mine.

— Dar pentru ce anume?

— Nimic, un fleac. Mi-a spus să dreg un gard şi eu am mîrîit. Dacă mi-e silă de vreo treabă, apoi de asta mi-e. Atunci el m-a făcut obraznic şi eu i-am zis să se ducă la dracu, şi c-o să-mi iau picioarele la spinare să mă car acasă.

— Şi Ben ce-a spus? întrebă Hettie.

— A spus: „Pleacă, încăpăţînatule, măgăruş cu urechi clăpăuge"... Aşa că am şters-o călare spre casă. Şi chiar o să plec. Mă fac hoţ de vite.

— Foarte bine! Așadar, vrei să te faci hoț de vite — replică Hettie, fără să-l contrazică. Și de ce?

Un răstimp destul de îndelungat Marvie nu răspunse. Își plecase și mai mult capul.

— Hettie, sînt... îngrozitor de... de îndrăgostit! îngăimă el cu greu, într-un tîrziu.

— Rose Hatt?

— Da. Nici n-ar putea fi altcineva.

— Și Rose, ea te iubește? întrebă Hettie blînd, apropiindu-și mîna de cea a băiatului.

— La început am crezut că da — răspunse Marvie, crispîndu-se. M-a lăsat s-o sărut, m-a sărutat și ea. Dar noaptea trecută, cînd i-am spus să ne mai vedem, a zis că nu. Am simțit că înnebunesc. O ținea una și bună. Cînd am învinuit-o că nu mă iubește cu adevărat, că numai s-a jucat cu mine și, i-am spus că eu am gînduri serioase, ea mi-a zis: „Marvie, noi n-avem un nume bun; eu sînt de-a lui Hatt. Ai o soră minunată... de fapt, vorbea de tine — preciză Marvie — și o familie mîndră. Eu sînt doar o pădureancă. Nu fac de tine. N-o să ne mai vedem". A rupt-o la fugă și n-am mai putut s-o găsesc. S-o fi ascuns, sau o fi plecat de la bal, nu știu... Dimineața am căutat-o din nou, dar n-am avut noroc.

— Marvie, eu o admir pe Rose pentru asta — spuse Hettie cu însuflețire. Cred că-i o fată cinstită, deși e din familia Hatt.

— Ei, Hettie, să nu te-apuci acuma să-mi vorbești ca mama sau ca tata! izbucni Marvie cu o umbră de amenințare în glas.

— Nu, Marvie, firește că nu! îl asigură, rușinîndu-se că fusese gata s-o facă.

Faptul că Marvie o prevenea, dovedea respectul pe care băiatul i-l purta.

— Puţin îmi pasă de mine... chiar dacă dragostea pe care i-o port o să-mi aducă numai necazuri — continuă tînărul, înverşunat. Dar ce-o să se întîmple cu Rose ?

Cu sinceritatea şi spontaneitatea tinereţii lui, el se gîndea la ceea ce era mai important.

— Înţeleg, Marvie — rosti Hettie grav. Mă faci să-mi fie ruşine de mine. Rose nu poate fi condamnată pentru familia ei, pentru lumea în care trăieşte... pentru... nimic.

— Acum vorbeşti din nou ca Hettie Ide — zise Marvie, înflăcărat. O să-ţi spun un secret. Dacă Rose mă iubeşte cu adevărat, eu cu ea rămîn, în ciuda tatii, a lui Ben şi-a oricui !

Hettie îşi lăsă capul în jos. Era într-adevăr o poveste tare încîlcită. Ce se cuvenea să-i răspundă ? Încrederea lui Marvie în ea sporise dintr-o dată. Avea nevoie de sfatul ei.

— Teamă mi-e că nu ţine la mine ; asta mă dă gata ! continuă tînărul. Dar am să aflu eu, de-ar fi să călăresc chiar pe sub nasul lui Cedar Hatt şi să-l înfrunt ! Noaptea trecută îmi ziceam că nu mă mai iubeşte. De azi-dimineaţă însă cred iar că mă iubeşte. Dacă lucrurile nu stau aşa, înseamnă că ea nu-i altceva decît o fluşturatică ; dar atunci ce-o împinge să spună că nu-i de neam bun şi să nu mai vrea să se întîlnească cu mine ?

Hettie nu putu răspunde de îndată pătimaşei lui întrebări. Datorită încordării şi tulburării ce-o copleşiseră în ultimele douăzeci şi patru de ore, Hettie n-avea nici pe departe obişnuita ei putere de judecată. Dar trebuia să lupte şi să-l convingă pe băiat că Rose Hatt dovedea un suflet mare şi că se sacrificase pe sine prin felul în care se purtase faţă de el. Dacă nici aceasta nu era o dovadă de dragoste, atunci Hettie nu mai ştia ce-i aia dragoste.

— Spune-mi, Hettie — se rugă Marvie, aţintind-o cu nişte ochi atît de dornici să-i citească în suflet, încît privirea lui o duru — oare nu crezi că Rose se frămîntă într-adevăr ? Şi dacă ea nu se mai gîndeşte la mine, nu dovedeşte asta... partea bună a firii ei ? N-a făcut-o oare pentru că... pentru că ţine prea mult la mine şi nu poate îndura gîndul că, dacă ar intra în viaţa noastră, ne-ar dezonora, pe mine, pe tine şi pe Ben ?

— Marvie, nu sînt sigură, dar cred că aşa e.

— Mulţumesc... Hettie — murmură sugrumat tînărul, stînd ţeapăn şi privind fix înainte. O undă de lumină trecu peste chipul lui tînăr şi întristat. Mi-a mers drept la inimă — continuă el, ducîndu-şi mîna la piept. În afară de tine, n-aş fi putut dezvălui nimănui toate astea. M-am destăinuit, şi lucru acesta mi-e de mare ajutor.

— Dar cum Dumnezeu, Marvie, s-au întîmplat toate astea ? întrebă Hettie, plină de înţelegere, dar şi uimită.

— Ca-ntr-o poveste, Hettie. Am întîlnit-o pe Rose cu mai bine de o lună în urmă în timp ce vînam, într-o duminică. Călărisem o bună bucată de drum, apoi am luat-o pe jos ; urmăream nişte curcani. Erau nemaipomenit de sperioşi. I-am tot urmărit eu, multă vreme, pînă în fundul unui canion mare, pe malurile acoperite cu iarbă ale unui pîrîu. Un loc neasemuit de frumos. Peste tot foiau cerbi, elani canadieni, castori. Însă eu voiam să prind unul din curcanii ăia mari şi bătrîni, aşa că mi-am văzut de drum. Deodată am dat peste o fată. Plîngea. Am început să-i spun ba una, ba alta... m-am aşezat lîngă dînsa. După cîtva timp a început şi ea să vorbească. La început era supărată şi furioasă pe frate-său Cedar Hatt, care o bătuse. Mi-a arătat vînătăile pe picioarele goale. I-am spus că ar trebui să vină cineva, cum e Jim Lacy, şi să-l ucidă.

Ciudat, nu ?... Tocmai eu să spun asta ! Pe scurt, ne-am împrietenit la cataramă. Mi-a zis că ar vrea să ne mai vedem, dar în alt loc mai depărtat. Locul unde stăteam atunci se afla prea aproape de casa ei, așa că mi-a pomenit de o cărare și m-a lămurit cum să găsesc un alt loc. Nici nu i-am spus cine sînt. Uitasem. În sfîrșit, în ziua hotărîtă m-am dus și, firește, a venit și ea... De data asta a fost altfel. Cred că atunci m-am îndrăgostit de ea... nu în prima zi. Ea... dar nu interesează... M-am mai întîlnit cu Rose de trei ori de atunci. Ultima oară, alaltăseară la dans. Asta-i tot.

— Și nu ți-e de ajuns, Marvie ? întrebă Hettie.

— Ba da ! Am uitat să-ți povestesc ceva. La bal, cînd mi-a spus prima dată că nu vrea să ne mai vedem, i-am răspuns că eu tot o să mă duc la locul nostru, miercuri, la aceeași oră, ca totdeauna ; și chiar o să mă duc.

— Marv, dacă ce știu eu despre fete e-adevărat și dacă și tu îi ești drag, atunci o să vină și ea. Rose e prea tînără și n-are tăria să se țină de o hotărîre atît de aspră ; mai ales dac-o fi și inima ei în joc.

— Hettie, ești alinarea întruchipată ! strigă Marvie, recunoscător, aproape îmbrățișînd-o. Și eu nădăjduiesc c-o să vină. Vreau să cred în asta. Poate că așa o să am iar poftă de mîncare și de somn.

— O să-mi spui totul ? întrebă Hettie, gravă.

— Nici o grijă ! Și-acuma, mă duc să-i cer iertare lui Ben.

Se scurseră cîteva zile. Hettie începu să călărească din nou și să se aventureze ceva mai departe de ranch decît i-ar fi îngăduit Ben dacă ar fi știut. Dar parcă o împingea ceva. Miercuri se duse împreună cu Marvie și străbă-

tură vreo cinci mile prin pădure, spre sihlă, cea mai lungă plimbare călare de care se bucurase vreodată. Culmi și canioane, pîlcuri de plopi cu frunzișul tremurînd în adierea vîntului, pajiști minunate unde hălăduiau curcani și elani canadieni, diguri făurite de castori, scorburi transformate în stupi, primele culori de toamnă ale viței sălbatice și sumacului în poienile largi, bezna hățișurilor unde caii, simțind miros de urs, se dădeau înapoi fornăind și vrînd să se întoarcă, mugetul apei peste bolovani și vîntul strecurîndu-se printre vîrfurile pinilor — toate o încîntau pe Hettie, făcînd-o să îndrăgească și mai mult ținuturile sălbatice ale Arizonei.

La întoarcere, cînd se apropia de casă, ajungînd la loc deschis și destul de neted, își goni calul cît putu de tare. Goana aceasta îi alină pentru o clipă neliniștea și-i molcomi înverșunarea din suflet. Sîngele îi zvîcnea înfierbîntat, soarele și vîntul îi ardeau obrajii, miresmele pătrunzătoare ale pădurii o îmbătau ca vinul. Călări așa spre poiană, apoi către grajd și corral-uri, pînă ce dădu buzna, în plin galop, în mijlocul unui grup unde se aflau Ben, Raidy, Dillon și Tom Day, împrăștiindu-i ca pe niște potîrnichi.

— Hei, ascultă, indianule! strigă Ben și se cățără pe gardul corral-ului, ca s-o sîcîie și mai bine.

Hettie își struni calul, îl întoarse, o luă îndărăt la trap și lunecă jos din șa.

— E... e-un cal extraordinar, Ben! exclamă ea, mîngîind grumazul umed al animalului.

— Se potrivește cu tine, fetițo — zise Tom Day, admirativ, cîntărind-o din creștet pînă-n tălpi.

— Miss Hettie, mi se pare că Arizona ți-a intrat în sînge — adăugă în doi peri bătrînul Raidy, clătinînd din cap. Drept să-ți spun, nu prea-mi place asta. Day zice că-i

primejdios pentru dumneata să călăreşti singură aşa departe. Şi Dillon e de aceeaşi părere.

— Dar *tu*, Ben, ce spui ? întrebă ea, răutăcioasă.

— Nu suflu o vorbă. M-am lăsat de mult păgubaş să mai încerc să te strunesc — replică Ben.

Dillon stătea sprijinit de corral, în spatele celorlalţi, şi nu lua parte la discuţie. Vînătaia de la ochi nu i se vindecase încă.

— Domnişoară, nu ţi-e de ajuns să călăreşti pe pămînturile ranch-ului, fără să te mai avînţi şi-n pădure ? întrebă Raidy.

— Crezi că aş călări vreodată într-o loc îngrădit ? Nici gînd !

— Ei bine, Hettie Ide, eu ştiu ce ţi s-ar cuveni — declară Tom Day.

— Să primesc cîteva la spate — rîse Hettie. Dar, fără glumă, care-i primejdia ?

— Ei bine, fetiţo, poate că nu-i nici o primejdie adevărată — răspunse Day, dus pe gînduri. Însă zilele astea ne-au înnebunit de tot. Cred că nu-i dracu chiar aşa de negru ca să credem că hoţii de vite s-ar gîndi să te fure.

— Să mă răpească şi să ceară bani ca să mă dea înapoi ? întrebă Hettie, neîncrezătoare.

— Da, fetiţo, dar şi pentru altceva — zise cu înţeles bătrînul crescător de vite. Se pare că tu nu-ţi dai seama, dar să ştii că eşti o fată grozav de faină !

— Mulţumesc, unchiule Tom ! E un compliment straşnic, dar ce-ai spus nu mă sperie.

— Hettie, citeşte asta ! interveni Ben grav, păşind spre ea, cu o foaie de hîrtie în mînă. Citeşte !

Hettie luă hîrtia aspră şi murdară şi citi :

Ben Ide,

Domnule,
Concediază-l pe vătaful Dillon sau sapă-ţi mormînt pentru el.

Tăcută, Hettie îi dădu foaia înapoi.

— Am găsit-o bătută într-un cui, pe uşa cabanei-dormitor — spuse el, mînios. E o ameninţare. Dillon a mai găsit şi ieri ceva din vitele mele. Numai cîteva capete, dar destule ca să-i înfurie pe hoţi. Azi am dat de locul unde-şi făcuseră tabăra: într-o cabană veche, chiar pe pămîntul meu. Ce îndrăzneală! Am avut răbdare cu furturile de vite. Mă aşteptam la asta. Dar cînd banditii îmi fură cel mai bun cal şi poposesc chiar sub nasul meu, e timpul să-mi ies din pepeni.

— Vezi, domnişoară Hettie, de-aia nu-i sănătos pentru dumneata să călăreşti prea departe — zise Raidy.

— O să am mai multă grijă altă dată — răspunse Hettie cu seriozitate, lăsîndu-şi calul în grija bătrînului. Domnule Day, nu rămîneţi să cinaţi cu noi?

— Îmi pare rău, fetiţo, dar trebuie s-o şterg acasă.

— Atunci, la revedere! Mai daţi pe la noi, şi cît de curînd — spuse Hettie, întorcîndu-se şi luînd-o în sus, pe cărare. Cîntărea în gînd, răsucind pe toate feţele, ameninţarea de pe foaia de hîrtie arătată de Ben. Chiar atunci el o ajunse din urmă şi-şi potrivi pasul după al ei.

— Hettie, acum spune-mi adevărul... tu ai scris asta şi-ai lipit-o pe cabana-dormitor? întrebă el.

— Ben Ide! Ai înnebunit de-a binelea? strigă fata, necrezîndu-şi urechilor. După aceea izbucni în hohote: Asta-i bună!... Frate dragă, tare mi-e teamă că ţi-ai pierdut minţile din pricina vitelor furate şi a lui California Red!

— Iartă-mă, Hettie! răspunse Ben, plin de căință. Mi-am închipuit că tu ai făcut-o numai ca să mă necăjești. Cinstit vorbind, mai că aș fi dorit să fie așa.

— Ben, pentru numele lui Dumnezeu, dar de ce ai fi vrut să fie așa?

— Pentru că, dacă ai fi făcut-o tu, n-aș mai fi îngrijorat. Chiar nădăjduiam că așa stau lucrurile. Poate că sînt puțin cam... „poticnit", cum spun călăreții de pe-aici. Ascultă, Hettie, nu-mi place cum îmi merg treburile.

— Nici mie, Ben — zise fata. Dar pe tine nimeni nu te poate ajuta cu nimic.

— Ei, Hettie, nu-i frumos din partea ta să vorbești astfel — spuse Ben cu reproș. I-am povestit Inei cele întîmplate între tine și Dillon; bineînțeles, i-am povestit cum zici tu că s-au petrecut. A sărit la mine cu o gură cît șapte. Nu pot să țin piept dacă sînteți amîndouă împotriva mea.

— Nu sîntem împotriva ta, Ben! replică aprigă Hettie.

— Ba da, sînteți — stărui el. Încep să mă cert cu toată lumea. N-o să țin seamă de sfaturile tale, de ale Inei și nici de ale lui Tom Day. Am făgăduit o răsplată de o mie de dolari pentru cel care mi-l aduce înapoi pe California Red. Am pus afișe pe stîlpi de-a lungul drumurilor. Lui Tom nu-i place asta. Zice că or să aducă înapoi calul, iar după aceea or să-l fure din nou.

— Ce-a spus Dillon? întrebă Hettie, curioasă.

— A fost de părere să ofer recompensa. Știi că Dillon spusese că ar putea să-l aducă el înapoi pe Red. Și, după ce s-a întors de la Wnithrop, a lipsit din ranch două zile. Nu știu pe unde a umblat. El a făcut parte din majoritatea echipelor de cowboy care lucrează acum

de-a lungul Mogollonilor. Oricum, îi cunoaşte pe toţi şi, fără îndoială, unii dintre ei sînt de aceeaşi teapă cu hoţii de cai şi de vite. Asta-i cea mai mare pacoste în ţinutul ăsta. Nu poţi şti cine-i cinstit şi cine nu. Ei bine, Dillon s-a întors şi mi-a spus că n-a putut să afle nimic despre Red, aşa că m-am hotărît să făgăduiesc o recompensă. Dillon însuşi a răspîndit vestea prin ţinut.

— O să-l capeţi înapoi pe Red — îi răspunse Hettie, foarte încrezătoare.

— Mi-a trecut şi altceva prin cap — continuă el. Mă gîndeam să chem la mine mai mulţi şerifi vestiţi şi să-i pun pe urma hoţilor. De pildă, pe Pat Garrett, din New Mexico. Dacă aş putea primi ajutorul lui şi al altora din Phoenix şi dacă aş angaja o echipă de cowboy, buni trăgători, pariez că aş reuşi să-i nimicesc pe hoţi. Dar Tom Day a urlat ca un apucat cînd a auzit, şi Dillon a sărit ca ars pînă-n tavan. Au jurat că şerifii, în loc să mă salveze ca să nu mi se mai fure cîteva capete de vită, or să mă usuce de bani. Cîteva capete? La naiba! Tare aş vrea să ştiu ce înţelege Dillon prin vite multe, dacă ceea ce mi s-a furat înseamnă doar „cîteva capete“?

— Ben, ar trebui să-l asculţi cel puţin pe Tom Day —, zise Hettie. Cunoaşte ţinutul.

— Îl ascult, Hettie, dar vreau să fac ceva — răspunse el. Dacă nu-l am înapoi pe Red în zece zile... pîn' la urmă tot o să fie dibuit vinovatul şi-o să vadă el pe dracu!

Marvie nu se întoarse la ranch pînă seara tîrziu. Hettie stătea şi-l aştepta, încercînd să citească, dar mai mult privind la focul din cămin, cu ochi visători şi trişti. Auzi

pași vioi pe verandă, zornăit de pinteni și un ciocănit iute în ușă.

— Intră, Marvie — îi spuse ea, nerăbdătoare.

El intră ca vîntul, dar fără zgomot, și ea rămase uluită văzîndu-i fața palidă, cu pete negre, și privirile ascuțite și strălucitoare. Ținea în mîini pușca, cravașa și mănușile; chipul lui era tulburător de neobișnuit. Hettie își dădu seama de cele întîmplate chiar înainte ca el să deschidă gura.

— A venit! șopti el, dramatic.

— Marv, am știut-o din clipa în care ai intrat — zise Hettie, zîmbind; starea lui sufletească era molipsitoare.

— Hettie, sînt fără îndoială cel mai fericit și cel mai nenorocit om de pe pămînt — adăugă el.

— Stai jos, Marvie, și povestește-mi totul.

— N-am multe de povestit, dar ce am, e nemaipomenit — replică el, așezîndu-se lîngă ea, pe un scaun. Apoi continuă cu voce joasă, stăpînindu-și anevoie tulburarea: Rose era acolo. Aștepta de ore întregi, nădăjduind, plîngînd, temîndu-se că n-o să vin. Mi-a spus că-și simte inima zdrobită. Și-a dat seama că ține la mine. Sînt singurul om care i-a purtat vreodată de grijă... și care a fost bun cu dînsa. Mi-a spus că este în stare să renunțe la mine... pentru a mă scăpa de dezonoare... dar că asta ar însemna moartea ei. I-am jurat că o să rămîn cu ea... că o să mă căsătoresc cu ea. Am vorbit și am tot vorbit. Apoi i-am spus c-o să te aduc și pe tine, tot pe drumul ăla, miercurea viitoare. Atunci i s-a făcut îngrozitor de frică, dar am liniștit-o spunîndu-i că tu o să ne ajuți. În cele din urmă s-a învoit. Ea o să meargă pe drumul pe care-l știm noi, pînă ce o s-o întîlnim... Asta-i tot, Hettie. Și, pentru numele lui Dumnezeu...

Marvie se întrerupse răguşit, îi pierise şi glasul. Într-o pornire entuziastă, Hettie îl sărută.

— Marvie, cred că eşti un adevărat bărbat — zise ea. O să merg. Şi o să găsesc eu o cale să descurc lucrurile.

El mîrîi ceva fără noimă şi ieşi grăbit din cameră, uitînd să închidă uşa. Hettie îl urmări cum se îndepărtează în lumina lunii, apoi închise uşa, trase scaunul mai aproape de foc şi începu să se gîndească cu seriozitate şi cu înţelegere la povestea de dragoste pe care o trăia Marvie.

CAPITOLUL XV

Hettie, care de obicei se scula devreme, se întrecu pe sine în dimineaţa acelei miercuri în care urma să plece călare împreună cu Marvie în sihlă şi s-o întîlnească pe Rose. Din treburile ce cădeau în seama ei, izbuti să termine unele încă înainte ca maică-sa s-o cheme la gustarea de dimineaţă. Mai stătea încă la masă, cînd o alarmară răcnetele ce veneau de afară. Recunoscu chiuitul de bucurie al lui Marvie : Iuhuuuu !...

„Dumnezeule! Oare bietul băiat sărbătoreşte ziua asta ?“ se întrebă veselă Hettie.

Totuşi ieşi pe verandă, urmată de mama ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! strigă doamna Ide. Marvie s-a ţicnit !

Îl priveau cum aleargă nebuneşte, cu capul gol, pe poteca ce urca spre casa lui Ben. Ajuns pe creastă, băiatul o căută din ochi pe Hettie şi, făcîndu-i semn cu mîna, răcni :

— Uită-te jos pe pășune!

Hettie îi dădu ascultare și își îndreptă privirea spre pășunea din apropiere; dar, din pricina unor pini care-i stinghereau în bună măsură vederea, nu zări nimic neobișnuit.

— Iuhuuuu!... răcni Marvie din nou. Hei, Ben!

Hettie își dădu seama că se întîmplase ceva, așa că o porni în goană peste puntea de bușteni. Văzîndu-l pe Ben că năvălește pe verandă, în cămașă și cu pușca în mînă, se opri la jumătatea drumului.

— Ce s-a întîmplat, Marv? urlă el.

— S-a întors California Red! strigă Marvie, oprindu-se din fugă.

Hettie îl văzu pe Ben tresărind ca lovit. Apoi el o luă la goană spre Marvie. Hettie străbătu repede puntea și terasa acoperită cu iarbă; tulburată și cu răsuflarea tăiată, ajunse la timp pentru a-l vedea pe Ben căzînd ca trăsnit pe un buștean. Ina venea în goană și ea, îmbrăcată numai în capot.

— Oh, Ben... cine-i... ce e? strigă ea, speriată.

— Domnul fie lăudat! Ina, s-a întors Red!

— Asta-i tot? Credeam că ne-au călcat hoții! Marvie, să știi că urli ca un drac!

— Ben, sînt atît de bucuroasă...! gîfîi Hettie.

— Mă băiatule, nu-mi joci cumva vreo festă pentru că te-am certat?

— De loc. Sînt sigur că l-am văzut. N-am mai putut de bucurie.

— Ehei!... Cred că l-a adus Dillon înapoi — oftă Ben, cu nemărginită recunoștință.

— Dillon, pe naiba! exclamă Marvie, vădit furios că i se răpea plăcerea de a fi primul care își înștiințează stă-

pînul de întoarcerea armăsarului favorit. Dillon e în pat. Nimeni nu s-a sculat încă, în afară de mine.

— Hm ! La naiba ! Ai văzut pe cineva ?

— Nici ţipenie de om.

— Ei ! Asta mă lasă paf ! Nu mai pricep nimic ! Hai să mergem într-acolo. Ina, pune ceva pe tine dacă vrei să vii. Spune-i şi băiatului. Sînt sigur c-o să se bucure.

Ben şi Marvie porniră spre corral-uri, urmaţi de Hettie, care încerca să ţină pasul cu ei. Trecură de creastă, o luară pe potecă, străbătură curtea şi intrară în incinta corral-urilor. În timp ce mergeau atît de zoriţi, Ben repetă de trei ori întrebarea pusă mai înainte, şi tot de atîtea ori Marvie dădu acelaşi răspuns. Raidy apăru şi el pe veranda cabanei-dormitor, cu puşca în mînă.

— Ce-i cu larma asta, şefule ? întrebă omul, alăturîndu-se celor trei.

Marvie îi conduse printre două corral-uri, peste un loc întins, spre gardul înalt ce înconjura păşunea şi se căţără pe el iute ca o veveriţă.

— Colo ! ţipă băiatul, arătînd cu mîna.

Ben se sui pe gard înaintea Hettiei şi strigătul lui uimit şi bucuros întărea spusele lui Marvie. California Red stătea aproape de gard. Zvîcni nervos la strigătul lui Ben şi se întoarse înălţînd capul, cu urechile ciulite şi ochii sălbăticiţi. Cît de frumos, ce splendid îi părea Hettiei armăsarul !

Ben îl fluieră şi-l strigă pe nume :

— Red, Red, băiatule, vino aici, Red !

Armăsarul se liniştea încetul cu încetul ; îşi lăsase urechile în jos şi se apropia încet, la pas. Ben continuă să-l cheme. Recunoscînd vocea, Red îşi manifestă tot mai mult bucuria. Necheză. După acea porni la trap, drept către locul unde stătea Ben, călare pe gard. Arăta cît se poate

de rău, neîngrijit, zgîriat, murdar de noroi, slăbit; avea urme ce vădeau că făcuse o călătorie grea și că se purtaseră crud cu el.

— Ben, cineva s-a purtat rău cu el, altfel nu s-ar grăbi să vină cu atîta dor la dumneata — zise Raidy.

— Dumnezeule! Dacă-i adevărat... — strigă Ben, aspru, dar se stăpîni și întinse din nou mîna spre armăsar, chemîndu-l cu blîndețe: Vino, Red! Aici, băiatule! Nu știi că eu sînt stăpînul tău?

Dar Red nu voia să se apropie prea mult. Se oprea șovăind și bătînd pămîntul cu copita. Ochii lui negri străluceau cald. Necheză din nou. Ben coborî încetișor de pe gard, vorbindu-i tot timpul și apropiindu-se treptat de el; în cele din urmă îi îmbrățișă grumazul falnic și-și îngropă fața în coama roșie.

Gîndurile Hettiei zburară înapoi, spre zilele de la Forlorn River, cînd California Red hoinărea în voie pe colinele cu salvie, liber și mîndru, cînd Ben era doar un vînător de cai sălbatici, singuratic, izgonit dintre ai săi, și cînd Nevada intrase atît de ciudat în viața lor. Ochii i se întunecară. Nu putea să simtă marea și pătimașa dragoste a lui Ben pentru armăsarul acesta magnific, dar îl înțelegea și se bucura de fericirea fratelui său.

Între timp sosiseră acolo și cowboy-i. Raidy deschise poarta și Ben conduse de îndată armăsarul spre locul larg și întins din față.

— Cercetează-l cu grijă, Raidy — spuse Ben.

În timp ce cowboy-i făceau cerc în jurul armăsarului, iau Hettie mai stătea cocoțată pe gard pentru a privi mai bine, bătrînul crescător de cai dădu ocol animalului, îl pipăi, îl cercetă, îi ridică copitele una după alta.

— Șefule, să știi că-i sănătos tun — declară Raidy, bucuros. A mai slăbit, are cîteva julituri afurisite și a

pierdut o potcoavă. Neastîmpărat și năbădăios. E tare mulțumit că-i iar acasă, să n-ai nici o îndoială și, după cîte îmi dau eu seama, hoții nu i-au cășunat prea mult rău.

— Nu vrei de loc să-ți schimbi părerea, Raidy ? întrebă Ben.

— Nu. Nu poate fi altfel. Ce, omule, nu te pricepi la cai ? Nu vezi c-a fost priponit și împiedicat ?

— Ei, nu !

— Negreșit ; uită-te colo. Deschide bine ochii, șefule ! L-ai căpătat înapoi și trag nădejde că de data asta o să știi să-l păstrezi. Dar nu te lăsa orbit de dragostea dumitale pentru cal.

Raidy își trecea mîinile blînde și îndemînatice peste trupul lui Red, ciufulindu-i părul mătăsos, uitîndu-se cu ochi de cunoscător la urmele din care putea desluși cîte ceva din cele ce i se întîmplaseră calului.

— Uită-te și dumneata singur !... continuă Raidy, răstit. Uită-te aci !... Dumnezeule, l-au legat cu frînghia !

În clipa aceea, Hettie îl zări pe Dillon cotind pe după colț ; gardul înalt îi ascundea oamenii și armăsarul. Se opri brusc. O uimire și apoi o înciudare de o clipă se iviră pe chipul lui ce vădea curiozitatea. După aceea, la fel de brusc, expresia feței i se schimbă, netezindu-se într-un surîs. Ce om frumos și plăcut ! Hettie se minuna de desăvîrșita lui iscusință de a se stăpîni și a acționa. Dar el n-o mai putea înșela. De fapt, întoarcerea lui Red îl uluia pe Dillon în aceeași măsură ca și pe toți ceilalți.

Cercul cowboy-lor se deschise pentru a-l lăsa pe vătaf să treacă.

— Ei, șefule, ce ți-am spus eu ? izbucni el și strînse cu putere mîna lui Ben. Hettiei i se părea ciudat să constate cîtă plăcere îi făcea gestul acesta lui Ben, care se

simțea într-al nouălea cer. Haimanaua roșcovană s-a întors acasă. A sărit gardul ca să plece și-apoi să vină înapoi... Red, îmi scot pălăria în fața ta. Dar niciodată n-aș fi putut bănui una ca asta.

— Dillon, nici eu nu mi-am închipuit — zise Ben.

— Și zici c-ai fost cîndva vînător de cai sălbatici! pufni Raidy, dezgustat. Păi dacă Red ar fi *fugit*, nu s-ar mai fi întors niciodată. Te-am rugat să te uiți la semnele de pe trupul lui. Dar te-ai mulțumit să-l îmbrățișezi într-una și nu te-ai uitat.

— Bătrîne, sînt atît de fericit că-i iar al meu, încît nu mai vreau nimic! În afară de asta, Raidy, ca să fiu cinstit, mi-ar părea rău dacă s-ar dovedi c-a fost furat.

— Furat? Asta-i o prostie! interveni Dillon, nervos. Red a dat o raită și s-a întors acasă. Eu am avut o mulțime de cai care au făcut la fel.

— Nu cai sălbatici, domnule Dillon — ripostă pe loc Raidy.

— Ce te pricepi dumneata la cai, Raidy?

— Ehe, mai multe am uitat eu decît ai știut dumneata vreodată! replică bătrînul. Nu mă îndoiesc că *ai avut* o mulțime de cai, Dillon, dar *nu i-ai crescut* dumneata... *nu i-ai prins* dumneata... și nici *nu i-ai ținut* mult.

Raidy spusese destul de răspicat tot ce avusese de spus, după cum o dovedi faptul că Ben păși între dînșii, iar o străfulgerare întunecată șterse buna dispoziție a lui Dillon.

— Ce tot o bălmăjești acolo? întrebă vătaful.

— Nu bălmăjesc de loc. Ți-am spus pe șleau; asta-i, fie că-ți place, fie că nu!

Ben ridică mîna ca să-l facă pe Raidy să tacă.

— Destul! Fiecare aveți dreptul să vă mențineți părerea, dar nu să călcați buna-cuviință.

— Bine, șefule — rosti Raidy, amărît. Ce spun eu e luat în rîs aici. Eu îți cer să te uiți la semnele lui Red, și dacă n-o faci, socotesc asta ca o insultă și o să te părăsesc fără păreri de rău.

— Raidy! strigă Ben, uluit.

— Mă știi cum sînt, șefule! replică dîrz bătrînul cowboy.

Ben șovăia. Pentru Hettie era limpede că frate-său dorea să mențină înțelegerea între noul său salariat și cel vechi; amîndoi îi erau atît de folositori în prezent. Raidy își înfruntase stăpînul și acuma stătea semeț.

— Ben — strigă Hettie de sus, de pe gard — îl știi pe Raidy de cînd te știi și pe tine. El te-a învățat să călărești. E firesc să-l asculți.

— În ordine, dacă o ici așa — se resemnă Ben.

Bătrînul cowboy își trecu din nou mîinile blînde și îndemînatice peste trupul mlădios al lui Red, apoi în jos, spre picioarele-i splendide și musculoase.

— Uită-te aici — îl îndemnă Raidy, care se aplecase. A fost împiedicat. Vezi? A lipsit zece zile, dar semnul ăsta i l-au făcut doar ieri.

— Ai dreptate — încuviință Ben, în timp ce se ridică. Îmi cer iertare.

— Nu-i vorba să-ți ceri iertare — zise Raidy. Tot ce vreau e să ieși odată din îmbrobodeala dumitale... Acum uită-te și aici. Privește-i botul. A fost legat cu funia!

— Pe toți dracii! I s-a pus un căpăstru de frînghie! exclamă Ben.

Dillon nu voia să se lase mai prejos și-l urmărea cu încordare pe Ben, cum examinează armăsarul.

— Șefule, să fiu afurisit dacă Raidy n-are dreptate! izbucni el cu multă părere de rău. Nu m-am uitat la Red;

dar sînt semne, e limpede ca lumina zilei... Îl rog și eu pe Raidy să mă ierte; am greșit.

— Bine, domnule Dillon, primesc rugămintea dumitale — rosti tărăgănat Raidy, pironindu-l pe frumosul vătaf cu privirea lui ageră, de șoim bătrîn.

Hettie călărea alături de Marvie, străbătînd capătul dinspre apus al pajiștei cu salvie, spre gardul ce marca hotarul pămînturilor ranch-ului Ide. Marvie descălecă să deschidă poarta și, cînd sări din nou în șa, zîmbi.

— Nu ne-a văzut nimeni în afară de Raidy și el n-o să ne pîrască. Dar Ben ar înghiți orice astăzi. Ei, ce mult ține el la calul ăsta roșcovan!

— Da, ține într-adevăr; și eu țin la California Red.

— Ben e mort după el. Mi-a dat o sută de dolari numai pentru c-am fost primul care l-a văzut pe Red.

— Cine se scoală de dimineață departe ajunge și...

— Dumnezeule! Mă simt bogat! o întrerupse Marvie. Și aș vrea să zbor pînă în oraș și înapoi. Dar n-am să-i risipesc.

— Marvie, te-ai uitat la Dillon cînd a venit și a dat cu ochii de Red? întrebă Hettie.

— Nu, nu m-am uitat. De ce? întrebă tînărul, întorcîndu-se s-o privească.

— Mi s-a părut că-i mai uimit decît oricare dintre noi și că nu-i prea bucuros.

Marvie mormăi un „hm!": Era clar că voia să fie nepărtinitor. Totuși Hettie prinse scînteierea care-i luci o clipă în ochi.

— Raidy și Dillon sînt la cuțite — continuă ea. Asta-i limpede.

— Ai văzut cît de dibaci a întors-o Dillon și cum a zis și el ca Raidy? întrebă totuși Marvie, de parcă îi dădea cineva ghes să vorbească.

— Da. E prea șiret ca bărbații să-l poată pricepe. Numai o femeie îi poate ghici jocul.

— Pariez că în curînd o să fie ciuruit de atîtea gloanțe, încît o să se vadă prin el — zise tînărul cu un sumbru subînțeles.

— Marvie, începi să fii arizonian de-a binelea.

— Acum cotim, Hettie — o anunță el, părăsind drumul. Cărare îngustă, dar bună. Bagă de seamă la desișuri și ferește-te de crengi. Dă-i drumul!

Își îmboldi calul la galop și Hettie îi urmă exemplul. Intrară curînd în pădure, unde domnea o umbră plăcută și unde nici praf nu se ridica. Hettie fusese de mai multe ori pe cărarea asta, dar nu mersese prea departe. Poteca ducea către vest, spre sihlă și spre culoarea de purpură a Mogollonilor ce se zăreau nelămurit în depărtare. Depășiră curînd locurile știute de Hettie, și fata simți un fior. Nu prea putea să admire priveliștea, căci Marvie se grăbea amarnic și ea trebuia să-și supravegheze calul și să se ferească de crengi.

Străbătuseră vreo cinci mile; cărarea pătrundea tot mai adînc în pădure și începu să suie printr-un loc stîncos și accidentat. Urcară o bună bucată de vreme și Hettie putea privi cînd spre nord, către deșertul roșiatic din zare, cînd în jos, spre coastele mohorîte ce se pierdeau către apus. Înțelese curînd ce înseamnă sihla din Mogolloni. Erau niște canioane, ale căror culmi se înșiruiau ca niște scînduri de spălat rufe pe marginea rîurilor; și erau căptușite cu stînci și desișuri înăbuștioare de arboret des, deasupra căruia se ridicau brazi și pini înalți. Marvie urcă și coborî coamă după coamă, pînă ce ajunseră la

un canion mai adînc şi mai puţin împădurit pe care îl ocoli urmînd firul unui pîrîu străjuit de sălcii.

În timp ce înaintau călărind iar în galop, canionul se lărgea şi se adîncea, pereţii deveneau din ce în ce mai neregulaţi şi mai abrupţi, centura de pini de pe margine se ridica tot mai sus, iar locurile păreau şi mai sălbatice. Sosi momentul cînd caii trebuiră să meargă din nou la pas şi să coboare mereu pe sub muchiile înguste şi cenuşii de piatră, pe sub coroanele dese ale arţarilor, stejarilor şi plopilor tremurători, pe frunzele cărora se puteau citi începuturile aurii ale toamnei. Pîrîul se lăţi, deveni mai iute şi mai adînc, iar susurul lui puternic şi melodios umplea singurătatea, îmbiind la visare.

Cînd coteau, Marvie era întotdeauna şi mai atent, ceea ce sporea farmecul de care se simţea cuprinsă Hettie. Aventura creştea milă de milă. Cît de sumbre, de tăcute şi singuratice erau unele chei din sihla Mogollonilor!

Curcanii sălbatici o rupeau la fugă din luminişurile cu iarbă, spre adăpostul întunecat al tufişurilor; cerbii urcau pe pantele împădurite; elanii lăsau păscutul frunzelor de salcie şi se uitau la cei ce le tulburau liniştea; castorii lunecau de pe zăgazurile lor noroioase, iscînd vîrtejuri în bălţile încă verzi; veveriţele trăncăneau gureşe, gaiţele cîrîiau, corbii croncăneau; numai ulii pluteau sus, în crîmpeiul de cer albastru de deasupra capului.

— Pe aici, pe undeva o întîlnim — şopti Marvie, înfiorat. Totdeauna mi-e frică pe-aici. S-ar putea ca Cedar Hatt să umble haihui de-a lungul crestei şi să ne spioneze; numai că Rose e destul de deşteaptă ca să prindă de veste la timp. Odată am aşteptat-o o jumătate de zi pînă a venit.

Mergeau tot cotind pe un drumeag şerpuit şi Hettie îşi închipuia — de parcă lucrul acesta ar fi fost cu putinţă

— că fiecare nouă privelişte care se deschidea în pădure e şi mai sălbatică, şi mai năucitor de frumoasă decît cea dinainte. Iarba bătînd în alb, sălciile verzi, stîncile ca de chihlimbar, pîrîul înspumat ce curgea năvalnic, desişurile de stejari, plopii tremurători, roşiatici sau argintii, pereţii ce se ridicau măreţi drept în sus, pătaţi cu muşchi cenuşiu sau ca rugina, înălţîndu-se pînă la meterezele crestelor — toate acestea însoţite de foşnetul frunzelor, de săgetarea scurtă a păsărilor şi de mireasma de pin. Iar desăvîrşita singurătate a locului preschimba totul într-un fel de vrajă care o învăluia pe Hettie. Nici nu era de mirare că Marvie se îndrăgostise de puiul ăsta de sălbăticiune, Rose.

— Îi văd calul — şopti Marvie, oprindu-se. Trebuie să fie şi ea pe-aproape. Hai să descălecăm. O s-ascund caii în desişul ăsta de plopi.

Hettie descălecă, îi dădu lui Marvie dîrlogii şi-apoi aşteptă pînă ce băiatul dosi animalele, punîndu-le la adăpost de orice privire. Umbla fără să facă cel mai mic zgomot, de parc-ar fi fost un pădurean sadea. Marvie se întoarse curînd şi o conduse pe un tăpşan acoperit cu iarbă.

— Oricine ar călări pe unde-am venit noi ne-ar vedea urmele — şopti el. Dar nu cred c-am fost urmăriţi. Ai văzut şi tu că-i un drum vechi, neumblat, iar alde Hatt stau în alt canion, alături.

— E-o fată curajoasă dacă se întîlneşte cu tine prin locurile astea. Şi nici tu nu eşti un fricos, Marvie, băiatule.

Marvie o conduse mai departe, pe o pantă lină, acoperită cu iarbă, spre un loc adăpostit, într-un pîlc de pini scunzi şi brazi argintii.

— Uită-te la culcuşurile elanilor — şopti el, arătînd spre nişte pete rotunde, unde iarba şi muşchiul fuseseră turtite.

Hettie zări un ponei roib, neţesălat, fără şa, priponit de un copac tînăr. Un căpşor negru şi cîrlionţat se ridica alături, prin iarba înaltă. În clipa următoare, Marvie spunea încet:

— Hettie, ea e Rose Hatt... Rose, am adus-o pe Hettie Ide; e cel mai bun prieten al meu, mi-e ca o soră.

Hettie se lăsă jos, întinzînd amîndouă mîinile, în vreme ce fata se săltă în genunchi, cu ochii măriţi şi faţa palidă.

— Rose... sînt bucuroasă... să te cunosc — şopti sugrumată Hettie şi o sărută.

— Oh, domnişoară Ide... sînteţi tare bună c-aţi venit — vorbi Rose cu glas şovăielnic.

Tremura toată. Gîndul că se întîlneşte cu una din rudele lui Marvie pur şi simplu o îngrozea pe această fiică a codrilor sălbatici.

Marvie îngenunche lîngă Rose, şi pentru el clipa era vădit chinuitoare. Sentimentalismul şi tulburarea trecuseră. Acum sora lui Ben Ide stătea faţă-n faţă cu fiica hoţului de vite, pădureanul Elam Hatt, cu sora faimosului Cedar Hatt.

— Hettie, cred că Rose n-o să mai fie atît de sfioasă şi de înspăimîntată dacă te las singură cu ea — spuse Marvie. Eu cobor puţin şi o să stau de pază. Şi nu uita că n-avem mult timp.

Îndreptă spre Rose o privire deschisă, liniştitoare, apoi lunecă pe sub copacii ce se înşirau pînă-n vale. Hettie se întoarse spre fată, încercînd să găsească cuvintele care să-i risipească stinghereala. Cît de bine semăna Rose cu o floare de pădure! Era îmbrăcată cu o bluză din piele

de căprioară, cu franjuri și mărgele, și cu o fustă cafenie, zdrențuită, iar în picioare purta ghete fără ciorapi. Ținea în mînă o crenguță de plop plină de frunze subțiri, aurii.

— Rose, o dată ce Marvie te iubește, și eu te iubesc — zise Hettie, și cuvintele o luau înaintea gîndurilor, izvorînd drept din inimă. Nu era nevoie să-i spună cineva că Rose Hatt nu cunoscuse niciodată dragostea de mamă, de soră sau de prietenă. Fata scăpă un strigăt ușor, un strigăt sugrumat de uimire și de durere, și căzu în brațele Hettiei, izbucnind în plîns. Lucrul acesta înlesni misiunea Hettiei. Ea o ținu pe Rose în brațe pînă ce se mai liniști. Apoi începu să-i vorbească prietenos, mîngîietor, ca unui copil, spunîndu-i te miri ce, pînă în clipa cînd simți că ar putea încerca să o întrebe ceva. Dar chiar atunci Rose se ridică, își șterse fața udă și zîmbi printre lacrimi.

— Marvie a avut dreptate — zise ea. Îmi pare tare bine că vă văd, că vă aud; acum nu mai mi-e frică. N-o să vă uit pîn-oi muri!

— Rose, tu într-adevăr îl iubești mult pe Marvie? întrebă Hettie, încercînd să deschidă o discuție serioasă.

— Da — răspunse simplu fata. N-am putut face altfel. Dar n-am știut asta de la început, n-am știut-o pînă la bal.

— Atunci v-ați legat unul față de altul?

— De vreți să știți dacă atunci ne-am mărturisit dragostea, ei bine, da... atunci, domnișoară Ide. Dar nu i-am făgăduit lui Marvie c-o să mă mărit cu el.

— Dar te-a cerut, nu?

— M-a rugat, — răspunse fata, ridicînd capul cu mîndrie.

— Și de ce-ai spus nu?

— Pentru că-l iubesc prea mult ca să-i fac un rău: lui, dumneavoastră și la toată familia.

— Crezi că ne-ai face de ocară pe el și pe noi, pentru că ești din familia Hatt?

— Și pentru multe altele, pe care nu i le-am spus lui Marvie — răspunse ea cu glas hotărît, deși pieptul ei arcuit tresălta trădînd tulburarea. Cedar ar veni într-o zi la Marvie, la dumneavoastră și la fratele dumneavoastră, Ben, și v-ar cere bani. Și tot așa ar face și altcineva, un om al cărui nume nici nu îndrăznesc să-l pomenesc. El... omul ăla... are o mare putere asupra lui Cedar... și a mea. Ne-ar sărăci pe toți.

— Rose, ăsta-i un argument tare — spuse Hettie. Dar chiar dacă exagerezi lucrurile, tu și Marvie trebuie să mai așteptați. Sînteți amîndoi foarte tineri.

— Nu le exagerez de loc. Aș putea să vă spun chiar mai multe. Iar cît privește căsnicia... Marvie se grăbește pentru că vrea să mă scoată din viața pe care o duc și care, domnișoară Ide, e-o viață de iad. Trebuie să frec pe jos cu peria, să spăl, să gătesc pentru o bandă întreagă de hoți. Uitați-vă ce mîini am! Uitați-vă ce vînătăi... aici... și aici! Mă bat, mă lovesc cu piciorul. Marvie știe asta și nu mai poate îndura.

— Nu poți să pleci din casa asta? întrebă Hettie, aprigă.

— Mi-a dat prin gînd. Da. Aș putea. Tata s-ar sinchisi prea puțin. Dar ar trebui să mă fac servitoare... dacă nu și mai rău.

— Nu, Rose, ai putea veni acasă la mine.

— Oh, ce bine-ar fi! suspină adînc fata, frămîntîndu-și încîntată mîinile. Dar Cedar și... și omul celălalt care se bagă în treburile noastre... pentru ei ar fi același

lucru, fie că vin doar să stau la dumneavoastră, fie că mă mărit cu Marvie. Nu, nu se poate. Dar vă mulțumesc... și fiți binecuvîntată!

— Nu trebuie să ne pierdem nădejdea, Rose — continuă Hettie, mișcată pînă-n adîncul inimii de sinceritatea fetei. Timpul o să ne ajute. Dac-ai putea să scapi de munca asta de sclavă... și de rușinea asta!

— Doar nădejdea asta mă mai ține, domnișoară Ide. Numai de-aș mai putea ține piept o vreme năpastei! Cedar o să se ducă dracului repede. Jefuiește, joacă la cărți și bea mai grozav ca oricînd. E robul ăluia pe care nu îndrăznesc să vi-l spun.

— Și de ce nu îndrăznești?

— Pentru că, dacă nu m-ar ucide *el*, fără îndoială că ar face-o Cedar. Sînt singura din afara bandei „Pine Tree" care *știe*. Și pentru ei, viața mea nu prețuiește prea mult.

— Banda „Pine Tree"! repetă ca un ecou Hettie, cu ochii fulgerînd. Banda aceea misterioasă de hoți de vite.

— Da. Viața mea-i în mîinile dumneavoastră, domnișoară Ide, dar nu îndrăznesc să spun mai mult. Nu știi niciodată cum poți da în vileag o taină. Ați putea vorbi în somn.

— Firește. Dar cred că ai putea să-mi spui, ținînd seama că dorm singură — spuse Hettie. Rose, asta-i ca-n romane. Sîntem amestecați cu toții. Rudele tale și ale mele. Ce încurcătură! Soarta a făcut ca tu și Marvie să vă întîlniți. Oh, ce n-aș da să știu cum să vă sfătuiesc mai bine!

— Și cîtă nevoie am și eu de un sfat bun! Dar iată ce mă gîndesc. Datoria mea-i să stau acasă... să-i duc de

nas pe-ai mei... să aflu tot ce pot... să țin piept afurisitului ăstuia care... care... Trebuie să mă întîlnesc foarte rar cu Marvie și să fiu sigură că n-o să fim prinși niciodată. Ceva o să se întîmple, domnișoară Ide. M-ați făcut să simt asta. M-ați făcut să văd astfel lucrurile. Nici Cedar, nici el nu pot să mai facă pureci multă vreme pe-aici. Dar n-or s-o șteargă chiar acum. L-am auzit pe tata spunînd asta... Oh, și asta-i a doua oară cînd încep să trag nădejde. Aș vrea să vă mai spun și de un prieten al meu, unul pe care nu demult l-am descoperit. Uitasem să vă spun... A venit pe la noi, și-atunci a fost iadul pe pămînt, nu altceva. Am tras cu urechea noaptea și-am pîndit printre crăpăturile dintre buștenii cabanei. Cedar era ca nebun. Se afla și Cash Burridge acolo. Cash spunea : „Am pus la cale o afacere grozavă". Și toți din bandă erau în al noŭălea cer, numai Cedar nu. Apoi au început să vorbească pe șoptite și n-am mai auzit nimic.

— Rose... prietenul tău... oare nu cumva e Jim Lacy ? murmură șovăielnic Hettie, cu gura uscată.

Fetei i se taie răsuflarea ; zvîcni înapoi, uluită.

— Ei, doar tu ai lăsat să se-nțeleagă asta — continuă convingător Hettie, încercînd să-și stăpînească glasul. Acuma, strigă-l pe Marvie. Să stabilim o nouă întîlnire și să ne grăbim spre casă. De azi înainte, am și eu destule la care să mă gîndesc...

Rose lunecă tăcută pe sub pini ; Hettie scruta îndelung frunzișul verde ce o înconjura ca un zid, cu privirea omului care a văzut stafii.

— Vai, Doamne — murmură ea, istovită — așadar, Nevada face parte din banda asta ticăloasă de hoți !

CAPITOLUL XVI

La începutul lui septembrie, pe crestele înalte ale Mogollonilor căzu bruma. Curînd după apusul soarelui, aerul rar devenea rece și tăios ,iar focul de popas era și mai îmbietor pentru drumeți, vînători și pentru toți oamenii pădurii.

Cinci bărbați cu chipuri întunecate, îmbrăcați în haine de culoare închisă, stăteau în jurul unui foc bun în care ardeau bucăți de lemn de cedru ; miezul rugului juca în culori ca opalul. Se aflau la marginea sălbatică a Black-Butte-ului, de unde începe dintr-o dată sihla. Trei dintre bărbați jucau cărți, stînd cu picioarele încrucișate în fața unei pături de șa, absorbiți cu totul de bucățile unsuroase de carton colorat, de grămăjoarele de monede de aur și de teancurile de dolari ; jucau cărți, plăcerea pătimașă a oricărui hoț adevărat, trecut prin ciur și prin dîrmon. Ceilalți doi se aflau în partea cealaltă a focului. Unul își încălzea spatele și palmele la flacără, iar altul ședea sprijinit de un buștean.

— La dracu, Jim ! înjură omul care stătea în picioare, arătînd brusc cu mîna spre jucători. Chiar de-am fi în plină zi, ăștia n-ar auzi nici trîmbița judecății de apoi. O să frece cărțile toată noaptea sau pînă ce unul o să le ia ălorlalți toți banii. Și ce contează acum... dacă vreunul ar auzi ce spui ?

— Ei, Cash, adevărul e că eu nu-s deprins cu oamenii — zise celălalt. Îți trebuie mult pînă să-i cunoști. Și tu știi foarte bine că eu nu pot să fiu niciodată sigur de cineva.

— Asta-i prețul pe care-l plătești că ești șef. Cred că aceeași lege domnește și printre oamenii de afaceri cinstiți

din lume; şi printre hoţii de vite sau pistolari. Dar eu n-am de gînd să despic firul în patru, voiam doar să mă plîng că prea nu vorbeşti de loc.

— Ei, şi ce-i cu asta, Burridge ? întrebă Jim, cam acru. Oare nu vorbesc eu destul cînd sîntem singuri ?

— Vorbeşti, asta aşa-i, Jim — răspunse Burridge. Da' uite unde vreau s-ajung. Dacă ţi-ai desface niţel baierile pungii, dac-ai bea şi-ai juca şi tu puţin cărţi; mai ales cînd ne întîlnim cu alte bande, asta ne-ar uşura planurile.

— Şi eu tot aşa cred, Cash — încuviinţă Jim, plictisit. Dar cum să mai am după aceea ochiul ager şi mîna sigură, dacă m-apuc de băutură ? Totuşi îţi dau dreptate că trebuie să fiu ceva mai prietenos şi să joc şi eu din cînd în cînd.

— În regulă ! Bun ş-atît ! Dumnezeule, Jim, să nu mă înţelegi greşit ! De cînd l-ai înfruntat şi l-ai ucis pe Hardy Rue sînt totdeauna gata să fac orice pentru tine, să-mi tocesc şi unghiile dacă-i nevoie, numai să te-ajut să cîştigi parale. Poate că nu ţi-am fost prieten pe vremuri, la Linveille, dar să ştii că acuma ţin la tine. Tu m-ai pus din nou pe picioare.

— Ei, Cash, ai vorbit deschis — rîse Nevada. Să-ţi spun şi eu ceva. Să ştii că-mi placi acum mai mult ca înainte. Dar eu nu mă pot lega sufleteşte de nici un om şi nici nu mă pot împrieteni cu nimeni.

— Fireşte, fireşte, înţeleg — răspunse Burridge, grăbit. Sînt al naibii de bucuros şi pentru micile hatîruri pe care mi le faci. Dar să nu care cumva să spui asta celor din banda noastră sau cuiva din oricare altă bandă cu care avem de-a face. Toţi ăştia cred că mi-ai fost tovarăş în California şi că-mi eşti şi-acuma. Şi ascultă aici, Burt Stillwell m-ar fi împuşcat cum mă vezi şi cum te

văd, dar i-a fost frică de tine. D-aia nu s-a putut hotărî. Nu s-a purtat cum îi era obiceiul; crede-mă, era un *hombre* rău de tot.

— Ei, da, rău, adică ticălos și laș, gata să tragă pe la spate — se învoi Jim, însoțindu-și spusele cu un gest grăitor al mîinii. Nu-mi place să trag în lichele d-astea. Dar m-a forțat. A stat la locul lui pînă ce a băut cîteva pahare. După aia s-a luat de chestia cu armăsarul ăla roib al lui Ben Ide și a început să ridice niște pretenții de te umfla rîsul, pentru Cedar Hatt, tovarășul lui. Voia parte din cîștigul de la vite... pentru tipul ăla, Hatt.

— Dracu să-l ia c-a vrut! Știi, mă și întrebam ce-o fi cu chestia asta. Dar sînt bucuros că n-am fost prea curios — rosti gînditor Burridge, întorcîndu-se și lovind cu piciorul în focul de bușteni. Apoi vorbi mai departe, privindu-l pe Jim: Poate că nu știi asta, Jim, dar ți-ai făcut o sumedenie de prieteni pentru că l-ai împușcat pe Stilwell; ți-ai făcut însă și un dușman sigur.

— Care-i ăla? Cedar Hatt?

— El e gaia! Nu greșesc. E un ticălos lacom. Un adevărat sălbatic din pădure. Jim, și cunoaște sihla ca un indian. Cedar n-o să te provoace niciodată deschis la luptă, numai dacă n-o să fie și el afumat ca Burt. Dar ascultă-mă pe mine: Cedar e mai primejdios decît orice pistolar din Arizona. A omorît destui ciobani și cowboy, crede-mă. O să te pîndească... și o să-ți întindă o cursă în pădure.

— Îți sînt recunoscător, Cash — tărăgănă vorba Jim, căscînd. Cred că-i mai bine să-l pîndesc eu pe Cedar Hatt ăsta.

— După cum vezi, îți vînd pontul ponturilor — declară Burridge. Sînt cum nu se poate mai cinstit și sînt

și interesat în treaba asta. Nu numai că țin la tine, dar am și alte motive ca să nu vreau ca Jim Lacy să fie ucis. Cedar o să se facă foc și pară cînd o afla că l-ai curățat pe Stilwell, dar ascultă aici, cînd o mai afla și că ai pus mîna pe armăsarul ăla roșcovan și că l-ai trimis înapoi lui Ide... apoi, atunci... pe legea mea, chiar c-o să turbeze de necaz.

— Și cît de curînd crezi c-o să afle treaba asta ? întrebă Lacy cu un interes mai vădit. Stilwell nu-i poate spune. Iar tovarășului acela al lui Stilwell, Babe Morgan, parcă-l cheamă, cred că-i mai sfîrîie călcîiele și-acuma.

— Cedar o să afle — zise cu convingere Burridge. Dacă nu de la careva din afara bandei noastre, atunci chiar unul dintre noi o să-i spună. Ai jucat tare, dar și ciudat, Jim, cînd ai luat armăsarul de la Burt și Babe și l-ai trimis înapoi la ranch-ul lui Ide de unde-l furaseră. Părerea mea este c-ai judecat sănătos cînd ai spus că Ben Ide o să facă un tărăboi mai mare pentru armăsar decît pentru o sută de mii de capete de vită.

— Ihî ! Pot să pariez c-ar fi făcut — declară Lacy, lăsînd capul în jos. Deodată, crenguța pe care o răsucea între degete se rupse trosnind.

— Ei bine, stai să-ți spun mai departe : mie, judecata ta mi s-a părut bună fiindcă eu am creieri în cap, dar cei mai mulți dintre hoții de vite n-au altceva decît tărîțe în scăfîrlii. Tuturor din banda noastră treaba li s-a părut ciudată. Însă numai Hubrigg a deschis gura. Lui Hubrigg îi placi și cred că te-ai putea bizui pe el. Aici, Burridge se plecă spre Jim și-i șopti : Dacă ăștia din banda noastră mai sînt oarecum închiși în ei, apoi asta-i din pricina faimei tale. Dar de cînd ne-ai ajutat să furăm vite, să le

ducem departe și să le vindem, de atunci s-au convins cu toții că ești de-ai noștri, chiar dacă te cheamă Lacy.

— Asta ar trebui să le fie deajuns — replică Jim. Ciuli urechea spre vîntul rece și slab care adia de jos, din prăpastie.

— Auzi ceva ? întrebă Burridge.

— Pietre care se rostogolesc. Poate să fie un cerb pe potecă.

— Ar putea să fie și Stagg, și pariez că el e. A întîrziat.

— Ascultă ! îl îndemnă Lacy, ridicînd mîna, gata să acționeze.

Întoarseră amîndoi capul în direcția vîntului și pîndeau. Vîntul slab gemea cînd ușor, cînd mai cu năduf prin pădure. De undeva, departe, din vale, se ridica plutind murmurul molcom al pîrîului ce-și luneca apele peste bolovani, sporind pustietatea și liniștea locului. Focul trosnea ; jucătorii plesneau cărțile ; răsuna și clinchetul aurului.

— Nici acum n-auzi ? întrebă Jim, deodată calm.

— Fel de fel de zgomote de noapte și, pe deasupra, tovarășii noștri care joacă alături, dar n-aud nici un cal — răspunse Burridge.

— Ei bine, eu aud un cal — spuse Lacy.

— Da ! Trebuie să fie Stagg, dacă nu-i chiar unul dintre caii noștri. Mă duc s-arunc o privire și după aia îmi desfac sacul de dormit.

Burridge se mistui în bezna pădurii, iar Lacy, rămas singur, se duse la focul de tabără. O dată sau de două ori se uită, cu o căutătură curioasă, ciudată și amenințătoare, la bărbații cufundați în joc. Apoi își îndreptă privirile spre miezul de opal al focului. Urmărea dogoarea și scînteierea albă și roș-sidefie. Veni clipa cînd uită de sălbăticia ce-l înconjura, de hoții care jucau cărți și rămase ca

o stană de piatră, cu chipul încremenit și ochii bîntuiți de năluciri. Poate văzuse o stafie în jarul strălucitor, căci nu se trezi din visare pînă ce nu răsună un ropot de copite în apropiere. Curînd, două siluete întunecate intrară în cercul de lumină și se apropiară vorbind încet. Lacy se ridică în întîmpinare.

— Bună, Jim ! salută noul venit care-l însoțea pe Burridge. Era un om palid, cu fața smeadă, cu ochii ca mărgelele, cu niscai sînge indian sau mexican în vine.

— Bună, Stagg ! Ai făcut treabă bună ? întrebă Jim cu o nepăsare voită.

— N-a fost cine știe ce treabă — răspunse Stagg, întinzîndu-și mîinile murdare spre foc. Cum ați plecat cu toții, armăsarul s-a potolit și am izbutit să-l momesc să iasă afară din corral-ul ăla mic și păduchios. Nu-i prea plăcea chestia asta, dar cînd și-a dat seama că-l duc acasă, n-am mai avut de furcă cu el. Am gonit în draci. Cred că era aproape de miezul nopții cînd am ajuns jos la salvii. Am legat amîndoi caii, mi-am scos cizmele, mi-am pus mocasinii și-am dus armăsarul cinci mile prin iarbă și salvie. Cînd am ajuns la gardul proprietății Ide, am mers pînă ce am dat de o poartă. Am deschis-o și l-am lăsat să intre înăuntru.

— Îți rămîn îndatorat, Stagg. Cred... că n-a fost o prostie din partea mea... deși unii gîndesc altfel — zise Jim Lacy, întorcîndu-și fața de la foc.

— Lacy, cred că a fost cea mai deșteaptă lovitură pe care am văzut-o prin munții ăștia. Nu-i momentul acuma să-ți povestesc că a doua zi după ce Stilwell a furat armăsarul, am fost la ranch-ul Burton. Cowboy-i lui Ide colindau ținutul, făcînd un tărăboi nemaipomenit. Raidy ăla, unul din oamenii vechi ai lui Ide, era furios ca un bărzăune. Și azi, urcînd pe Hogback, am dat peste un

cioban pe care-l cunosc. Un mexican pe care-l cheamă Juan şi nu mai ştiu cum... Mi-a spus că Ide a acoperit toţi copacii de-a lungul drumurilor cu afişe, unde spune că oferă recompensă pentru Red.

— Jim... vezi... a fost un lucru cu cap — declară Burridge, satisfăcut. Tînărul Ide ar fi cheltuit o avere ca să pună iar mîna pe armăsar. Cal de mare rasă! M-am uitat doar o singură dată la el. Dacă m-aş fi uitat a doua oară, cred că m-aş fi făcut şi eu hoţ de cai.

Lacy privea ţintă în întunericul pădurii.

— Ţi-e foame? îl întrebă Burridge pe noul sosit.

— Am gustat ceva astăzi la Hatt — răspunse Stagg. Dar o bucată de carne de cerb şi-o cană de cafea n-ar strica.

— Avem curcan fript. Un curcan tînăr; Jim l-a împuşcat în cap cînd veneam încoace.

— Poate că prietenul nostru Jim are o puşcă de vînătoare — zise Stagg, încercînd să glumească.

— Ba de loc. Numai pistolul ăla vechi cu şase focuri.

Lacy îşi întoarse privirea din beznă spre lumina focului.

— Stagg, ai văzut pe vreunul de-alde Hatt?

— Bineînţeles. Erau cu toţii acasă şi aveau şi musafiri, pe care însă nu-i cunosc.

— Le-ai spus că l-ai dus înapoi pe Red la ranch-ul Ide?

— Vezi bine. Am crezut că-i o idee înţeleaptă. Ba chiar am stăruit. Elam nu-i hoţ de cai. Zicea că furtul cailor e-o treabă urîtă. Dar Cedar se jura că trebuie să fie ceva necurat la mijloc cînd unul care-i pistolar şi hoţ de vite înapoiază un lucru furat. Şi se jura c-o să fure iar armăsarul roib, numai aşa, ca să-ţi facă în necaz.

— Hm! Dar, ia spune, ce-a mai zis Cedar cînd a aflat că i-am împușcat tovarășul, pe Burt Stilwell? întrebă sec și ironic Jim.

— Ce? strigă Stagg, tresărind.

— Ai auzit doar ce-am spus, omule!

— Sigur că da... Dar... eu... Și zici că l-ai împușcat pe Burt?

Uitîndu-se la foc, Lacy își întări spusele cu o înclinare a capului.

Stagg se încordă o clipă și, după ce se mai dezmetici, se holbă la Burridge, apoi la Lacy și pe urmă spre pădure. Urmă o tăcere întreruptă numai de jucători.

— Atunci... Burt... e mort... nu-i așa? întrebă Stagg, făcînd un vădit efort.

Cash Burridge curmă vraja stranie a clipei:

— Burt e de mult în pămînt, acoperit cu frunze, și așteaptă judecata de apoi. Află că a fost o treabă bine făcută, Stagg.

— Nici nu mă îndoiesc de asta — replică Stagg, rînjind din nou. Ei bine, Lacy, vorba e că nici Cedar Hatt nu știa mai mult ca mine. Dar dacă ești curios, atunci pot să-ți spun un lucru sigur... Cedar o să fie nebun de furios.

— Tot așa i-am spus și eu lui Jim — interveni Burridge, neliniștit. Ce cîștigăm din asta? Doar că unul din familia Hatt o să fie mai puțin *pronto*.

— Băieți, oamenii din Arizona sînt din ce în ce mai fără de vlagă — replică Stagg, hohotind de rîs.

Unul dintre jucători, tulburat de rîsul lui zgomotos, își ridică privirea și zise:

— Bill, ține-ți fleanca și hai, bagă-te și tu în jocul ăsta! Hubrigg și Brann s-au cam curățat de parale.

Chipul lui obraznic, ochii care-i jucau în cap și mîinile ce răvășeau grămada de aur din fața lui făcînd să zornăie monedele, totul îi trăda bucuria.

— Sînt al tău — răspunse Stagg, dornic să înceapă. Stai să halesc ceva.

— Dar tu... Lacy ? întrebă Brann, nefiind sigur dacă e bine sau nu să-l invite. Jocu-i deschis oricui.

— Mulțumesc, Brann — tărăgănă Jim. Nu mi-ar plăcea să-ți cîștig grămăjoara de bani. Știi, eu am un ochi al naibii de ager și, văzînd cum vă lunecați așii de la unul la altul, m-aș supăra. Eu sînt trișor. V-aș face praf. Mai mult ca sigur c-o să vă supărați, o să scoateți pistoalele... ceea ce ar fi rău pentru toți.

Hohotele lui Burridge și Stagg răsunară lung și greu peste cărările pădurii. Brann părea un hoț plin de haz și bună dispoziție. Se uită lung la Lacy și, în cele din urmă, rînji.

— Jim, îți reamintesc că te-am poftit să-mi fii tovarăș de joc — spuse el cu subînțeles.

— Jucați-vă și capul — zise Burridge. Nu ridicăm tabăra decît mîine, tîrziu. Dar eu, unul, mă duc să mă culc.

— Și eu la fel — spuse Lacy și ieși din cercul de lumină al focului. Curînd, el își căuta drumul spre bradul negru, cu crengile lăsate ca niște streșini, sub care își întinsese pînza de cort și păturile. Se așeză jos și-și trase cizmele. Rămase nemișcat, privind îndărăt, spre focul roșiatic. Apoi își scoase haina, o făcu sul, în chip de pernă, și își descinse centura de care atîrna tocul pistolului ; puse arma sub haină, la margine. Scrută îndelung fantastica priveliște a pădurii. Se stîrnise vîntul și acum susura printre pini. Urletul gros și sălbatic al unui lup, un lup trist, înfometat, răsună lugubru.

— Pribeagul ăsta e ca mine — murmură Lacy și se vîrî în pături.

Sunetul sec al unei lovituri de secure în lemn tare îl sculă pe Jim din somnul lui iepuresc. Pe foaia de cort, pe cizme, pe sombrero și — după răceala pe care o simți —, chiar pe nas, căzuse bruma. Hubrigg tăia lemne pentru foc; părea un tip plăcut și folositor.

— Strașnică dimineață, Hub! spuse Jim, în semn de bineţe. Mă duc s-aduc apă.

— Hello! Gîndurile nu-ţi dau pace să dormi — spuse Hubrigg. Ia te uită la-nţepeniţii ăia. Parcă-s duși de pe lumea asta. Stai să vezi ce le fac!

Apucă o găleată, o izbi cu mînerul securii, apoi i-o zvîrli lui Lacy. Hoții țîșniră din sacii de dormit, neliniștiți, cu ochii sălbatici, cu părul vîlvoi, fiecare ținînd un pistol în mînă sau căutînd să înșface unul.

— Ho-ho-ho... hi-hi... — hohoti Hubrigg. Sculaţi-vă, mîncători de lipie, și daţi o mînă de ajutor la treburi!

Toţi cei sculaţi brusc din somn, în afară de Burridge, îl înjurară zdravăn; dîndu-și seama ce se întîmplase, Burridge mormăi:

— Dumnezeule! Credeam că mi-a sunat ceasul!

Jim Lacy coborî pe cărare să umple găleata cu apă. Ori de cîte ori se ivea o treabă, ca asta sau alta, nu scăpa prilejul s-o facă el, bucurîndu-se întotdeauna de fiecare clipă petrecută mai departe de hoţii de care-și legase pentru o vreme soarta. Și de data aceasta, deși răgazul era scurt, însemna o binecuvîntată ușurare. Nu se mai vedea nevoit să stea la pîndă, să urmărească, să ciulească urechea, să citească gîndurile celorlalţi. În astfel de clipe sau ore furate, el redevenea Nevada, omul

îndrăgostit de spaţii deschise, de deşert şi de păduri, de viaţă, de culoarea şi de tainele naturii.

Soarele nu răsărise încă. Spre est, către braţul lung al Mogollonilor, cerul ce se întindea desfăşurîndu-se în jos, sălbatic şi negru ; dar geana de sus şi începuse să se îmbujoreze. Pădurea părea că iese din toropeală, trezită de lătratul veveriţelor şi de ţipătul gaiţelor, de răgetul trîmbiţat al elanilor bărbătuşi şi de gunguritul fermecător şi duios al canarilor. Pe stînci şi pe iarbă se vedea un strat alb de brumă. Aerul pişca şi Nevada simţi pe faţă, rece ca gheaţa, apa izvorului. Marginile micului ochi de apă la izvor erau tivite cu o fîşie subţire de gheaţă cristalină.

Urcînd înapoi, spre podiş, se opri o clipă şi privi în jos văioaga întunecată, plină de farmec, numită sihla Mogollonilor. De fapt, lăstărişul ferigilor nu era cu adevărat negru, deşi negrul precumpănea peste auriul bogat al plopilor tremurători, liliachiul arţarilor, ruginiul stejarilor şi culoarea aceea vie, ca de cireaşă, a viţelor sălbatice, cărora el nu le ştia numele. Un pripor acoperit de pini, cu vîrfurile răsărind ca nişte suliţe, cădea aproape drept pe un podiş vălurit, cu coame pe care se înălţau ici şi colo colţi de stîncă golaşă, cenuşie, şi nişte hornuri galbene, mărind farmecul acestui ţinut bătut de ploi şi măcinat de vînturi. Privirea de cunoscător a lui Jim Lacy rătăcea peste sihlă pînă la nişte culmi între care se adînceau văioage pline de mlaştini ; cel puţin aşa se vedeau de acolo, de pe înălţimea aceea. Imensitatea sihlei îl uluia. Ţinutul acesta sălbatic era la fel de vast ca şi nordul Californiei, pe care-l cunoştea atît de bine. Iar deşertul uriaş, fără capăt, sporea efectul copleşitor al priveliştii. Trăi o clipă de încîntare tăcută, de preţuire însoţită de tristeţe, căci jinduia după vremea cînd va putea să iubească nestingherit Arizona, să aibă ranch-ul lui, cîţiva

cai, ceva vite și un cămin în ținuturi sălbatice, unde să poată vîna și călări, să trăiască pașnic și să viseze la trecut. Era trist deoarece știa că năzuința aceasta n-o să se împlinească niciodată !

Întorcîndu-se la tabără, ajunse tocmai la timp ca să-l audă pe Brann exclamînd :

— La ce naiba trebuie să-i luăm și pe-alde Hatt în afacerea asta ?

— Ascultă, omule, să știi că-i o treabă făcută cu cap — replică Burridge, batjocoritor.

— Eh, n-o fi tocmai capul tău ? În regulă, numai să știți că eu mi-s Toma Necredinciosul.

La apropierea lui Jim Lacy, discuția încetă.

— Cineva s-adune caii ! strigă Cash.

O oră mai tîrziu, cei șase călăreți, împreună cu tot atîția cai de povară, porneau la drum străbătînd culmea și luînd-o în jos, spre sihlă. Drumul acesta ar fi făcut să șovăie chiar și pe cel mai priceput și mai îndrăzneț călăreț înainte de a încerca să-l coboare pe cal. Se cunoștea că rareori era folosit. Lacy își zise că trebuie să fie calea de scăpare, de rezervă, a bandiților. De mai multe ori trebuiseră să folosească securile pentru a-și croi drum. Vălmășaguri de stînci, coaste povîrnite, bătute de vînt, bîrne înclinate și înguste, copaci prăvăliți și tufișuri dese, toate făceau de neuitat „calea Hatt". Dar, deși foarte abruptă, în schimb nu era lungă. Se deschidea în capătul unui canion, unde un pîrîu clocotitor izvora de sub o stîncă acoperită cu mușchi chihlimbariu și curgea mai departe susurînd printr-un defileu șerpuit, cel mai sălbatic și mai frumos din cîte văzuse vreodată Jim Lacy.

— Ia spune-mi, Cash — întrebă Lacy, alegînd momentul potrivit cînd călăreau unul lîngă altul — Cedar Hatt e șeful bandei „Pine Tree“ ?

— Pe dracu, nu ! exclamă Burridge, batjocoritor. Apoi continuă, parcă urmărindu-și gîndurile : Vezi, Jim, însă *nu știu* nici că nu e. Vreau să spun că am destul cap să-mi închipui că nu poate fi el. Frîiele acestei bande sînt ținute de un om în toată puterea cuvîntului.

— Spui drept ? Adevărat că nu știi ?

— Așa să-mi ajute Dumnezeu ! întări Burridge, ridicînd mîna dreaptă înmănușată. Dac-aș ști, ți-aș spune, dar nimeni n-a văzut-o pe vreun juncan sau vițel. N-am întîlnit niciodată nu om care să știe. Firește că nimeni n-o să se laude vreodată cu asta. Banda „Pine Tree“ n-are decît trei ani. Și-a făcut și o danga pentru vite, dar nimeni n-a văzut-o pe vreun juncan sau vițel. N-am văzut-o pusă pe nimica viu. Or fi pus-o pe plopi. Ciobanii pot să-ți spună mai multe.

— Dar s-ar putea ca Cedar Hatt să facă parte din bandă, nu-i așa ? întrebă Lacy.

— Bineînțeles. E un *hombre* afurisit în care nu poți avea încredere dacă nu-l strunești. Iată care-i părerea mea despre banda „Pine Tree“. Un bandit oarecare, un tip dibaci, a venit aici de prin alte părți, însoțit de cîțiva oameni aleși pe sprînceană ; sau poate i-a ales după ce-a venit. El are și banii, și mintea trebuitoare ca să conducă o bandă mică. Un cowbay a găsit un juncan rătăcit pe pășune. Juncanul avea semnul proprietarului șters cu vopsea. Cu vopsea ! Asta-i ceva nou. Dar nu prea văd cum naiba or să poată șterge cu vopsea semnele la o cogeamite cireadă de juncani sălbatici ?

— În orice caz, nu-i practic — observă Jim, gînditor.

— Nu-i cea mai bună metodă ca să furi vite în ținutul ăsta; e mult mai ușor, cum le-ai luat, să le și vinzi — zise Burridge. Dar s-o faci pe scară mare și să nu te prindă... asta zic și eu că înseamnă să ai cap.

— Cît mai avem pînă la ranch-ul Hatt?

— Cum cotim după stînca aceea, am și ajuns. Strașnic ascunziș, ce spui?

— Fără îndoială. Toate canioanele sînt la fel ca ăsta?

— La fel? Da, numai că sînt și mai accidentate. Unele-s pline de hățișuri așa de încîlcite, că nu poți răzbate călare prin ele.

După ce trecură de stînca înaltă și înverzită, Jim dădu glas bucuriei pe care i-o pricinuia priveliștea din fața ochilor. Sihla se deschidea într-o vale ovală, înconjurată de stînci uriașe, cenușii, și de pereți înalți, acoperiți cu o vegetație verde și deasă. O pajiște netedă, unde caii și vacile pășteau prin iarba înaltă, se isprăvea într-o terasă joasă, de pămînt, pe care pini și brazi semeți și singuratici se aplecau pe jumătate deasupra prăpastiei. La marginea terasei se aflau două cabane pitorești, construite din bușteni. În fund erau corral-ul și un grajd din trunchiuri strîmbe, cu acoperișurile năruite, care se vedeau doar pe jumătate, pitite într-o vîlvătaie de plopi aurii.

— Aici locuiesc alde Hatt — zise Burridge. E ca o vizuină de vulpe, cu două intrări. Una, e cea pe care am coborît noi, iar cealaltă iese jos, devale; de-acolo, o pereche de trăgători buni pot opri înaintarea tuturor cowboy-lor din Arizona.

— Minunat! exclamă Jim, cu negrăită încîntare, el care de obicei era atît de rezervat.

— Am fost adeseori pe-aici. Odată am încercat chiar să cumpăr locul de la Hatt. Dar n-am stăruit prea mult.

— Şi cu ce se hrănesc? întrebă Jim, uitîndu-se în jur.

— Carne, fasole şi mălai. Fac singuri un whisky din care o singură înghiţitură te lasă lat.

— Femei sînt?

— Numai o fată, Rose. Era şi o femeie pe-aici, nu demult, nevasta unuia dintre băieţi; am auzit, dar n-am văzut-o niciodată... Ei, bătrînul Elam ne-a şi văzut cu ochii lui ageri. Se-ndreaptă încoace cu puşca-n mînă.

Călăreţii îşi mînară înainte caii de povară, ei mergînd în urma lor, apoi descălecară. Burridge ajunse ceva mai repede decît Jim. Bătrînul Hatt îşi descoperise capul împodobit cu o claie de păr încîlcit şi stătea locului, cu un zîmbet de bun sosit pe chipu-i plin de zbîrcituri.

— Bine te-am găsit, Elam! Ţi-au dat de ştire că vin, nu?

— Da, dar nu credeam s-ajungi aşa de repede.

— Dă mîna cu Jim Lacy — rosti scurt Burridge.

— Bună, dom'le! Te ştiu după nume — zise Hatt, întinzîndu-i mîna.

Lacy se aplecă peste coama calului şi-i strînse mîna, acceptînd bunăvoinţa lui Hatt.

— Sînt bucuros să te întîlnesc, Elam — tărăgănă el. M-am îndrăgostit de ranch-ul dumitale şi-o să stau pe-aici pînă mă goneşti.

— Eşti binevenit — spuse Hatt, prietenos. Casa noastră-i deschisă prietenilor. Descalecă şi intră.

Burridge nu făcu nici o încercare să-l prezinte pe Jim și celorlalți bărbați din familia Hatt care erau de față, deși le spuse pe nume, Tobe și Henny. Cedar nu se arătă și ochiul ager al lui Lacy n-o zări nici pe Rose.

— Lăsați-vă lucrurile sub pomii ăia — zise Elam Hatt. Dați drumul cailor. Nici un cal n-a șters-o vreodată de-aici.

În timp ce musafirii își duceau bagajele și șeile spre pîlcul de plopi, Elam Hatt îl însoțea pe Burridge, urmat de cei doi fii ai săi. Dintr-o singură privire, Lacy își și dădu seama cu cine avea de-a face: Elam era un om trăit în pădure, om cu o fire aspră și hotărîtă, care fără îndoială trăise din vînat pînă ce i se ivise prilejul s-o ducă mai bine, crescînd vite la poalele Mogollonilor. Cei doi feciori însă făceau o impresie cu totul jalnică. Erau niște bădărani, nerași, cu dinți stricați, cu ochii spălăciți și cu chipuri pe care se citea prostia. Era limpede că venirea lui Lacy nu le stîrnea nici teama nici interesul. Tobe umbla cu picioarele goale. Henny se sprijinea într-o carabină scurtă, lustruită de o îndelungată folosință.

— Da' Cedar pe unde-i? întrebă Burridge ca din întîmplare.

— Pe-aici, pe-aproape — răspunse Elam. Că el v-a zărit mai întîi.

— Cred că nici Cedar n-are nimic împotrivă c-am venit.

— Ce zace-n Cedar, nimeni nu poate ști — rînji Hatt. Da' eu chiar că-s bucuros să vă văd. Mai aflu și eu ceva noutăți. Simțiți-vă ca acasă... Mă duc să mă-ngrijesc de ceva haleală... Tobe, unde-i sor-ta?

— Iaca nu știu — răspunse fiul.

— Ia vezi de caut-o, ține mestecător de tutun — porunci Hatt și se îndreptă spre cabane.

Tobe nici că se sinchisi de ordinul dat de taică-său, de parcă nu auzise nimic. În schimb, se întoarse spre Lacy.

— Ai niscaiva tutun ? întrebă el.

— Da. Ia-ți singur din coburi — răspunse Lacy.

Celălalt fecior al lui Hatt, Henny, o porni și el, tîrînd țeava puștii pe pămînt, și i se alătură lui Tobe să scormonească în coburi. Găsind tutunul, profitară amîndoi de invitația lui Lacy și-l luară pe tot.

— Cash, unde o să dormim ? întrebă curînd Lacy.

— Chiar aici, sub plopi. E un loc la fel de bun ca oricare altul. Elam o să te îmbie să dormi în podul cabanei mari, dar eu mai bine stau afară.

— Da, cred că e mult mai bine așa — tărăgănă Jim. Podurile cabanelor sînt pline de murdărie, de păianjeni, gîndaci și fum. O să-mi aștern și eu pe undeva, pe-aici.

— Așa ca să fim aproape unii de alții — zise Burridge, dînd cuvintelor lui un anumit tîlc.

Jim se așeză jos, prefăcîndu-se că-și drege o scară la șa ; de fapt, nu voia să-și aleagă locul de dormit sub ochii spălăciți ai nevolnicilor odrasle ale lui Hatt. El se pricepea să citească ce se petrece în mintea oamenilor privindu-i în ochi. Atît Tobe cît și Henny ar fi fost în stare să facă moarte de om numai pentru o țoșcă de tutun. Jim hotărî să-și aștearnă culcușul în desiș, într-un loc mai ferit, și să schimbe locul în fiecare seară. Îi urmărea pe furiș pe tinerii Hatt și pîndea s-o zărească pe Rose.

— Ei, fraților, ce-ați zice dacă ne-am așeza la joc și-am duce mai departe treaba de-aseară ? întrebă Hubrigg.

— Nimic contra — răspunse Brann.

— Cu dragă inimă — adăugă vesel Stagg.

Cash Burridge dădu din cap în semn că n-ar fi bine, dar nu-și spuse părerea pînă ce Tobe și Henny nu se îndepărtară.

— Măi, oameni buni, nu vreau să vă stric cheful, dar, drept să vă spun, mă-ntreb dacă-i un lucru înțelept să arătăm aici ce bani avem.

— Și de ce nu ? întrebă Hubrigg.

— Ar putea fi primejdios. Noi nu sîntem din banda lui Hatt. Cît ai clipi din ochi, ar putea umple canionul cu pădureni de-ai lor. Și noi nu sîntem decît șase.

— Ei, ian ascultă la el ! exclamă Brann. Ai zbîrcit-o, Cash. Sîntem cinci, plus... Jim Lacy !

— Eu nu cred că-i cuminte să jucăm — stărui Burridge, încăpățînat, neluînd în seamă batjocura celuilalt.

— Poate c-o să trebuiască să rămînem p-aci o săptămînă, dacă nu chiar mai mult — vorbi Stagg. Ce dracu-o să facem ? Dacă nu putem juca, atunci la ce naiba mai avem bani ? !

— Tu, Jim, ce zici ? întrebă Burridge, încurcat.

— Ei bine, cum banii își schimbă așa de des stăpînul, cred că nimeni n-o să le simtă lipsa dacă alde Hatt pun laba pe ei — rîse Jim.

— Ha-ha ! hohoti Cash, plesnindu-se cu palmele peste genunchi.

— N-o s-apuc să le simt lipsa ? exclamă Brann, care înțelegea, în sfîrșit, ce soartă îi aștepta. I-ascultă, eu socot că grămada asta de pe acum este a mea !

— Jim, pari un băiat de viață și ai haz cînd vorbești, dar mă cam îndoiesc de tine — spuse Hubrigg.

— Păi cum așa ? întrebă prietenos Jim.

— Vezi tu, n-aș putea să-ți explic prea bine. Dar cînd vorbești alene și într-o doară, ca toți afurisiții de texani, și cînd îți întorci privirea, întotdeauna mă simt așa... nu știu cum.

— Ai dreptate. Și pe mine Jim mă face să mă simt ca un tip care fuge mîncînd pămîntul, convins c-o să aibă turul pantalonilor ciuruit de alice mari, de cerb.

Cuvintele acestea rostite de Brann arătau că, încet-încet, hoții deveneau tot mai prietenoși cu Jim. Rîseră cu toții zgomotos.

— Înțeleg că v-ar plăcea să mă vedeți lîngă voi — declară Jim. Presimt c-o să-mi cam sară țandăra.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu ! izbucni Brann. Fii băiat cumsecade și așază-te cu noi la joc !

— Mi-ar plăcea s-o fac așa, ca să mai treacă timpul. Dar să zicem că prind pe vreunul dintre voi că... „manipulează“ cărțile...

— Huuh ! Mal-ni-polează ? Ce mai e și asta ?

— Brann, prietenul nostru Jim înțelege că scoateți așii din fundul pachetului, că lucrați pe sub mînă sau că măsluiți cărțile, și alte cîteva coțcării de-ale jucătorilor.

— Aha, am văz't unde bate. Jim are dreptul să se zbîrlească dacă ne prinde, dar și noi avem dreptul de l-om prinde pe dînsul.

Gluma iscă răcnetele de încîntare ale tovarășilor lui Brann.

— Așa-i, el ne prinde numai cu gura ! țipă Stagg.

— În regulă ! Intru și eu pentru cîteva mîini — spuse Jim, prietenos. Pînă mă lăsați lefter.

— Jim, te bucuri de credit în banda noastră — interveni Cash Burridge. Şi, oricum, nu peste multă vreme o să ai un sac doldora de biştari.

Apoi, într-o admirabilă dispoziţie, dat fiind că erau bine hrăniţi şi plini de bani, hoţii de vite se duseră la umbra unui pin din faţa cabanei lui Elam şi, aşezîndu-se pe vine în jurul unei pături, îşi goliră buzunarele de monede şi bancnote. Jim li se alătură, alegînd un loc de unde putea supraveghea cabanele şi putea zări pe oricine s-ar fi apropiat. Cum începu jocul, glumele se curmară brusc. Şi grijile hoţilor, dacă avuseseră vreuna, dispărură ca prin farmec.

Jucau pocher cu licitaţie, iar miza putea să se ridice pînă la orice sumă voia să liciteze un jucător, cu condiţia să scoată banii. Jim ştia că poate ţine piept jucătorilor, dar prefera să piardă cîştigurile necinstite pe care Burridge îl silise să le primească — cota lui parte — din primul lot de vite furate împreună. Aşa că Jim juca cu nepăsare, făcînd în aşa fel, încît pierderile să fie mult mai mari decît cîştigurile pe care i le aduceau din cînd în cînd cărţile ridicol de norocoase. Dar privirile lui rătăceau parcă la întîmplare, îndreptîndu-se destul de des spre cabană.

Tinerii Hatt se apropiaseră ca să urmărească jocul, şi, în scurtă vreme, se arătară la fel de interesaţi ca şi jucătorii ; dar pentru Jim era limpede că ei se învîrteau în jurul cercului de jucători ori de cîte ori monedele de aur îşi schimbau locul. Curînd veni şi bătrînul Elam, care, la rîndul său, se lăsă prins de joc, dar se părea că pentru dînsul mai mult farmec avea jocul în sine decît sumele pierdute sau cîştigate.

Casa lui Elam Hatt era o construcţie pitorească, alcătuită din două cabane unite sub un singur acoperiş şi

cu o singură verandă. Buştenii fuseseră cojiţi şi acum arătau vechi şi cafenii, putreziţi pe-alocuri; acoperişul mult înclinat, făcut din şindrilă, era căptuşit cu un strat de muşchi verde şi de cetină de pin; hornul, zidit din piatră necioplită şi ridicat lîngă cabana din dreapta, fusese reparat de mai multe ori cu lut galben şi pămînt roşiatic, de cărămidă. Veranda se întindea de-a lungul faţadei ambelor cabane, iar la unul din capete era ticsită de şei şi bagaje. De coarnele de cerb şi elan fixate în pereţi stăteau agăţate puşti şi frîie. Pe peretele cabanei din stînga fusese întinsă, cu pielea în afară şi ţintuită în cuie, o blană de urs încă neuscată. Cabana aceasta era mai mică decît cealaltă şi se vedea că are o singură încăpere. Fereastra, fără geam sau obloane, se deschidea spre Jim, care era destul de ager ca să zărească un chip ce se tot ivea din întuneric şi apoi se trăgea îndărăt.

Cînd zări chipul acela pentru a doua oară, el îşi dădu seama îndată că-i vorba de Rose Hatt şi că ea îl pîndise. Stătea în întunericul cabanei, faţa ei desluşindu-se doar ca un oval abia conturat, dar privea stăruitor şi ochii ei păreau nişte găuri negre.

— Elam, ştii pocherul cu licitaţie? întrebă în curînd Jim.

— Aşa şi aşa. Aş vrea să am destui bani să pot intra în joc. Aş curăţa şi eu pe careva — răspunse bătrînul Hatt, spre hazul jucătorilor.

— Joacă cîteva mîini în locul meu — spuse Jim, ridicîndu-se. Poate-mi schimbi norocul. Aş vrea să beau ceva.

— Whisky?

— Nu. Apă. Unde pot să găsesc?

— Acolo înăuntru, după uşa de la bucătărie, la capătul verandei — zise Hatt, ridicîndu-se sprinten ca să

ia locul lui Jim. Fiică-mea tocmai a adus apă proaspătă de la izvor. Apă de zăpadă, cum nu mai e alta.

Cînd Jim se apropie de verandă, Rose ieși din cabana unde o văzuse el și traversă, dînd să intre în cealaltă. Era îmbrăcată într-un costum de piele de cerb. El zări fulgerarea arămie a picioarelor ei goale. Jim se duse la capătul verandei și intră pe ușa indicată de Hatt. După cum se aștepta, o întîlni pe Rose. Cu toată tulburarea întipărită pe chipul ei, Jim găsi că are ochi frumoși și pielea curată și arăta chiar drăguță.

— Bună, Rose! Vezi c-am venit? spuse el.

— Eu am fost prima care te-am văzut — replică ea.

— Dă-mi, te rog, apă să beau.

Ea umplu un căuș dintr-o găleată și i-l întinse. Stînd în ușă, cu fața spre ea, Jim bău însetat. Era o apă bună.

— Crezi că pot să-ți vorbesc de față cu lumea? întrebă Jim.

— Da, dar cînd nu-i Cedar pe-aproape.

— Dar unde-i acum?

— Cred că s-a ascuns pe undeva și vă pîndește pe toți. Așa că acum nu putem vorbi... Dar, of! Am atîtea să-ți spun!...

— Da? Spune-mi barem ceva... repede — o îndemnă Jim.

— Marvie o aduce pe Hettie Ide... să se întîlnească cu mine — șopti sfios fata, dar cu ochii luminați de bucurie. Oh, trebuie să fie un înger! El spune că o s-avem casa noastră... dacă o să pot pleca vreodată de aici.

— Ei, asta-i straşnic — zise Jim, plin de înțelegere, tresărind la auzul știrilor. Ai trei prieteni... Marvie, Hettie Ide și pe mine. Ești o fată norocoasă!

— N-am cuvinte să-i mulțumesc destul lui Dumnezeu! spuse ea, răsuflînd adînc.

— Mulțumește-i și luptă mai departe — vorbi Jim cu o voce sonoră și cu un zîmbet plin de tîlc.

Puse căușul pe o bancă și se îndreptă spre ușă, mergînd de-a-ndăratelea și privind-o pe Rose. Era îmbujorată, înflăcărată, plină de nădejde, deși se mai temea încă.

— Așa am să fac. Acu' nu mă mai pot ei opri... decît dacă mă omoară — răspunse hotărîtă fata, cu o neasemuită strălucire în ochi.

— Cine sînt „ei", Rose?

— Unu-i Cedar. Ți-am mai spus... — șovăi ea. S-ar fi zis că o forță uriașă pusese stăpînire pe fată... Și Jim simți că această forță e mai puternică decît cea pe care o avea el asupra Rosei în clipa aceea.

— Spune-mi, cine-i celălalt?

— Oh, nu îndrăznesc... nu îndrăznesc! tremură fata, pierzîndu-și curajul.

— Dacă-l iubești pe Marvie... și dacă *eu* o să te-ajute, poți să îndrăznești — stărui el fără milă.

Jim o urmărea cum luptă împotriva fricii, care dăinuia în ființa ei din anii copilăriei.

— Rose, celălalt e Clan Dillon?

— Da... da — șopti fata, cu o ușurare de nedescris, deoarece nu mai era nevoită să-l trădeze pe Clan Dillon, căci Jim fusese cel care-i rostise mai întîi numele. Dumneata... dumneata rămîi mult aci?

— Zile, poate săptămîni.

— Fii cu ochii-n patru! se rugă ea, recăpătîndu-și curajul. Cedar o să mă ducă în pădure... ca să mă întîlnesc cu Dillon. Cînd vezi c-o pornim, ia-te după noi, te rog, pentru numele lui Dumnezeu!

— Așa o să fac, Rose. Nu-ți pierde firea!

— Dar fii cu ochii în patru! În pădure, Cedar e ca un indian.

Fără grabă şi cu privirea în pămînt, părînd că merge alene şi nepăsător, Jim Lacy se întoarse la jucători.

— Ei, cum ţi-a fost norocul, Elam? întrebă el.

— Dumnezeule! Am cîştigat de trei ori la rînd! izbucni Hatt. Şi o dată a fost un pot gras.

— Ei, cred că mi-ai schimbat norocul. Joacă pe toţi banii pe care-i ai, Elam, şi dacă izbuteşti să-i cureţi pe ceilalţi, împărţim pe din două.

— Ha! N-are nici o şansă, Jim! spuse Cash. Mai bine ia-ţi locul la joc înainte să vă curăţim.

Bătrînul Elam continuă totuşi să joace, spre marea-i mulţumire. Jim urmări un timp jocul, foarte înveselit, pînă ce privirea lui, care colinda neîncetat, se fixă asupra unui nou sosit.

Un om se ivise dintr-un pîlc de plopi. Avea pe umăr o puşcă şi o ţinea de ţeavă. Jim Lacy îl cunoscu după mers şi după statură. Era Cedar Hatt.

Pînă atunci, Jim şezuse sprijinit într-un genunchi, în spatele lui Elam; acum se ridică încetişor în picioare, aşezîndu-se la largul său. Văzut de aproape, Cedar Hatt avea numai mersul şi statura familiei Hatt, în rest, era mai negricios decît toţi ceilalţi, cu obrazul spînatic, ars de soare, cu ochii mici, strălucitori, foarte apropiaţi unul de altul, negri ca tăciunele şi cu privirea de o ciudată intensitate, cu nasul şi bărbia ascuţite, între care gura părea doar o tăietură. Păru-i lung ieşea, negru şi cîrlionţat, de sub un sombrero vechi, ciuruit de gloanţe. Era îmbrăcat din cap pînă-n picioare în piele unsă de cerb. La centură avea un cuţit, dar nu se vedeau nicăieri gloanţele pentru puşcă.

Cedar Hatt se afla dincolo de cercul jucătorilor; lăsînd vîrful puştii să cadă pe piciorul încălţat în mocasin, se sprijini în ea şi, cu ochii lui oblici, îi cercetă pe toţi cei de faţă. Jucătorii nu arătară în nici un fel că l-ar fi văzut. În cele din urmă, Cedar îl împunse pe tatăl său cu vîrful mocasinului.

Elam se uită în sus, tresărind:

— Hello! Te-ai întors, Cedar?

Fiul făcu un semn aproape nevăzut, cu mîna dreaptă, spre Lacy.

— Cedar, dă-i bineţe lui Jim Lacy — continuă Hatt, oarecum grăbit. În orice caz, părea mai preocupat de cărţi decît de feciorul său. Lacy, ăsta-i fiu-meu, Cedar.

Jim înclină politicos din cap, fără a rosti o vorbă, şi răspunsul pe care-l primi fu şi mai scurt. O privire, ca un licăr negru, îl măsură scurt din creştet pînă-n tălpi; apoi Cedar Hatt nu catadicsi să-i mai acorde vreo atenţie.

Pentru Jim Lacy prima întîlnire cu un om era un lucru ciudat, iar în cazul de faţă — căci, încă înainte de a-l fi văzut vreodată, el ştia că-l va omorî pe Cedar Hatt — întîmplarea părea extraordinară şi stranie. Într-o astfel de întîlnire se deşteaptă un instinct care te face să acţionezi aproape fără să-ţi dai seama şi, totodată, să presimţi gesturile ce vor urma. Lacy nu avu nevoie decît să privească o singură dată, scurt, în ochii lui Hatt, pentru a se convinge că acesta nu aflase încă de uciderea lui Burt Stilwell. Din clipa aceea, totul deveni ceva foarte obişnuit pentru Jim; ştia că Hatt n-o să-i mai poată părea niciodată formidabil, într-o întîlnire faţă în faţă. Oameni ca Lacy ţineau totdeauna seama de ceea ce era neobişnuit la ceilalţi.

Jocul continua, norocul mutîndu-se cînd la un jucător, cînd la altul. Jim se plictisea, i se părea că irosește vremea, că timpul trece greu și sîcîitor; dar pentru jucători clipele erau prețioase și zburau ca gîndul. Fără să fi scos o vorbă, Cedar Hatt își puse, în cele din urmă, pușca pe umăr și se îndepărtă cu mersul lui sprinten de vînător de cerbi. Urcă în susul canionului și coti dispărînd după tufișuri.

Se îndepărtă apoi și Lacy, pătrunzînd în penumbra aurie a desișului de plopi fremătători și, mai departe, prin umbra tot mai deasă, către poalele stîncii acoperite de licheni. Acolo se lăsă pe pămînt și se rezemă de stîncă. Deasupra lui, frunzele tremurătoare ale plopilor fluturau într-o vibrare tăcută și plină de farmec, cum nu întîlneai la alți copaci. De jur împrejur, în sihlă, foșneau șopîrlele. Întreaga fire fremăta de viață, iar pentru cel care-i scruta și-i cerceta tainele, se dovedea plină de comori. Dar Jim Lacy își îndreptase privirea asupra lui însuși și-și plecase urechea la bătăile din adîncul său. Venise aici, în bezna și singurătatea hățișului, ca să gîndească, să plănuiască, să urzească, spre a găsi drumul pe care să meargă fără șovăire. Dar ce zadarnică trudă! Cea mai neînsemnată întîmplare sau cel mai mic amănunt puteau schimba chiar cel mai bun plan! Dacă s-ar hotărî, dacă s-ar opri asupra unui lucru stabilit nu și-ar mai frămînta mintea. Dar misiunea lui cerea mai mult decît atît: presupunea răbdare fără margini, sacrificiu, nemăsurată stăpînire de sine, care să se vădească în tovărășia și prietenia cu hoții aceștia, presupunea o privire ascuțită și un simț anume care să prindă orice semn, oricît de mic, ce ar putea să-l călăuzească spre izbîndă. Și toate acestea, cînd sufletul

lui de răzvrătit și firea lui năvalnică cereau o acțiune rapidă, aspră, năprasnică.

După cină, care a fost servită în amurg, pe veranda dintre cele două cabane, Elam Hatt își frecă spatele de scaunul grosolan și se ridică în picioare.

— Toți cei care vreți să mai jucați, petrecere frumoasă, dar cred că sînt unii care vor să stea de vorbă cu mine.

Intră în cabană, urmat de Burridge și Lacy. Camera era mare, însă întunecoasă, căci lumina nu pătrundea înăuntru decît prin crăpăturile dintre bușteni. Hatt răscoli tăciunii aproape stinși în vatra uriașă de piatră galbenă și puse peste ei cîteva lemne sparte.

— Cred că ei au nevoie de lămpi, nouă nu ne trebuie nici una — spuse Elam.

Ușa se deschise și Cedar Hatt intră în încăpere, înaintă cu pasu-i lunecos și fără zgomot și se așeză pe o bancă, în întuneric, lîngă coșul de piatră al căminului.

— Burridge, dacă ai ceva pe suflet, dă-i drumul — îl îndemnă Elam, aplecîndu-se să ia un tăciune ca să-și aprindă pipa.

— Sînteți gata să intrați într-o afacere grasă? întrebă brusc acesta.

— Oricînd sînt gata la orice. Dar am grijă să nu fac ceva care să schimbe părerea rancher-ilor despre Elam Hatt — răspunse șiret pădureanul.

— Vrei să zici că ei își închipuie că te ții de coțcării mărunte, că însemni cu dangaua ta doar viței rătăciți, ca orice cowboy, dar că nu te vîri niciodată într-o hoție adevărată?

— Cam așa, Cash.

— Tocmai de aceea m-am gîndit că te poţi vîrî în treaba asta. Nimeni n-o să se gîndească să ţi-o arunce în spate; în schimb, toţi or s-o pună în seama bandei „Pine Tree." Înţelegi? Fructu-i copt. Capcana-i întinsă. Dar treaba n-ar merge bine nici pe jumătate fără dumneata şi băieţii dumitale. Nu cunoaştem ţinutul, că altfel, poţi să fii fără grijă, nu v-am lua nici pe voi, nici pe altcineva în afacerea asta.

— Sună a lucru cu cap. Dă-i înainte!

— Tom Day şi Franklidge s-au întovărăşit, au pus împreună vitele şi au adunat o cireadă mare. O parte paşte cu cireada lui Ben Ide, ce-a mai rămas din şeptelul lui, într-un loc de-i spun ciobanii Silver Meadows. Acuma sînt sus pe munte şi n-or să coboare înainte de venirea toamnei, cînd se strîng vitele, oricum, cam pe la 1 octombrie. Da' acu', cînd vitele sînt încă în munţi, ne gîndim să le mînăm tot mai sus pe culmi, peste podiş, şi să le coborîm în valea Tonto; am putea vinde acolo de o sută de ori mai multe capete de vită decît om avea vreodată, fără ca nimeni să întrebe ceva. Avem şi cumpărătorul. Ca treaba să iasă bine şi repede, ne trebuie mai mulţi călăreţi şi, mai ales, unul care să ştie pe ce drumuri să străbatem iute canioanele astea afurisite, pînă sus pe platou. Asta-i tot. E rîndul tău să întrebi ce vrei.

— De unde ştii că vitele lui Ide se află la Silver Meadows? Asta-i păşunea lui Tom Day.

— Ştiu, pentru că le-am văzut şi pentru că odată au fost vitele mele.

— Ţi-ai făcut socoteala că dacă Ide o să urle, lumea o să pună isprava în seama bandei „Pine Tree"?

— Întocmai. Afacerea e ca şi făcută pentru noi.

— Cîte vite sînt acuma acolo?

— Putem să adunăm într-o jumătate de zi trei pînă la patru mii de capete și să le trecem în mai puțin de două zile peste podiș.

— Aveți cumpărător?

— Ne-așteaptă și-i dornic să cumpere. El duce zece mii de capete de vită la Maricopa. O să-i fie floare la ureche să mai ia cîteva mii.

— Tare-mi pare mie că-i chiar prea ușor — replică Hatt, de parcă l-ar fi apăsat greutatea copleșitoare a unui cîștig mare, obținut fără multă bătaie de cap.

— Ușor și sigur. Și-ascultă, Elam... Douăzeci de dolari de cap de vită. În aur! Pentru fiecare juncan, o monedă galbenă de aur cu doi vulturi pe dînsa.

Elam Hatt se plimba călcînd peste buștenii neciopliți ce pardoseau cabana. Întîi i se înmuiară picioarele, apoi se prăbuși dintr-o dată, de trosni banca din fața focului.

— Tu ce spui, Cedar? întrebă el cu o voce joasă și răgușită.

— Burridge, jură-te că juncanii se află la Silver Meadows! zise Cedar Hatt, sărind jos ca să iasă din umbră, cu un zgomot înăbușit, iscat de mocasini.

— Mă jur, firește. Acu' trei zile erau acolo; acolo apa și iarba sînt faine. Au de păscut în sus zile întregi... Întreabă-l și pe Jim Lacy, care-i aici, de față. Doar nu vrei să spui că-i un mincinos!

— Vorbește, Jim Lacy, dacă ești hoț de vite! se răsti tînărul Hatt.

— Eram împreună cu Burridge cînd am văzut vitele — adeveri Lacy.

Cedar Hatt lunecă în lumina focului, pentru a se pleca peste umărul lui taică-său, și întinse o mînă neagră și slabă, cu gheare ca de vultur.

— Tăticule, cu zece călăreţi pot mîna vitele peste podiş într-o zi — spuse el.

Cît de caraghios şi de nefiresc suna felul în care se adresase tatălui său! Era întruchiparea răufăcătorului, a hoţului de vite înrăit, care simţea totuşi chemarea sîngelui!

— Atunci, să batem laba! spuse Elam Hatt, întinzînd mîinile ca un negustor care izbutise să ia preţul dorit.

— O clipă! Nici un cioban mexican din sihlele astea nu-i în stare să conducă vitele. Eu sînt singurul om alb care poate s-o facă.

— Ei, ce te-a apucat de urli aşa? Am bătut laba? Este? Nu ne rămîne decît să ne pregătim de drum.

— Vreau să intre şi Burt Stilwell în afacerea asta: doar mi-e tovarăş!

— Cred că n-are nimeni nimic contra, dar nu-i afacerea mea.

Cedar se roti în faţa celorlalţi, cu acea mişcare iute şi prevestitoare de rău care-l caracteriza.

— ...Ceva contra lui Stilwell? întrebă el.

— Nu, nu mai am, Hatt — vorbi tărăgănat Jim. Am avut pică pe el, dar mi-a trecut. Cînd l-am văzut ultima oară pe Burt, m-a încercat chiar un simţămînt de prietenie faţă de dînsul...

— Burridge, ţie nu-ţi plac cei de seama lui Stilwell. Ce-ai de zis de propunerea mea?

— Cedar... tot ce pot zice... fireşte... cheamă-l şi pe Burt în treaba asta... dacă poţi da de el — răspunse Burridge cu ceva nefiresc în glas, retrăgîndu-se şi mai mult în umbră.

— Tăticule — şuieră iar Cedar Hatt cuvîntul de alint, care, ieşind din gura lui, te umplea de groază —

eu vă îmbogățesc pe toți cu afacerea asta grozavă, dar înseamnă că trădez banda „Pine Tree".

— Ești beat, fiule? întrebă Hatt, ridicîndu-se încet în picioare. Cum naiba poți să-i trădezi... Poate vrei să zici că le suflăm afacerea?

— Burt și cu mine facem parte din banda „Pine Tree"..

CAPITOLUL XVII

O săptămînă mai tîrziu, pe la mijlocul după-amiezii, Jim Lacy se afla, împreună cu Cash Burridge, pe podișul Mogollonilor. Stăteau amîndoi cu fața spre semeața sălbăticie a Arizonei de sud. Pădurile negre ale văii se topeau în lunci mari și șesuri pline de iarbă, încețoșate din cauza depărtării; și tot ținutul acesta sălbatic cobora către întinderile sterpe și multicolore ale deșertului.

— Dumnezeule, ascultă! strigă Cash Burridge cu fața roșie, nădușită și luminată de fericire. Cea mai grozavă muzică de pe pămînt!

— Cash, într-o zi o să te primească în iad cu muzica asta — rosti arar Jim.

— Taurii rag zdravăn, iar cowboy-i strigă sălbatic. Și-acolo, dacă-i aud, o să fiu fericit; numai să nu vină ziua asta prea repede — glumi cam verde Burridge.

Valuri de praf galben pluteau deasupra drumeagului înclinat ce ducea spre Maricopa, acolo unde el lăsa podișul și șerpuia în adîncimi verzi. Din valea fierbinte se înălța vacarmul copitelor ce bătătoreau pămîntul, al vi-

telor care mugeau, al arbuștilor ce se frîngeau zgomotos și al călăreților ce strigau într-una. Părea o avalanșă de sunete care acum se domoleau, acum se întețeau iar, sălbatice și dezlănțuite, în deplină armonie cu ținutul acela, singurul unde se puteau petrece și auzi astfel de fapte și astfel de sunete. Dacă-l priveai de sus, drumeagul săpat și lățit de mii de copite care-l bătătoriseră părea un rîu de vite ce se revărsa peste maluri.

— Lacy, la sărbătoarea asta lipsesc doar pocnitori. — zise Cash triumfător.

— *Quien sabe*[1]? S-ar putea să explodeze într-un fel care să nu-ți prea placă — îl mustră Lacy; coborî de pe calul asudat și, gîfîind de oboseală, se duse să se răcorească la umbra unui pin din apropiere.

— Nu prea văd cum s-ar putea întîmpla așa ceva! În orice caz, sîntem pe cale să ne ștergem praful sihlei de pe tălpile cizmelor. I-ascultă, n-o să-și muște mîinile Ben Ide și Tom Day? Asta-i cea mai mare lovitură la care am luat parte vreodată. Totul a mers uns! Ca ceasul a mers. Și toată treaba, doar în două zile, în ciuda nemernicului ăla de Cedar Hatt, Iuda!

— De fapt, nici n-am avut nevoie de el — observă Lacy, gînditor.

— Jim, am văzut mulți *hombres* nebuni în viața mea, dar Cedar Hatt îi bate pe toți — mărturisi Cash, îngrozit numai la gîndul celor ce s-ar fi putut întîmpla.

— Era nebun de legat! Și dacă nu ți-aș fi spus să le interzici oamenilor din bandă să trăncănească despre Stilwell!

— Da, mi-ai spus și le-am tot spus și eu pîn-am răgușit. Degeaba! Îl urau pe Cedar și, cum au băut un

[1] Cine știe (în limba spaniolă în text).

pahar mai mult, i-au dat drumul, au spus că Burt Stilwell e mort. Cînd a auzit asta, Cedar a devenit un coiot turbat. Numai că nu știa cine l-a împușcat pe Burt. Dar tu, cînd și-a scuipat întrebarea către tine, ca un șarpe care bănuia ceva, de ce nu l-ai mințit?

— Dacă vorbești așa, Cash, înseamnă că nu mă cunoști.

— Atunci de ce nu l-ai omorît pe loc? continuă Burridge, cu și mai mult venin.

— Era cît pe ce s-o fac — răspunse Lacy, gînditor. Dar am văzut că n-avea curaj să se bată cu mine... așa că am mai așteptat.

— Aha! Ai așteptat? Te-am dibuit eu! Cedar are o taină pe care tu vrei s-o afli cu orice preț. Pariez că-i vorba de banda „Pine Tree"!

— Ai nimerit-o, Cash. Dar acum, să fim cinstiți și mai departe... ținînd seama de toate cîte le-am făcut pentru tine... nu poți să mai îmi spui cîte ceva despre banda asta?

— Nu știu mai mult decît știe fiecare, Jim.

— Dar nu se poate să nu bănuiești tu cine-i șeful!

— Pe Dumnezeul meu, habar n-am, Lacy, cine ar putea fi! replică Burridge, iar privirea și glasul lui arătau că spune adevărul. S-ar putea să fie chiar judecătorul Franklidge.

— Sfinte Sisoie, Cash, asta-i o bănuială năstrușnică! izbucni Lacy.

— Bineînțeles, e doar o bănuială. Dar poți să pariezi pe toți banii, și o să-i cîștigi *pronto*, că șeful bandei „Pine Tree" nu se ascunde în sihlă ca noi, hoții de vite. El face parte, ca om cinstit, din preacinstita lume bună a ținutului de frontieră. Ha-ha! Da, da, așa-i! Jim, ar putea să fie o înțelegere între cîțiva fermieri, cîțiva rancher-i și o

echipă de călăreţi buni, de felul lui Cedar Hatt şi Burt Stilwell.

— La aşa ceva m-am gîndit şi eu.

— Dar ce te priveşte pe tine asta, Jim ? întrebă Burridge, curios.

— Vreau să-l pecetluiesc pe şeful bandei „Pine Tree" — spuse Lacy.

— Asta-i tot ? La dracu ! Am crezut că-i ceva mai de Doamne-ajută — replică Cash, sarcastic. Să-ţi spun drept, Jim, dacă n-ai fi făcut atîtea ca să mă pui pe picioare, aş fi avut bănuieli în privinţa ta.

— Ai face mai bine să-ţi ţii bănuielile pentru tine, Cash !

Burridge rîse, apoi strînse frîul şi sări în şa.

— Hai ! Nu vreau să se depărteze ceilalţi prea mult. O să auzi zornăitul aurului înainte de apusul soarelui.

— Eu nu, Cash.

— Ce ?

— Eu nu merg mai departe.

Pe faţa hoţului de vite se citeau uluirea şi o mare îngrijorare.

— Nu mergi mai departe ?... Vrei să spui că...

— I-ascultă, Cash, ţi-ai pierdut minţile ? întrebă Jim, întărîtat.

— Eu cu siguranţă că nu mi le-am pierdut, poate tu ţi le-ai pierdut.

— Nu, bătrîne, nici eu nu mi le-am pierdut.

Burridge îşi cîntări îndelung tovarăşul ; chipul lui trăda gîndurile ce-l frămîntau. Părerea de rău începu să facă loc neîncrederii.

— Ce dracu ai de gînd ?

— De-acum încolo asta-i numai treaba mea. Am isprăvit cu chestiile astea.

— Isprăvit ? !... Păi Jim...

— Nu te-am scos eu de la mare ananghie, cea mai mare prin care ai trecut vreodată ?

— Bineînţeles, Jim. Şi eu...

— N-am furat eu vite împreună cu tine ?

— Da.

— Nu m-am dat eu în vileag, aşa că oricine din ţinutul ăsta ştie că am ajutat la furtul vitelor lui Ben Ide ?

— Pe legea mea ! Aşa ai făcut ! declară Burridge, şi mai aprins la faţă. Şi cu asta ţi-ai făcut singur rău. Să mă ia dracu dacă înţeleg ce te-a îndemnat ! Am fi putut să punem totul în seama celor din banda „Pine Tree".

— Uite de ce-am făcut-o : nici Ben Ide şi nici un alt rancher cinstit n-o să ştie că tu ai avut rolul cel mai de seamă în furtul ăsta mare de vite. Dar numele meu şi amestecul meu or să fie cunoscute. Am avut grijă de asta. Acum o să se creadă că eu sînt şeful bandei „Pine Tree".

— Ei, fir-ar să fie !... Măi, Jim Lacy, eşti prea deştept pentru mine ! Dar am o nedumerire... Ce-o să se întîmple cu partea ta de cîştig din afacerea asta ?

— S-o iei tu. Ia-o şi şterge-o din ţinutul ăsta. Încearcă să fii din nou cinstit. Poate că acum o să izbuteşti. Dar să nu te mai întorci aici. Niciodată, auzi ?

— Şi de ce, mă rog, să nu mă mai întorc, Jim ? întrebă Burridge, băţos.

— Pentru că, dacă te întorci, te ucid ! izbucni Lacy ca un pocnet de bici.

Înfierbîntarea dispăru de pe faţa lui Burridge. Cu ochii holbaţi, el începu să dea din cap încetişor, apoi tot mai tare ; în sfîrşit pricepea.

— Jim... Lacy ! rosti el răguşit.

— Ei bine, da ! spuse Lacy, întunecat, îndreptîndu-se spre calul său.

— Mi-ai fost tovarăş. Puţin îmi pasă ce te-a îndemnat s-o faci — continuă Burridge, cu căldură. Plec din ţinut... Pe cuvîntul meu... Rămîi cu bine şi noroc!

— Şi ţie, Cash! îi ură Jim în timp ce dădeau mîna.

Burridge smuci frîul într-o parte atît de tare, încît calul se cabră, apoi zvîcni din loc, lunecînd şi atingînd cu genunchiul pămîntul moale de unde pornea drumeagul peste podiş. Burridge trase de dîrlogi şi înfipse pintenii. Animalul sforăi şi făcu un salt, apoi o luă în pas întins şi egal. La prima cotitură, unde drumeagul se înfunda în pădure, hoţul de vite se întoarse şi privi înapoi spre podiş.

— Salută-i din partea mea pe Cedar Hatt şi pe şeful lui din iad!

Lacy îşi mînă calul spre pădurea umbroasă şi întinsă. Se pregătise de mult pentru despărţirea de Burridge şi-şi legase un bagaj uşor în spatele şeii. Cu faţa luminată de zîmbet, Jim îşi îndemnă calul să meargă în pas sprinten. Codrul adînc, care începea să coboare spre miazănoapte, chiar de lîngă podiş, părea că-l primeşte şi-l învăluie pe Jim Lacy ca pe un om cu totul schimbat.

Ce pline de farmec şi cît de încîntătoare erau tăcerea şi singurătatea! Jim se opri să asculte ultimul tropot de copite ce se ridica din vale. S-au dus! Aerul se limpezise de praf, de căldură, de zgomot şi de duhoare de vite asudate.

Nu mai era mult pînă la apusul soarelui şi ceasul acesta era cel mai frumos în Mogolloni. Păsările şi fiarele se trezeau din toropeala amiezii de toamnă tîrzie; umbrele lungi şi întunecate ale copacilor se întindeau peste viroage şi vîlcele dosite, unde iarba

alburie contrasta cu frunzele de toamnă de culoarea aurului, a purpurei sau a ruginei. Urmele omului și ale calului se întipăreau, negre, în stratul gros, verde-auriu, care acoperea pămîntul. Lacy coborî prin prăpăstii șerpuite și văioage cu plopi, pînă ce dădu de un loc deschis, la capătul unui canion, unde murmurul apei îl îmbie să facă popas.

— Cred că ești frînt de oboseală — îi spuse el calului în vreme ce-i scotea șaua. Ce mai zi a fost și asta! Dar acum am isprăvit... am isprăvit cu treburi de-astea... Nu-mi place, bătrîne, să te trudesc pînă s-ajungi să te poticnești!

Aprinse un foc mic și, în timp ce apa se încălzea într-o oală, el se apucă să adune ferigă pentru culcuș. Bruma ofilise frunzele lungi, le slăbise și-acum se rupeau ușor. Adună o grămadă de ferigă în pătură și o duse la marginea unui pîlc de plopi, unde, așa cum îi era obiceiul ,își înjghebă un culcuș la adăpostul tufișurilor.

— O să-mi fie un frig îndrăcit pînă mîine dimineață, dar nu pot să țin focul toată noaptea,cîtă vreme indianul ăsta de Cedar Hatt colindă pădurile!

Aici nu se mai simțea atmosfera aceea dezgustătoare, obișnuită în mijlocul bandei de hoți de vite. Lacy fu conștient de acest lucru doar cînd își dădu seama cît de tare se zorea și cu cît zel făcea toate treburile obișnuite ale popasului. Înțelese totul în răgazul pe care și-l luă ca să privească, să simtă, să audă și să miroasă pădurea, ce părea acum numai a lui. Putea din nou să-și vorbească cu glas tare, așa cum făcea întotdeauna cînd era singur în pădure.

— Într-una din diminețile astea, cînd or să sosească călăreții și or să aducă vestea, ranch-ul Ide o să fie un

adevărat iad! Ultimele cirezi de vite ale lui Ben... Jim Lacy a început să fure vite... O să fie ceva de tot hazul! Mi-ar plăcea să stau pitit pe undeva, pe-aproape, și să-l aud pe Ben Ide cum înjură. Asta o să fie ultima picătură. O să angajeze atîția pistolari cît o să poată găsi și o să pornească să pună mîna pe mine, ca să mă vîre la închisoare.

Jim părea strașnic de încîntat la gîndul acesta. Încordarea aspră și morocănoasă în care trăise în ultimele săptămîni nu-i știrbea veselia-i firească.

— În cîteva zile, Ben o să aibă cea mai mare surpriză din viața lui — continuă Jim. Al naibii tip, năstrușnicul ăsta de vînător de cai sălbatici!... Ce-o să mai mă „blagoslovească" la început... dar după aceea... Dumnezeule!... Și Hettie!... O să-mi spună că sînt o canalie, un trădător nemernic... Tii!... O întîlnire cu ea ar fi tot atît de hazlie ca întîlnirea cu moartea. Simt cum îmi piere piuitul de pe scaun!

Jim Lacy, care avea în cap un plan foarte precis, făcuse toată călătoria de-a lungul ținutului — de la ranch-ul lui Elam Hatt pînă la capătul drumeagului Maricopa — observînd cu grijă cum arată ținutul. Acuma, lucrul acesta îi era de mare ajutor. El voia să se întoarcă la ranch-ul lui Hatt și, pe cît ar fi fost cu putință, să nu întîlnească pe nimeni, nici măcar un cioban. Hatt o lăsase singură pe fiică-sa; binecînțeles, dacă nu cumva misterioasa femeie, nevasta lui Henny sau a lui Tobe Hatt, despre care Jim auzise cîte ceva, putea fi o tovarășă pentru Rose. Împreună cu cei doi fii ai săi, Elam urma să se întoarcă acasă, din călătoria în care însoțea vitele furate, în două zile sau chiar mai puțin de la despărțirea lor de Jim. Cît despre Cedar Hatt, care îi părăsise pe Elam și pe

Burridge de îndată ce aflase despre uciderea lui Stillwell. fără îndoială că se grăbise să se ducă la locul tainic de întîlnire al celor din banda „Pine Tree", oriunde ar fi locul acela, ca să le spună noutatea și să dea în vileag furtul cirezii lui Ide. În această etapă a urmăririi bandei „Pine Tree", interesul lui Jim Lacy se concentra în primul rînd asupra lui Cedar Hatt și era foarte probabil ca să-l găsească pe Cedar Hatt acasă la el sau prin apropierea casei. Mai existau și alte motive pentru care Lacy voia să se întîlnească cu Rose Hatt; nădăjduia să mai afle de le ea cîte ceva despre omul care îl stăpînea pe frate-său și de care îi era și ei frică. În plus, trebuia să țină seama și de faptul că Rose acționa acum și pentru propriul ei interes.

Jim Lacy socotea că nu-i înțelept să se apropie de Silver Meadows, locul unde fuseseră adunate vitele, înainte de a fi pornite peste podiș; de aceea făcu un ocol mare, sperînd să ajungă pe calea pe care mersese împreună cu banda de hoți cînd venise de la ranch-ul Hatt. Dar se văzu nevoit să mai petreacă o noapte în pădure, fără să fi găsit ceea ce căuta. Pădurea era prea deasă și el cunoștea destul de vag direcția în care trebuia să meargă. Trunchiurile prăbușite și hățișul de crengi îl sileau adesea să se abată din drum. Totuși, în cea de-a treia dimineață ieși la drumeagul pe care-l căuta, o luă în direcția știută și merse toată ziua. A doua zi ajunse la locul unde urmele se pierdeau pe culmi înalte, cu pămînt tare, cu întinderi pietroase și straturi de cetină de pin, pe unde Elam Hatt îi condusese pe hoți, cu scopul vădit de a li se pierde urma. Lacy nu mai zăbovi încercînd să regăsească urmele, deși era încredințat că pînă la urmă ar fi izbutit. Fiind sigur că a dibuit drumul cel bun, o luă la picior și, în după-

amiaza următoare sosi în canionul adînc ce se afla la răsărit de locuința lui Hatt. În răstimpul petrecut la familia Hatt, Lacy cutreierase sihla în lung și-n lat, vînînd curcani și cerbi. Dar nu numai patima vînătorească îl îndemnase la asta.

Tot timpul Jim avea grijă să călărească la o bună distanță de marginea podișului; ascuns în frunziș sau la adăpostul stîncilor, el privea pe furiș în jos ori de cîte ori se ivea prilejul. De fapt nu se aștepta să vadă pe cineva anume, însă o făcea din obișnuință. Lacy era veșnic atent, prevăzător, la pîndă, iar de data aceasta parcă ar fi fost pe urmele cuiva, într-atîta adulmeca, înaintînd în lungul marginii. Deodată, jos, în cotul larg al unui canion, Lacy zări silueta unui călăreț care urca încet, aplecîndu-se din cînd în cînd din șa, cu ochii ațintiți în pămînt.

— Urmărește pe cineva — murmură Jim. Mă întreb cine-o fi călărețul și pe cine urmărește.

Jim se îndepărtă de mrginea podișului și-și îndemnă calul la pas întins, ocolind cu grijă stîncile și tufișurile. Prin unele locuri trebuia să meargă încet, totuși călărea destul de iute o milă-două, apoi se apropia din nou de marginea podișului.

De data aceasta descălecă, se furișă cu grijă și se piti într-un ascunziș bun, de unde putea să vadă fără să fie văzut. Norocul îl favoriză și de astă dată, căci, din întîmplare, din locul unde se ascunsese, jos se deschidea un luminiș îngust și lung, acoperit de iarbă. Acolo canionul avea cinci sute de picioare adîncime, pereții drepți, căptușiți cu mușchi, cu neputință de urcat.

Lacy stătu atît de mult la pîndă fără a-l mai zări pe călăreț, încît fu încredințat că ajunsese prea tîrziu ca să-l mai poată prinde cînd trece prin luminiș. Dar tocmai

cînd se hotărа să-şi continue grăbit drumul, călăreţul se ivi în capătul de jos al poienii. Pe măsură ce se apropiau, calul şi călăreţul îi păreau ciudat de cunoscuţi. În pofida nervilor săi de oţel, Lacy rămase ca trăsnit de cele ce vedea.

— Sînt beat, sau nebun? se întrebă el în şoaptă.

Călăreţul se apropia în trapul calului şi se apleca mereu într-o parte, cercetînd urmele de pe pămînt. Priveliştea ar fi neliniştit pe oricine, oricît de multe ar fi fost încercările prin care trecuse. Căci călăreţul nu urmărea vreun cal rătăcit, nici vreun cerb sau vreun curcan. Ieşise la vînătoare de om!

— Cedar Hatt! murmură Lacy, în timp ce-şi lăsa capul în piept întocmai ca vulturul cînd se pregăteşte de atac. Ce-i drept, avem noroc!... Fără îndoială că am noroc cu carul... Norocul lui Jim Lacy... Dar asta-i rău pentru tine, Cedar, suflet de Iudă ce eşti!

Lacy urmări omul cu o privire încordată, pătrunzătoare, vrînd să-i ghicească gîndurile.

„Poate ăsta-i drumul pe care-l face Marvie Blaine cînd vine să se întîlnească cu Rose — îşi zise gînditor Lacy. Sigur că ăsta-i! Chiar ea mi-a spus că se întîlnesc în lăstărişul de la răsărit de ranch-ul Hatt."

Cedar Hatt îşi vedea de drum. Trecînd prin dreptul locului unde se afla Jim, îşi struni calul şi se aplecă mult din şa. „Seamănă într-adevăr cu un indian!" Apoi se îndreptă din nou şi privi înainte, chibzuind parcă la ceva. Avea o mutră sălbatică şi întunecată şi se potrivea cu calul său jigărit, cu priveliştea din fundul canionului cu tufişuri încîlcite şi pereţi crestaţi. Apoi călări mai departe, încetinind pasul.

— Dumnezeule! izbucni Lacy. Cu siguranţă că tipul ăsta îl urmăreşte pe Marvie Blaine!

Lacy se îndepărtă tîrîş pe marginea podişului, apoi se ridică şi o luă la fugă spre cal. Voia s-o ia înaintea hoţului de vite. Din fericire, partea aceea din vale a canionului se afla cu cîteva mile mai jos de locul unde Rose obişnuia să se întîlnească cu tînărul Blaine. Lacy avea timp s-o ia înainte şi să găsească un loc pe unde să poată coborî în fundul canionului. Îndepărtîndu-se din ce în ce mai mult de marginea podişului, el îşi îndemnă calul la galop şi străbătu iute cîteva mile. Apoi mai domoli goana şi se îndreptă din nou spre buza canionului. Nu se vedea nici un loc de trecere pe unde să poată coborî. Peretele era din ce în ce mai înalt şi mai drept. Lacy călări mai departe, de data aceasta ţinîndu-se mai aproape de marginea podişului, riscînd chiar să fie descoperit în timp ce căuta un loc de coborîre. Dar puţin îi păsa dacă îl vede Cedar Hatt.

În cele din urmă, Lacy ajunse la o întretăiere de canioane şi găsi acolo o trecătoare îngustă ce se pierdea departe în pădure. O luă îndărăt, pînă la locul unde trecătoarea dădea într-o prăpastie presărată cu tufişuri foarte dese, atît de obişnuite în ţinutul acesta. Coborî călare cît putu, apoi descălecă, îşi priponi calul, şi mai departe merse pe jos, în mare grabă. Trecătoarea se adîncea tot mai mult, pînă ce deveni o simplă tăietură între pereţi înalţi ce păreau gata să se prăbuşească; şi era atît de îngustă, încît nu putea sluji nici măcar cerbilor. Dar Lacy trecu prin ea fără să-şi cruţe puterile şi ajunse gîfîind din greu, înfierbîntat şi jupuit la canionul principal. Cu auzul încordat ca un cerb urmărit se odihni cîteva minute la adăpostul unui stejăriş, pe povîrnişul de lîngă perete. Nu auzea decît clipocitul firav al unui pîrîu, ca un murmur nelămurit şi îndepărtat, şi vuietul vîntului peste stîncile împădurite.

„Cred c-aş putea să-mi dau drumul jos, în trecătoare, şi să-l am pe Cedar la mînă cînd poftesc — îşi spuse el. Dar tare aş vrea să ştiu ce-a pus la cale !"

Panta dinspre răsărit a canionului era lină, acoperită cu iarbă argintată, cu ferigi cafenii, stejari şi pini mărunţi, care alcătuiau un adăpost fără cusur pentru oricine voia să se ascundă.

Lacy se apropie binişor de fundul canionului. Nu rupse crengi, nu clinti din loc tufişurile, nu făcu nici un zgomot. De fie ce dată cînd întîlnea un luminiş, îl cerceta îndelung înainte de a porni mai departe. Se oprea adeseori ca să asculte. Odată auzi mugetul unui cerb canadian... un glas plăcut şi pătrunzător al sălbăticiei.

Numai datorită atenţiei lui deosebit de încordate şi ochiului său exersat, de om deprins cu pădurea, Lacy dădu în cele din urmă de Rose Hatt şi Marvie Blaine. Stăteau îmbrăţişaţi, cufundaţi în încîntarea visului pe care-l trăiau. Aleseseră un ungher retras, la jumătatea pantei acoperite cu iarbă şi pini, un loc de unde puteau vedea printre crengile rare pe oricine s-ar fi apropiat din josul sau susul văii. Totuşi, în clipa aceea, n-ar fi fost în stare să simtă nici apropierea unei armate întregi. Lacy simţi pînă-n adîncul propriei sale inimi fericirea şi suferinţa lor sfîşietoare, atît de asemănătoare cu cele ce sălăşluiau în sufletul său. Înţelegea. Trăise şi el asemenea simţăminte. Cunoştea şi el dulceaţa şi bucuria dragostei. Se lăsă în genunchi, dîndu-şi seama că nu are dreptul să curme această clipă sfîntă ce le aparţinea numai lor. Marvie se apleca spre Rose, care se odihnea cu capul pe pieptul lui, cu ochii închişi, cu pleoapele grele, pierdută în visare. Deşi se afla aproape de ei, Lacy nu putea să audă dacă îşi şopteau ceva. Dar

se îndoia că-și vorbeau. Fericirea și năpasta pluteau peste capetele celor doi tineri îndrăgostiți.

Deodată, Lacy auzi un sunet ce puse brusc capăt durerii și fericirii pe care le trăia. Într-o clipă își regăsi stăpînirea de sine. Ce fel de zgomot era ăsta? Fusese destul de slab și, de aceea, foarte greu de deslușit. Putea să vină de aproape sau de departe. Ascultă în timp ce ochii i se roteau în toate părțile. Marvie parcă era surd. Fără îndoială că nu auzea decît sunetul frumos al clopotului ce bătea în inima lui. Rose era fermecată.

Jim auzi din nou ceva, ceva ce părea foșnetul iscat de coada unui cal. Fără îndoială că Marvie și Rose își priponiseră caii pe undeva pe-aproape. Dar al doilea zgomot se deosebea de primul. Nu era nici zgomot de copite, nici pas de om. Părea fîșîitul stîrnit de ceva ce alunecă tîrîș, ceva moale care se mișcă pe un lucru aspru și tare. Îl străfulgeră un gînd: o piele de cerb care se freacă de stîncă! Cedar purta totdeauna haine din piele de cerb. Și chiar alături se aflau colțuri de stîncă, muchii, țancuri. Iar în clipa cînd gîndul i se limpezi în minte, Lacy înțepeni, cuprins de simțămîntul acela copleșitor căruia nu-i găsise nicicînd numele potrivit. Era darul de a prevedea exact cum se vor desfășura lucrurile și care întotdeauna îi oțelea nervii și-i dădea o nemăsurată stăpînire de sine.

Chiar atunci, în spatele lui Marvie, din umbra deasă a pinilor lunecă o siluetă mlădioasă. Jim Lacy își pregăti arma în tăcere. Totul deveni limpede și spaima că s-ar putea întîmpla ceva care ar scăpa privirii sau controlului său se topi.

Marvie nu-și luă ochii de la chipul iubit pînă în clipa cînd Cedar se opri. Pentru Jim era limpede că Cedar se oprise dintr-o dată, fiind surprins s-o vadă pe Rose

în brațele lui Marvie. Băiatul tresări atît de brusc și de puternic, încît Rose se rostogoli de pe umărul său de-a dreptul în iarbă și începu să geamă. Apoi se ridică în genunchi și, cu mîinile înapoi, se trase îndărăt pînă ce ajunse la un pin care îi tăie retragerea.

— D-aia mi-ai șters-o azi de-acasă, hai? urlă Cedar, înfuriat. Vinele de la gît i se umflaseră și-și repezise înainte falca de jos.

— Nu... nu mă bate... Cedar! strigă îngrozită Rose.

— O să te sting în bătaie! Așa, d-aia ai făcut-o azi pe bolnava și-ai luat-o din loc! Răspunde, putoare, prefăcut-o!

— Da... da, Cedar. Așa... așa am făcut — răspunse Rose, lipindu-se cu spatele de copac. Mîinile îi căzură moi pe lîngă trup. Dar surpriza care o paralizase începu s-o părăsească.

— Că v-am găsit împreună, nu-i de loc o întîmplare, așa-i? întrebă el, arătînd cu un gest repezit spre Marvie, care stătea înspăimîntat.

— Nu. Am venit... am venit să mă întîlnesc cu el...

— Și de cînd o țineți așa?

— De mai multe săptămîni. Ne-am întîlnit de... de opt ori.

— Da' cine-i iedul ăsta?

— N-am să-ți spun niciodată! izbucni Rose.

Clătinîndu-se pe picioare, Marvie înaintă spre Cedar cu fața lividă, dar hotărîtă.

— O să-ți spun eu! strigă el.

— Nu... nu! țipă Rose. Să nu afle niciodată!

— Cine dracu ești tu, mă? întrebă uimit Cedar, de parcă abia acum se vădea că avea și Marvie partea lui de vină la fapta săvîrșită de Rose.

— Eu sînt Marvie Blaine — răspunse flăcăul.

— Blaine! Hm! Habar n-am de numele ăsta.
— Stau la Ben Ide. Sîntem rude.
— Ben Ide!... Aha!... Va să zică ești din familia lui Ide! Ehe, ăia care nu-i bagă de loc în seamă pe d-alde noi, ăștia din familia Hatt? Ei, fi-ți-ar blestemată să-ți fie pielea ta albă! Ce faci aici cu soră-mea?
— O... o iubesc — răspunse Marvie pe un ton bărbătesc.
Cedar îl pocni cu sete, trîntîndu-l la pămînt.
— Scurg eu sîngele din tine! mormăi el, sinistru.
Marvie se rostogoli pînă ce ieși din raza de acțiune a lui Cedar; sări în picioare și veni înapoi, luptîndu-se din greu ca să-și stăpînească mîhnirea și amărăciunea pe care le resimțea din cauza Rosei.
— Te-am văzut cum o strîngeai în brațe și-o pupai pe Rose. Și mai îndrăznești să spui că ți-i dragă! O batjocorești pe sor-mea hai? Și mai ești și din familia aia, Ide!
— Cedar, nu-i... ce crezi tu! izbucni Rose, cu fața împurpurată.
— Du-te dracului cu minciunile tale, păcătoaso! Dacă ai apucat să minți o dată, apoi minți într-una... Tot timpul te-ai întîlnit cu iedul ăsta! Și te giugiuleai cu el, ai?
— Netrebnicule! replică pătimaș Rose. El mă iubește cinstit... Tu ești prea păcătos să înțelegi ce înseamnă asta!
— Nu l-am prins că te ținea în brațe? întrebă grosolan Cedar, deși în întrebarea lui era și o oarecare uimire.
— Da, așa m-ai găsit. Și-ai fi putut să mă găsești destul de des așa! răcni fata.

— Ed Richardson o să te omoare pentru asta! şuieră Cedar.

— Să mă omoare şi să-l ia dracu! replică fata la fel de pătimaşă. Nu sînt a lui. Totdeauna l-am urît. Mi-a vorbit el vreodată cinstit de dragoste? La naiba! Dar Marvie Blaine nu mi-a vorbit decît cinstit. Şi dragostea lui a făcut din mine o adevărată femeie.

— Hatt, i-am spus... lui Rose să se mărite... cu mine — interveni Marvie, adînc tulburat.

— Da, şi domnişoara Ide o să mă ţină la ea pînă ce-o s-ajung la vîrsta de măritat — adăugă Rose.

— Aşa! Îl înşeli pe Ed şi ne înşeli pe noi toţi, nu? Ah, mîţă blîndă... Ia-ţi calul şi, după ce-l jupoi pe iedul tău de ibovnic, pe urmă.

— Cedar Hatt, de aici nu mă mişc decît moartă... dacă faci un singur pas... Niciodată n-o să mă mai duci vie înapoi la banda ta „Pine Tree"...

— Gura! o întrerupse Cedar şi o plesni cu atîta furie, încît o trînti la pămînt.

Marvie înjură furios şi, rotindu-şi dezlănţuit braţele, năvăli spre Hatt. Dar se pomeni zvîrlit înapoi; clătinîndu-se, ajunse la unul din copacii din spate.

— O să scurg cu sîngele din tine! urlă Cedar, ducînd mîna la şold să-şi scoată pistolul.

Dar înainte de a-l putea scoate, Marvie sărise la el şi-l luase în braţe, astfel că atunci cînd Cedar izbuti să-şi scoată pistolul, amîndoi începură să se lupte năprasnic care să-l folosească întîi. În această clipă a luptei, Jim sări din ascunzişul lui şi coborî panta în fugă, cu pistolul în mînă. Nici unul din cei doi nu-l văzu, dar Rose îl zări şi scoase un ţipăt ascuţit. Jim încercă să tragă în Cedar, dar trebuia să fie sigur de ţintă, căci nu voia să rişte să-l rănească pe Marvie. În timp ce ei

se smuceau și se răsuceau, Cedar ridică deasupra capului mîna în care ținea arma. Marvie i se agăță disperat de braț. Jim trase fără să țintească mîna în care Cedar avea pistolul. Nu nimerise! Trase din nou și glonțul aproape smulse brațul lui Cedar. Pistolul îi zbură din mînă, iar Cedar, care se îndepărta de Marvie blestemînd cumplit, îngheță cînd îl văzu pe Lacy.

Marvie nu-l văzuse încă pe salvatorul său. El credea fără îndoială că împușcăturile porniseră întîmplător în timpul luptei și-l răniseră pe Cedar. Ca un fulger înșfăcă pistolul lui Cedar, îl ridică cu amîndouă mîinile și apăsă pe trăgaci: bum! bum! Cedar Hatt își încleștă mîinile pe piept. O înspăimîntătoare uluire i se zugrăvi pe față, făcînd-o să pară mai omenească. Deschise gura și scuipă sînge. Apoi se răsuci și căzu la picioarele băiatului.

Și Marvie simți că-l părăsesc puterile; trupul i se destinse, brațele i se înmuiară și pistolul, fumegînd încă, îi scăpă din mîini. În genunchi, cu o pată de sînge pe buze, Rose se clătina, mută de groază.

— Ei, Marvie, n-a fost prea rău pentru un începător — spuse Jim, făcînd cîțiva pași înainte. Eram gata să trag eu în el!

Flăcăul se întoarse, de parcă l-ar fi răsucit o mînă de uriaș.

— Cine ești dumneata? șopti el, tulburat, aproape plîngînd.

— Sînt vechiul tău prieten Nevada, din zilele de demult de la Forlorn River — răspunse Jim, sprijinindu-l pe Marvie să nu cadă. Apoi îl cuprinse în brațe și-l duse spre copacii de care se agățase Rose, încercînd să se ridice în picioare.

— Vino-ți în fire, băiatule! Acum totul s-a sfîrșit. Ascultă... Și tu, Rose, hai, stăpînește-te! Ce naiba, arătați amîndoi cam galbeni, după ce ați luptat cum n-au luptat nicicînd doi copii ca voi... Chiar așa! Lasă-l să se sprijine de tine. Haide, haide!

— Oh!... Dumnezeule, ești... chiar tu... Nevada! strigă Marvie, cu ochii ieșiți din orbite.

— Da, băiatule, și sînt bucuros să ne întîlnim din nou.

— Domnule Lacy... îl... cunoașteți... pe... Marvie? întrebă Rose, bîlbîindu-se.

— Cum să nu! Marvie și cu mine sîntem vechi prieteni.

Flăcăul păru că-și revine brusc și primul lui gînd se îndreptă spre Cedar Hatt. Se uită înspăimîntat la hoțul de vite care zăcea cu fața la pămînt.

— Nevada, tu... tu l-ai împușcat! spuse el, răgușit.

— Cine, eu? Nnnuu! Eu l-am împușcat numai în mînă; atîta țopăiai în jurul lui, că nu-l puteam ochi.

— E... e mort?

— Da, cred că da. În orice caz, așa arată — răspunse Jim. Dar vreau să fiu sigur. Și, cum stătea în genunchi lîngă Marvie, Jim se ridică și se îndreptă spre Cedar Hatt. E mort de-a binelea! Ei, Marvie, nu-i nici un minut de cînd urla c-o să-ți scurgă sîngele. Și iată, acum zace el cu sîngele scurs. Și ucis chiar cu pistolul lui. Ce caraghios se întorc cîteodată lucrurile... Hai, nu mai fi așa de prăpădit! N-a încercat el să te ucidă? N-ar fi ucis-o el pe Rose... sau cine știe ce soartă și mai rea i-ar fi pregătit?

Marvie se așeză jos; era palid și asudat, buzele îi tremurau, dar din priviri începuse să-i dispară groaza aceea înghețată.

— Nevada! Erai pe-aci... pe-aproape?

— Fireşte. Mă uitam la tine şi la Rose cum vă giugiuleaţi cînd s-a furişat Cedar Hatt. Cred c-ar fi trebuit să-l împuşc de cum l-am văzut, dar voiam să mai aud ce spune.

— Marvie, mi-e groază! zise Rose. E fratele meu! Dar puţin îmi pasă. Sînt bucuroasă. Era mai hain ca dracu... Te-a rănit cumva? Oh, ai sînge pe mîini!

— Nu sînt rănit. E sînge de pe pistol. L-am simţit... era umed şi lunecos.

Jim se uită lung la cei doi tineri, simţind cum îi freamătă inima. Ce noroc îi călăuzise paşii în această zi atît de bogată în întîmplări?

— Rose, Cedar n-o să te mai înspăimînte niciodată de-aci încolo — spuse el.

— Nu, domnule Lacy. Am scăpat... sînt salvată! replică fata tulburată peste măsură.

— *Lacy?* strigă Marvie, ridicîndu-se fără să-şi creadă urechilor. Doar tu eşti *Nevada!*

— Băiatule, Nevada pe care-l ştiai tu era, de fapt, Jim Lacy.

— Dumnezeule, ce-o să spună Ben?... Şi Hettie?! exclamă Marvie, copleşit.

— Sînt convins c-o să spună multe... cînd or să afle. Dar trebuie să-mi făgăduieşti că n-o să le spui nimic.

— Oh, Nevada, dac-ai şti cum Ben...

— Marvie, nu-ţi cer să păstrezi taina pentru totdeauna — îl întrerupse Jim, grăbit. Numai pentru puţin timp. Făgăduieşte-mi, sîntem doar vechi prieteni!

— Da... sigur — răspunse băiatul, înăbuşindu-se.

— Şi tu, Rose, la fel, da? N-o să mă trădezi?

— Eu ştiu să ţin secrete. Nu trebuie să spun că dumneata eşti Nevada, vechiul prieten al lui Marvie.

— Da. Şi-acum, Rose, să isprăvim o dată cu istoria asta! Cred că bănuielile mele sînt întemeiate, dar trebuie să ştiu mai multe.

— Acum pot să-ţi spun orice vrei să afli — răspunse ea cu glas stăpînit.

— Mi-ai spus că Dillon e şeful bandei „Pine Tree"? întrebă Nevada, aplecîndu-se asupra chipului tulburat al fetei.

— Da, domnule — răspunse Rose. Unii dintre oamenii lui îi zic Campbell. Dar el i-a spus lui Cedar că numele lui adevărat e Ed Richardson. E de fel din New Mexico. A luat parte la războiul din comitatul Lincoln; era mîna dreaptă a lui Billy the Kid. Cînd a venit aici, a adus cu el mai mulţi hoţi de vite. A ştiut cum să-i încalece pe Cedar, pe Burt Stilwell, pe Stewart şi pe alţii din Arizona, de care n-am auzit niciodată.

— Rose, cum de ştii tu toate astea? întrebă Nevada, grav.

— Cedar l-a adus pe Clan Dillon la ranch-ul nostru şi el a încercat să mă vrăjească — continuă Rose. La început mi-a plăcut de dînsul. Dar mi-am dat repede seama ce urmărea şi l-am ocolit. Într-o zi, Cedar m-a zvîrlit pe cal şi m-a dus la o cabană de pe aici, în Pinon Brake. Era şi Dillon acolo şi a încercat să-şi bată joc de mine. Dar l-am muşcat şi-am dat în el, şi l-am zgîriat cu unghiile. Atunci m-a bătut rău de tot în faţa lui Cedar, care rînjea. Poate că m-ar fi şi omorît, însă între timp au venit oamenii pe care-i aşteptau şi eu am putut să mă furişez în pod. Unii din oamenii aceia erau beţi. Toţi aveau bani şi au jucat cărţi toată noaptea. În zori au ţinut sfat. Apoi Cedar m-a înşfăcat, m-a dus acasă şi s-a jurat c-o să mă ucidă dacă scap vreo vorbă.

— Va să zică Clan Dillon e Ed Richardson... căpetenia bandei „Pine Tree" și vătaful lui Ben Ide — spuse Nevada.

— Da, domnule — rosti Rose, curajoasă, dar buzele îi tremurau.

— Doamne Dumnezeule ! exclamă Marvie. Și Ben care e în stare să jure că Dillon e cinstit ! Ba s-a pornit chiar contra lui Raidy, cel mai vechi om al lui... Tii ! N-aș vrea să fiu în pielea lui Dillon cînd Ben o să afle adevărul !

— Ei, Marvie, s-ar putea ca Dillon să fie țeapăn cînd o să afle Ben adevărul... Rose, ai vreun motiv special ca să mai treci pe acasă, pe la tine ? Ai ceva haine sau vreun lucru la care ții și vrei să-l iei ?

— Toate boarfele mele sînt pe mine — răspunse Rose, tristă. Cedar mi-a ars rochia aia frumoasă de bal... pe care mi-o cumpărasem ca să mă dichisesc pentru Marvie. Toată averea mea e calul, și el e aici.

— Marvie, du-te de-ți ia calul, sui-o pe Rose pe calul ei și plecați de îndată spre ranch-ul Ide. Aveți grijă să nu vă întîlniți cu vreun călăreț străin. Și cînd ajungeți acasă, dă-o pe Rose în grija Hettiei și amîndoi să vă țineți gura.

Cu puterea lui de convingere, îi făcu pe Marvie și pe Rose să-i promită c-or să-i îndeplinească dorința.

— Calul meu e sus pe creastă și nu pot să-l cobor — adăugă el. Și-acum, haide, luați-o din loc !

Marvie se și îndepărta împreună cu Rose, cînd, deodată, zări pistolul lui Cedar zăcînd pe cetina cafenie.

— Nevada... pot să-l iau ? întrebă el, șovăind.

— Ce ? A, pistolul lui Cedar ! Sigur că poți să-l iei !

Fata se întoarse cu gura întredeschisă și întrebă :

— Domnule Lacy... Nevada... o să te mai vedem?

— Cred că da. Şi nu uitaţi să fiţi muţi ca peştii! Fiţi atenţi şi goniţi cît puteţi mai iute!

Nevada nu-şi pierdu timpul să-i urmărească cum îşi caută caii şi-i încalecă; totuşi, cînd începu să urce panta, îi auzi şi ştiu că acum nu mai pot păţi nimic. Urcă de parc-ar fi avut aripi. Ce ciudat! Hornul acela îngust pe unde venise nu mai părea de loc greu de străbătut acuma! Ajunse la cal, apucă hăţurile, se zvîrli în şa şi se îndreptă spre nord, cu un zîmbet trist pe faţă.

Era încă în toiul după-amiezii. Jim parcurse în galop mile întregi prin pădure şi coborî panta lină pînă ce ajunse în sihlă. Îşi chinui trăpaşul prin locurile acelea mai bine de o oră, dar în cele din urmă găsi drumeagul. Cercetînd cu grijă pămîntul, Jim îşi dădu seama că Marvie şi Rose nu trecuseră încă pe-acolo. Nevada voia să ajungă la ranch-ul Ide înaintea lor. Nu se gîndea decît la un singur lucru, chibzuind asupra lui cu sînge rece şi hotărîre.

După ce călări cinci mile, cînd mai domol, cînd mai iute, şi după un urcuş greu, Nevada ieşi din sihlă şi dădu într-o pădure frumoasă şi impunătoare; pinii se răreau tot mai mult şi se pierdeau în salvia stepei. Ce plăcut mirosea salvia! Văzuse odată, din depărtare, ranch-ul Ide, cu costişa aceea acoperită de salvie şi de cedri ce ducea spre nişte terase negre.

Drumeagul se lărgi şi deveni nisipos; calul gonea aproape fără zgomot. Pîlcurile de brazi şi crengile joase de pin îi stînjeneau vederea. Cotind pe lîngă un pripor înverzit, mai-mai să se lovească de un cal care gonea către dînsul. Îşi opri brusc bidiviul şi auzi un strigăt. Călăreţul era o femeie! Hettie Ide!

CAPITOLUL XVIII

— Hettie — spuse Ben Ide, stînd pe verandă și arătînd cu mîna către peisajul bogat și plin de culoare al Arizonei — cîndva credeam că în timpul toamnei Forlorn River e-un adevărat paradis; dar ranch-ul Cedar Springs îl bate de la distanță!

— Ben Ide! Tot te mai gîndești la Forlorn River?! exclamă Hettie, uimită.

— Păi nu-i așa? Uită-te în jurul tău și spune și tu ce crezi!

— Cu mult, cu mult înainte de a veni toamna asta minunată, nu mai eram credincioasă Californiei — murmură Hettie, plină de regrete.

— Ascultă, Hettie, nu-i ești necredincioasă. Nu înseamnă că iubesc ținutul de baștină mai puțin, pentru că am învățat să iubesc Arizona mai mult. Dumnezeu mi-e martor că aș avea destule motive să urăsc Arizona. Dar nu pot; pe zi ce trece, mă simt tot mai legat de ea. Uite cît de frumos arată în septembrie! Îngheț și frig în fiecare dimineață. Zile minunate de toamnă tîrzie. Privește salvia. E purpurie. Privește poalele dealurilor. Oricine ar putea crede că sînt pictate. Privește petele de aur și purpură din păduri.

— Într-adevăr, e minunat — rosti Hettie, și mai visătoare.

— Surioară, să nu uităm că, pe timpul iernii, trebuie s-o ducem pe mama la San Diego.

— N-am uitat, Ben. Dar nu-i nici o grabă. Vremea-i strașnică. Domnul Day zice c-așa o să țină pînă la Crăciun.

— De-o fi așa, cu atît mai bine — spuse Ben. Pe mama, pe tine, pe Ina și pe puști vă trimit la San Diego

pînă-n primăvară. Eu rămîn aci. Mi-ar fi frică să plec şi să las totul.

— Nici n-ar fi înţelept, Ben. Lucrurile merg din ce în ce mai prost. Mi-e teamă să n-ai încurcături şi mai mari !

— Tom Day e de părere că situaţia trebuie să se înrăutăţească înainte de-a se îmbunătăţi... Ufff !... Ei, dar, oricum, tot n-o să mă las descurajat de greutăţi.

— Descurajat ?... Vorbeşti de planurile tale de a deveni crescător de vite în Arizona ?

— Între noi fie vorba, Hettie, nu m-am gîndit de loc la vite — răspunse trist Ben.

Hettie avu o strîngere de inimă. Dac-ar fi ştiut Ben ce ştia ea ! Dar ea se ruga mereu ca el să nu afle niciodată adevărul. Nu lăsa de fel să se vadă că a ghicit tîlcul ascuns al cuvintelor sale.

Marvie Blaine stătea pe treptele verandei, curăţindu-şi morocănos puşca, pe care, fără îndoială, o folosise în ziua aceea. Flăcăul crescuse mai înalt, mai subţire, şi devenise mai bărbat în ultimele săptămîni.

— Marvie, nu-i aşa că nu te duci prea departe cînd vînezi ? întrebă Ben.

— În spatele curţii noastre mişună o mulţime de curcani şi de cerbi — ocoli băiatul răspunsul.

— Hm ! Cu atît mai bine dacă găseşti vînatul aşa de aproape. Dar pînă acum n-am gustat încă din vînatul ucis de tine.

— Ben, am omorît cîţiva curcani — spuse Marvie, băţos. Şi azi am împuşcat un cerb.

— Mi se pare că-ţi iei cam mult timp liber — continuă Ben — iar eu îţi plătesc leafa ca oricărui cowboy.

— Eu muncesc pentru cît mă plăteşti. Dillon nu pierde nici un prilej să găsească nod în papură la tot ce fac.

— Nu cumva tu ești acela care o face pe încăpățînatul? întrebă Ben.

— Nu m-am încăpățînat, cîtă vreme nici el n-a fost afurisit!

— Și de cînd, mă rog, s-a schimbat? Ești convins că nu le născocești tu pe toate? Dillon e cel mai prietenos dintre toți vătafii care există.

Marvie privi îndelung și oarecum înciudat în ochii prietenului său din copilărie.

— Înainte, Dillon era prietenos cu mine, dar de cînd cowboy-i noștri i-au spus că la balul din Winthrop i-am făcut curte Rosei Hatt, s-a schimbat cu totul.

— Rose Hatt? Fata lui Elam Hatt? Am văzut-o o dată. Și ce-l doare pe Dillon că i-ai făcut curte Rosei Hatt? De fapt, e îngrijorat de prietenia ta cu fata asta. Rose nu-i de tine.

— Ascultă, Dillon ți-a spus asta? întrebă Marvie, roșind.

— Da. Și m-a sfătuit să pun capăt poveștii ăsteia. Mi-a spus c-ai putea să ai încurcături.

Marvie sări de parcă l-ar fi mușcat un bondar.

— Ha-ha! izbucni el în rîs, îndepărtîndu-se cu capul dat pe spate. Ha-ha!... Ha-ha-ha!... Și o ținu așa, în hohote, pînă ce dădu colțul casei.

— Să mă ia naiba dacă-nțeleg ceva! exclamă Ben, uitîndu-se la Hettie și parcă așteptînd din partea ei o confirmare a bănuielilor sale. Ce tot rîdea băiatul ăsta așa de tare și zgomotos? Nu cumva rîdea de mine?

— Da, într-un fel a cam rîs de tine — răspunse Hettie, străduindu-se să-și ascundă propria-i veselie.

— Hettie, oare încep să-mbătrînesc, să fiu greu de cap și să nu mai bag de seamă ce se întîmplă? întrebă Ben, muncit de gînduri.

— Nu, Ben — îi răspunse soră-sa, lăsîndu-şi capul în piept. Dar te frămîntă numai treburile ranch-ului.

— Pe Dumnezeul meu, cred şi eu că mă frămîntă! oftă el. Dar nici tu, fetiţo, nu mai eşti la fel de veselă şi de fericită cum erai la început, cînd am venit aici. Şi nici Ina. Mi se pare că v-am vîrît pe amîndouă într-un bucluc.

— O să se lămurească toate, Ben — zise Hettie, străduindu-se să zîmbească. N-avem încotro, fiecare trebuie să-şi înghită hapul. Asta-i leacul Arizonei; prietenul tău Tom Day spunea că-i foarte tare.

— Hettie, tu... tu... te mai gîndeşti la... *el*? întrebă Ben cu glasul scăzut...

— Mereu — răspunse fata, cutremurîndu-se pînă în adîncul fiinţei sale. (Numai de-ar avea curajul şi înţelepciunea să nu-şi dea în vileag secretul!)

— Teamă mi-e că am pierdut nădejdea — continuă Ben, întunecat. Şi asta îmi retează orice curaj. Nu-i spune Inei. Dar mă simt la fel de vlăguit ca şi-n primăvara trecută, cînd eram acasă, la Tule Lake.

— Ce nădejde ai pierdut? murmură Hettie.

— C-o să-l mai găsim vreodată pe Nevada — răspunse Ben simplu, de parcă nu el era acela care se ferea să-i rostească numele. Doar de aceea am venit în Arizona. Odată, pe cînd eram amîndoi la Forlorn River, l-am întrebat ce-o să facă dacă o să se întîmple ceva şi o să fim nevoiţi să ne despărţim; el mi-a spus că o să se ducă în Arizona şi o să se facă cowboy... Niciodată n-am uitat asta... Ei bine, cred că toţi cowboy-i din ţinut au căutat să lucreze pentru mine. Dar nici unul dintre ei nu era Nevada şi nici unul dintre ei n-a auzit de Nevada. Se prea poate să fi murit. Te-ai gîndit şi tu vreodată la asta, Hettie?

— Da... pentru noi e mort — zise ea cu buzele uscate.

— Cum s-ar putea ca Nevada să fie mort pentru noi, dac-ar trăi? întrebă tăios Ben. Apoi înălță capul de parcă cineva i-ar fi curmat gîndurile: Se aude un cal... gonește ca vîntul! Dillon... La naiba! Să știi că s-a întîmplat ceva!

Hettie se simți cuprinsă de o bruscă tulburare. Pe terasa ranch-ului se iviră deodată un cal și un călăreț. Tocmai în clipa aceea Ina ieși din casă să-i spună ceva lui Ben, dar nu mai apucă; Ben coborîse de pe verandă ca să-l întîmpine pe Dillon, care se apropia valvîrtej, zvîrlind pietrișul terasei în toată veranda. Ajuns aproape de Ben, sări din șa cu agilitatea plină de grație a unui om deprins cu asta.

— Bună ziua, șefule! spuse el și își duse mîna la borul sombrero-ului în chip de salut adresat Hettiei și Inei. Ai întîrziat și de aceea am venit eu călare aici.

— Ceva vești proaste? întrebă Ben.

— Nu, nu sînt proaste, dar sînt neliniștitoare. Tocmai a sosit un cowboy de la pășunea lui Tom Day. Unul pe nume Laskin. A scos sufletul din bietul cal ca s-ajungă mai repede. I-am dat alt cal și, cum a mîncat și a băut ceva, a luat-o la goană spre ranch-ul lui Franklidge.

— Mda... Și de ce gonește așa? întrebă Ben, parcă pregătit pentru orice răspuns.

— Ieri a făcut popas în apropiere de Silver Meadows — continuă Dillon. Împreună cu el se mai afla acolo un călăreț pe care nu-l știu. Ne-a spus că vreo cîțiva călăreți necunoscuți au dat buzna peste tabăra lor. Laskin zice că nu erau beți, dar erau tulburați, ca în ajunul unei afaceri grase; nu s-au ferit să dea în vileag și afacerea. Cel puțin șeful lor, care nu-i altul decît Jim Lacy, nu s-a sfiit de loc.

— Iar a răsărit Jim Lacy ! strigă Ben, înfuriat. Zi mai departe, Dillon !

— Lacy zicea c-a venit să fure vitele din Silver Meadows și că-ți trimite salutări.

— Oh, la naiba ! Este un... — izbucni Ben, înăbușindu-și ultimele cuvinte.

— Cam nerușinat, nu ? întrebă Dillon, care părea tulburat, arătînd vădit altfel în comparație cu felul lui obișnuit de a fi, binevoitor și stăpînit.

Hettie se uita la el împietrită.

— Nerușinat, zici ? Da, dacă-i adevărat. Dar nu cred ! replică Ben.

— Asta-i adevărul gol-goluț, șefule — zise Dillon. Din întîmplare, îl cunosc pe călărețul care a adus știrea.

— Însă nici Jim Lacy și nici altcineva n-ar fi atît de nebun să dezvăluie un plan ca ăsta înainte de a-l aduce la îndeplinire — spuse neîncrezător Ben.

— S-ar părea că-i așa — răspunse blînd vătaful. Dar uneori un *desperado* ca Jim Lacy face lucruri ciudate. Asta nu seamănă a lăudăroșenie. Oameni ca el nu se laudă. E un fel de sfidare cinică a legii... o cale cinstită, după judecata lor, de a face afaceri cu vite... Ei bine, Jim Lacy are douăzeci și patru de ore avans. Laskin spunea că la Silver Meadows se afla o cireadă mare de vite, care cuprindea tot ce-a mai rămas din vitele dumitale și ceva din vitele lui Franklidge și ale lui Day. Voiam ca zilele astea să le strîngem ca să le numărăm ; dar acuma-i prea tîrziu, șefule.

— Prea tîrziu ?! Păi bine, mă omule, dacă ce spui e-adevărat, atunci putem să oprim vitele înainte să coboare.

— N-o să putem opri nimic. Banda lui Lacy n-o să coboare pe drumul pe care-l știm noi. O să mîne vitele

de-a dreptul peste podiș și pariez că acum se și află pe drumul ăsta vreo cinci mii de capete.

Ben se așeză, prăbușindu-se de parcă l-ar fi lovit cu o măciucă.

— Șefule, îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap că n-am mirosit afacerea asta mai demult! continuă Dillon cu un zîmbet ce părea că-i întărește spusele. Hettie surprinse zîmbetul, dar Ben nu observă nimic. Vezi dumneata, vitele și-au căutat mereu drum în sus. Și la Silver Meadows iarba și apa sînt așa de bune, că s-au înghesuit acolo. Laskin jură că locul cu pricina e numai la o jumătate de zi de drum de canionul ce se deschide în Silver... Așa stau lucrurile.

O furie necruțătoare răsuna în glasul răgușit al lui Dillon. Probabil că în ochii lui Ben Ide el apărea din nou ca un vătaf foarte priceput și cu experiență, care-i mîniios din cauza acestei ultime lovituri a hoților de vite din Arizona.

— Dacă-i adevărat, apoi... apoi pun eu mîna pe Jim Lacy și-l bag în pușcărie. Puțin îmi pasă cît o să mă coste — declară Ben. Dar cred că prea ne prăpădim cu firea numai pentru vorbele unui cowboy.

— Vrei să mă învoiești două zile, șefule? ceru Dillon cu o patimă ciudată. O să aflu tot.

— Vrei să pleci într-acolo singur? întrebă Ben.

— Firește. Asta-i cel mai bine.

— Nu. Careva dintre hoții de vite o să te-mpuște și atunci se cheamă că eu chiar n-am noroc — rosti Ben, hotărît.

— Dar eu vreau să mă duc — replică Dillon, în timp ce sîngele îi năvăli sub pielea bronzată a feței.

— Dillon, apreciez gîndul tău de a înfrunta singur primejdia pentru mine. Dar, nu. Îți poruncesc să-l iei

pe Raidy și șase cowboy și să te duci la Silver Meadows. Să te întorci repede să-mi spui ce-ai aflat. Apoi om vedea.

Dillon își stăpînea cu greu tulburarea, care nu izvora din respect și prețuire pentru Ben Ide. Cu ce privire stăruitoare, dar și aproape batjocoritoare, se uita el la Ben! Apoi, fără nici o vorbă, încălecă și porni furios spre corral.

— Fetelor, ați auzit tot ce i-a dat prin gînd să spună? întrebă Ben, cerînd înțelegere și sprijin.

— N-aveam cum să n-auzim, îmi pare rău — răspunse Ina, punînd o mînă pe umărul lui Ben. Dragul meu, eu... eu n-am încredere în omul ăsta, în Dillon.

— Ehei, atunci poate că n-ai nici în mine! răspunse Ben, îndepărtîndu-i mîna.

Gestul răni sufletul sensibil al Inei și ea se trase înapoi, mîndră.

— Foarte bine, Ben Ide! zise ea. Dar cînd totul va începe să se prăbușească, să nu vii la mine să te căinez!

Apoi se îndreptă spre casă. Ben se uită neputincios la sora lui.

— Ei poftim! Ai mai văzut una ca asta! Pînă și propria-mi nevastă e pornită împotriva mea!

Hettie își stăpîni neliniștea cu oarecare efort, hotărîndu-se să domolească bolnăvicioasa iritare a fratelui său; îi dădu dreptate, îl sfătui să nu deznădăjduiască, să lupte oricît va fi nevoie și izbuti să aline puțin sufletul lui Ben.

Marvie Blaine apăru din nou, dar de data asta cu fața neagră de supărare. „Nenorocire!" gîndi Hettie și inima începu să-i bată cu și mai multă putere.

— Ben Ide, am o răfuială cu tine! izbucni el.

— Dă-i drumul, cocoşelule! răspunse Ben cu lehamite, dar totuşi curios; pînă atunci Marvie nu înfruntase niciodată leul în vizuina lui.

— Dillon ţi-a spus că un cowboy cu numele de Laskin a adus veşti despre furtul unor vite?

— Sigur că mi-a spus.

— Ha! Tot aşa i-a spus şi lui Raidy. E un mincinos neruşinat!

— Marvie, bagă de seamă ce vorbeşti! Nu mai eşti copil! Ai curajul să spui asta şi-n faţa lui Dillon?

— Dacă am curajul să-i spun? Ha-ha! I-am şi spus-o; şi încă cum i-am mai spus-o! se oţărî băiatul, înfierbîntat.

— De ce-ţi bagi nasul în toate astea, Marvie? Am cam început să-mi pierd răbdarea.

— Şi eu am început să-mi pierd răbdarea cu tine, Ben Ide. Ascultă! Eu l-am văzut pe cowboy-ul acela. Nu era nici un Laskin. Era Cedar Hatt.

— Ce?

— Îţi spun că era Cedar Hatt. Îl cunosc.

— Marvie, nu numai că ţi-ai ieşit din minţi, dar eşti şi furios pe Dillon. Nu întinde prea tare coarda! Bagă de seamă!

— Să bag de seamă! La dracu! urlă Marvie, scos din fire. Tu ţi-ai pierdut minţile!

— Marvie Blaine, eşti concediat! replică Ben scurt. Nu mai eşti în slujba mea de azi înainte!

— Mă dai afară? întrebă Marvie, sfîşietor, simţind deodată că i se taie răsuflarea.

— Da, te dau. Şi-acum să pleci din casa mea şi să te duci la Hettie pînă ce-o să hotărăsc ce-i de făcut cu tine.

— Ben... Vai! rosti gîfîind Marvie.

— Ia nu te mai „Ben-văita“ atîta! strigă furios Ben. Piei acum din ochii mei, cowboy de bîlci cu ochii bulbucați! Pistruiatule!

Marvie zvîcni de parcă l-ar fi biciuit.

— Ben Ide, o să-ți pară rău de toate astea! declară el solemn și plecă pășind apăsat.

— Și Marvie! spuse Ben, răgușit, uitîndu-se lung după tînărul Blaine, care se îndepărta cu mîndria zugrăvită pe chip.

Hettie își dădea seama că e un dram de lașitate în felul în care se furișă spre cabana ei, spre singurătatea camerei sale. Oare nu-l trăda ea pe Ben dacă tăinuia fapte pe care numai ea le știa? Dar îi era atît de greu să-i dezvăluiască ceea ce l-ar zdrobi cu totul! Jim Lacy era Nevada! N-o să aibă niciodată curajul să-i spună lui Ben. Cît despre dînsa, ea pierduse și ultima speranță, ultima îndoială, ultima fărîmă a unei credințe pe care o păstrase cu îndărătnicie. Nevada era hoț de vite. Decăzuse într-atîta, încît ajunsese să fure de la prietenul care-l ajutase odinioară. Fapta era atît de mîrșavă, încît Hettie tremura de rușine din pricina dragostei, parcă de neînvins, pentru fățarnicul acesta, pentru Nevada — călărețul fugar care o cucerise sub altă înfățișare decît cea adevărată — acest Jim Lacy, ucigaș și hoț. Dar, deși totul părea mort — și speranța, și credința, și pofta de viață — ea o să lupte mai departe, și știa că dragostea pentru Nevada o să supraviețuiască; căci numai pentru asta mai trăia. Stătu întinsă pe pat un ceas întreg, pînă ce o cuprinse slăbiciunea, și lacrimile o ajutară să se mai ușureze. Cînd se ridică să se uite în oglindă, se înspăi-

mîntă cît de rău arăta. Dar trebuia să trăiască pentru mama ei, pentru sărmanul, orbul ăsta de Ben, care îl iubea pe trădătorul de Nevada tot atît de mult cît îl iubea și ea.

Trecură două zile, zile pe care toți cei din ranch-ul Ide le trăiră într-o cumplită neliniște. Raidy și Dillon, împreună cu călăreții care-i însoțeau, se întoarseră în cea de-a treia zi, pe la amiază. Vestea sosirii lor o găsi pe Hettie în bucătărie, unde, cu mînecile suflecate și mîinile pline de făină pînă la coate, frămînta aluatul; dar fata nu se sinchisi cîtuși de puțin de felul cum arăta. Ben era tăcut, întunecat, nervos și străbătea cu pași mari camera de zi, nebăgîndu-l în seamă pe micuțul Blaine, care se plimba clătinîndu-se încoace și încolo, încercînd în joacă să umble singur.

Curînd, Raidy intră pe ușa deschisă, prăfuit și neras, cu sombrero-ul în mînă.

— Bună, șefule! spuse el în chip de salut și se înclină, după moda veche, în fața Hettiei și Inei.

— Dar multă vreme v-a mai trebuit! Unde-i Dillon? întrebă Ben, morocănos.

— Ei, doar știi prea bine că Dillon mă lasă pe mine s-aduc veștile proaste.

— S-a întors cu dumneata?

— Nu tocmai. Ne-a părăsit în zori și a gonit înaintea noastră.

— Acum e-aci?

— Firește. I-am spus că ar fi mai bine să vină cu mine la dumneata. Dar mi-a răspuns c-o să te vadă mai tîrziu... Șefule, Dillon nu-i de loc în apele lui. Nu l-am văzut niciodată așa. Parcă-i alt om.

— E băut? întrebă Ben sec.

— Nu, dar e posomorît ca vremea înainte de furtună şi-i amărît ca un căţel bătut.

— Aşa trebuie să fie oricine ţine la mine cum ţine Dillon. Ciudat însă că nu vine chiar el să-mi raporteze ce-a făcut... Ei bine, dă-i drumul cu veştile proaste!

Ben se îndreptă, parcă pregătindu-se să primească o lovitură, şi se încruntă spre bătrînul vătaf.

— Îmi pare rău, Ben. Dar mai rău că acum nici că poate fi.

— Oh, Ben! strigă Ina, care era vădit mai necăjită de supărarea bărbatului ei decît de pagubele care-l ameninţau.

— Cred c-ar fi mai bine ca tu şi Hettie să ne lăsaţi singuri — zise el.

Dar nici una dintre femei nu făcu un pas să se îndepărteze, iar Ina se lăsă într-un fotoliu. Rajdy părea că şi-a pierdut muţenia lui obişnuită.

— Şefule, ţi-au luat tot ce mai aveai la păşune. Chiar tot, afară de cîţiva juncani şi tăuraşi: toate vitele dumitale s-au dus şi, cu ele, şi un miar de capete d-ale lui Tom Day.

Ben dădu odată energic din mînă de parc-ar fi vrut să lovească pe cineva. Păli, iar ochii îi scăpărau scîntei.

— Va să zică m-au curăţat? întrebă el, mînios, încă nevenindu-i să creadă.

— Da, şefule, am vrut să-ţi spun chiar eu, pentru că n-am avut încredere că Dillon o să-ţi spună adevărul.

Hettie, care se afla în spatele scaunului Inei, simţi cum o ia cu frig şi cu cald; se uita lung, înspăimîntată, la fratele său, aşteptîndu-se să-l vadă dezlănţuindu-se cu furie. De săptămîni de zile Ben era alt om, iar în ultima vreme viaţa devenise de neîndurat lîngă dînsul. Ea însă

ţinea seama de adevărata fire a lui Ben; căci, deşi buzele i se albiră, el deveni deodată calm şi rece. De îndată ce-i dispăruse îndoiala, Ben se schimbă cu totul.

— Aşa... Va să zică bănuiala dumitale s-a adeverit — spuse el, aproape batjocoritor. Cred c-ai fost foarte mulţumit că ai putut rîde de mine şi de Dillon.

— Nu, şefule, niciodată n-o să-ţi aduc aminte că ţi-am prevestit asta — răspunse Raidy.

— Hai, spune cum stau lucrurile, dar scurt şi fără înflorituri.

— Cînd am ajuns la Silver Meadows, Tom Day şi oamenii lui erau acolo. Un cioban le arătase pe unde s-o ia. Fiecare dintre noi a pornit-o în altă direcţie şi am dat un ocol prin Meadows. Hoţii mai lăsaseră doar cîteva vite. Ăştia au lucrat, nu glumă. Day şi Franklidge au pierdut peste o mie de capete de vită şi dumneata tot ce îţi mai rămăsese. Aproape trei mii de capete de vită. Am ţinut drumul pînă la canion. Şi-ascultă, era „bulivard" nu alta, pînă sus pe podiş... Ei am zis să-i urmărim pe hoţi şi să dăm o luptă pe viaţă şi pe moarte, dar Day n-a vrut să lase pe nici unul dintre noi să intre în gaura aia. Spunea că o să cădem în vreo cursă şi că mulţi or să fie chiar ucişi. În afară de asta, el zicea că n-o să mai putem pune mîna pe vite. O dată ce au intrat slobode în hăţişurile de stejăriş, manzanita şi cactuşi, vitele o iau iute la picior, ca gîndacii scuturaţi de pe frunză. Aşa că ne-am întors.

— I-ai spus lui Tom Day că lovitura a fost pusă la cale de Jim Lacy? întrebă Ben.

— Tom ştia totul de la ciobanul ăla. Se pare că Jim Lacy i-a trimis vorbă lui Tom Day c-o să dea lovitura asta grasă. I-a trimis salutări lui Tom şi judecătorului

Franklidge și le-a spus că într-o zi o să pice în Winthrop.

— La naiba ! Lacy ăsta e de-o îndrăzneală nemaipomenită !' exclamă Ben cu o admirație parcă smulsă cu forța.

— Îndrăzneală ? Bine, șefule, dacă vrei, poți să spui de Lacy că-i îndrăzneț, dar eu cred că are tot focul iadului și toate fulgerele cerului într-însul.

— O să-l spînzur ! hotărî Ben cu un calm înspăimîntător.

— Nu, Ben. Lasă-mă să-ți spun ceva : să știi că niciodată n-ai să izbutești să-i pui lui Jim Lacy juvățul de gît. Niciodată n-o să fie prins și închis. O să moară în picioare, cu pistolul scuipînd foc, și Dumnezeu să-i ierte pe cei ce s-or găsi atunci în fața lui !

— Phii ! Vorbești de parc-ai fi Marvie Blaine ! replică Ben, tăios. Și, Raidy... doar dumneata ești om în toată firea !

— Șefule, îmi pare rău c-am ajuns să trăiesc clipa în care să nu fiu de părere cu dumneata — răspunse Raidy cu demnitate.

— Așadar, Jim Lacy e căpetenia bandei „Pine Tree" — afirmă Ben cu siguranță.

— Și eu, și Tom Day tot așa credem. Și de data asta, Dillon e de părerea noastră — spuse Raidy. Tom zice că lui Lacy i s-o fi făcut lehamite să tot stea ascuns, să facă pe misteriosul. Așa că s-a dat pe față. Pun pariu c-o să călărească drept către Winthrop.

— Raidy, de fapt, sînt bucuros că Lacy m-a curățat de-a binelea. Am obosit să tot aștept să văd ce-o să se mai întîmple. Am trimis după șeriful Macklin și după o poteră. De dimineață am primit vești de la Struthers, șeriful din Phoenix, care i-a zgîlțîit atît de vîrtos pe

hoții de vite din Arizona de sud. Struthers se află acum la Winthrop, la cererea mea. O să fie aici cel mai tîrziu mîine. Dillon o să adune douăzeci și cinci din oamenii cei mai aprigi pe care i-o putea găsi. O să pun un premiu de zece mii de dolari pe capul lui Jim Lacy, viu sau mort. O să cheltuiesc și ultimul dolar pe care-l mai am, ca să termin odată cu Lacy și cu banda lui, „Pine Tree".

— Ei bine, șefule, spui lucruri mari, îndrăznețe, care-mi plac — zise Raidy. Dar eu nu pot să mă „pronunț". Cît despre mine, apoi să știi că nici ranch-ul ăsta, și nici tot ținutul nu sînt destul de mari ca s-avem loc împreună eu și Dillon al dumitale. Așa că mie nu-mi rămîne altceva de făcut decît s-o iau din loc.

— În regulă, Raidy. Îmi pare rău că vezi lucrurile așa — răspunse Ben cu răceală și-și flutură mîna în semn că a încheiat discuția.

Hettie plecă în fugă. În timp ce se îndepărta, o auzi pe Ina mustrîndu-și usturător bărbatul. Apoi răsună o ușă trîntită. Hettie se grăbi să ajungă la ea acasă; simțea că-și pierde mințile. Își isprăvi în neștire treaba, în timp ce frămîntarea o măcina încetul cu încetul.

— Ce-i cu tărăboiul care se aude acolo, la Ben? întrebă liniștită doamna Ide, din fotoliul ei confortabil.

— Hoți de vite, vătafi, șerifi și Dumnezeu mai știe cîte altele — răspunse Hettie, cu gîndul aiurea.

— Hai, fetițo, nu te pierde cu firea, doar îl știi pe Ben!

— Așa mi-am zis și eu, mamă, dar acum nu mai știu ce să cred. L-a dat afară din slujbă pe Raidy.

— Ei, nu! Dar asta-i groaznic! Raidy l-a învățat pe Ben să călărească. Oh, înspăimîntătoare țară!... Nu, n-am vrut să spun asta, Hettie. Mie îmi place ținutul ăsta sălbatic, tihnit și frumos al Arizonei. Dar oamenii

totuşi... oamenii sînt.. cum spune Marvie, nebuni. A înnebunit şi Ben !

— Mamă, l-ai văzut pe Marvie astăzi ? întrebă Hettie, amintindu-şi brusc că ea nu-l văzuse.

— Marvie a plecat ieri şi nu s-a mai întors. Cel puţin, ştiu că n-a dormit în patul lui.

— Vai de mine ! Băiatul ăsta-i neştrunit ! Altă bătaie de cap... Mamă, nu ţi-am spus că Marvie a venit la noi pentru că Ben l-a dat afară din slujbă... şi l-a gonit şi din casă !

— Cred că-n curînd o s-o dea afară şi pe Ina — spuse doamna Ide.

— Pe mine... pe mine nu m-ar mai mira nimic — zise Hettie, cu lacrimi în ochi.

Se duse apoi în camera ei ca să-şi mai potolească amărăciunea. Însă cînd îşi zări cizmele, o cuprinse un dor de călărie. De zile întregi nu mai ieşise călare. Poate că un galop lung şi sălbatic o să-i facă bine şi poate c-o să se întîlnească cu Marvie pe drumeag. Să i se fi întîmplat ceva ? „Tot ce se poate" — se gîndi Hettie, tremurînd. Poate că el şi Rose au fost descoperiţi de Cedar Hatt, de care Rose se temea atît de tare. Pînă şi aerul care înconjura ranch-ul Ide devenise greu de respirat, îmbîcsit, fierbinte şi ameninţător.

Hettie ocoli pe departe locuinţele cowboy-lor, avînd grijă să nu fie oprită de Raidy sau Dillon. Văzu cîţiva cai înşeuaţi, prăfuiţi şi obosiţi ce păreau să fi sosit chiar atunci. Se mai afla acolo şi un grup de oameni adunaţi în cerc ; discutau atît de înverşunat, încît nici unul n-o observă. Ajungînd la grajduri, îl găsi pe Pedro şi-i ceru să-i înşeueze calul. Curînd gonea nebuneşte şi vîntul îi biciuia faţa.

Dar nici galopul și nici trapul îndelungat nu izbutiră să-i schimbe starea sufletească. Intră în pădure, unde își lăsă calul la pas, pe un drumeag umbrit, în direcția din care se întorcea totdeauna Marvie. Și aici, singură, în adierea înviorătoare a pădurii, Hettie se simțea o fată nespus de nefericită, cu inima zdrobită fără milă, cu o sabie necruțătoare atîrnînd mereu deasupra capului. Cît era de deznădăjduită! La ce bun să se mai gîndească? Nici un gînd și nici o faptă nu mai puteau schimba situația fără ieșire în care se afla. Curajul și istețimea o părăsiră o dată cu pierderea oricărei nădejdi.

O ceață purpurie plutea ca un fum peste luminișurile pădurii; se auzea doar foșnetul unei adieri care abia-abia se prefira printre pini; tufișurile păreau că ard, iar frunzele aurii și stacojii de toamnă erau adevărate limbi de foc; soarele apunea luminînd scînteietor frunzele căzute și acele de pin. Cît de nepăsătoare părea întreaga fire în ziua aceea! Se desfășura calmă, frumoasă, plăcută, de nepătruns, fără să se sinchisească de măruntele vieți omenești. Nici pădurea și nici pustietatea nemărginită nu erau pentru Hettie izvor de alinare sau de putere. Arizona îi ucisese visul și-i doborîse fratele. Și ce o înspăimînta pe Hettie și mai mult, era simțămîntul că răul cel mare, culmea acestei încurcături diavolești, deznodămîntul, avea să vină abia de-acum încolo.

Deodată răsună în față, de după o cotitură a drumului, un tropot vioi de copie. „Trebuie să fie calul lui Marvie." Simți un val de ușurare. Ramurile de pin se dădură la o parte. Înainte de a pricepe ce se întîmplă și de a putea strînge dîrlogii, un cal mare, negru zvîcni lîngă ea. Scoase un țipăt. Dar călărețul își struni brusc armăsarul cel negru, și acesta se cabră. Era Nevada.

Hettie se prinse cu amîndouă mîinile de oblîncul șeii. Avu un șoc înspăimîntător care o năuci și-i curmă pentru o clipă orice gînd, orice putere; doar instinctiv își mai păstra echilibrul în șa. Apoi emoția rupse toate zăgazurile.

Calul lui Nevada se lăsă cu picioarele din față pe pămînt și acum stătea cap la cap cu calul Hettiei.

— Dumneata? Fata simți cum cuvîntul iese de pe buzele ei înghețate, dar nu-l auzi decît ca un murmur.

Nevada își scoase sombrero-ul și o salută larg, aplecîndu-se pînă ce atinse coama calului. Cînd se îndreptă, rămase cu capul descoperit.

— Ei, iat-o și pe Hettie Ide! spuse el, tărăgănat, cu accentul acela sudic, rece și nepăsător, care pătrundea în inima ei ca un tăiș.

Apoi se priviră îndelung, încercînd parcă fiecare să potrivească chipul ce îi apărea în vis cu cel aievea. Chipul pe care-l vedea Hettie era cel știut: același oval, aceeași umbră ușor viorie pe pielea arsă de soare, curată și proaspăt rasă, aceeași sclipire intensă în ochii de culoarea alunei, din care privirile țîșneau ca niște vîrfuri ascuțite. Dar chipul pe care-l privea nu avea însuflețirea cu care imaginația și memoria ei îl înzestraseră.

— Te-am... văzut... în Winthrop — începu Hettie, vrînd parcă să se ușureze de greutatea ce-o apăsa. Tăcerea părea de neîndurat.

— Nu mă mir. Era ușor să mă vezi — răspunse el. Dar e foarte rău că m-ai întîlnit aici. În timp ce vorbea, degetele lui răsuceau cu mișcări sigure o țigară. Nici o

surpriză, nici o tulburare nu se puteau citi în privirea sau în întreaga lui înfățișare.

— Foarte rău !... E îngrozitor ! Dar sînt bucuroasă ! exclamă Hettie, fremătînd și tremurînd toată.

— Îți mulțumesc, însă îmi pare rău că eu nu pot spune același lucru — zise el și se aplecă să-și aprindă țigara.

Nepăsarea lui rece, de care ea își amintea atît de bine, părea că o pune pe jeratic.

— Jim Lacy ! strigă ea, cu o grabă disprețuitoare și tristă, pentru a-i arăta că-i cunoaște mîrșăvia.

El își puse din nou sombrero-ul pe cap, îl dădu pe spate și o scrută atent, cu ochii săi pătrunzători și cercetători prin fumul subțire de țigară.

— De ce n-ai avut încredere în mine ? Oh ! De ce ? întrebă ea, la fel de tulburată.

— Hettie, a fost o vreme, demult, cînd aș fi vrut mai bine să mor decît să afli că eu sînt Jim Lacy.

— Ți-era rușine ?

— Bineînțeles că mi-era.

— Spui că asta a fost demult... Așadar, acuma nu-ți mai e rușine ?

— Asta nu mai contează acum — zise el, încercînd să zîmbească.

— De ce nu mai contează acuma ? întrebă fata.

El făcu un gest plin de înțelesuri, apoi își lăsă privirea să rătăcească prin pădurea ce se deschidea în față, către deșertul colorat. Calul lui își freca botul de calul Hettiei ; încetul cu încetul, îl adusese și pe acesta în mijlocul drumeagului.

— Ben nici nu visează că... că vechiul lui prieten, Nevada, ești dumneata, faimosul Jim Lacy !

— Cred și eu că nu... Destul de rău c-o s-o afle foarte curînd.

— Trebuie... trebuie ca Ben să afle? întrebă Hettie, răgușită; gîndul la Ben făcea să-i sporească slăbiciunea.

Nevada își lăsă capul în piept. Calul lui, tot mirosindu-l pe cel al Hettiei, îl adusese pe Nevada lîngă fată, așa că, dacă ea ar fi vrut, l-ar fi putut atinge cu mîna. Apropierea aceasta o tulbură și mai mult. Încercă să se îndepărteze, dar fără folos, căci calul cel mare și negru se ținu după ea, nechezînd aprig. Călărețul lui părea că nu-și dă seama de ce se întîmplă, nici că se apropie din nou de Hettie.

— Cum poți să fii atît de nepăsător... atît de groaznic de nepăsător? izbucni Hettie. Ben te-a iubit. Eu... eu... Ce-i păsa lui cine ești cu adevărat? De ce n-ai rămas pentru totdeauna Nevada?... Ben a răsturnat cerul și pămîntul ca să te găsească... Și fiindcă n-a izbutit, a venit aici, în Arizona, pentru că nădăjduia să te găsească aici... Și, într-adevăr, te-a găsit; dar ca Jim Lacy... un hoț de vite care-l jefuiește. Să furi de la un prieten pe care odinioară l-ai salvat, l-ai ajutat și l-ai iubit! Nu știai că vitele acelea erau ale lui Ben?

— Bineînțeles că... știam — răspunse Nevada, pălind ușor.

— E îngrozitor ce-ai făcut! strigă Hettie, acoperindu-și fața cu mîinile. Tovarășul tău! Asta o să-l rănească, o să-l amărască pentru totdeauna... Iar pe mine o să mă ucidă!

Tăcerea lui, liniștea lui atît de nefirească îi stîrniră deodată o furie atît de pătimașă, încît lacrimile i se uscară și se aprinse la față.

— Ei, ești o domnișoară foarte sănătoasă după atîția ani de suferință — spuse el, tărăgănat, zvîrlind țigara

fumată numai pe jumătate. Hettie, ai fost totdeauna drăguță, dar acum te-ai făcut o femeie tare frumoasă... Cred că mai mult ca oricînd toți cowboy-i îți fac curte.

— Mult te-ai mai sinchisit tu de asta! izbucni ea, răsuflînd din greu.

— Dar... Dillon! El s-a sinchisit!

— Da. Mi-a făcut curte. M-a rugat să mă mărit cu dînsul — zise Hettie, înfruntîndu-l mînioasă, nădăjduind, cu cochetăria ciudată a femeilor, că o să-l facă gelos.

— Ei, nu mai spune! E un *hombre* bine. E dat dracului cu femeile... după cîte am auzit. De ce nu te măriți cu el?

— Mai pot s-o fac — răspunse Hettie, întunecată.

El o înfruntă. În fața lui, cu felul său rece și enigmatic de a fi, ea se simțea ca un copil. O adîncă tulburare punea din ce în ce stăpînire pe ea.

— Hettie, dac-ai face-o, ar însemna că ți-ai schimbat cu totul părerea față de cea pe care ai avut-o în noaptea de la balul din Winthrop.

— Ce știi despre noaptea aceea? întrebă ea, mirată.

— Ei, am auzit din întîmplare unele lucruri pe care i le-ai spus lui Dillon și l-am văzut cum încerca să te ia în brațe.

— Tu? Erai acolo?

— Firește! Și după ce-ai fugit, i-am ieșit în cale și, cît mai cuviincios cu putință, l-am provocat la duel. Dar n-a avut curajul să se lupte cu mine, așa că m-am mulțumit să-i pocesc puțin mutra lui frumoasă.

— Pentru mine l-ai lovit pe Dillon? șopti Hettie, îmblînzită.

— În parte, da. Însă mai aveam și alte socoteli cu dînsul... Dar, pentru că veni vorba de el... acuma-i la ranch?

— Da. L-am văzut la corral-uri înainte de-a pleca.

— Bine! Înseamnă că-s un *hombre* norocos... de cînd am început din nou să fiu Jim Lacy!.

— Te duceai la ranch-ul nostru? întrebă iute Hettie.

— Da, acolo mă duc, domnişoară Hettie Ide.

— Pentru... ce?

— Ei, cred că unul din scopurile cele mai de seamă e să scot unul din preafrumoşii ochi ai lui Dillon. Dar mai am şi-un alt...

— Ah!... Ai ceva împotriva lui Dillon?

— Hm! Te cred că da, Hettie.

— O să-l... o să-l omori?

Un fulger aprins în priviri şi gestul larg pe care-l făcu fură primele semne ale îndîrjirii ce fremăta în Nevada.

— Dacă nu m-ai fi oprit aici, cred că pînă acuma ar fi dat ortul-popii. Şi acelaşi lucru mi s-ar fi putut întîmpla mie.

— Ah! Atunci Dillon... e... un... om periculos... aşa, ca tine...

— Hettie, omul ăsta e un bandit. A venit din New Mexico. Numele lui adevărat e Ed Richardson şi a făcut parte din banda lui Bily the Kid... Am să-l ucid, dar s-ar putea foarte bine să nu se lase mai prejos şi să mă ucidă el pe mine.

— Tu... pistolarule! zise Hettie, şi cuvîntul rostit părea că vădeşte uimirea şi dispreţul ei pentru oamenii de teapa asta.

— Hettie, dacă mă ucide el pe mine, atunci poţi să-i spui adevărul lui Ben; dar după aia să vii să-mi netezeşti părul şi să-mi ştergi faţa. Şi rîse cu o ironie amară.

— Niiii!... încercă Hettie să-şi struneească bividiul, care se apropiase atît de mult de celălalt, încît scara ei se prinse de cea a lui Nevada. Să nu faci treaba asta groaz-

nică ! îl rugă ea pe Jim. Dacă nu de dragul meu, cel puțin de dragul lui Ben ! Dă dovadă de un pic de tărie și renunță la răzbunarea asta sîngeroasă. Renunță la viața asta de nelegiuit, de hoț de vite, de pistolar... Du-mă cu tine undeva, departe. Am destui bani. Poți să începi o viață nouă. Am să mă despart de-ai mei... am să trăiesc numai pentru tine !

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hettie Ide, ai înnebunit ? strigă el.

— Încă nu. Dar am să înnebunesc curînd... dacă... lucrurile mai merg așa ! spuse ea gîfîind și-și puse mîna înmănușată pe umărul lui. Nevada, eu... eu te iubesc încă... niciodată n-am încetat să te iubesc... Îți iert totul. Fac ce vrei tu. Nu-mi pasă cine ești... ce-ai fost... Tot ce-ți cer e să-l cruți pe Ben și să nu afle despre tine îngrozitorul adevăr, care-i atît de aproape... să mă iei de aici și să lași felul ăsta de viață... Putem acționa repede. Să ne întîlnim într-un loc oarecare pe calea ferată... Spune-mi că vrei și tu !

— Nu ! zise el, răgușit.

— Nevada !... Tu... nu mă mai iubești ?

Se aplecă spre el, înfrîntă, dezvăluindu-și tot sufletul de femeie îndrăgostită, tot ce nădăjduia pentru el, pentru Ben, pentru ea însăși.

— Să te iubesc ? Eu ? Ha-ha-ha !

— Nu mă privi așa ! Nu rîde ! Pentru mine este o chestiune de viață și de moarte. Spune-mi că mă iubești ! Spune-mi c-ai să mă iei cu tine !

— Da, fată bezmetică, te iubesc, m-auzi, te iubesc, dar nu pot primi sacrificiul tău. Nu pot să te distrug... Doamne Dumnezeule ! Hettie, uiți că eu sînt Jim Lacy ?

— Dar eu te iubesc tocmai pentru că ești Jim Lacy !

— Ei, Doamne, Doamne! Asta-i înspăimîntător... Hettie, nu pot... și n-am să fug cu tine!

— Atunci minți! Nu mă iubești! Eu ți-am dovedit că țin la tine. Dar tu... tu ești un mincinos! Ții la alta! Nu mă mai iubești!...

Ochii Hettiei se umbriră, dar putură totuși să-l vadă cum se întoarse spre dînsa. Se simți cuprinsă în brațele lui de oțel și smulsă din șa. Simți cum o ridică peste oblîncul șeii lui și o strînge la piept, înăbușind-o. Apoi simți cum i se lasă capul pe spate, ochii i se întunecară și răsuflarea i se taie pradă buzelor lui lacome. El îi săruta gura, obrajii, ochii, sprîncenele, părul, și apoi din nou gura.

Simțurile Hettiei se învîrtejiră și ea aproape își pierdu cunoștința. Cînd patima lui se ostoi, el o mai ținu strîns cîtva timp, apoi o lăsă ușurel să lunece de pe cal pînă ce picioarele ei atinseră pămîntul. În vreme ce fata se prăbușea la pămînt, el sări din șa și o întinse pe iarbă, rezemînd-o cu spatele de un copac; abia atunci Hettie deschise ochii.

Nevada îngenunche în fața ei, cu chipul răvășit. Dar fața i se destinse treptat și întunecimea aceea sălbatică din ochi se topi.

— Așa... Ți-ai revenit... Trebuie să-ți cer iertare că am fost grosolan, dar n-am putut îndura să-mi spui că nu te iubesc.

— N-am să cred decît cînd ai să mi-o dovedești — răspunse Hettie cu glas șovăielnic, în timp ce-și apuca sombrero-ul.

Nevada se ridică în picioare.

— Nu pot să ți-o dovedesc în felul în care mi-o ceri tu — replică el și chipul i se înăspri, devenind cenușiu și dur ca piatra.

— Oh, ce mi-ai dovedit tu mie ? strigă Hettie aprig, căci înverşunarea puse din nou stăpînire pe ea.

— Nimic, faţă de ce mi-ai dovedit tu — răspunse el, privind-o posomorît. Dillon era mai-mai să mi-o ia înainte...

Hettie se ridică în picioare, ţinîndu-se de copac.

— Nimic !... Te-am iubit din clipa în care te-am văzut. Am fost sinceră. Am avut încredere în tine. Nu mi-a păsat de trecutul tău. Am crezut în viitorul tău. M-am rugat pentru tine. Am crezut în tine ca în Dumnezeu. Mi-am zis că şi tu mă iubeşti. Aşa era cînd ai plecat de la Forlorn River... ca să scapi de urmărire, după ce l-ai ucis pe Less Setter pentru a-l salva pe Ben... am crezut c-o să fii credincios nu numai mie, dar şi firii tale noi şi bune pe care ţi-o făurise dragostea mea şi a lui Ben... Dar astea au însemnat prea puţin pentru tine. Te-ai întors la viaţa ta de odinioară... la vechii tăi prieteni. Hoţi de vite, jucători de cărţi, pistolari ! Şi ai ucis mai departe pentru că voiai să-ţi păstrezi faima urîtă şi temută. Eşti un monstru... Fără îndoială că ai căzut în mrejele femeilor pierdute, tovarăşele hoţilor. O, Dumnezeule ! O să mor dacă n-o să-mi pot înăbuşi dragostea pentru tine ! Dar voi izbuti. O să piară ea, cum o să piară şi credinţa mea în tine... Eşti un mincinos, un neisprăvit, un netrebnic ! Dar cel mai urît lucru la tine este nerecunoştinţa. Ai furat de la fratele meu... care te-a iubit !

Ochii lui Nevada parcă zvîrleau scîntei negre.

— Asta-i tot ce doream să mai aud — spuse el cu un glas pe care ea nu i-l mai auzise pînă atunci. Aşadar... asta-i tot !

Apucă dîrlogii, sări în şa, apoi îşi întoarse privirea spre drumeag.

— Se aud cai — zise el scurt. Vine Marvie cu fata lui, cu Rose Hall.

— Da, îi văd și eu — încuviință Hettie, tresărind. Oh... Ce bine-mi pare !

— Da, domnișoară Hettie Ide — zise el — Marvie și Rose îți vor spune numai unele lucruri. În orice caz, nu te grăbi prea tare spre casă.

Buzele fetei se frămîntară de parc-ar fi vrut să întrebe ceva ; dar nu reușiră să articuleze un singur cuvînt.

— Acuși apune soarele — continuă el cu o privire stranie îndreptată spre vest. Apusul lui Dillon ! Și, fără îndoială, o să fie și apusul meu !

Apoi înfipse pintenii în coastele calului său mare și negru și dispăru curînd într-un galop năprasnic pe drumul către ranch.

CAPITOLUL XX

Nevada se apropie de ranch-ul Ide dinspre partea care era mai aproape de pădure, acolo unde, pe pantele blînde ale terasei, pinii și cedrii se întrețeseau pînă jos, deschizîndu-se într-un luminiș în care se aflau niște grajduri mai mărginașe.

Deși își simțea creierii în flăcări, inima grea ca plumbul și întreaga ființă zdrobită sub povara dragostei sincere și a disprețului înfiorător pe care Hettie i le aruncase în față, Nevada se opri la adăpostul ultimului pîlc de cedri și descălecă, sub imboldul unui instinct care nu-l părăsi nici în clipa aceasta, clipa

catastrofei de neînlăturat, acel instinct cu ajutorul căruia el păstra de atîta vreme faima lui Jim Lacy. Numai că de data asta nu voia să se apere, ci să-l întîlnească și să-l ucidă pe Ed Richardson, alias Campbell, alias Clan Dillon, ultimul supraviețuitor al celor cîțiva *desperados* care scăpaseră cu viață din războiul dus în comitatul Lincoln. Frămîntînd mereu în minte acest gînd ce nu-i da pace, Nevada încerca să găsească soluția cea mai bună în timp ce scotea șaua și frîul calului, lăsîndu-l liber. De-acum încolo nu mai avea nevoie de el. Apoi se așeză jos pe pămînt, sub cedri, copleșit de un efort chinuitor, încercînd să-și alunge tulburarea, să scape de toate gîndurile și de toate simțămintele, în afară de cîteva, de cea mai mare însemnătate în clipa aceea.

Cînd, în sfîrșit, ieși de sub umbra cedrilor, putea fi socotit un automat, călăuzit de un duh amenințător. Se strecură prin spatele tufișurilor pînă la salvii, apoi, printre acestea, pînă la gardul de bulumaci ce trecea prin spatele cabanelor de bușteni, care erau — el le recunoscu — cabanele-dormitor. Ceasul apusului se apropia. Peste ușoara vălurire a colinelor atîrnau nori de purpură, tiviți cu franjuri argintii. Curînd, soarele o să se ascundă în grămada zdrențuită de nori și o s-alunece în tărîmul acela auriu din spatele munților. Își zise că era tocmai timpul cînd toți de la fermă așteptau chemarea la cină. Peste zi fusese arșiță. Acuma, o dată cu prima adiere răcoroasă a serii dinspre înălțimi, oamenii trebuiau să fie pe afară. Există un destin al diferitelor întîlniri din viață și, mai cu seamă, al acelora care-l priveau pe Jim Lacy.

El cercetă atent locurile spre stînga, către pășunile și ogoarele se i se deschideau în fața ochilor. Numai

cîțiva cai și mînji, vaci și viței, un măgar și vreo cîțiva porci negri pătau cu trupurile lor pășunile de un verde-cenușiu și ogoarele cafenii. Nu se zărea nici un călăreț.

Nevada o luă iute de-a lungul gardului înalt al primului corral în care se afla închis un mare număr de cai, iar într-un colț, stive de șei și saci de călătorie. Pentru a ajunge în spatele cabanelor-dormitor, el trebuia să străbată corral-ul acesta și apoi să treacă prin celelalte. Se cățără pe stinghia de sus a gardului și cercetă din nou locul. Nu se vedea țipenie de om!... Se cățără și alergă, iar se cățără și alergă iar; ajunse repede la poarta deschisă a ultimului corral. Pe un loc neted se ridicau două cabane mici, din bușteni, și una mai lungă; în stînga se aflau hambarele și-n dreapta curtea, cu locuințele Ide, așezate chiar pe liziera pădurii.

Un băiat mexican ducea caii să-i adape la jgheab; un călăreț venea la trap pe drumul lung dintre lanuri; cineva mîna către staule vacile de la pășune. Din spatele cabanei se auzeau hohotele vesele de rîs ale cowboy-lor.

Nevada nu șovăi o clipă. Se îndreptă fără grabă de la corral spre cabana cea lungă, luînd-o apoi spre primul colț, acolo unde se găseau niște stive înalte de lemne de foc. În colțul acela de unde, printr-un coș de piatră, ieșeau rotogoale de fum, de bună seamă că era bucătăria. De partea cealaltă trebuia să fie o verandă. Ajunse la stivele de lemn. Fuseseră parcă anume așezate în așa fel, încît acum să-i îngăduie lui trecerea, să-i asigure o acoperire perfectă, să-l ajute să-și înfăptuiască planul întocmit de atîta vreme. Nu se gîndi o clipă că Dillon ar putea să nu fie acolo. Dillon trebuia să fie acolo. Exista un destin care lucra neabătut împotriva

tuturor acelora care îi făcuseră vreun rău lui Nevada sau îi stîrniseră duşmănia. Şi, în afară de asta, Lacy nu dădea greş niciodată. Era ceva în el, un simţ care-i spunea cînd e clipa cea mai potrivită să acţioneze şi ce anume să facă.

Se strecură printre stivele înalte de lemn. Puţin mai înainte el văzuse nişte călăreţi venind în galop pe drumul prăfuit ce şerpuia dinspre nord, de la Winthrop. Apoi Nevada privi printr-o deschizătură ce se căsca între doi butuci de cedru ieşiţi mai în afara stivei. Se putea uita în voie. Văzu vreo doisprezece oameni, poate chiar ceva mai mulţi, care stăteau fie tolăniţi, fie în capul oaselor, fie în picioare. Numai în cămaşă, cu feţele arămii şi strălucitoare, cu părul lucios şi umed, cowboy-i şedeau pe pămînt, cu spatele rezemat de peretele cabanei. Printre cei de faţă Nevada îl recunoscu pe Macklin, şeriful din Winthrop; sprijinit de stănoagă, el vorbea cu alţi doi bărbaţi care nu purtau costume de călărie. Un om înalt, în haine negre şi cu o insignă strălucitoare la vestă, stătea cu faţa spre Nevada. Era un şerif pe care tînărul nu-l cunoştea.

— Mîine în zori am vrea s-o luăm din loc — se adresă acesta bărbatului de alături, care stătea cu spatele spre Nevada. Cămaşa lui albă şi curată lăsa să se vadă umerii puternici şi supli. Nevada recunoscu statura masivă şi mlădioasă, gîtul de leu, capul cu coama de păr blond ce-i dădea o înfăţişare plăcută.

Dillon! Un fior rece străbătu trupul lui Nevada. Apoi el se încordă instinctiv, ca un tigru gata să sară. Aruncă o privire rapidă asupra celor ce se aflau mai aproape sau mai departe de Dillon. Ben Ide nu era de faţă.

După aceea Nevada se trase înapoi, în spatele stivelor de lemne, şi încercă dacă pistolul se mişcă uşor în teacă; rămase aşa o clipă, cu toate puterile minţii şi ale trupului unite în teribilul fior al pîndei.

— Heei! Veniţi la maaaasă! cîntă de undeva, dinăuntru, vocea veselă a bucătarului.

— Iuhuu!... Hai băieţi! urlară cowboy-i, grăbindu-se care mai de care să ajungă primul.

În clipa aceea, Nevada sări afară din ascunziş şi, din cîteva salturi, le ieşi în întîmpinare:

— Nici o mişcare! urlă el din adîncul plămînilor.

Strigătu-i pătrunzător îi înmărmuri pe toţi, chiar şi pe acei cowboy care se ridicaseră numai pe jumătate de jos. În clipa de tăcere care urmă, Dillon singur mai schiţă o mişcare: zvîcni rotindu-se atît de iute, încît urma de veselie de pe frumosu-i chip nici nu avu timp să se şteargă.

— Hei, Dillon, noroc! tărăgănă vorba Nevada, încet şi rece.

Macklin se ridică brusc, foarte alarmat.

— Asta-i Jim Lacy! strigă el, răguşit.

— Întocmai. Voi, ceilalţi, nu vă băgaţi! îi avertiză Nevada, fără să-l piardă din ochi pe Dillon.

Toţi cei ce se aflau în acelaşi rînd cu Dillon dispărură de pe verandă sau o zbughiră în cabană. Cowboy-i se trîntiră jos, lipindu-se de pereţi.

Dillon stătea în picioare pe verandă, cu faţa către Nevada, la mai puţin de zece metri. Cît ai clipi, el trecu de la veselia nepăsătoare la conştiinţa primejdiei. Dar apoi urmă clipa în care întreaga lui fiinţă trebuia să sesizeze de unde venea pericolul şi cum să-l înfrunte. Nevada contase tocmai pe această clipă de şovăire, care era în avantajul lui. El îl cîntărise bine pe Dillon şi-şi

putea da seama de asta, citindu-i gîndurile în ochii ce i se dilatau.

— Ei, tu mă cunoşti pe mine — spuse Nevada, tăios. Şi eu te ştiu pe tine, Dillon, Campbell, Ed Richardson !

Era o provocare făţişă. Hoţul de vite se făcu alb ca o stafie. Sîngeroasa lege a frontierei, pe care şi el o respectase toată viaţa, îi arăta că se află în faţa morţii. Ochii lui cenuşii deveniră sinistri. Ştia ce-l aşteaptă. Dovedea acum că are experienţa şi pregătirea unei astfel de vieţi. Nu se temea de moarte mai mult decît de lăstunii care zburau pe sub streşinile de deasupra capetelor. Dar se simţi năpădit de cutezanţa măreaţă şi disperată de a-şi lua vrăjmaşul cu el, în neființă.

Richardson nu scoase o vorbă. Pe nesimţite, trupul începu să i se lase în jos, parcă împins de instinctul de a se lipi de pămînt; mîna dreaptă, care înţepenise îndoită, prinse să tremure. Nevada citi gîndul în ochii lui Richardson... citi ordinul pe care-l dădea nervilor şi muşchilor. Dar cînd mîna lui Richardson coborî să-şi înşface pistolul, Nevada trase.

Bum ! Glonţul lui Nevada nu izbuti să împiedice, dar abătu împuşcătura lui Richardson. Bum ! Pistolul acestuia se ridicase pierzînd ţinta. Richardosn se smuci odată tare şi pistolul lui bubui din nou. Glonţul împroşcă pietrişul la picioarele lui Nevada, apoi se pierdu în văzduh.

O pată mare, roşie, apăruse ca prin farmec în mijlocul cămăşii albe a lui Richardson. Cît era de înfiorător să-l vezi cum încerca să ridice braţul în care ţinea arma !

A doua înpuşcătură a lui Nevada pătrunse în ochiul lui Richardson. Pistolul îi căzu cu zgomot la pămînt.

Omul se clătină. Braţul se încolăci pe stîlpul verandei, apoi se desprinse moale, lăsînd trupul să cadă cu o bufnitură înăbuşită.

Nevada îşi luă primul privirea de la trupul ce se mai zvîrcolea, îşi aruncă pistolul în aer şi-l prinse apoi de ţeavă.

— Hei, domnule — se adresă el şerifului care avea o stea pe vestă, întinzîndu-i pistolul cu mînerul înainte. Cu asta se termină şi cu Jim Lacy.

Încordarea celor de faţă pieri. Un murmur de uimire trecu printre rînduri, crescînd din ce în ce. Şeriful îşi veni în fire şi putu în sfîrşit să vorbească şi să se mişte.

— Cum? Lacy, îmi predai... pistolul?

— După cît se vede, nu l-am îndreptat cu capătul cu care trebuia spre dumneata — răspunse Nevada şi zvîrli pistolul la picioarele şerifului.

— Ei... ce... dracu? izbuti în sfîrşit să bolborosească Raidy, bătrînul călăreţ cu faţa arsă de soare, neputînd să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui Nevada.

Atunci Macklin ţîşni înainte şi se vîrî între Nevada şi celălalt şerif.

— Jim Lacy, eşti prizonierul meu! ţipă Macklin, ieşit cu totul din matcă atît din cauza ciudatului prilej ce i se oferea, cît şi a spaimei pentru riscul uriaş pe care şi-l lua asupră-şi. Îşi scoase pistolul: Mîinile sus!

— Trage odată şi du-te dracului, poliţai de paie ce eşti! îi aruncă Nevada, obosit. Îi întoarse spatele lui Macklin şi se duse să se aşeze pe treptele verandei.

— Duceţi-vă şi chemaţi-l pe şef! strigă Raidy cowboy-lor. Spuneţi-i că-i iadul pe pămînt. Aduceţi-l şi pe el, şi pe judecătorul Franklidge!

— Uite că vine și Tom Day cu echipa lui! urlă tulburat un cowboy, arătînd cu degetul spre un grup de călăreți ce intrau în curtea unde se aflau cu toții. Tot ținutul de la frontieră s-a adunat aici! Ho-ho!

Abia acum simțea Nevada oboseala trupului și a sufletului. În sfîrșit, se isprăvise. Puțin îi mai păsa de ce o să se mai întîmple de-acum încolo.

— Ei, i-ascultați, cowboy-lor... dați-mi și mie o țigară, — spuse el, scoțîndu-și sombrero-ul pentru a-și șterge fruntea năclăită de sudoare.

CAPITOLUL XXI

Marvie Blaine cobora drumeagul în galop, iar Rose Hatt călărea în urma lui. Doar tulburarea cumplită ce-o stăpînea îi dădea Hettiei puterea să-și mîne calul. Ce stranii au fost privirile și cuvintele lui Nevada! Ce n-aveau voie să-i spună Marvie și Rose?

— Hei, ascultă Hettie! strigă Marvie, cînd ajunse la numai cîțiva metri de dînsa. Uite cine vine în urma mea!

Hettie se uită, așa cum îi spusese flăcăul, și simți valuri de emoții ce creșteau, o covîrșeau, amenințînd să se transforme într-o nouă și copleșitoare spaimă, care s-o cufunde în adîncurile ei întunecate. Marvie se apropie de ea, apoi se opri.

— Ei, dar arăți al dracului de prost! exclamă băiatul, îngrijorat.

— Așa mă și simt, Marvie — răspunse Hettie.

Rose îi ajunse grăbită, dar sfioasă, cu ochii aprinşi şi buzele întredeschise, şi îşi alătură poneiul de caii lor.

— Oh, miss Hettie! strigă ea, extaziată. Marvie m-a adus la dumneavoastră. Eu... niciodată... nu... n-am să mai mă întorc în sihlă!

— Draga mea, eşti binevenită în casa mea — spuse Hettie cu căldură, aplecîndu-se şi sărutîndu-i faţa îmbujorată.

— Hettie, ai văzut o stafie... tot aia pe care am văzut-o şi eu — zise Marvie, şiret.

— Marvie, băiatule... într-adevăr stafie! gemu Hettie. Nevada... Tocmai acum a plecat ca să se... se duce să-l... să-l ucidă pe Dillon!

— Nu-mi spui o noutate! strigă băiatul, aţîţat. Dar trebuie să văd şi eu asta. Ia-o şi pe Rose cu tine, dar faceţi un ocol. Aveţi grijă să nu vă apropiaţi de corral-uri!

Ultimele cuvinte le aruncă peste umăr, în timp ce-şi îndemna calul pe drumeag şi-l îmboldea s-o ia la galop. Într-o clipă dispăru după pini. Tropotul iute al copitelor se stinse repede.

— Haide, Rose... la galop! strigă brusc Hettie, lovindu-şi calul.

Neobişnuit cu bătaia, animalul ţîşni năprasnic într-un galop dezlănţuit. Hettie privi înapoi. Rose alerga chiar în urma ei, cu părul fluturînd în vînt şi cu chipul îmbujorat. Poneiul era iute şi ea ştia să călărească. Hettie îşi îndreptă atenţia spre drum, spre crengile joase de pini şi tufişurile ce-i stînjeneau goana. Curînd zbura prin pădure ca vîntul. Iureşul acesta îi spori neliniştea.

Ajungînd acolo unde drumeagul ieşea de sub pini, ca să coboare pe panta cu salvie şi cedri spre terenu-

rile unde se afla ranch-ul, Hettie își întoarse calul și-l sili să țină coama dealului. Curînd trecu pe lîngă calul mare și negru al lui Nevada, care păștea în salvii. Inima era gata-gata să-i sară din piept. „Și fără îndoială, o să fie și apusul meu." Cuvintele pline de resemnare și tristețe ale lui Nevada îi răsunau în urechi ca trîmbița judecății de apoi!

Deodată i se păru că aude o împușcătură. Își aținti urechea spre stînga. Altă împușcătură! O împușcătură de pistol! Apoi alte două bubuituri răsunară limpede, purtate de vînt. Hettie se clătină în șa, mai-mai să intre cu calul în gardul ranch-ului, dar nu domoli năprasnica goană. Uitase de Rose. Își apăsa cu mîna stîngă pieptul, simțind cum acolo neliniștea creștea transformîndu-se într-o încordare supremă.

Nemaifiind strunit, calul ei sprinten trecu săgeată, ca la curse, prin corral-uri și grădini, zbură pe terasa de jos, printre copaci, pe lîngă cabana pe veranda căreia doamna Ide stătea în picioare și-i făcea Hettiei semne disperate. Fata își continuă drumul spre podețul ce se clătina, pînă în poiana verde, umbrită, din fața locuinței lui Ben.

Aici își opri brusc calul. Văzu oameni alergînd. Auzi tropotul poneiului Rosei, care trecea pe podeț. Armăsarul lui Marvie se ivi deasupra unui dîmb, dinspre corral. Gonea nebunește! Galopul lui se auzea ca un tunet. Hettie aruncă o privire spre chipul înfierbîntat al lui Marvie. Expresia întipărită pe fața băiatului spunea totul și Hettie era gata-gata să strige de bucurie. Marvie ajunse lîngă ea în același timp cu Rose. Calul flăcăului se cabra și tropăia. Marvie îl liniști, strîngînd frîul cu brațul lui puternic, și veni lîngă Hettie.

— Nevada-i acolo... cu cătușe la mîini! șopti el, gîfîind. Dillon e mort!... O să iasă un tărăboi nemaipomenit... Dar nici tu, nici Rose să nu suflați o vorbă!

Chipul aprins al băiatului, Rose atît de palidă și de năucită, călăreții care goneau, casele, pinii — toate se învîrtejiră în capul Hettiei. Cu mare efort își veni în fire. Simți cum mîna Rosei o apucase cu putere și o ținea în șa. Sfîșietoarea slăbiciune trecu. Ochii i se limpeziră și pieptul începu să-i tresalte, ușurînd-o de furtuna ce se adunase acolo. Ben și judecătorul Franklidge se apropiau cu pași mari, ieșind în întîmpinarea cowboy-lor care veneau în fugă, trimiși de Raidy.

— Judecătorule, ți-am spus că am auzit împușcături — zicea Ben. S-a întîmplat ceva!

— Așa se pare. Dar nu-ți pierde firea — răspunse judecătorul.

— Uite-l și pe Marvie... Da' ce-i cu el? Parcă a înnebunit! zise Ben, uimit, văzînd cum flăcăul, apropiindu-se în goană nebună, împrăștia oamenii care urcau panta.

— La naiba, Ben! exclamă judecătorul, văzîndu-le deodată pe Hettie și pe Rose, care se apropiau călare pe pajiște.

Tocmai atunci primul cowboy ajunse lîngă Ben și dădu drumul de-a valma veștilor:

— Șefule, Jim Lacy-i aici! L-a ucis pe Dillon!

— Ce e? strigă Ben, căruia nu-i venea să-și creadă urechilor.

În timp ce un alt cowboy repeta cele spuse mai înainte, sosi și Raidy cu alți trei cowboy, gîfîind, și începură să vorbească toți odată.

— Vorbiți pe rînd! ordonă Ben tăios. Ce dracu se petrece aici, Raidy?

Bătrînul vătaf se îndreptă încet în şa, deşi mai era copleşit de emoţie.

— Şefule... trebuie să-ţi raportez: Dillon a fost omorît... Jim Lacy!

Ben sări împins de o furie pe care nu şi-o mai putea stăpîni. Faţa lui deveni roşie-vînătă. Îşi ridică pumnii strînşi deasupra capului.

— În casa mea? tună el.

— Da, domnule. Chiar pe veranda bucătăriei.

— Dillon a murit?

— Da, domnule, e mort de-a binelea — răspunse Raidy. Lacy l-a împuşcat întîi în piept... apoi i-a scos ochiul drept cu un glonţ.

— Asta-i o crimă! spuse gîfîind Ben.

— Nu prea!... A fost un duel cinstit. Lacy a picat ca din cer. Dillon a fost în formă şi iute de mînă, domnule... dar nu destul de iute — aprecie Raidy.

— Ucis! Cel mai bun om al meu! scrîşni Ben. Unde-i Lacy acum?

— Şade pe veranda bucătăriei — răspunse bătrînul cowboy. Încătuşat, domnule... Şeriful i-a pus cătuşele.

Ben se plesni cu pumnul drept în palma stîngă.

— Va să zică, au pus mîna pe el... Judecătorule Franklidge, am ştiut că o să-i venim de hac pistolarului şi hoţului ăsta de vite!

— Ide, e destul de încurcată treaba asta... ce-o să facem cu Jim Lacy ăsta... acum cînd e în puterea noastră? spuse grav judecătorul.

— La dracu! O să vezi ce facem cu el!

— Şefule — îl întrerupse Raidy — a sosit şi Tom Day cu oamenii lui. Au vrut să-l linşeze pe Lacy, dar Tom a urlat la ei ca un turbat. Ar fi bine dacă te-ai grăbi să te duci într-acolo.

Ina veni în fugă din casă.

— Ben, ce Dumnezeu... se întîmplă aici? întrebă ea, alarmată.

— Acuma totul s-a isprăvit, Ina, așa că n-ai de ce să te mai nelinișteşti — răspunse Ben. Dillon a fost împușcat de diavolul ăla de Jim Lacy. Omul ăsta trebuie să fie curat nebun! Să vină tocmai aici ca să-și lichideze dușmănia asta ciudată! Chiar în spatele casei mele!

— Dillon!... A... a murit? întrebă Ina, înspăimîntată.

— Da, doamnă — interveni Raidy, ridicînd un deget la sombrero în chip de salut.

— Vai de mine! îngrozitor! Abia atunci Ina le zări pe Hettie și pe Rose și se îndreptă în fugă spre ele.

— Hettie, e groaznic! Dillon ăsta! Mă întreb... Dar tu... tu arăți ca înnebunită, Hettie! Cine-i fata care-i cu tine?

— Rose Hat. Prietena lui Marvie — răspunse Hettie, plecîndu-se spre Ina. Oh, Ina, eu...

Îndepărtîndu-se cu pași mari, însoțit de oamenii săi, Ben se întoarse și-i strigă Inei:

— Ina, stai aici și ține și fetele cu tine.

— Dar de ce să nu vin și eu? izbucni Ina.

— Femeile n-au ce căuta acolo unde ne ducem noi — replică el scurt. Este un om mort acolo și în curînd o să mai fie unul.

Ina se opri, căci emoția pe care o resimțea era mai puternică decît curiozitatea.

— Hettie, nu trebuie să ne ducem acolo — spuse ea.

— Ascultă, draga mea. Să-i fie de bine lui Ben Ide! Nu-s destui bărbați în Arizona ca să mă poată împie-

dica să mă duc acolo — declară Hettie, înverşunată. Apoi se plecă spre Ina şi-i şopti: Jim Lacy e Nevada!

Ina îşi puse o mînă la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. Spuse gîfîind:

— Nu se poate!

— Ba da, ştiu de multă vreme asta. Şi l-am întîlnit chiar astăzi... Oh? Dumnezeule... Dar... dar nu pot să-ţi spun mai multe acum! Hai!

Hettie urmă călare grupul de oameni care mergeau cu paşi grăbiţi. Rose era în stînga ei, iar Ina alerga pe lîngă Hettie, ţinîndu-se de scara şeii şi privind din cînd în cînd în sus, cu ochii ei mari, negri, strălucitori. Străbătură poteca scurtă şi intrară în bătătura neagră, vizavi de locuinţele lucrătorilor ranchului. Zece-doisprezece cai stăteau înşeuaţi, dar cu frîiele atîrnînd slobode. Privirea uimită a Hettiei se opri asupra unui grup compact de oameni grămădiţi în faţa bucătăriei. Acolo! Nevada trebuie să fie acolo... şi acuşi Ben o să dea cu ochii de el! Ce îngrozitoare o să fie clipa aceea pentru Ben... pentru amîndoi! Tremura toată într-o aşteptare care-i sfîşia nervii. Dar, în acelaşi timp, Hettie era stăpînită de o ciudată şi covîrşitoare curiozitate.

Ajunseră în locul unde se înghesuiau o mulţime de cowboy şi alţi oameni pe care Hettie nu-i cunoştea; unii dintre ei se întorceau să-i privească pe noii veniţi.

— Faceţi loc!... strigă Ben cu glas răsunător şi aspru. Daţi-vă la o parte... lăsaţi-mă să-l văd pe omul ăsta!

Mulţimea se despică în grabă, lăsînd un loc gol ca un V uriaş în vîrful căruia se afla prizonierul, aşezat pe marginea verandei. Mortul se afla tot acolo unde căzuse, dar fusese acoperit cu o pătură. Hettie îl recu-

noscu pe Nevda, deși el stătea cu capul plecat, iar sombrero-ul îi ascundea fața. Mîinile încătușate îi atîrnau peste genunchi. Ce înfățișare stranie, tulburătoare! Inima Hettiei zvîcnea de durere, vrînd parcă să-i sară din piept. Ce taină ascundeau toate astea! Clipa era încărcată de ceva grav și nedeslușit.

Strălucind, plin de importanță, Macklin, șeriful din Winthrop, înaintă cu pași mari și spuse, însoțindu-și cuvintele cu un gest pompos:

— Domnule Ide, omul pe care-l căutați e-aici. I-am pus cătușele.

Ben înaintă, plimbîndu-și privirea de la mortul întins pe pămînt, la arestat, care părea istovit.

— Jim Lacy! strigă el cu glas hotărît.

Nevada nu făcu nici o mișcare, dar parcă se încordă. Nu sufla nimeni. În aer plutea ceva tragic, cu nebănuite tîlcuri ce păreau că depășesc înțelegerea celor de față.

— O să te spînzur, Lacy! strigă Ben Ide.

Vestitul pistolar, despre a cărui îndrăzneală și al cărui sînge rece se povestea de atîta vreme în nesfîrșitele sporovăieli în jurul focurilor de tabără, nu spuse nimic și nu se clinti.

— Ridică-te! Vreau să-ți văd fața! ordonă Ben brusc.

Adunîndu-și puterile și izbutind să-și stăpînească amărăciunea, arestatul zvîcni în sus, lunecă de pe verandă și rămase drept în picioare. Pe urmă își plecă fruntea și-și scutură sombrero-ul, lăsîndu-l să cadă la pămînt. Palid, dar stăpîn pe sine, își privi apoi judecătorul drept în față.

Ben Ide rămase trăsnit.

— Dumnezeule... cine... cine-i omul ăsta ? şopti cu o voce sugrumată.

Nimeni nu-i răspunse. Mulţimea se uita ca vrăjită.

— Cine eşti tu ?

— Ei bine, Ben, îmi pare rău că ne întîlnim în felul ăsta — sosi, în sfîrşit, şi răspunsul rostit cu glasul acela rece şi tărăgănat dintotdeauna. Dar nu se putea altfel...

— Nevada !

Ben scoase un strigăt răguşit de uimire, apoi se repezi şi-l îmbrăţişă pe vechiul său prieten, strîngîndu-l îndelung la piept. Hettie văzu chipul răvăşit al fratelui său, care-şi ţinea ochii închişi, şi a cărui expresie îi ului pe cei de faţă, lăsîndu-i cu gura căscată. Pentru ea era o privelişte frumoasă şi oarecum liniştitoare. Ochii i se întunecaseră şi inima îşi înteţi bătăile.

— Vechiul meu prieten ! În sfîrşit ! Te-am găsit !... Mulţumesc lui Dumnezeu ! Mi-era teamă c-ai murit... Ani de zile... ani lungi, tare lungi ! Dar m-am rugat mereu şi-am nădăjduit... Şi, în sfîrşit, iată-te ! Parcă-i prea frumos să fie adevărat ! Îmi vine să cred că visez. Spune-mi şi tu ceva, tu, vechiul meu tovarăş în vînătorile mele de cai sălbatici ! Nevada !

Ben îl cuprinse de umeri şi-l îndepărtă puţin, uitînd de toţi ceilalţi, nemaivăzînd decît chipul acela slab, cenuşiu ca piatra.

— Da, Ben... pentru tine, Nevada, dar pentru toţi ceilalţi, numai Jim Lacy — replică trist Nevada.

— Ce ? strigă Ben, tresărind. Apoi, mîna lui nervoasă şi grăbită alunecă pe cătuşele lui Nevada. Dumnezeule atotputernic !... Tu eşti Jim Lacy ?

— Spre ruşinea mea, da... prietene.

Ben pricepu repede ce se întîmplă. Se albi deodată la față, ochii începură să-i scapere, iar el se apucă să tragă de cătușele lui Nevada.

— Puțin îmi pasă cine ești! Pentru mine ești Nevada, prietenul meu... tovarășul meu! Și așa ai să fii întotdeauna!

— Ah, Ben... cîtă alinare îmi aduc vorbele tale! spuse Nevada, cu vocea lui tărăgănată.

— Macklin, scoate-i cătușele! ordonă Ben.

— Ce?... Păi, domnule Ide... e arestatul meu! protestă șeriful, înspăimîntat. E urmărit pentru hoție de vite. A ucis pe vătaful dumitale. Legea...

— La dracu cu legea voastră! îl întrerupse violent Ben. Scoate-i cătușele!

— Păi ne-ai angajat ca să-l prindem pe omul ăsta!

— Repede! Înainte să-mi simți glonțul prin piele!

Își duse mîna la șold. Mulțimea se frămîntă, tropăind neliniștită din picioare și scoțînd exclamații înăbușite. Tom Day păși înainte și se așeză între Ben și Macklin.

— Liniștește-te, Ben! interveni el cu glasul lui puternic, ce vibra plin și răsunător. Lasă-l pe bătrînul Tom să spună și el o vorbă. Destule împușcături pentru astăzi... Macklin, dă-mi cheia cătușelor!

Cu fața roșie, înfierbîntat dar și intimidat, șeriful se supuse fără voie. Day descuie cătușele, le scoase și le aruncă cu oarecare dispreț la picioarele lui Macklin. Nevada își frecă încheieturile mîinilor și apoi își ridică surîzînd privirile spre Tom Day.

— Hai să limpezim lucrurile, Texas Jack! tună bătrînul rancher în timp ce un zîmbet încîntat îi lumina fața zbîrcită. Sîntem amîndoi din statul cu o singură stea, statul Texas. Lasă-mă să fiu eu cel dintîi care-ți

strînge dreapta pentru tot ce-ai făcut şi pentru cum ai isprăvit-o cu Dillon.

— Dar pentru asta nu-i nevoie să mi-o stîlceşti de tot — tărăgănă Nevada, care-i întinsese mîna, iar bătrînul i-o strîngea frenetic.

— Franklidge, vino încoace! strigă Day, făcînd un semn cu capul către judecător. Cred că-i timpul să lămurim treaba.

Ben Ide stătea nemişcat, cu gura întredeschisă, fără glas, privind uluit. Fără îndoială că sentimentele lui erau împărtăşite şi de alţii. Cît despre Hettie, ea îşi simţea sîngele şi creierii prinşi într-un înnebunitor vîrtej. Texas Jack! Ce surîs cald şi deschis pe chipul bătrînului rancher! Şi judecătorul Franklidge, care înaintează încîntat, cu paşi demni şi gravi!

Dar celălalt şerif, cel în haine negre, ieşi înainte.

— Domnule Ide, astea-s procedee... cam neobişnuite — spuse el, autoritar.

— La naiba, aşa-i! izbucni Ben. Dar şi întîmplarea-i neobişnuită.

— Legea trebuie să fie aplicată; chiar dacă Jim Lacy e un vechi prieten de-al dumitale, acum e un criminal. Adevărat că a ucis numai în dueluri, în luptă dreaptă, dar e un hoţ de vite şi de cai. Noi am stabilit că o să-l spînzurăm pe şeful bandei „Pine Tree". E limpede că Jim Lacy e şeful bandei acesteia. Faptul că l-a ucis pe Dillon o dovedeşte, şi dacă pentru asta nu merită spînzurătoarea, merită cel puţin pedeapsa cu închisoare.

— Struthers, eu te-am angajat să vii aici — răspunse Ben, foarte calm. Recunosc că am vrut ca Jim Lacy să fie împuşcat sau spînzurat. Dar mi-am schimbat părerea. E prietenul meu. Îi datorez viaţa mea, averea mea, familia mea, tot ce am. Aici e un mister... o încurcătură pe

care n-o pricep. Şi e treaba mea s-o dezleg, nu a dumitale.

— Foarte bine. Dar eu îl iau pe Jim Lacy la Phoenix pentru a fi judecat — răspunse Struthers.

— N-ai să poţi face asta decît trecînd peste trupul meu ! Bagă de seamă, Struthers ! Aici nu sîntem în Phoenix. Eşti în mijlocul sihlei !

Vorbind astfel, Ben Ide dovedea că în cele cîteva luni de cînd sosise acolo devenise cu adevărat arizonian. Situaţia părea că se înrăutăţise din nou. Dar judecătorul Franklidge interveni şi-l împinse încetişor pe Struthers la o parte.

— Dumneata n-ai putere aici, dacă nu te investesc eu — spuse el. Apoi se întoarse spre Ben cu o bunăvoinţă curtenitoare : Băiete, nu te mai necăji atîta. Puţină răbdare doar !

— Răbdare ? ! exclamă Ben de parcă nu auzise bine.

Judecătorul Franklidge făcu cîţiva paşi înainte, se apropie de Nevada, îi puse mîna stîngă pe umăr şi-i întinse dreapta, pe care Nevada i-o strînse vioi.

— Jack, chiar dacă eşti din Texas, după cum se laudă bătrînul Tom, acum eşti, fără doar şi poate, al Arizonei — spuse el, prietenos.

— Cred şi eu ! încuviinţă Day din toată inima.

Judecătorul Franklidge se întoarse şi arătă cu un gest abia schiţat mortul care zăcea pe pămînt.

— Acum ştim că Dillon a fost şeful bandei „Pine Tree“ — declară el. Altfel, dumneata, Texas Jack, n-ai fi riscat să te faci cunoscut acum, aici, nu-i aşa ?

— Sigur că nu — răspunse Nevada, cu un surîs trist.

— Dillon ? ! tună Tom Day, privind spre mort. Cine era el, de fapt, Jack ?

— Ed Richardson, venit nu de mult din New Mexico.

— Richardson! Am auzit de el. Un *hombre* din războiul din comitatul Lincoln? Din banda lui Billy the Kid?

— Ai nimerit-o, Tom.

— Apăi sînt un mare bleg! exclamă bătrînul rancher. Acum încep să văd limpede. Dillon se avea în mare prieteşug cu Stewart. Şi după ce Dillon a devenit vătaful lui Ben, Stewart n-a mai lucrat pentru mine, aşa cum făcea înainte. Azi-dimineaţă a şi plecat; şi ştia ce aveam de gînd... Ce zici de asta, Jack?

— Stewart era unul din cei trei arizonieni pe care Dillon i-a luat în banda cu care a venit din New Mexico.

— Şi cine-s ceilalţi doi?

— Burt Stilwell şi Cedar Hatt.

— Stilwell!... Jack, nu l-ai întîlnit de curînd pe acest *hombre*? întrebă Day, cu ochi strălucitori.

— Ba da. Stilwell a fost cel care a furat calul lui Ben, pe California Red. L-am silit să-l dea înapoi. Cred că asta l-a scos din minţi pe Stilwell... Iar astăzi, Marvie Blaine l-a ucis pe Cedar Hatt. Aşa că putem fi liniştiţi: banda „Pine Tree" este fără îndoială lichidată.

Uluit, Ben Ide se apropie de cei care vorbeau.

— Marvie Blaine l-a ucis pe Cedar Hatt? întrebă judecătorul Franklidge.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Tom Day cu vocea lui tunătoare. Ce alte minunăţii o să mai auzim? Ben, auzi cîte s-au întîmplat?

— Tom... sînt năuc de tot! replică Ben, răguşit.

— Dă-i drumul, Jack! zise Day. Povesteşte-ne despre Marvie. Dumnezeu să ne-ajute!

— Am dat peste Cedar Hatt astăzi — începu Nevada. Călărea jos, prin sihlă, iar eu eram sus, pe culme. Mi-am dat repede seama că urmăreşte pe cineva, aşa că am luat-o

înaintea lui și am coborît de pe podiș. Acolo i-am găsit pe Marvie și pe prietena lui, Rose Hatt. Se giugiuleau sub copaci și nu m-au văzut. Eu îl căutam pe Cedar Hatt, știam că el îi caută pe ei, așa că am stat liniștit. Îndată a apărut Cedar Hatt, i-a descoperit și a și tăbărît pe ei. Rose i-a răspuns, iar Marvie i-a ținut și el piept cu curaj. Cedar l-a pocnit de-a dat cu el de pămînt. Apoi a dat și-n Rose. Asta l-a înfuriat pe Marvie, care s-a repezit la Cedar. Lucrurile au început să meargă cam prost, fiindcă Cedar și-a scos pistolul. Marvie s-a luptat să i-l ia... În timpul luptei, Cedar a scăpat pistolul din mînă și Marvie s-a repezit ca o pisică să pună mîna pe el. L-a înșfăcat cu amîndouă mîinile, l-a îndreptat spre Cedar și l-a găurit de două ori.

— Iuhuu! urlă unul dintre cowboy care stătea mai în spate.

— La naiba! Aș chiui și eu dacă aș mai avea glas — spuse Tom Day. Unde-i Marvie? Ia vino-ncoa', mă, prunc cu pistol!

— Și Rose Hatt e aici — spuse Nevada. Tom, ar fi bine ca dumneata și judecătorul Franklidge să vorbiți cu ea. Rose e o fată cuminte și cinstită. Dillon a vrut să-și bată joc de ea. Cedar Hatt a dus-o cu forța de acasă, ca să-l întîlnească pe Dillon, și atunci Rose a aflat multe despre banda „Pine Tree". Mai tîrziu și-a deschis sufletul și mi-a spus tot ce știa.

— Să mă ia naiba! rosti Tom Day, emoționat. Fata arată cam înspăimîntată și palidă. Cred că nu-i bine s-o ascultăm acum, față de toată lumea. Dar flăcăul ăsta... Marvie, nu arată de loc speriat.

— Apropie-te, băiatule — i se adresă judecătorul Franklidge, făcîndu-i semn cu capul.

Marvie se lăsă să alunece de pe cal și se apropie iute de ceilalți trei bărbați. Cînd îl văzu, Hettie tresări, gata să plîngă în hohote de bucurie ; Marvie parcă era un al doilea Nevada ! În privire, în înfățișare, în mers, în toate. Avea un pistol mare și negru înfipt în buzunarul jambierelor lui lungi de piele și un altul mai mic, la cingătoare. Ce clipă triumfătoare pentru Marvie !

— Ce-am aflat, băiatule ? întrebă brusc Tom Day. L-ai împușcat pe Cedar Hatt ?

— Da. Iată și pistolul lui — răspunse Marvie. Lucrurile s-au întîmplat așa cum a spus Nevada.

— Cine-i Nevada ?

Marvie puse o mînă pe prietenul său.

— Oho ! Vrei să spui Jim Lacy ?

— Nu, am spus Nevada — replică flăcăul, hotărît. Nu mă prea împac eu cu numele de Jim Lacy.

— Marvie, spui ceea ce gîndesc și eu — interveni judecătorul Franklidge. El poate să fie într-adevăr Nevada și Jim Lacy. Dar pentru mine o să rămînă pentru totdeauna Texas Jack. A lucrat la mine doi ani. Și mai înainte a lucrat la Tom Day. Amîndoi l-am prețuit ca pe cel mai bun cowboy care a muncit vreodată la noi. Și mai mult decît atît... e un om deosebit de cinstit ; spun cu bucurie că eu mă mîndresc că-i sînt prieten. Aș fi fericit dacă ar primi să intre ca tovarăș în afacerile mele cu vite.

— Ei, șerifilor de hoți de vite — tună din nou Tom Day, cu o vădită satisfacție — ați auzit ? Să vă mai spun și eu cîte ceva. Texas Jack s-a oferit de bună voie să lichideze banda „Pine Tree". L-am sprijinit și eu, la fel ca și judecătorul Franklidge, care l-a ajutat cu toată autoritatea lui. A avut mînă liberă să se facă hoț de vite și pungaș, să bea, să joace cărți, să împuște, numai ca să-și

croiască drum la banda „Pine Tree". Înțelegeți? Sau aveți mintea scurtă? N-o să fie nimeni arestat. N-o s-atîrne nimeni în nici o spînzurătoare!

CAPITOLUL XXII

Hettie stătea întinsă pe pat, cu fața spre fereastra deschisă, prin care adia o boare plăcută și rece, încărcată cu mireasmă de salvie. Se lăsase seara. Spre apus mai stăruiau încă ultimele răsfrîngeri trandafirii și aurii ale soarelui. Nu-și dădea de loc seama cum ajunsese, din curtea lui Ben, în camera ei. Își amintea nedeslușit chipuri, voci care murmurau, dar nimic limpede.

Ușa se deschise... apoi se închise. Ben îngenunche lîngă patul ei. Îi luă mîinile... o sărută pe față.

— Hettie, am venit cît am putut de repede — spuse el, adînc neliniștit. Am fost zăpăcit cu totul. Dar și fericit, oh, fetițo, fericit cum n-am fost niciodată, în afară de ziua cînd s-a măritat Ina cu mine!... Cum mi-am revenit cît de cît, m-am gîndit la tine. Și-am alergat.

— Oh, Ben! șopti ea, agățîndu-se de el în timp ce inima, copleșită de chin, bătea dureros.

— Hettie, draga mea, bucuria nu ucide niciodată — zise el, drăgăstos.

— Dacă ar fi... numai bucuria — spuse tristă Hettie.

— Fetițo, nu-i decît bucurie — continuă el, grăbit. A fost un șoc teribil. Să aflăm că vechiul nostru Nevada e Jim Lacy! Dar noi am știut totdeauna că era ceva necurat cu el. Nu, nu chiar necurat, dar ceva neobișnuit. O știai și tu... Hettie... Și iată-l că s-a reîntors! Adevă-

rata minune e că a izbutit să ascundă cine era. Înseamnă că s-a lăsat de vechea şi sălbatica lui viaţă. Şi-a găsit o muncă cinstită şi a trăit curat şi bine, aşa cum l-am cunoscut noi în zilele acelea de demult, de la Forlorn River. Aşa că vezi, toată dragostea, credinţa şi nădejdea ta au fost îndreptăţite. Le-a meritat. Slavă Domnului, că eu niciodată...

— Taci ! Mă ucizi !... şopti, gîfîind, Hettie, încercînd să scape din îmbrăţişarea fratelui său.

— Hettie ! Ce-i cu tine, surioară, parcă nu mai eşti tu ? ! o mustră el, neliniştit. Eşti copleşită. A fost prea mult pentru tine !

— Nu-i vorba nici de bucurie, nici de tulburare — replică ea. Am fost o nemernică !... O laşă ! O femeie egoistă, încăpăţînată ! Geloasă şi rea !... Şi atît de măruntă în dragostea mea... în credinţa mea !

Apoi începu să-i povestească treptat, dezlînat uneori, întîlnirea ei cu Nevada ; şi Hettie se umilea pe sine, exagera ruşinea şi micimea ei, repetînd toate cuvintele grele şi arătînd tot dispreţul pe care i le aruncase lui Nevada în faţă.

Ben îi luă din nou capul pe umărul lui, mîngîindu-i cosiţele despletite.

— În sfîrşit, acum înţeleg şi eu totul ! Destul de rău ! Dar ai anumite scuze. Oare n-ai crezut tu în el... nu l-ai iubit... nu te-ai păstrat pentru el în toţi anii ăştia ? Oricît ar fi cineva de tare, sînt greutăţi care-l copleşesc.

— El... nu... niciodată... n-are... să... mă ierte — spuse ea, suspinînd, alinată de înţelegerea şi prietenia pe care le dovedea Ben.

— Nevada ? Băiatul ăsta ar ierta orice !

— Eu... niciodată n-am... să-mi iert !

— Hettie, toate or să se aranjeze. Nu-ți aduci aminte cum m-ai tot bătut la cap cu asta? Cum te-ai străduit să faci capul ăsta al meu tare să priceapă?... Și iată, acum s-a lămurit... Niciodată Nevada n-o să te jignească!

— Mi-am făcut singură rău. Ceva a pierit. N-am fost credincioasă idealului meu.

— Nu... nu-i așa! Ești numai zdrobită de deznodămîntul ăsta brusc. Te rog, Hettie, nu-ți vorbesc așa numai pentru că vreau să te îmbărbătez. Dar vino-ți singură în fire și vezi lucrurile cum trebuie. Unde-i vestitul curaj al familiei Ide?

— L-am pierdut, l-am pierdut!

— Atunci, regăsește-l! Îți jur că Nevada o să stea în fața ta așa cum stau eu acum: în genunchi!

— Unde-i acuma?

— L-am lăsat în camera mare, jucîndu-se cu Blaine. Puștiul l-a îndrăgit *pronto*. Și Nevada, Dumnezeule! Nimănui nu i-ar fi putut trece prin gînd că el a fost ceea ce știm noi în ultima vreme că înseamnă numele Jim Lacy... Hettie, e ceva atît de măreț și de simplu în Nevada... Acum e așa cum l-am știut noi totdeauna. E Nevada, pur și simplu Nevada!

Hettie stătu trează ore întregi, răstimp în care neliniștea i se topi cu încetul, făcînd loc însă unui val de suferință. Vîntul se strecura în noapte, printre pini, șuierînd cînd mai tare, cînd mai potolit. Coioții adăugau corul lor jalnic. Sus, pe cerul albastru-închis, stelele străluceau albe. Cînd fata adormi, avu vise nedeslușite, fantomatice, coșmaruri în care i se părea că ea e cea mai de seamă umbră, printre cele ale lui Nevada, Marvie, Rose și Ben... și a chipeșului și batjocoritorului Dillon. Dar se trezi în fața unei zile noi, nouă ca însăși dimineața stră-

lucitoare, şi cu o nădejde mijind în suflet, cum mijesc zorile aurii şi albastre pe cerul Arizonei.

Nu avu timp să se gîndească la ale ei. Marvie dădu buzna peste ea în bucătărie, urmat de Rose, timidă, modestă, drăgălaşă, ca floarea sălbatică al cărei nume îl purta. Fuseseră în pădure şi le era o foame de lup. Doamna Ide se uita la ei uimită şi binevoitoare. Voiau să meargă la Winthrop. O întrebară pe Hettie dacă vrea să meargă şi ea. Rosei îi trebuiau rochii, cărţi şi cîte altele. Cum mai strălucea faţa lui Marvie sub pistrui! Iar Rose era parcă pe altă lume. Uitase oare casa aia dezgustătoare din sihlă?

— Astăzi, nu — răspunse Hettie la sîcîielile lor. Mîine, poate, dacă o să fie Ben de acord.

— Ce amestec are Ben Ide în treburile mele? întrebă Marvie cu ţîfnă. Aş vrea să ştiţi că pot să mă angajez la Franklidge, la Day sau la oricare alt mare rancher din Arizona.

Hettie simţi că Ben o să aibă de furcă în clipa cînd o să încerce să se împace cu Marvie. Era convinsă că Ben o să aibă nevoie de ajutorul ei.

— Marv, băiatule, fireşte că asta o ştim cu toţii; dar trebuie să fii ceva mai înţelept. Acuma, Rose o să stea împreună cu mine. Şi am s-o iau la San Diego peste iarnă. Cred că şi tu o să vrei să fii aproape de ea în toamna asta, şi ai să vii şi tu la San Diego, cel puţin pentru un timp.

Marvie începu să fie mai puţin sigur pe el, iar Hettie se felicită crezînd că dăduse o lovitură de maestru.

— Hettie, numai dacă Ben îşi cere iertare în genunchi, numai atunci poate că-mi schimb hotărîrea — spuse Marvie, îngăduitor.

După gustarea de dimineață, Tom Day veni să le salute pe Hettie și pe mama ei. Cît de deschis, de inimos, prietenos și practic era bătrînul prieten !

— Ei, fata mea — zise el la plecare — acum cred că, datorită lui Texas Jack al nostru, atît Ide cît și Day pot să se apuce din nou de creșterea vitelor. Firește c-o să mai avem de furcă cu hoții de vite și în anii care vin. Dar o să fie numai un răstimp scurt, cum e toamna asta tîrzie. Oamenii pot să doarmă liniștiți și să fie veseli. Iar voi, tinerii, puteți să vă iubiți în lege. Ha-ha !... Hettie, fetițo, mă întrebam ce-o să se întîmple cu tine. Las' că știu eu. Sînt vulpe bătrînă. *Adios*, și Dumnezeu să vă aibă în paza lui !

Mai tîrziu, în cursul dimineții, Ben veni s-o vadă pe sora lui ; avea o mutră atît de amărîtă, încît părea de-a dreptul caraghios.

— Ce s-a mai întîmplat ? întrebă Hettie. Nu la mine trebuie să vii ca să cauți îmbărbătare.

— Hm, Hettie, la fel a spus și Ina și a ținut-o morțiș așa — răspunse Ben. Dar trebuia să-mi descarc și eu sufletul cuiva ; iar Nevada e sau lunatic, sau țicnit. Nici măcar n-aude !

— Atunci, dă-i drumul, Bennie — îl îndemnă Hettie, îmbunată.

— Știi că-l dădusem afară din slujbă pe Raidy... Ei, a trebuit să mă duc la el să-i spun să vină înapoi. Cred că l-am jignit rău pe vechiul nostru prieten. N-a făcut prea mare caz de pocinogul meu, dar a fost destul de rece. A trebuit să-mi cer mii și mii de scuze, să-i cer iertare, să mă jur și să-i spun cîte-n lună și-n stele pînă am izbutit să-l fac să ia din nou vechea-i slujbă. Dar

asta n-a fost nimic în comparație cu ce-am pățit cu Marvie Blaine.

— Nu mai spune! Da, îmi amintesc acum că și pe el l-ai dat afară — spuse Hettie.

— Ai fi murit de rîs dacă-l vedeai pe puști — continuă Ben, jalnic. Am trimis după el. Crezi c-a venit? Nici gînd! Mi-a răspuns, prin trimisul meu, că dacă vreau să vorbesc cu el, n-am decît să-l caut eu. Așa că a trebuit să mă duc. Și să mă bată Dumnezeu dacă nu m-a pîndit și s-a tot ascuns ca să nu-l găsesc. Dar, în sfîrșit, am dat de el și i-am zis să uite cearta dintre noi... Oho!... Da' ascultă, s-a umflat bine în pene Marvie în aerul Arizonei! Așa m-a sucit din vorbă și m-a învîrtit, de m-a lăsat lat. Vorbea cu cap, deși eu n-am vrut să-i dau dreptate. M-a făcut să mă ploconesc în fața lui. Dumnezeule! Știi cît țin la el și că niciodată Ina și cu mine n-o să-l mai lăsăm să plece pînă n-o să fie cu adevărat copt la minte! Se purta mai demn chiar decît judecătorul Franklidge și mai mîndru decît toți cowboy-i pe care i-am întîlnit vreodată; și se umfla în pene mai rău ca șeriful Macklin. Ei bine, după ce și-a recăpătat slujba, dar cu un salariu mai mare, a strîns și mai tare șurubul. Mi-a vorbit, nici mai mult, nici mai puțin, de răsplata pe care o făgăduisem celui care o să-mi dea orice indiciu care să ajute la prinderea bandei „Pine Tree". Răsplata e de o mie de dolari. Marvie pretinde că ea s-ar cuveni Rosei. Cocoșel obraznic! Dar Nevada l-a susținut. Și-apoi, la urma-urmei, aproape tot ce s-a aflat s-a datorat Rosei. Așa că i-am făgăduit să-i dau mia... Ce zici tu de astea?

Hettie sări în sus de bucurie.

— Bravo lui Marv! Acum, Ben, aleargă și ploconește-te în fața Inei! Atunci noi... voi toți puteți să fiți din nou fericiți!

— Aha! Am priceput unde bați; adică tu nu ești cuprinsă în „voi". Pun rămășag că pînă la sfîrșitul zilei o să fii și tu tot așa de nebună ca Marv și tot așa de sfioasă ca șoricelul lui de pădure, Rose.

Dar Hettie nu se putu bucura de singurătatea pe care o dorea atîta, căci, nu mult după plecarea lui Ben, apăru judecătorul Franklidge.

— Am venit să-mi iau rămas bun de la dumneata și de la doamna Ide — spuse el, cu felul lui prietenos de a fi. Ultima vreme a fost o perioadă destul de grea. Dar acum sîntem din nou pe picioarele noastre și „stăm bine în șa", cum spun cowboy-i. După aceea se plecă spre Hettie și continuă cu vocea mai scăzută: Ți-aduci aminte că într-o zi, la mine acasă... mi-ai spus ceva care atunci mi s-a părut misterios, dar acum e limpede? Era ceva despre Nevada!

— Îmi aduc aminte, domnule judecător — murmură tremurînd Hettie.

— Ei, atunci eu să-ți spun cît fac „doi și cu doi"; sau, mai bine zis, „unu și cu unu"?... De pildă, Hettie și Nevada?

Vocea lui convingătoare, plină de înțelegere, și felul în care legase cele două nume, biruiră sărmana ei încăpățînare. Își lăsă capul în jos și murmură încet un răspuns afirmativ.

— Sînt mulțumit că am ghicit — spuse el vioi. M-am uitat ieri la dumneata și cred că ți-am citit pe față ceva din suferința pe care ai îndurat-o. Și acum văd pustiirea

pe care o aduce suferința. Cea mai mare dorință a mea e să o alin pe Hettie Ide și să știu că pot s-o fac. Ascultă-mă. A fost un șoc teribil pentru dumneata să regăsești în Texas Jack, sau Nevada, cum îi spui, pe nelegiuitul și faimosul Jim Lacy. E firesc să suferi, dar n-are rost. Nu trebuie să-ți fie rușine, frică sau să dai înapoi în fața faptelor. Nu am întîlnit niciodată un om mai demn de încredere și mai minunat decît același Jim Lacy. Dar n-am venit aici ca să-l laud... Aș vrea numai să-ți arăt limpede ce înseamnă pentru mine oameni ca Jim Lacy. Am trăit cea mai mare parte a vieții mele pe frontieră și-i cunosc sălbăticia de odinioară, pe care, în parte, o mai are și acum. Există diferite categorii de oameni certați cu legea. Este o deosebire foarte mare între ei. Am întîlnit sau văzut pe cei mai mulți dintre cei faimoși, care nu șovăiau să ucidă: Wild Bill, Wess Hardin, Kingfisher, Billy the Kid, Pat Garrett și mulți alții ca ei. Acești oameni nu sînt criminali. Sînt numai fructul vremii pe care o trăim. Vestul n-ar fi putut fi niciodată populat dacă n-ar fi existat ei. Ei păstrează echilibrul între mulțimile de ticăloși, nelegiuiți, canalii ca Dillon, și viața sălbatică a unei epoci sălbatice. Asta-i Vestul așa cum îl cunoaște astăzi orice om din Vest. Și n-am fi putut fi pionieri și nici n-am fi putut progresa fără violență, fără răpunerea unor oameni desfrînați și aventurieri ca Dillon, Cedar Hatt, Stilwell și alții. Greutatea e că numai tinerii cu nervii tari, de oțel, ca Billy the Kid sau Jim Lacy, pot să se întîlnească și să discute de la egal la egal cu astfel de oameni. Asta-i tot ce-am vrut să știi. Și mai vreau să știi că dacă fiicei mele i-ar fi plăcut Jim Lacy, aș fi fost mîndru să i-o dau.

— Îți mulțumesc, domnule judecător Franklidge — zise Hettie, ridicîndu-și capul ca să-l privească drept

în ochi. Dar cred că m-ai înţeles greşit. Nu-mi pasă că Nevada e Jim Lacy.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Atunci de ce toată... toată... asta... nici nu ştiu cum s-o numesc? izbucni judecătorul, zâmbind uimit.

Hettie privi spre zări, departe, către priveliştea verde, cu fâşii întunecate, a pădurii.

- L-am dispreţuit! L-am... l-am... crezut un om pierdut. Mi-am pierdut încrederea în el şi mi-e teamă că n-o să mi-o ierte niciodată.

- Hettie Ide – zise judecătorul Franklidge, solemn şi hotărât – te asigur că Texas Jack habar n-are că ar trebui să-ţi ierte ceva.

Înaite ca Hettie să-şi fi revenit din discuţia cu judecătorul, Marvie ţâşni în camera ei. Plin de importanţă şi de o autoritate îmbinată cu ceva tainic, el o trase pe Hettie jos de pe verandă şi o duse afară, sub copaci.

- Hettie – îi şopti el la ureche – am dres-o eu pentru tine.

- Marvie!... Eşti... Oh, dacă tu...

- Ţine-te tare-n şa! o întrerupse el, zgâlţâind-o. Nevada abia a isprăvit să-mi spună că moare de dragul tău... Ascultă, Hettie, nu te mai zgâi aşa! Vorbesc foarte serios. Să mă bată Dumnezeu dacă mint! Pe legea mea!... Oare nu eşti tu aceea care-ai făcut fericirea Rosei şi a mea? Aşa că pentru tine m-aş duce şi-n iad. Şi Nevada ştie asta. Suferă acum. Părerea lui e că tu ar trebui să trimiţi să-l cheme, dacă-l poţi ierta că-i Jim Lacy.

Hettie nu era în stare de altceva decât să se uite năucă la flăcăul ăsta cu ochi veseli, care acum o tortura.

- Aşa c-am aranjat eu lucrurile pentru tine – continuă Marvie. Tu trebuie numai să străbaţi terasa, întracolo – zise el, arătându-i locul cu mâna tremurând. Ştii tu unde. Acolo, printre pinii aceia unde te găsesc totdeauna. Nevada ne urmăreşte. O să vină şi el. I-am jurat că te aduc, chiar dacă ar trebui să te leg. Să ştii că am s.o fac, dacă nu te duci.

Hettie îi sărută obrazul slab şi bronzat, apoi o porni în goană nebună sub pini. La început voia numai să scape de Marvie şi de toată lumea. Dar un magnet căruia nu i se putea împotrivi o atrăgea spre ungherul retras, unde se ducea adeseori singură să privească, de sub umbra verde, salvia purpurie, strălucitoare şi schimbătoare a pajiştei.

Nevada era acolo... şi era, într-un fel, Nevada cel de demult. Hettie se azvârli în braţele lui.

- Te... iubesc! Te iubesc, te iubesc! striga ea, rugându-l parcă. Iartă-mă! Numai eu am fost de vină! Eu am fost slabă, nu tu!

Orele trecură unele după altele, şi apusul îşi întinse din nou strălucirea auriepeste colinele cu salvie, peste pantele care se desfăşurau către deşert. Nori roşiatici pluteau ca nişte corăbii pe marea de aur şi de sidef.

Hettie şi Nevada stăteau cu spatele rezemat de pinul cel mare, cu obrajii lipiţi, cu mâinile înlănţuite.

- Ben mi-a spus ceva – zise Nevada. De ce n-am pleca cu toţii la San Diego? Sigur, m-a cam dat peste cap... Dar mi-ar plăcea să pleci de aici acum, pentru câtva timp... Aşa că, dragă Hettie, ţi-aş cere prea mult dacă... dacă...

- Nu. Cere-mi ce vrei – murmură Hettie.

- Dcaă ţi-aş cere să te măriţi cu mine?

- Dacă!... Chiar mă ceri?

— Da, am îndrăznit prea...
— Nu — spuse Hettie.
El acceptă răspunsul cu o tăcere înfiorată.
— Am înțeles că nu... nu-mi ceri prea mult... Oh, Nevada ! Da ! Da !
Ultima geană, aurie a asfințitului, poleia zarea în spatele lanțului întunecat al munților:
— Arizona ne zîmbește — spuse Nevada, privind strălucirea apusului de soare oglindită pe fața Hettiei.
— Nu, mie Nevada îmi zîmbește — spuse ea, visătoare.